ਚਮਤਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ

ਬੀਤੇ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ
ਦੀ ਪਰਿਵਰਤਨਸ਼ੀਲ
ਇਲਾਜ ਸ਼ਕਤੀ

ਨਿਊਯਾਰਕ ਟਾਈਮਜ਼ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਕਣ
ਵਾਲੀ ਕਿਤਾਬ "ਮੇਨੀ ਲਾਈਵਜ਼, ਮੈਨੀ ਮਾਸਟਰਜ਼" ਦਾ ਲੇਖਕ

ਬ੍ਰਾਇਨ ਐਲ.

ਵੇਇਸ, ਐਮ.ਡੀ. ਅਤੇ

ਐਮੀ ਈ. ਵੇਇਸ, ਐਮ:ਐਸ.ਡਬਲਯੂ.

Table of Contents

ਸਿਰਲੇਖ ਪੰਨਾ
ਸਮਰਪਣ
ਐਪੀਗ੍ਰਾਫ
ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ
ਜਾਣ - ਪਛਾਣ
1 - ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਾਂ
2 - ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨਾ
3 - ਸਮਝ ਕਿਵੇਂ ਠੀਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ
4 - ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਦਰਦ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦੀ
5 - ਸਰੀਰਕ ਲੱਛਣਾਂ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨਾ 6 - ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ
7 - ਸਹਿਜਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ
8 - ਵਿਲੱਖਣ
9 - ਸਦੀਵੀ ਰਿਸ਼ਤੇ
10 - ਜਾਨਵਰ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਸਬਕ
11 - ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਮਿੱਠਾ
12 - ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਤੇ ਰਹੱਸਮਈ ਅਨੁਭਵ ਧੰਨਵਾਦ
ਲੇਖਕਾਂ ਬਾਰੇ
ਕ੍ਰੈਡਿਟ
ਕਾਪੀਰਾਈਟ
ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਬਾਰੇ

[illegible]

[illegible]

[illegible]

HarperOne
An Imprint of HarperCollinsPublishers

ਸਮਰਪਣ

ਕੈਰੋਲ ਨੂੰ
ਜਿਸਦਾ ਵਿਚਾਰ ਬੀਜ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਿਸਦੇ ਪਿਆਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਲਿਆ ਹੈ।

[redacted]

[redacted], [redacted], [redacted], [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] '[redacted] [redacted] [redacted] [redacted], [redacted]... [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] [redacted], [redacted] [redacted], [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] [redacted], [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] [redacted]

~*[redacted] [redacted] [redacted]*

ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ

ਕਵਰ
ਸਿਰਲੇਖ ਪੰਨਾ
ਸਮਰਪਣ
ਐਪੀਗ੍ਰਾਫ

ਜਾਣ-ਪਛਾਣ
1 - ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਾਂ
2 - ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨਾ
3 - ਸਮਝ ਕਿਵੇਂ ਠੀਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ
4 - ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਦਰਦ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦੀ
5 - ਸਰੀਰਕ ਲੱਛਣਾਂ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨਾ 6 - ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ
7 - ਸਹਿਜਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ
8 - ਵਿਲੱਖਣ
9 - ਸਦੀਵੀ ਰਿਸ਼ਤੇ
10 - ਜਾਨਵਰ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਸਬਕ
11 - ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਮਿੱਠਾ
12 - ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਤੇ ਰਹੱਸਮਈ ਅਨੁਭਵ ਧੰਨਵਾਦ

ਲੇਖਕਾਂ ਬਾਰੇ
ਕ੍ਰੈਡਿਟ

ਕਾਪੀਰਾਈਟ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਬਾਰੇ

ਜਾਣ-ਪਛਾਣ

ਜੁਲਾਈ 2010 ਵਿੱਚ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਗਰਮੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਰੋਲ, ਰੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰੇ ਟੈਕੋਨਿਕ ਪਾਰਕਵੇਅ 'ਤੇ ਓਮੇਗਾ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਵੱਲ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਰਹੇ ਸੀ, ਇੱਕ ਪੇਂਡੂ ਰਿਟਰੀਟ ਸੈਂਟਰ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਤੀਬਰ ਕੋਰਸ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਕੋਰਸ ਸਿਖਾਉਣਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਹੈ। ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹਰ ਰੋਜ਼, ਵਾਰ-ਵਾਰ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਭਾਗੀਦਾਰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਬਲਕਿ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜਾਂ ਇਲਾਜ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਵੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਰੂਹ ਦੇ ਸਾਥੀ ਲੱਭਦੇ ਹਨ, ਵਿਛੜੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਸੁਨੇਹੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਡੂੰਘੀ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਰਹੱਸਮਈ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਘਟਨਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੈਰੋਲ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਵਰਕਸ਼ਾਪਾਂ ਅਤੇ ਸਿਖਲਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਜੀਵਨ ਬਦਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇਖੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਦੇਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਲਈ ਧੰਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਅਕਸਰ ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਨੁਭਵ ਹੁਣੇ ਹੀ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਈ-ਮੇਲ ਜਾਂ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੁਣਾਂਗੇ।
ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੂਰਜ ਨਾਲ ਢੱਕੇ ਹਾਈਵੇਅ 'ਤੇ, ਕੈਰੋਲ ਦਾ ਬਲੈਕਬੇਰੀ ਇੱਕ ਈ-ਮੇਲ ਨਾਲ ਗੂੰਜ ਉੱਠਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਇਲਾਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਸੁਨੇਹਾ ਜੋ ਇਸ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ ਆਧੁਨਿਕ ਤਕਨਾਲੋਜੀ ਦੁਆਰਾ ਸਾਡੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਮਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸੇ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸਮਾਨ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵੇਖੀਆਂ ਸਨ। ਸਾਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਹੜੀਆਂ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਘਟਨਾਵਾਂ

ਅਤੇ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਵਾਪਰਨਗੀਆਂ - ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਵਾਪਰਨਗੀਆਂ। ਕੈਰੋਲ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਮੁੜੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਿਆਣੇ, ਸਮਝਦਾਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ: "ਕਈ ਵਾਰ ਚਮਤਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।" ਦਰਅਸਲ, ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਚਮਤਕਾਰ ਵੱਡੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਪੂਰੇ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਛੋਟੇ ਅਤੇ ਚੁੱਪ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਪਰਿਵਰਤਨ ਸਥਾਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਿਸ਼ਤੇ ਠੀਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਪੋਸ਼ਣ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਨਵੇਂ ਅਤੇ ਡੂੰਘੇ ਅਰਥ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਚਮਤਕਾਰ ਵਾਪਰਦੇ ਹਨ।
ਉਸ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਚਮਤਕਾਰ ਵਾਪਰਿਆ ਜਦੋਂ ਕੈਥਰੀਨ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਆਈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਨਾਲ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ ਜਿਸਦੇ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੇਰੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਵਿਸਥਾਰਪੂਰਵਕ ਬਿਰਤਾਂਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੱਸਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਹਤਰ ਲਈ ਬਦਲ ਗਈ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਓਨੀ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈ ਸੀ। ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪਿਛਲੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਖੱਬੇ-ਦਿਮਾਗ ਵਾਲਾ, ਜਨੂੰਨੀ-ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਕਾਦਮਿਕ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੋਲੰਬੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਤੋਂ ਰਸਾਇਣ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਡਿਗਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਮੈਗਨਾ ਕਮ ਲਾਉਡ, ਫਾਈ ਬੀਟਾ ਕਪਾ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਯੇਲ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਸਕੂਲ ਆਫ਼ ਮੈਡੀਸਨ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਮੈਡੀਕਲ ਡਿਗਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਨਿਵਾਸੀ ਸੀ। ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਅਤੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਰਗੇ "ਗੈਰ-ਵਿਗਿਆਨਕ" ਖੇਤਰਾਂ ਬਾਰੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ੱਕੀ, ਮੈਂ ਮਿਆਮੀ ਦੇ ਮਾਊਂਟ ਸਿਨਾਈ ਮੈਡੀਕਲ ਸੈਂਟਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਕਾਰੀ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਵਿਭਾਗ ਦਾ ਚੇਅਰਮੈਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਵਿਗਿਆਨ, ਦਿਮਾਗੀ ਰਸਾਇਣ ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਅਲਜ਼ਾਈਮਰ ਰੋਗ ਦੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਚਾਲੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਗਿਆਨਕ ਲੇਖ ਅਤੇ ਕਿਤਾਬ ਅਧਿਆਇ ਲਿਖੇ ਸਨ। ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸ਼ੱਕ ਨੂੰ - ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ - ਉਲਟਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਦਿਨ ਨੂੰ ਤੀਹ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਯਾਦ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਅਦਿੱਖ ਸੀਮਾ ਪਾਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਸਦੀਆਂ ਪਲਕਾਂ ਥੋੜ੍ਹੀਆਂ ਜਿਹੀਆਂ ਬੰਦ ਸਨ ਪਰ ਉਸਦੀ ਇਕਾਗਰਤਾ ਤੇਜ਼ ਸੀ।
"ਵੱਡੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਦਰੱਖਤਾਂ ਨੂੰ ਢਾਹ ਰਹੀਆਂ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ। "ਭੱਜਣ ਲਈ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਠੰਡ ਹੈ; ਪਾਣੀ ਠੰਡਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ... ਬਸ ਉਸਨੂੰ ਕੱਸ ਕੇ ਫੜਨਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਡੁੱਬ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ; ਪਾਣੀ ਮੇਰਾ ਦਮ ਘੁੱਟਦਾ

ਹੈ। ਮੈਂ ਸਾਹ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੀ, ਨਿਗਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ... ਖਾਰਾ ਪਾਣੀ। ਮੇਰਾ ਬੱਚਾ ਮੇਰੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਤੋਂ ਫਟ ਗਿਆ ਹੈ।" ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਤਣਾਅ ਵਿੱਚ ਸੀ; ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
ਅਚਾਨਕ, ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਹੋ ਗਿਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬੱਦਲ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ... ਮੇਰਾ ਬੱਚਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਹੋਰ ਲੋਕ ਵੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ।"
ਮੇਰੇ ਸ਼ੱਕ ਨੂੰ ਮਿਟਣ ਲਈ ਹੋਰ ਸਮਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਗੰਭੀਰ ਲੱਛਣ ਅਲੋਪ ਹੋਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਯਾਦ ਆਏ। ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕਲਪਨਾ ਅਜਿਹੇ ਪੁਰਾਣੇ ਲੱਛਣਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੰਗ ਕਰ ਸਕਦੀ; ਸਿਰਫ਼ ਅਸਲ ਯਾਦਾਂ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੈਥਰੀਨ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਦੀ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸੀਂ ਕਈ ਵਾਰ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜੋੜਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਉਹ ਸੱਚਾਈਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਜਾਂ ਖੋਜਣ ਦਾ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਿੱਜੀ ਤੱਥ ਦੱਸਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਭੌਤਿਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉਸ ਸੁੰਦਰ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਤੈਰਦੀ ਸੀ।
ਕੈਥਰੀਨ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸ਼ੰਕਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਨਾਮਵਰ ਡਾਕਟਰ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਅਤੇ ਖੋਜ ਕਰਦੇ ਮਿਲੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੋਰ ਵੀ ਯਕੀਨਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਕਿਤਾਬ "ਮੇਨੀ ਲਾਈਵਜ਼, ਮੈਨੀ ਮਾਸਟਰਜ਼" 1988 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਈ ਸੀ, ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅਨੁਭਵੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪਾਂ ਦੌਰਾਨ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਚਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵੱਡੇ ਸਮੂਹਾਂ ਵਿੱਚ। ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫੈਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਹੱਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਪਾਇਨੀਅਰਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ ਹਾਂ। ਜਿੱਥੇ ਕਦੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ, ਹੁਣ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਖੋਜ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਬੱਸ ਆਪਣਾ ਮਨ ਖੋਲ੍ਹੋ ਅਤੇ ਇਸ ਚਮਤਕਾਰੀ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦਿਓ।
ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਚਲਾਈਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਵਰਕਸ਼ਾਪਾਂ ਵਿੱਚ, ਲਗਭਗ ਦੋ-ਤਿਹਾਈ ਦਰਸ਼ਕ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਐਪੀਸੋਡਾਂ ਨੂੰ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਯਾਦ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਅਤੇ ਯਾਦਾਂ ਅਕਸਰ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਲੱਛਣ ਦੂਰ ਹੋ

ਕਰਦੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦਾ ਹੈ - ਅਤੇ ਨਾ ਤਾਂ ਮਰੀਜ਼ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਨੂੰ ਇਲਾਜ ਲਈ ਇਸ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਕੈਥਰੀਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ, ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ ਦੇ ਪੂਰੇ ਖੇਤਰ ਦੇ ਇੱਕ ਸੂਖਮ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਾਂਗ, ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਅਤੇ ਵਿਕਾਸ ਵਿੱਚ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਵੱਲ ਵੀ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਲਈ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ - ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਮਰ ਅਤੇ ਸਦੀਵੀ ਜੀਵ ਹਾਂ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਜੀਉਂਦੇ ਰਹੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਜੀਵਾਂਗੇ, ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਥੇ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਦੇ ਸਬਕ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਹਾਂ - ਉਸ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਹਵਾਲੇ ਤੋਂ ਉਧਾਰ ਲੈਣਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਦਮ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਛਾਲ ਮਾਰਨਾ।
ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੇਰੇ ਮਰੀਜ਼ ਅਤੇ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਭਾਗੀਦਾਰ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਜਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਲਈ ਇੱਕ ਸਿੱਧਾ ਰਸਤਾ ਸਥਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕਈ ਜੀਵਨ ਹਨ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅੰਤਰਾਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੱਖ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਮੌਤ ਦੇ ਡਰ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪਲ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਲਿਆਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਵਾਰ, ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਦਮਿਆਂ ਦੀ ਯਾਦ ਹੀ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਸੂਝ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤੇਜ਼ ਰਸਤਾ ਹੈ।
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਯਾਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਜਾਂ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸਮਝ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਧਿਆ ਹੋਇਆ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਹਮਦਰਦੀ ਵਾਲੀ ਪਛਾਣ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਪਰਿਵਰਤਨਸ਼ੀਲ ਉਤੇਜਨਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਕਲਪਿਕ ਰਸਤਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਤਰੱਕੀ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਗਤੀ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨਵਾਨ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ, ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਜੀ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੈ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਮੈਂ ਸਮਝ ਦੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ।
ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਹਨ। ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ, ਰਹੱਸਮਈ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ, ਜਾਂ ਧਿਆਨ ਰਾਹੀਂ ਉੱਚੇ ਖੇਤਰਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਸੂਝ ਜਾਂ "ਆਹਾ" ਪਲ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਇੱਕੋ ਜਗ੍ਹਾ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ

ਹਨ: ਇੱਕ ਅਲੌਕਿਕ ਮਾਨਤਾ ਕਿ ਸਾਡਾ ਅਸਲ ਸੁਭਾਅ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਹੈ, ਭੌਤਿਕ ਨਹੀਂ। ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਸਮਕਾਲੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਊਰਜਾ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਹਾਂ।
ਲੇਖਕ ਪਾਓਲੋ ਕੋਏਲਹੋ ਲਿਖਦੇ ਹਨ: "ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਰੇਲਗੱਡੀ ਹੈ, ਸਟੇਸ਼ਨ ਨਹੀਂ।" ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਅਨੰਤ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਅਵਸਥਾ, ਰਹੱਸ ਅਤੇ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਟੇਸ਼ਨਾਂ 'ਤੇ ਆਰਾਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤੰਦਰੁਸਤ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਦੁਬਾਰਾ ਸਵਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਆ ਜਾਂਦਾ: ਇੱਕ ਹੋਰ ਰੇਲਗੱਡੀ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਰੀਰ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਘਰ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਉੱਥੇ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗੇ, ਜਲਦੀ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਅਨੰਦ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੇਗੀ।
ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਪਿਛਲੇ ਤੇਈ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਪਾਠਕਾਂ ਅਤੇ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਭਾਗੀਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪਾਲਿਆ ਅਤੇ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਨੁਭਵ ਉਸ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਮੈਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨਾ ਸਿਰਫ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੇ ਵਰਤਾਰੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਬਲਕਿ ਪੂਰੇ ਮਨੋ- ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਰੂਹ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ, ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ, ਅਤੀਤ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲੇ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹੋਗੇ। ਕਹਾਣੀਆਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਮਨ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਦਿਲਾਸੇ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੰਸਾਰ ਹਰ ਸਮੇਂ ਸਾਡੇ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੋੜਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਮੀਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਾਣੀਆਂ ਬੁੱਧੀ, ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਡੂੰਘੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਹਾਸੋਹੀਣੇ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ, ਸੰਖੇਪ ਅਤੇ ਵਿਆਪਕ ਹਨ, ਪਰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆਦਾਇਕ ਹਨ। ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਤੋਂ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਸਾਂਝੇ ਅਨੁਭਵ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨਗੇ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਨ, ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਰਗਾਂ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਆਤਮਾ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਫਰਜ਼ ਹੈ।
ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸੌ ਵਿਕਾਰਮਈ ਪ੍ਰਤੀਕਰਮਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਰਗਾ ਹੈ। ਪਾਠਕ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਗੁਪਤ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਗੂੰਜ ਅਵਚੇਤਨ ਨੂੰ ਉਤੇਜਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਡੂੰਘਾ ਮਨ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਇਲਾਜ ਦੀਆਂ ਨਵੀਆਂ

ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਉੱਚ ਸੁਭਾਅ ਦੀ ਸਮਝ - ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਸਰੀਰ ਜਾਂ ਦਿਮਾਗ ਨਹੀਂ - ਸਾਡੇ ਮੁੱਖ ਮੁੱਲਾਂ ਅਤੇ ਇੱਛਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪਰਿਵਰਤਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਚੇਤਨਾ ਜਾਗਦੀ ਹੈ, ਆਪਣੀਆਂ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰ ਸੁਸਤ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਰਗ ਨੂੰ ਸਮਝਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਲਈ ਚੁਣੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹਨਾਂ ਕੋਮਲ ਜਾਗਣ ਦੀਆਂ ਕਾਲਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ, ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਕਿਸੇ ਅਕਹਿ ਪਰ ਅਮਿੱਟ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬਦਲਣਾ ਹੈ।
ਜਾਗਰਣ ਦੇ ਉਸ ਪਲ 'ਤੇ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਸਦੀਵੀ ਜੀਵਾਂ ਵਜੋਂ ਖੋਜਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸ਼ੱਕ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਅਲਕੀਮਿਸਟ ਨੇ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਜਾਦੂਈ ਧੂੜ ਛਿੜਕ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇ, ਡਰ ਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ, ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ, ਉਦਾਸੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ, ਨਫ਼ਰਤ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ, ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਰਸਾਇਣਕ ਸ਼ਕਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਪਰਿਵਰਤਨਸ਼ੀਲ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਹੈ। ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਅਨੁਭਵਾਂ ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਜਤਾ ਕੇ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਡੂੰਘਾ ਸਬੰਧ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਇੱਕ ਕੜੀ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਹਾਣੀ ਦਰ ਕਹਾਣੀ। ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹਰ ਇੱਕ ਹਮਦਰਦੀ ਭਰਿਆ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸੁਗਮ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਡੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ, ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਸਾਡੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਇਲਾਜ ਸਮਰੱਥਾ ਬਾਰੇ ਪਹੁੰਚਯੋਗ ਸੂਝ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਟਿੱਪਣੀ, ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ, ਇਹਨਾਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਰਹੱਸਮਈ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਡੇ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵੱਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਹਾਣੀਆਂ ਮੇਜ਼ ਸੈੱਟ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹਿਮਾਨ ਦਾਖਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਦਰਸ਼ਨ 'ਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਸਾਡੇ ਉੱਚ ਸਵੈ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਉੱਚ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਅਤੇ ਸਾਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਗਲੇ ਅਧਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਤਕਨੀਕਾਂ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਬਣਾਉਣ, ਆਪਣੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਰਗ 'ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਰਹਿਣ, ਇਸ ਸਮੇਂ ਹੋਰ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ,

ਸਾਂਝੇ ਕਰਨ ਲਈ ਹਨ। ਇੱਕ ਦੇ ਪਹਿਲੂ ਬਾਕੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਅਧਿਆਇ ਬਣਾਏ ਹਨ, ਗਹਿਣੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਕਿਤੇ ਵੀ ਅਤੇ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਸਥਿਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਹੋਲੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਰਤਨ ਵਾਂਗ।
ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਹਿਣਿਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ "ਮੇਨੀ ਲਾਈਵਜ਼, ਮੈਨੀ ਮਾਸਟਰਜ਼" ਵਿੱਚ ਇਸ ਚਿੱਤਰ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਸੀ:

ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹੀਰਾ ਪਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਇੱਕ ਫੁੱਟ ਲੰਬੇ ਹੀਰੇ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ। ਹੀਰੇ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਪਹਿਲੂ ਹਨ, ਪਰ ਪਹਿਲੂ ਮਿੱਟੀ ਅਤੇ ਤਾਰ ਨਾਲ ਢੱਕੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਹ ਆਤਮਾ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਰੇਕ ਪਹਿਲੂ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸਾਫ਼ ਕਰੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਤ੍ਹਾ ਚਮਕਦਾਰ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਰੰਗਾਂ ਦੀ ਸਤਰੰਗੀ ਪੀਂਘ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ।
ਹੁਣ, ਕੁਝ ਨੇ ਕਈ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚਮਕਦੇ ਹਨ। ਦੂਸਰੇ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਕੁ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋਏ ਹਨ; ਉਹ ਇੰਨੇ ਚਮਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ, ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਛਾਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਹੀਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਚਮਕਦੇ ਪਹਿਲੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹੀਰਾ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ, ਇੱਕ ਵੀ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ। ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਫ਼ਰਕ ਸਾਫ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਹਿਲੂਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਹਰੇਕ ਹੀਰਾ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਰ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਸਾਰੇ ਪਹਿਲੂ ਸਾਫ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀਆਂ ਦੇ ਸਪੈਕਟ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਹੀਰਾ ਉਸੇ ਸ਼ੁੱਧ ਊਰਜਾ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਰੌਸ਼ਨੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਹੀਰਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਉਲਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਰਾ ਦਬਾਅ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ੁੱਧ ਊਰਜਾ ਰੌਸ਼ਨੀਆਂ ਦੇ ਸਤਰੰਗੀ ਪੀਂਘ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚੇਤਨਾ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਹੀਰੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹਨ।

ਇੱਥੇ ਹੋਰ ਹੀਰੇ ਹਨ।

. 1 .

ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਾਂ

ਇੱਕ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਸਮੂਹ ਦੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕਾਰਡ ਦੇਖਿਆ। ਇਸ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਕਵਿਤਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ: "ਬੁੱਧ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਪੂਰੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿੱਚ ਵਿਆਪਕ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਅਭਿਆਸ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਸਾਰੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਕੱਠੇ ਮਿਲ ਕੇ, ਅਸੀਂ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।"
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹੇ, ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਹਰ ਕਿਸੇ ਅਤੇ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਸੱਚ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਵਧੇਰੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ "ਬੁੱਧ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ" ਦੀ ਬਜਾਏ, ਪਿਆਰ, ਜਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਜਾਂ ਯਿਸੂ, ਜਾਂ ਉੱਚ ਸ਼ਕਤੀ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਇਸਦਾ ਸਿੱਧਾ ਅਰਥ ਹੈ ਇੱਕ ਦਿਆਲੂ, ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਊਰਜਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਹਨਾਂ ਗੁਣਾਂ ਨਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਪੂਰੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੇ ਪਰਮਾਣੂਆਂ ਅਤੇ ਅਣੂਆਂ ਅਤੇ ਊਰਜਾਵਾਨ ਕਣਾਂ ਨੂੰ ਭਰਦੀ ਹੈ - ਇੱਕ ਊਰਜਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਅਤੇ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਇਹ ਊਰਜਾ, ਇਹ ਬੁੱਧ ਜਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ, ਇੱਥੇ ਅਤੇ ਹੁਣ, ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਅਤੇ ਹਰ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਨੂੰ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ; ਯਾਨੀ, ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਚੇਤਨਾ ਹੈ। ਇਕੱਠੇ - ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਜਨਮ ਅਤੇ ਮੌਤ ਅਤੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉਸ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਹੋ ਸਕੀਏ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਧਰਤੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ।
ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਇਕੱਠੇ, ਉਹ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਸ਼ਬਦ, ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਸਮੂਹ ਦੇ ਇਕੱਠ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਊਰਜਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਕੋਈ ਹਾਦਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕੋਈ ਸੰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਖਾਸ ਲੋਕ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸਮੇਂ ਤੇ ਅਤੇ

ਇੱਕ ਸਮੂਹਿਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੇ ਕੁਝ ਲੇਖਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੁੰਝਲਦਾਰ, ਅਨੰਤ ਧਾਗਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ ਜੋ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੋੜਦੇ ਹਨ। ਦੂਸਰੇ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਜਨਬੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਨੇੜਿਓਂ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਕੋਈ ਅਜਨਬੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੋਈ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਖੜ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ।
ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਮੇਰੀਆਂ ਵਰਕਸ਼ਾਪਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਖਾਸ ਸਮੂਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬੇਤਰਤੀਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਵੱਡੀ ਤਾਲਮੇਲ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਖਿੱਚੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਚੁੰਬਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖਾਸ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਸ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਲਈ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਰੂਹ ਦੇ ਸਾਥੀ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ ਹਨ ਪਰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ ਹਨ, ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਮੇਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰ-ਮਿਲਨ ਹਨ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਕਾਰਡ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਹ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਿੰਨੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੋਰਸ ਸਿਖਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਅਜੇ ਵੀ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਗੂੰਜ ਰਹੇ ਸਨ, ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਇਸ ਤੀਬਰ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਆਏ 130 ਲੋਕ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਜੇਕਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਉੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ 130 ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ? ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਜੇਕਰ ਇਰਾਦਾ ਹੁੰਦਾ, "ਖੈਰ, ਆਓ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖਾਸ 130 ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਲੱਖਣ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੀਏ ਜੋ ਲੋੜਵੰਦ ਹਨ?" ਕਿੰਨਾ ਸਨਮਾਨ, ਕਿੰਨਾ ਸਨਮਾਨ, ਅਤੇ ਕਿੰਨਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਹੋਵੇਗਾ ਉਨ੍ਹਾਂ 130 ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ।
ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦਿੱਤਾ। ਸਾਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਚਮਤਕਾਰ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹਣੀਆਂ ਪਈਆਂ।

. ਸੰਬੰਧਾਂ ਦਾ ਕੱਪੜਾ.
1993 ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਦੁਆਰਾ "ਕਈ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ, ਕਈ ਮਾਲਕ" ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ
ਜੋ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਪਰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ "ਮੇਰੇ ਲਈ" ਸੀ। ਇਸਨੇ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਰਥਪੂਰਨ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ -

ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਤਜਰਬਾ ਓਨਾ ਨਹੀਂ ਜਿੰਨਾ ਨਿੱਜੀ ਟਕਰਾਅ ਜੋ ਮੈਂ ਸੋਗ ਦੀ ਆਮ ਧਾਰਨਾ ਨਾਲ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਗੁਜ਼ਰ ਜਾਣ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਨਾਲ ਗ੍ਰਸਤ ਮਹਿਸੂਸ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਇੱਕ ਗੂੰਜ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਸਿੱਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਦਰਦ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।
ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰਾ ਪਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦਾ ਹਾਈਵੇਅ ਪੈਟਰੋਲ ਅਫਸਰ ਸੀ, ਇੱਕ ਪਿੱਛਾ ਦੌਰਾਨ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ। ਉਸ ਤੋਂ ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦ ਓਪਰਾ ਵਿਨਫ੍ਰੇ ਸ਼ੋਅ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜਾਣਨ ਦੀ ਉਹੀ ਗੂੰਜਦੀ ਭਾਵਨਾ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਆਈ। ਤੁਹਾਡੀ ਜੁਲਾਈ ਓਮੇਗਾ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਸਿਖਲਾਈ ਦੇ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤੇ ਦੂਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਬੁੱਕ ਕਰ ਲਿਆ। ਇਹ ਵਹਿ ਰਹੇ ਪਾਣੀ ਵਾਂਗ ਆਸਾਨ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਓਮੇਗਾ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਮਾਨਸਿਕ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈ। ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਬਾਕੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲ, ਸਗੋਂ ਛੋਟੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਅਤੇ ਪੌਦਿਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਮੇਰਾ ਸਬੰਧ ਪਤਾ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਪੂਰੇ ਸਮੂਹ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਏ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਕੀਤੀ, ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਵਿੱਚ "ਟਰੱਫ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਦੌੜਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ ਦੇ ਪਾਣੀ ਲਈ ਵਰਤੇ ਗਏ ਅਸਲ ਟਰੱਫ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੈਂ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਬਚਪਨ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਘੋੜੇ ਵੇਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਦਰਦ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਘੋੜੇ ਉਸ ਖਾਸ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਨਾ ਵੇਚਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਛਤਾਵੇ ਨਾਲ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਾਧੂ ਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਨਾ ਰੋਣ ਦਾ ਸੁਚੇਤ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਪਲ ਤੋਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਓਮੇਗਾ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਬੈਠਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਦਾਸੀ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਵੀ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਡੂੰਘਾ ਅਤੇ ਗੁਮਨਾਮ ਰਿਹਾ। ਦਰਦ ਮੇਰੇ ਡਾਇਆਫ੍ਰਾਮ ਤੋਂ ਹਰ ਸਾਹ ਦੇ ਨਾਲ ਵਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪੂਰਨ ਸਦਮੇ ਅਤੇ ਰਾਹਤ ਦਾ ਸੁਮੇਲ ਵਰਣਨਯੋਗ ਸੀ।

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਜਨਮ ਦੀ ਇੱਕ ਯਾਦ ਦੇ ਕੋਲ ਗਈ, ਜਦੋਂ ਮੇਰੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ ਚੀਕਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੈ ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਡਾਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਬਸ ਪਾਗਲ ਹਾਂ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੀ ਜਣੇਪੇ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਹ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਪਰ ਫਿਰ ਹਸਪਤਾਲ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਸੀਜੇਰੀਅਨ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ, ਗੈਂਗਰੀਨ ਪੂਰੇ ਪਲੈਸੈਂਟਾ ਅਤੇ ਨਾਭੀਨਾਲ ਨੂੰ ਸੰਕਰਮਿਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਖਰਕਾਰ ਇੰਨਾ ਸਥਿਰ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਸਕਾਂ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨੀਵਾਂ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਦਾਗਦਾਰ ਉਂਗਲਾਂ ਵੇਖੀਆਂ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਆਪਣੀ ਖੁਦ ਦੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਕੇ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਹਵਾ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਅਸਲ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਗੁੱਸੇ, ਉਦਾਸੀ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ ਸੀ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਸਾਡੇ ਘੋੜੇ ਵੇਚੇ ਸਨ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਹੰਗਾਮਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬੇਆਰਾਮ ਨਾਲ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਦਰਦ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਆ ਰਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਵਾਧੂ ਦਰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਰੋਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਚੌਦਾਂ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਆਪਣੇ ਸੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ, ਆਪਣੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੁੱਲ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਅਤਿਅੰਤ ਦਰਦ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਜਾਣ ਸੀ। ਬਿਲਕੁਲ ਰਾਹਤ ਮਿਲੀ, ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਭਾਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ ਤੋਂ ਉਤਰ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।
ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗਾਈਡਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇਪਣ ਦੀ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਭਾਵਨਾ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਛਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਵਾਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਉਸ "ਟੀਮ" ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੋ।
ਤੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਉੱਥੇ ਹੈ। ਜਵਾਬ ਲੱਭਦਿਆਂ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘੁੰਮਾਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਚੇਤਨਾ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਿਆਵਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਖੱਬੇ ਮੁੜੀ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ; ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਅੱਗੇ ਮੋੜਿਆ, ਸਿਰਫ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲਈ, ਫਿਰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਅਤੇ ਸਾਹਮਣੇ।

"ਉਹ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ!" ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ, 130 ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹਿਕ ਹਉਕਾ ਛੱਡਿਆ। ਉਸ ਪਲ, ਮੈਨੂੰ ਊਰਜਾ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, ਨੀਲੇ ਧਾਗਿਆਂ ਵਾਂਗ, ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਰਾਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਡੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਮਰੇ ਦੇ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਜੋੜ ਰਹੇ ਸਨ, ਮੇਰੇ ਡਾਇਆਫ੍ਰਾਮ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫੈਲੇ ਹੋਏ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਮੂਹਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਸਾਹ ਲਿਆ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਾਰੇ ਮੇਰੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਸਨ, ਤਾਂ ਧਾਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਤੋਂ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੱਕ, ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ, ਸਰਲ ਪਰ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਾਣੇ-ਬਾਣੇ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸ ਪਲ ਤੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਵੀ ਕਰਾਂਗਾ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਜੋ ਵੀ ਕਰਨਗੇ ਉਹ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰੇਗਾ। ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰੋ ਉਹ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਸੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸੀ, ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਤਾਕਤ ਸੀ।
ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪੁੱਛਣ ਵਾਲੇ ਸੁਣਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਕਿ ਕੀ ਮੇਰੇ ਗਾਈਡ ਅਜੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਟੀਮ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਇੱਕ ਮਕਸਦ ਹੈ।" ਤੁਸੀਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮਕਸਦ ਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਬੇਅੰਤ ਝਲਕੀਆਂ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਮਿਲੀਆਂ - ਸਿਰਫ਼ ਝਲਕੀਆਂ - ਪਰ ਹਰੇਕ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਵੇਰਵੇ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ। ਮੈਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕਰ ਸਕਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੈਦੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਰੱਖ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪ੍ਰਤੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਰਦ, ਡਰ ਅਤੇ ਗੁੱਸਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਪੀੜਤ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕੰਮ ਕਿਉਂ ਕੀਤੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਮਾਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਦੋਵੇਂ ਭੁੱਖੇ ਮਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਮਾਂ ਆਪਣੇ ਦਰਦ ਨਾਲ ਦਮ ਘੁੱਟ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਹ ਜਾਣਦੀ ਹੋਈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਬੱਚਾ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੁਪੋਸ਼ਣ ਨਾਲ ਮਰ ਜਾਵੇਗਾ, ਡਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਮਰ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾ ਮਰਨ ਲਈ ਸੁਆਰਥੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਝਲਕੀਆਂ ਦਾ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਅਨੁਵਾਦ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, "ਦਰਦ, ਦਰਦ, ਇੰਨਾ ਦਰਦ," ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਤੀਬਰਤਾ ਨਾਲ ਰੋਇਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਜਾਵਾਂ।
"ਸਾਰਾ ਦਰਦ ਡਰ, ਗਲਤਫਹਿਮੀਆਂ, ਡਰ ਅਤੇ ਡਰੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਦੇਸ਼, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ, ਡਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਕੇ ਸਮੂਹਿਕ ਦਰਦ

ਨੂੰ ਘਟਾਉਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਰਾਹੀਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜੀਵਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਉਚਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਸਮਝ ਗਿਆ ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਕ ਹੋਣਾ ਇੱਕ ਟੀਚਾ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੈ - ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਛੋਟੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜੋ
ਅਸੀਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।
ਨੀਨਾ ਮੈਨੀ

ਆਪਣੇ ਲੈਕਚਰਾਂ ਅਤੇ ਵਰਕਸ਼ਾਪਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਕਿਵੇਂ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਜੋ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨੀਨਾ ਇਸਨੂੰ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ: ਸਾਡੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਤਾਕਤ ਹੈ। ਉਹ ਬੰਧਨ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਜੋੜਦੇ ਹਨ ਉਹ ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ ਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਇੱਕੋ ਊਰਜਾ ਦੇ ਹਾਂ, ਕਣ ਅਤੇ ਲਹਿਰ ਤੋਂ ਬਣੇ ਹਾਂ ਨਾ ਕਿ ਖੂਨ ਅਤੇ ਹੱਡੀ ਤੋਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜੋ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ - ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦ ਹੋਣ ਅਤੇ ਡਰਾਉਣੇ ਜਾਂ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਹੋਰ ਵੀ ਕਾਰਨ। ਉਹ ਸਾਡੀ ਕਿਸਮਤ ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਭਵਿੱਖ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।
ਨੀਨਾ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਊਰਜਾਵਾਨ ਤਾਰਾਂ ਨੂੰ ਫੈਲਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮਝਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਇਕਜੁੱਟ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਤੀ ਦੀ ਸਰਵ ਵਿਆਪਕ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਭਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਸਮਝਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਉਸ ਨਿਰੰਤਰ ਸਦੀਵੀ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੈ ਜੋ ਕਿਰਪਾ, ਸਵਰਗ ਦਾ ਹੱਥ, ਸਾਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕਾਂ, ਦੂਤਾਂ, ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਜਾਂ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ। ਉਸਨੇ ਜੀਵਨ ਭਰ ਦੇ ਸਬਕਾਂ, ਨੁਕਸਾਨ, ਦਰਦ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮਾਸਟਰ ਦੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਈ ਹੈ, ਜੋ ਕੈਥਰੀਨ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਟੇਪ 'ਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜੀਵਨ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਸਟਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਪੋਸ਼ਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਸਹੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਰੀਰਕ ਸਥਿਤੀ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਸਹੀ ਇਲਾਜ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਡਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਡਰ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਊਰਜਾ ਦੀ ਬਰਬਾਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।. . .

ਊਰਜਾ. . . ਸਭ ਕੁਝ ਊਰਜਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਹਾੜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਹ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ; ਇਹ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ। ਪਰ ਬਾਹਰ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੁਸੀਬਤ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਹਰ ਹੀ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ।. . . ਤੁਹਾਨੂੰ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ।. . . ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਰ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹਥਿਆਰ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਹ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਨੀਨਾ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੀ ਹੈ: "ਸਾਰਾ ਦਰਦ ਡਰ ਤੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।" ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਮਝ ਡਰ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਮਹਾਨ ਗੁਰੂ ਜੋਨ ਕਬਾਟ-ਜ਼ਿਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਹਾੜ ਦਾ ਧਿਆਨ ਸਿਖਾਇਆ। ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਅਕਸਰ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਹਰੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਵਾਪਰੇ, ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਟਿਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਚਿੱਤਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੂਆਂ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਹਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਪਹਾੜ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ, ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਚੋਟੀ ਬਰਫ਼ ਨਾਲ ਢਕੀ ਹੋਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਸਦਾ ਅੰਦਰੂਨੀ ਕੋਰ ਨਿਰੰਤਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਤਾਪਮਾਨ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਬਾਹਰੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਵਾਪਰੇ, ਅੰਦਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ।
ਹੁਣ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਰੁੱਤਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਅਤੇ ਜਾਂਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਗਰਮੀਆਂ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਨਾਲ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤੂਫਾਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਹੜ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਅੱਗਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਪਰ ਪਹਾੜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਂਤ, ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਗਰਮੀਆਂ ਪਤਝੜ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤੇਜ਼ ਹਵਾਵਾਂ ਅਤੇ ਰੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਪੱਤੇ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ; ਫਿਰ ਸਰਦੀਆਂ ਬਰਫ਼ ਅਤੇ ਠੰਢੇ ਤਾਪਮਾਨ ਦੇ ਨਾਲ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ; ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਬਸੰਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਰਫ਼ ਪਿਘਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਰਫ਼ਬਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਕੋਰ, ਪਹਾੜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਡੂੰਘੀ ਸੁੰਦਰ ਜਗ੍ਹਾ, ਇਹਨਾਂ ਬਦਲਦੇ ਮੌਸਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।
ਅਸੀਂ ਪਹਾੜ ਵਾਂਗ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਬਾਹਰੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸਦਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਖੋਹਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ, ਭਾਵੇਂ ਤੂਫਾਨ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਤੇਜ਼ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਣ, ਹਵਾਵਾਂ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਨਾ ਵਜਾਉਣ। ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਕੋਲ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਅੰਦਰੂਨੀ ਕੇਂਦਰ ਹੈ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ

ਹਾਂ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ, ਅਸੀਂ ਇਸਦੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਇਲਾਜ ਮੌਜੂਦਗੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਪਹਾੜ, ਅੰਦਰ, ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ - ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਵੀ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਸੈਲਾਨੀ ਪਹਾੜ 'ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਰੇਲਗੱਡੀ, ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼, ਕਾਰ, ਕਿਸ਼ਤੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਹਨ: ਇਹ ਪਹਾੜ ਓਨਾ ਸੁੰਦਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਮੈਂ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਤੰਗ ਹੈ, ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਚੌੜਾ ਹੈ। ਪਰ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਹਾੜ ਦਾ ਆਦਰਸ਼ ਸਾਰ ਹੈ।
ਅਸੀਂ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਉਸ ਪਹਾੜ ਵਾਂਗ ਹਾਂ। ਲੋਕ ਸਾਡੇ ਬਾਰੇ ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਕਹਿਣ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕੋਈ ਵੀ ਆਲੋਚਨਾ ਜਾਂ ਨਿਰਣੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਕਹਿਣ, ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਦਰਸ਼ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵੀ ਜੋ ਸਾਡੇ ਨੇੜੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਡਾ ਪਰਿਵਾਰ, ਸਾਡੇ ਮਾਲਕ, ਜਾਂ ਸਾਡੇ ਅਜ਼ੀਜ਼। ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਪਹਾੜ ਵਾਂਗ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਜੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦਿਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵ ਦਾ ਸੰਪੂਰਨ ਸਾਰ ਹਾਂ। ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਖੋਹ ਸਕਦੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ।
ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਇਸ ਧਿਆਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਮਹਾਨਤਾ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਸੁੰਦਰ ਪਹਾੜ ਵਾਂਗ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੋਂ ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਰਹੇ ਹਾਂ।

. ਪਿਆਰਾ ਅਤੇ ਯੋਗ.
ਅਕਤੂਬਰ 2010 ਵਿੱਚ ਓਮੇਗਾ ਵਿਖੇ ਬੀਤਿਆ ਹਫ਼ਤਾ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਕਈ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਛੂਹ ਗਿਆ ਅਤੇ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਇਸਨੇ ਮੇਰੇ ਚੇਤੰਨ ਮਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਲਿਆਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਜੋ ਮੈਂ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਪੁਨਰ ਜਾਗ੍ਰਿਤੀ ਉੱਭਰ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਬੈਠਣ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕਿੰਨੇ ਅਦਭੁਤ ਹਾਂ। ਪਹਿਲੀ ਸਵੇਰ, ਡਾ. ਵੇਇਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਸਮੂਹਿਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅਗਵਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ

ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਕਾਲੀਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਵਾਰ, ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਾ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਸਭ ਕੁਝ ਧੁੰਦਲਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਧੁੰਦ ਦਾ ਪਰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਨੰਗੀ ਬਾਂਹ ਆਈ, ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਰਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੈ ਆਇਆ।
ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਦੋਸਤ, ਜੋਅ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਪਾਇਆ, ਜੋ 1970 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਗੁਜ਼ਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਵੀਹਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਜੋਅ ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਇੰਨਾ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਦੋਸਤ, ਪ੍ਰੇਮੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਪਾਤਰ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਘੰਟਿਆਂ ਬੱਧੀ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜੋ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰੇਗਾ ਉਹ ਦੂਜੇ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ ਅਤੇ ਦੱਸੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵੱਖਰੇ ਰਸਤੇ ਚਲੇ ਗਏ - ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ।
ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਜੋਅ ਨੇ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜੋ ਵੀ ਆਇਆ ਸੀ ਉਹ ਹੁਣ ਓਨਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਾਂਤਾ ਬਾਰਬਰਾ ਜਾਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਡਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਹਮੋ-ਸਾਹਮਣੇ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਸਮਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਉਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਂਝੇ ਦੋਸਤ ਦਾ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ, ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜੋਅ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਲੈ ਲਈ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਪਾਗਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਉਦਾਸ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਪਾਗਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਾਂਤਾ ਬਾਰਬਰਾ ਵਿੱਚ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਨਾ ਹੁੰਦਾ।
ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜੋਅ ਨੇ ਆਪਣਾ ਬਚਨ ਨਿਭਾਇਆ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ। ਕਈ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਲੈ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਹਿੱਲਣ ਨਾਲ ਜਾਗਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾ ਹੋਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਗੁੱਸਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮੈਨੂੰ

ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਯਾਦ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਜੋਅ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਸੁਪਨੇ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਬੰਦ ਹੋ ਗਏ।
ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਜੋਅ ਦੀ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ; ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਦਿਨ, 1990 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਜੋਅ ਦੀ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਏਡਜ਼ ਤੋਂ ਗੁਜ਼ਰ ਚੁੱਕੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਦਿਖਾਈ ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ, ਦਰਦ ਅਤੇ ਉਲਝਣ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਉਸਦੇ ਕਰਜ਼ੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਲੈਣ ਲਈ। ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਊਰਜਾ ਮੈਨੂੰ ਘੇਰ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਭਰ ਰਹੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਹੰਝੂ ਮੇਰੇ ਗਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਵਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਦਿਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਆਪਣੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹਾਂ।
ਇਹ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਜੋਅ ਦੀ ਊਰਜਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ - ਸਿਖਲਾਈ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਗਰੁੱਪ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਤੱਕ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਜੋਅ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਜੱਫੀ ਪਾ ਲਈ। ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਖੰਭ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਬਿਨਾਂ ਬੋਲੇ, ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਤਰੱਕੀ ਕਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਖੰਭ ਮੇਰੇ ਦੁਆਲੇ ਲਪੇਟੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਸਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਹੋਰ ਊਰਜਾਵਾਂ ਵੀ ਸਨ, ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਘੇਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣੇ, "ਤੂੰ ਪਿਆਰਾ ਹੈਂ। ਤੂੰ ਯੋਗ ਹੈਂ।" ਮੇਰੇ ਜਬਾੜੇ ਦੁਖਦੇ ਸਨ, ਮੇਰਾ ਗਲਾ ਤੰਗ ਸੀ, ਮੇਰੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਦਰਦ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂ ਵਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਜੋਅ ਮੈਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਸਰੀਰਕ ਬੇਅਰਾਮੀ ਵੀ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ। ਇੱਕ ਅਧਿਆਪਕ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ "ਹਲਕਾ ਕ੍ਰਿਸਟਲ" ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਡਾ. ਵੇਇਸ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ। ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ! ਇੱਥੇ ਇਕੱਲਾ ਅਤੇ ਠੰਡਾ ਸੀ।

ਉਸ ਦੁਪਹਿਰ, ਮੈਂ ਸਮੂਹ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਡਾ. ਵੇਇਸ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਸਕਣ। ਇਹ ਵਧੀਆ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਡਾ. ਵੇਇਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੀ ਸਵੇਰ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜੋਅ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ, ਇਸਦੀ ਬਜਾਏ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ "ਇੱਕ ਦੋਸਤ" ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਖੰਭਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਉਸਦੀ ਜਾਨ ਲੈ ਲਈ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕਰਾਂਗਾ। ਡਾ. ਵੇਇਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਦੀ ਜਾਨ ਲੈਣ ਲਈ ਕੋਈ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਿਆਰਾ ਅਤੇ ਯੋਗ।"
ਤੁਰੰਤ, ਮੈਨੂੰ ਰਾਹਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਮੈਨੂੰ ਸੁਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦਾ ਇਹ ਭਾਰ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਇਹ ਬੋਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਦਾਸੀ ਦੀ ਇੱਕ ਪਰਤ ਨੂੰ ਹਟਾਇਆ ਹੋਇਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਪਲ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਅਜੇ ਸਿਖਲਾਈ ਦੌਰਾਨ ਹੀ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਸਹੇਲੀ ਨਾਸ਼ਤੇ ਲਈ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ। ਰੇਚਲ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜੀਨੇਟ ਹੋ?" ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਜੋਅ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸੁਨੇਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਮਿਲ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਗੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਹੰਝੂ ਵਹਾਉਂਦਿਆਂ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਮੇਰੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਸੀ। ਜੋਅ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸੁਨੇਹਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਰਾਹੀਂ ਲਿਆਉਣਾ ਪਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਸਕਾਂ।
ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸਦੀ ਅਸੀਂ ਇਸ ਭੌਤਿਕ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਅਤੇ ਹੁਣ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇਸ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।
ਜੀਨੇਟ

ਆਪਣੇ ਅਗਲੇ ਅਵਤਾਰ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਸਦੀਵੀ ਸਜ਼ਾ ਜਾਂ ਮਿਟਾਉਣ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਕਰਮ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਹੈ, ਸਜ਼ਾ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਜੋਅ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਏਡਜ਼ ਤੋਂ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਉਹ ਲੋਕ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਝੱਲੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਮਰ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਨਾ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਯੋਗ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੁਕਸਾਨੇ ਗਏ ਹਨ। ਜੋਅ ਲਈ ਇੱਕ ਸਿਹਤਮੰਦ ਸਰੀਰ, ਜੀਵਨ ਦੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੀ ਕੀਮਤ ਸਿੱਖਣ ਦਾ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕਾ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?
ਏਡਜ਼ ਦੇ ਪੀੜਤਾਂ ਦੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜੋਅ ਦਰਦ ਜਾਂ ਤਕਲੀਫ਼ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ, ਇੱਕ ਅਰਥ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਦੂਤ ਵਾਂਗ ਆਪਣੇ ਖੰਭ ਕਮਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਕਰਜ਼ੇ ਮਿਟਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਜੋਅ, ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਅਤੇ ਕਮੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੂਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਦੂਤ ਹਾਂ ਜੋ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਜੋਂ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਹਨ।
ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ, ਜੀਨੇਟ ਰੇਚਲ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਉਸਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸੁਨੇਹਾ ਸੀ। ਹੇਠਾਂ, ਰੇਚਲ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਿਆ।

. ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ.
ਓਮੇਗਾ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਦੀ ਸਿਖਲਾਈ ਦੌਰਾਨ, ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਮੈਨੂੰ ਉਦਾਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ, ਡੇਜ਼ੀ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਉੱਥੇ ਮੈਂ
ਆਪਣੇ ਗਾਈਡਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੀ ਪਿੱਠ ਦੇ ਦਰਦ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀਆਂ
ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਸੁਨੇਹੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਇਸ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਆਈ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸਦਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਜੀਨੇਟ ਲਈ ਇੱਕ ਸੁਨੇਹਾ ਸੀ।
"ਉਸਨੂੰ ਦੱਸ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ।
ਮੈਨੂੰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਜੋਅ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸ਼ੱਕ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਲਗਭਗ ਬਹੁਤ ਆਮ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਇਹ "ਜੌਨ ਡੋ" ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ,

ਮੈਂ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਦਿਖਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਛੋਟੇ, ਘੁੰਗਰਾਲੇ, ਚਿੱਟੇ-ਸਲੇਟੀ ਵਾਲਾਂ, ਜੈਤੂਨ ਦੀ ਚਮੜੀ ਅਤੇ ਚੌੜੀ ਛਾਤੀ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ ਜਾਪਿਆ। ਉਸਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਜਿਗ ਨੱਚਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਸੁਨੇਹਾ ਅੱਗੇ ਭੇਜਾਂਗਾ।
ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਸੌ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਿਖਲਾਈ ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਜੀਨੇਟ ਕੌਣ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਸੁਨੇਹੇ ਮਿਲੇ ਹਨ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਆਏ ਸਾਰੇ ਸੁਨੇਹਿਆਂ ਵਾਂਗ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਜੀਨੇਟ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੰਗ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੌਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਜੋਅ ਨੂੰ ਸਵੇਰ ਤੱਕ ਰੋਕ ਕੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।
ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਫੜਨ ਦਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਿੱਥੋਂ ਆਇਆ, ਜਾਂ ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ ਵੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਨੀਂਦ ਆਈ। ਮੇਰਾ ਅਲਾਰਮ ਵੱਜਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਜਾਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੋਅ ਮੇਰੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜੀਨੇਟ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੁਨੇਹਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਇਹ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਜੀਨੇਟ ਜੋਅ ਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਚਲੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਰੁਕਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜੋਅ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਉਸਦਾ "ਧੰਨਵਾਦ" ਕਹਿਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਇਲਾਜ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਇਹ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਰੋਕਣ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਦਿਨ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ, ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਤੱਕ ਸੁਨੇਹੇ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਰਾਚੇਲ

ਸਾਡੇ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਦਿਮਾਗ ਅਕਸਰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਰਹੱਸਮਈ, ਅਧਿਆਤਮਿਕ, ਜਾਂ ਮਾਨਸਿਕ ਮੇਲ-ਜੋਲ ਨੂੰ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਕਰਨ ਜਾਂ ਨਕਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਤਤਕਾਲਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸ਼ੰਕਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਘਟਨਾ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।

ਜੋਅ ਨੇ ਰੇਚਲ ਨੂੰ ਜੀਨੇਟ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੇ ਪੁਨਰ-ਮਿਲਨ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ੋਰ ਪਾਇਆ। ਜੀਨੇਟ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਉਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੋਅ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸਦੀਵੀ ਪਿਆਰ ਪੈਦਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਜੋਅ ਅਤੇ ਹੋਰ "ਊਰਜਾਵਾਂ" ਦੇ ਸੁਨੇਹੇ ਸਿਰਫ਼ ਜੀਨੇਟ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਹ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਹਨ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਯੋਗ ਹੋ।" ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਹਾਂ। ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਇਸ ਹਕੀਕਤ ਨੂੰ ਘੱਟ ਜਾਂ ਨਕਾਰਨ ਨਾ ਦਿਓ।
ਫੇਥ, ਜਿਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਅੱਗੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਵੀ ਦੂਜੇ ਪਾਸਿਓਂ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੰਦੇਸ਼ ਮਿਲਿਆ। ਇਸਨੂੰ ਇਸਦੇ ਇੱਛਤ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾਵਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੱਚਾਈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹਨ, ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

. ਪਰੇ ਤੋਂ ਸੁਨੇਹੇ.
2002 ਵਿੱਚ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਦਾ ਦੂਜਾ ਦਿਨ ਇੱਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ। ਮਾਈਕ੍ਰੋਫ਼ੋਨ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਲੋਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਣ। ਕਮਰੇ ਦੇ ਪਾਰ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਮਾਈਕ੍ਰੋਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਹਫਤੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਆਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਧੀ ਦੀ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਕੈਂਸਰ ਨਾਲ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇਖਦੀ ਰਹੀ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਝੰਜੋੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਚਮਕਦਾਰ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਭੂਰੇ ਵਾਲਾਂ ਅਤੇ ਨੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਕੁੜੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ ਜੋ ਔਰਤ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਕੁੜੀ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਬ੍ਰੇਕ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਸਮਾਗਮ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਸੌ ਲੋਕ ਸਨ, ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਔਰਤ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਹੀ ਸਨ।
ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਉਸ ਕੁੜੀ ਦਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਔਰਤ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਦੋਵੇਂ ਰੋ ਰਹੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੀ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਦਿਖਾਈ। ਇਹ ਉਹੀ ਕੁੜੀ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਭਾਂਡੇ ਧੋਂਦੇ ਸਮੇਂ ਪਾਣੀ ਦੇ ਛਿੱਟੇ ਉਸਦੇ ਉੱਤੇ ਪੈਣ ਨਾਲ ਹੱਸਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਉਹ ਇਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ; ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਿਸਤਰਾ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗੁਦਗੁਦਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੈਠੀ ਪੜ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ ਜਾਂ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਜੱਫੀ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਸਿਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਪਤੀ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਸਕਿਆ। ਔਰਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਵੀਕਐਂਡ 'ਤੇ ਆਉਣ ਲਈ ਟਿਕਟਾਂ ਖਰੀਦੀਆਂ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਬ੍ਰੇਕ ਦੌਰਾਨ ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਹਾਲਵੇਅ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕਲਾ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੀਆਂ ਸਨ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਸਨ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਦੱਸੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਜੋ ਉਸਨੇ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ।
ਬੇਸ਼ੱਕ, ਹੁਣ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਰੋ ਰਹੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਤੁਹਾਡੀ ਧੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ।" ਮੈਂ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਜਾਂ ਬੋਲਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਪਰ ਇਸ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਮੇਰੇ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਦਿੱਤਾ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਗਈ ਅਤੇ ਬੈਠ ਗਈ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੇਰੀ ਹਾਲਤ ਕਿੰਨੀ ਬਦਲ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਸੁਨੇਹੇ ਮਿਲੇ। ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸੰਭਵ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਮਾਈਕ੍ਰੋਫੋਨ 'ਤੇ ਦੇਖ ਸਕਦਾ। ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦੋ ਸਹਾਰਾ ਕਾਲਮ ਸਨ; ਮੈਂ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ
ਬੈਠਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਾਈਕ੍ਰੋਫੋਨ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਵਾਲੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਦਿਨ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਬਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।
ਫੇਥ ਸੂਜ਼ਨ

ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਕੋਲ ਸਹਿਜ-ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੋਈ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਮਾਧਿਅਮ ਜਾਂ ਮਾਨਸਿਕ

ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਬਦਲੀ ਹੋਈ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਭੌਤਿਕ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅੜਿੱਕਾ ਬਣ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਕੰਨਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਸੁਣਿਆ। ਅਤੇ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਦੀਆਂ ਟਿਕਟਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਰੁਕਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸਹਿਜ-ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂ।
ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅੰਤਰ-ਆਤਮਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਨਾਲ ਵਹਿੰਦੇ ਹਾਂ; ਅਸੀਂ ਵੂ ਵੇਈ ਦੇ ਤਾਓਵਾਦੀ ਸਿਧਾਂਤ ਵਾਂਗ, ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਜਾਂ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੇ। ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਵਹਿਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੰਘਰਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।
ਭੂਰੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰਨ ਲਈ। ਕਿਉਂਕਿ ਤਿੰਨਾਂ ਬਾਲਗਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਖੋਲ੍ਹੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਅੰਤਰ-ਆਤਮਾ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਲਈ ਦਿਲਾਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ।
ਜਦੋਂ ਸ਼ੱਕ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਦਿਲ ਤੋਂ ਚੁਣੋ, ਦਿਮਾਗ ਤੋਂ ਨਹੀਂ।

. ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕੋਮਲ ਫੁੱਲ.
ਮੈਂ ਜੁਲਾਈ 2009 ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਓਮੇਗਾ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਡਾਕਟਰੀ ਮੁੱਦਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦਿਖਾਈ ਅਤੇ ਇੱਕ-ਨਾਲ-ਇੱਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਕੱਢਿਆ। ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਦਿਨ ਲੱਗ ਗਏ। ਮੈਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਬਣਾਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਪੀਲੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਸੀ, ਜੋ ਜ਼ਹਿਰੀਲੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਖਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ, ਉਹੀ ਜੋ ਮੈਂ ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਨੇ ਮੇਰੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੰਨੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬਚਾ ਨਹੀਂ ਸਕੀ। ਉਹ ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਯਾਦ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ ਜੋ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਵੱਡੇ ਹੋਣ 'ਤੇ ਦੱਸੀਆਂ ਸਨ।

ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਗਰਭਵਤੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਵੱਖ ਹੋਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਗਰਭਵਤੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਗਰਭ ਅਵਸਥਾ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਸਹਿਣਾ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂ, ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ, ਅਤੇ ਜਿੰਨਾ ਔਖਾ ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਭਾਵਨਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।
ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਘਬਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਹਿੱਲਦੇ ਹੋਏ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਸਿੱਧੇ ਡਾਕਟਰ ਕੋਲ ਇਸ ਡਰ ਨਾਲ ਭੇਜਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਡਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਂ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਬਿਮਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਮੰਮੀ ਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ ਬਚਾਂਗਾ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਬਣੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਡਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੈਨੂੰ ਗੁਆ ਦੇਵੇਗੀ। ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵੱਡਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਮੈਨੂੰ "ਆਪਣਾ ਨਾਜ਼ੁਕ ਛੋਟਾ ਫੁੱਲ" ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਨਾਜ਼ੁਕ ਸੀ ਅਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਬਿਮਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਕੁਝ ਭਿਆਨਕ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਯਾਦ ਆਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਛੋਟੇ ਪੀਲੇ ਫੁੱਲ ਖਾਣ ਦੀ ਐਲਰਜੀ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਤੋਂ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ।
ਮੈਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਓਮੇਗਾ ਵਿਖੇ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਤਜਰਬੇ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀ ਮੰਮੀ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੇਰੇ ਖਾਣ-ਪੀਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਮੈਂ ਹੁਣ ਛੱਤੀ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਭੋਜਨਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਹਾਂ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਮੈਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਨਾਲੋਂ ਪੱਚੀ ਵੱਧ ਹੈ। ਇਹ

ਇੱਕ ਹੌਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਖਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਨਵੇਂ ਭੋਜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾ ਖਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਸਫਲਤਾ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਹੀ ਠੀਕ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਵਾਪਸੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਏ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਵਾਪਸੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸੀ।
ਨਿੱਕੀ ਡੀਸਟੀਓ

ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਨੇ ਇਕੱਠੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਦਮੇ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਦੁੱਖ ਦੇ ਬੀਜ ਸਿੰਜ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਡੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਖਿੜ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਡਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੀ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਭੂਤਕਾਲ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੇਗੀ।
ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਵੱਲ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡਰ ਦਾ ਇਲਾਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੱਬੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਯਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਮਾਪਿਆਂ ਦੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਬੱਚਾ, ਹੁਣ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਅਕਸਰ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਛੁਪੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਉਸ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ, ਨਿੱਕੀ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੁਖਦਾਈ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਜਲਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਔਰਤ ਜੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਨਿੱਕੀ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਯਾਦ ਆਈ। ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਅੱਗੇ ਹੈ।
ਦੁਨੀਆਂ ਰਹੱਸਮਈ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ।

. ਪਿਆਰ, ਹਾਰ, ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ.

ਜੁਲਾਈ 2009 ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸੈਮੀਨਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਵੀਕਐਂਡ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਸੀ। ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਸਭ ਤੋਂ ਡੂੰਘਾ ਸੀ।
ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਜਲਣ ਅਤੇ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਜਕੜਨ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਸਾਹ ਲੈਣਾ ਔਖਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਧੁੰਦ ਨਾਲ ਢਕੇ ਹੋਏ ਪੁਲ ਉੱਤੇ ਤੁਰਿਆ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੂਰ ਇੱਕ ਫਾਰਮਹਾਊਸ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਸੁੰਦਰ ਦਿੱਖਾਂ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਸੀ। ਮੈਂ ਘਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਘਾਹ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਜਲਣ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਜਕੜਨ ਬਣੀ ਰਹੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਜਵਾਨ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਵੀਹਵਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਕਰਿਸਪ ਚਿੱਟਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਨਾਈਟਗਾਊਨ ਵਰਗਾ। ਮੇਰੇ ਲੰਬੇ, ਕਾਲੇ ਵਾਲ ਸਨ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਪਵੇਗਾ।
ਅਚਾਨਕ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਛੱਡਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਵਿਨਸੈਂਟ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਵਿਨਸੈਂਟ ਇੱਕ ਪਿਆਰਾ ਦੋਸਤ ਹੈ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਹੀ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਨਿੱਕੀ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਲਈ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਆਈ। ਕਿੰਨਾ ਅਜੀਬ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ। ਵਿਨਸੈਂਟ ਦੀ ਧੀ, ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਉਹ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਹੈ, ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਨਿੱਕੀ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਨਿੱਕੀ ਨੇ ਇੱਕ ਸਮੱਸਿਆ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਿਗਲਣ ਅਤੇ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਨਾਲ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਕੋਈ ਸਰੀਰਕ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਏ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਬੱਚੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਫੁੱਲ 'ਤੇ ਦਮ ਘੁੱਟ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਪਈ। ਇਹ ਖੁਲਾਸਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਫੁੱਲ ਜ਼ਹਿਰੀਲਾ ਸੀ; ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਕੁੜੀ ਦੀ ਮਾਂ, ਜੋ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਿੱਕੀ ਦੀ ਮਾਂ ਸੀ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਕਾਰਨ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ। ਯਾਦ ਹੈ ਮੇਰਾ ਸੜਦਾ ਪੇਟ ਅਤੇ ਤੰਗ ਛਾਤੀ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਅਸਮਰੱਥਾ? ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਹੀ ਉਹੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਮਹਿਸੂਸ

ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਨਿੱਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਮੇਰਾ ਮੂੰਹ ਸੁੱਕ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਏ ਸੀ। ਮੈਂ ਬੇਚੈਨ ਹੋਣ ਲੱਗੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਡਾਇਰੀ ਨੂੰ ਫੜਨ ਲੱਗੀ ਸੀ; ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਗਲਤ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਲਿਖਿਆ ਸੀ।
ਨਿੱਕੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਰਦ ਦੱਸ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਚੱਕਰਾਂ ਵਿੱਚ ਝੂਲ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਚਿੱਟਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਲੰਬੇ, ਕਾਲੇ ਵਾਲ ਸਨ। ਉਹ ਇਸ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ, ਉਸਨੇ ਉਸ ਪੁਰਾਣੇ ਫਾਰਮਹਾਊਸ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਦੌਰਾਨ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਲਗਭਗ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ ਹੀ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਡਰ ਗਈ ਸੀ; ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਬੁਰਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਬੁਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕੁੜੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਖੁਦ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਈ, ਮਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਹਿਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਿੱਕੀ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਵੱਡਾ ਨੁਕਸਾਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ।
ਜਦੋਂ ਨਿੱਕੀ ਦਾ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਖਤਮ ਹੋਇਆ, ਮੈਂ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਨੇ ਉਸ ਸਵੇਰ ਜੋ ਮੈਂ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਉਹ ਪੜ੍ਹ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਨਿੱਕੀ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਨਿੱਕੀ ਦੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਯਾਦਾਂ ਸਨ; ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਸਾਰੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਇੰਨਾ ਸ਼ੱਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਸੀ ਕਿ ਦੂਸਰੇ ਮੈਨੂੰ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਤੁਹਾਡਾ ਧਿਆਨ ਮੰਗਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਮੌਕਾਪ੍ਰਸਤ ਸਮਝਣਗੇ। ਫਿਰ ਵੀ, ਔਰਤ ਨੇ ਮਾਈਕ੍ਰੋਫ਼ੋਨ ਮੰਗਿਆ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। "ਇਹ ਨਿੱਕੀ ਬਾਰੇ ਅਜੀਬ ਹੈ," ਮੈਂ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। "ਉਸਨੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਫਾਰਮ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਨਿੱਕੀ ਉਸੇ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਉਹ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਹ ਮਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਬਾਕੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਆਪਣੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਮਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿ ਕੁਝ ਅਧੂਰਾ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਜਲਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਜਕੜਨ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਮੇਰਾ ਗਲਾ ਇੰਨਾ ਤੰਗ ਸੀ, ਇਸ ਨਾਲ ਸਾਹ ਲੈਣਾ ਔਖਾ ਹੋ ਗਿਆ।"

ਮੈਨੂੰ ਨਿੱਕੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮਨ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਰੋਇਆ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਦਮ ਘੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਭੀੜ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਲੱਭਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਉਣਾ ਠੀਕ ਰਹੇਗਾ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਾਲੀ ਸਹੇਲੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਕਿ ਨਿੱਕੀ ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਦਮ ਘੁੱਟ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹ ਸਾਹ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਨਿੱਕੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕੱਸ ਕੇ ਜੱਫੀ ਪਾਈ।
ਸ਼ੈਨਨ

ਮੇਰੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ, ਨਿੱਕੀ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਛੋਟੇ ਪੀਲੇ ਫੁੱਲ ਖਾਣ ਕਾਰਨ ਉਸਦੀ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਗਿਆਰਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਭੋਜਨ ਖਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਕੁਝ ਹੋਰ ਖਾਂਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਐਲਰਜੀ ਵਾਲੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆਵਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਰੈਸਟੋਰੈਂਟਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਉਸ ਲਈ ਲਗਭਗ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਇਸ ਸਮੱਸਿਆ ਕਾਰਨ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸੀਮਤ ਅਤੇ ਸੰਕੁਚਿਤ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੀ ਖੁਰਾਕ ਪੰਦਰਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਭੋਜਨਾਂ ਤੱਕ ਫੈਲ ਗਈ; ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਚੌਵੀ ਤੱਕ; ਅਤੇ ਫਿਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਛੱਤੀ ਤੱਕ।
ਇਹ ਕੋਈ ਇਤਫ਼ਾਕ ਜਾਂ ਸੰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ੈਨਨ, ਜੋ ਨਿੱਕੀ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਜਾਣ ਸੀ, ਉਸ ਹਫਤੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇੰਨੀਆਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਯਾਦਾਂ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਰੀਰਕ ਲੱਛਣ ਵੀ, ਸਾਂਝੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੈਨਨ ਹੁਣ ਸ਼ੱਕੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਵਿਨਸੈਂਟ, ਇੱਕ ਰੂਹ ਦਾ ਸਾਥੀ ਜਿਸਦੀ ਧੀ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿੱਕੀ ਵੀ ਹੈ, ਵੀ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਸੀ, ਸਦੀਵੀ ਪਿਆਰ ਬਾਰੇ ਸਿਖਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਜਾਂ ਦਿਮਾਗ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਸਗੋਂ ਵਿਸ਼ਾਲ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵ ਹਾਂ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਵਿਨਸੈਂਟ ਦਾ ਉੱਚਾ ਸਵੈ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਹਫਤੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ੈਨਨ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੀ ਇੱਕ ਰੂਹ ਦਾ ਸਾਥੀ ਆਪਣੇ ਸ਼ੱਕੀ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਦੇ ਮਨ ਅਤੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇਗਾ?
ਨਿੱਕੀ ਦੀ ਸਹੇਲੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਰਮ ਨੇ ਇਲਾਜ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਉਹ ਸੁਰੱਖਿਆਤਮਕ ਸੀ। ਪਰ ਨਿੱਕੀ, ਸਹਿਜ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਿਹਤਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਨੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਨਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸ਼ੈਨਨ ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ

ਹੋ ਗਈ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਦੋਵੇਂ ਰੂਹ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਬਾਰੇ, ਪਿਆਰ ਦੇ ਸਦੀਵੀ ਬੰਧਨਾਂ ਬਾਰੇ, ਮੌਤ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਚੰਗੀ, ਲੰਬੀ ਜੱਫੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਸੀ ਸਮਝ ਅਤੇ ਪਰਿਵਰਤਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਸੀ।
ਇਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਲੋਕ, ਅਕਸਰ ਅਜਨਬੀ, ਇੱਕੋ ਹੀ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜੀਵਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਸਲੀ ਸਨ। ਉਹ ਕਲਪਨਾ ਜਾਂ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਰੂਪਕ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਕ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਸੈਂਕੜੇ ਜਾਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਜੀਵਨ ਬਿਤਾਏ ਹਨ, ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਸ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਸਾਂਝੇ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।
ਦਵਾਈ ਵਿੱਚ, ਸਾਡੀ ਇੱਕ ਕਹਾਵਤ ਹੈ: "ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਖੁਰਾਂ ਦੀ ਧੜਕਣ ਸੁਣਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਜ਼ੈਬਰਾ ਦੀ ਭਾਲ ਨਾ ਕਰੋ।" ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘੋੜਿਆਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਜਾਂ, ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਭ ਤੋਂ ਸੰਭਾਵਿਤ ਵਿਆਖਿਆ - ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸੰਭਾਵਨਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ। ਸਾਂਝੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦੀ ਘਟਨਾ ਦਾ ਲੇਖਾ-ਜੋਖਾ ਕਰਨ ਦੇ ਕਈ ਤਰੀਕੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਜ਼ੈਬਰਾ ਹਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਸਮੂਹਿਕ ਅਚੇਤ, ਕਾਰਲ ਜੰਗ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਡੂੰਘੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਹਰ ਕੋਈ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਾਂ ਕਿ ਅਨੰਤ ਗਿਆਨ ਦੇ ਉਸ ਬੈਂਕ ਤੱਕ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚਣਾ ਹੈ। ਅਮਰੀਕੀ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਐਡਗਰ ਕੇਸ, ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਅਕਾਸ਼ੀ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸਮੂਹਿਕ ਅਚੇਤ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਯਥਾਰਥਵਾਦੀ ਵਿਆਖਿਆ - ਘੋੜਾ - ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਅਸਲ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਹਨ। ਹਰੇਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵੇਰਵੇ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਇਲਾਜ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਸਮਰਥਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।
ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਸਾਂਝੇ ਹੋਣ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ, ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਅਗਲੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ, ਰੇਮੰਡ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤਾ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਚਮਤਕਾਰ ਉਦੋਂ ਵਾਪਰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

. ਸ਼ਾਇਵ ਪ੍ਰਤੀਕ.
ਔਸਟਿਨ, ਟੈਕਸਾਸ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਸਿਖਲਾਈ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਹਾਈ ਡੈਫੀਨੇਸ਼ਨ" ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਲਈ

ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਜਨਬੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਸਾਂਝੀ- ਚੇਤਨਾ ਘਟਨਾ ਵੀ ਹੋਈ। ਉਹ ਘਟਨਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਉੱਕਰ ਗਈ ਹੈ। ਜਿਸ ਅਜਨਬੀ ਦਾ ਮੈਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸਿਖਲਾਈ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਖਾਣੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਸ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠੇ ਸੀ, ਜੋ ਕੈਨੇਡਾ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਮੇਰੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਇਹ ਆਦਮੀ ਇੱਕ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਉਦਾਸ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਸਭ ਕੁਝ ਤੋਂ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ, ਜੇ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹਮਦਰਦੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਣ ਲੱਗੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਚਿੰਤਤ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਅਨੁਭਵ ਲਈ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਲੱਭ ਲਵੇਗਾ। ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਉਸਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦਾ ਉਸਦੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ, ਨਾਲ ਹੀ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਰਹੀ।
ਇੱਕ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੌਫੀ ਬ੍ਰੇਕ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਬ੍ਰਾਇਨ ਅਤੇ ਕੈਰੋਲ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਹਾਨਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਅਤੇ ਉਸ ਚੰਗੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਬ੍ਰਾਇਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਲਾਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਆਦਮੀ ਦੁਆਰਾ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਕਈ ਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਂਤਿਕ ਸ਼ਾਸਕ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਤਾਜਪੋਸ਼ੀ ਸਮਾਰੋਹ ਕੀਤਾ। ਵੇਰਵਾ ਕਮਾਲ ਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਬ੍ਰਾਇਨ ਨੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਲਈ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਹਿੱਸਾ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ, ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਰਾਹਤ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਸਨ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਅਚਾਨਕ ਕਿਸੇ ਅਜੀਬ ਆਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਕੀੜੇ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਖਰਾ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਸੀ ਜਾਂ ਇਹ ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਕਿਉਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ।

ਉਸ ਸ਼ਾਮ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਨਾਲ ਬੈਠੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਉਸ ਤਬਦੀਲੀ ਵਾਲੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸੋਚ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਜ਼ਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ 'ਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ, ਮੈਂ ਉਸ ਅਜੀਬ ਪ੍ਰਤੀਕ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਸੀ; ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਸੁਰਾਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਲਈ ਖਿੱਚ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਰੁਮਾਲ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਖਿੱਚਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਕੁਝ ਹੈਰਾਨ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਉਹ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਜਪੋਸ਼ੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਝੰਡਿਆਂ 'ਤੇ ਸੀ।" ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ। ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਘਬਰਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ - ਹੁਣ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਜਨਬੀ ਨਾਲ ਸਾਂਝੀ ਚੇਤਨਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਅਗਲੇ ਕਈ ਸਾਲ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ ਕਿ ਇਸ ਚਿੰਨ੍ਹ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ। ਮੈਂ ਭਾਰਤ ਦੀਆਂ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ। ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇਹ ਕਿਤੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਸੀ।" ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸੁਰਾਗ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਅਲਾਸਕਾ ਦੇ ਇੱਕ ਕਰੂਜ਼ 'ਤੇ ਗਏ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਸੀਏਟਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੇਕੀ ਕਲਾਸ ਲਈ ਸਾਈਨ ਅੱਪ ਕੀਤਾ ਸੀ। (ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਸੈਮੀਨਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਪਾਗਲ ਹਨ; ਅਜੀਬ ਹੈ ਕਿ ਤਜਰਬਾ ਕਿਵੇਂ ਨਿਮਰਤਾ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।) ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਰੇਕੀ ਕਲਾਸ ਛੱਡੀ, ਅਸੀਂ ਇੰਸਟ੍ਰਕਟਰ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸੀਏਟਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕੌਫੀ ਦੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਕਿੱਥੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਜਾਣੂ ਸੀ ਉਹ "ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੱਖਰੀ" ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਭਾਰਤੀ ਭੋਜਨ ਪਰੋਸਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਦਿਸ਼ਾ- ਨਿਰਦੇਸ਼ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਚਲੇ ਗਏ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਕ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇਸ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਖਿੱਚੀਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਜਾਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀਤੀ, ਅਸੀਂ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਵਾਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਗਏ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਕਾਊਂਟਰ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਮਿਲ ਗਿਆ ਜਿਸਦੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੋੜ ਸੀ?" ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਸਭ ਕੁਝ ਸਿਵਾਏ ਉਸ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਜਿਸਦੀ ਮੈਂ ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੈ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਭਾਰਤ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੈ: ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਸੰਪਰਦਾ ਦੁਆਰਾ
ਇੱਕ ਸ਼ੈਵ ਪ੍ਰਤੀਕ ਦਾ ਚਿੱਤਰਣ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਸੀਮਤ ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਕ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਪੰਜ ਸਾਲ ਬਾਅਦ,
ਮੈਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਜਨਬੀ ਕੋਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਸਮਝਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਰੇਮੰਡ ਵਿਲਸਨ

ਰੇਮੰਡ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਕੈਨੇਡੀਅਨ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਹਮਦਰਦੀ ਭਰੇ ਸਬੰਧ ਨੇ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਸਹਿਜ ਸਮਰੱਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਦੂਜੇ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਬੰਦ ਕਰਕੇ, ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਅਜੀਬ ਆਕਾਰ ਦੇ ਸ਼ੈਵ ਚਿੰਨ੍ਹ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਨੇ ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਰੇਮੰਡ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ। ਪੰਜ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਰੇਮੰਡ ਨੂੰ ਸੀਏਟਲ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਦੂਜੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਮਿਲੀ।
ਇਸ ਬਿਰਤਾਂਤ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਟੈਕਸਾਸ ਦੀ ਉਸ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਤੋਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉਸ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਕੁਝ ਯਾਦਾਂ ਲਿਖਵਾਈਆਂ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਨਿਖਿਲ, ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਨੋਟਸ ਮਿਲ ਗਏ:

ਨਿਖਿਲ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਯਾਦ ਲਗਭਗ 2,500 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਨਿਖਿਲ ਛੇ ਸਾਲ ਦਾ ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਸੀ ਜੋ ਦੂਜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਉਸਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਦੋਸਤ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਗੁਰੂ ਨੇ ਕੋਈ ਕਮੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਸੀ ਪਰ ਚੰਦਨ ਦੇ ਮਣਕਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਰੱਸੀ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਨਿਖਿਲ ਸੁੰਘ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੀਆਂ ਇੰਦਰੀਆਂ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਨੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਸਬਕ ਸਿਖਾਇਆ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਨਿਖਿਲ ਨੇ ਲੱਕੜ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੰਮ ਕੀਤੇ। ਅੱਗ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬੈਠ ਕੇ, ਇੱਕ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਫੜ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਪੂਰੇ

ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਦੀਆਂ ਨਿਮਰਤਾ, ਸਾਦਗੀ, ਦੇਣ, ਦਇਆ ਅਤੇ ਦਿਆਲਤਾ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਦੁਹਰਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ।
ਨਿਖਿਲ ਦੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਯਾਦ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਰਾਜ ਦਾ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਸੀ। ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਨਿਖਿਲ ਦੀ ਜਾਨ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦੋਸਤ ਉਸਦੀ ਭਾਬੀ ਹੈ। ਇਸ ਯਾਦ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ: ਤੁਰੰਤ ਸਬੰਧ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ, ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਡੂੰਘੀ ਦੋਸਤੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ।

ਰੇਮੰਡ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਪੰਜ ਸਾਲ ਲੱਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸ਼ੈਵ ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੀ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਈ। ਨਿਖਿਲ ਦਾ ਪਰਿਵਰਤਨ ਤੁਰੰਤ ਹੋਇਆ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪੱਚੀ ਸੌ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਸਦੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਅੱਜ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ। ਇਹ ਕੈਥਰੀਨ ਦੁਆਰਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਗੁਰੂਆਂ ਦੇ ਸਬਕ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਮਹਾਨ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਦੇ ਸਬਕ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਨਿਮਰ, ਦਿਆਲੂ, ਉਦਾਰ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਦੀਵੀ ਬੁੱਧੀ ਹੈ - ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਬਚਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।
ਰੇਮੰਡ ਨਿਖਿਲ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਤਾਜਪੋਸ਼ੀ ਦੇ ਝੰਡਿਆਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਪ੍ਰਤੀਕ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਔਰਤ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਭਾਗੀਦਾਰ ਨੂੰ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਆਈਲੀਨ, ਜੋ ਅੱਗੇ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਦੀ ਹੈ, ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸਹਿਜ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਤਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਪੁਰਸ਼ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਲੱਭਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕਾਫ਼ੀ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰਿਵਰਤਨਸ਼ੀਲ ਹਨ। ਆਈਲੀਨ ਨੇ ਇਹ ਕਾਰਨਾਮਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਮੇਰੀ ਕਿਤਾਬ ਥਰੂ ਟਾਈਮ ਇਨਟੂ ਹੀਲਿੰਗ ਵਿੱਚ ਮੈਂ "ਫੇਸ" ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਅਭਿਆਸ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਦੋਸਤ ਤੋਂ ਕੁਝ ਫੁੱਟ ਦੂਰ ਬੈਠੋ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਮੱਧਮ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਨਰਮ ਸੰਗੀਤ ਹੋਵੇ। ਦੂਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖੋ। ਦੇਖੋ ਕਿ ਕੀ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਬਦਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਬਦਲਾਅ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖੋ ਅਤੇ ਵਰਣਨ ਕਰੋ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਅਕਸਰ ਬਦਲਦੀਆਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅੱਖਾਂ, ਨੱਕ ਅਤੇ ਵਾਲਾਂ ਦੇ

ਸਟਾਈਲ ਘੁਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੁੜ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਵਾਰ ਹੈੱਡਗੇਅਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।
ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਕਸਰਤ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਵੀ ਅਜ਼ਮਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਬਦਲਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ।. . .
ਫੇਸਿਜ਼ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਰਾਜ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਮੱਧਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਅਜ਼ਮਾਓ। ਇਹ ਖੱਬਾ ਦਿਮਾਗ਼ ਖਾਲੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਲੰਘਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।
ਚਿਹਰੇ ਕਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਦੇ ਸੁਰਾਗ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੋਰ ਤਰੀਕਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਧਿਆਨ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ, ਅਤੇ/ਜਾਂ ਦੇਖੇ ਗਏ ਬਦਲਾਵਾਂ ਨਾਲ ਮੁਫ਼ਤ ਸਬੰਧ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਨੂੰ ਭਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਸੈਂਸਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਫੈਲਣ ਅਤੇ ਵਿਕਸਤ ਹੋਣ ਦਿਓ। ਇੱਕ ਚਿਹਰਾ ਚਿਹਰਿਆਂ ਦਾ ਸਮੂਹ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਜਾਂ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਸਨੂੰ ਅਜ਼ਮਾਓ ਅਤੇ ਦੇਖੋ।

. ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦੀ ਸਿਆਣਪ. ਮੈਂ 2008 ਵਿੱਚ ਨਿਊਯਾਰਕ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਮੂਹ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਦੌਰਾਨ ਡੂੰਘੇ ਧਿਆਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਭਾਗੀਦਾਰ ਨਾਲ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦਿਲਚਸਪ ਧਿਆਨ ਵੀ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਭਿਆਸੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਗਿਆ ਸੀ।
ਭਾਗੀਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਏਰਿਨ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ, ਆਪਣੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਯਾਦਾਂ ਬਾਰੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਦਾਸ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਬ੍ਰਾਇਨ ਨੇ ਏਰਿਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਿਆ ਜੋ ਕਿ ਕਾਫ਼ੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਤੇ ਹਿੰਸਕ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੌਤ ਅਤੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ, ਹਥਿਆਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਰਹਿਣ ਲਈ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਯਾਦ ਦੱਖਣ-ਪੂਰਬੀ ਏਸ਼ੀਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹੋਣ ਦੀ ਸੀ, ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਪਾਣੀ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਇਕੱਲਾਪਣ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ। ਇਹਨਾਂ ਯਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸੀ ਅਤੇ ਹਨੇਰੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਕੱਲਾਪਣ ਪ੍ਰਬਲ ਸੀ।
ਅਗਲਾ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਵੱਲ ਸੀ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨਾਂ 'ਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਪਾਉਂਦੀ ਸੀ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਉਦਾਸੀ

ਲਿਆਂਦੀ ਸੀ। ਏਰਿਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਜਿੱਥੇ ਲੋਕ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਬੈਠੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਿੱਖਣ ਅਤੇ ਜਾਣਨ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਇੱਥੇ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ; ਹਮਲੇ ਜਾਂ ਯੁੱਧ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਦੁਨੀਆ ਦੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਕਹੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਏਰਿਨ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਦੇਖਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦਾ ਸਿਰ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਭਰਵੱਟੀਆਂ ਬਹੁਤ ਲੰਬੀਆਂ, ਬਰੀਕ, ਗੂੜ੍ਹੀਆਂ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਬਹੁਤ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਅਤੇ ਸਾਫ਼ ਚਮੜੀ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਝਪਕੀਆਂ ਕਿ ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਕੋਣਾਂ ਜਾਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੁਆਰਾ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਭੂਰੇ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦੀ ਆਦਤ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਮੋਢੇ ਤੋਂ ਮੋਢੇ ਤੱਕ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਫੋਲਡ-ਓਵਰ V-ਗਰਦਨ ਵਾਲਾ ਕਾਲਰ ਸੀ।
ਏਰਿਨ ਵਾਂਗ, ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੇ ਸਿਆਣਪ ਦੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ: "ਸਾਰੇ ਧਰਮਾਂ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਵੰਡਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਤੰਗੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸੱਚਾਈ ਜਾਣਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵਨ ਸਦੀਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਮੇਂ ਹਨ। ਜਾਣਨ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈਆਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਏਕਤਾ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਵਿਛੋੜੇ ਤੋਂ। ਜਾਣਨਾ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲੋਂ ਡੂੰਘਾ, ਲਗਭਗ, ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅੰਦਰੂਨੀ ਤਬਦੀਲੀ ਹੈ।"
ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਭਾਵ ਪਤਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜਾਣਨਾ ਡੂੰਘੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਅੰਦਰਲੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਮੇਲ ਹੈ। ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀਆਂ ਸਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਲਈ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਜਿਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਏਰਿਨ ਸੀ, ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਉੱਚੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਸਨ; ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸੀ ਅਤੇ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਕਿਤੇ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਤਸਵੀਰ ਯਾਦ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਭਿਕਸ਼ੂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਏਰਿਨ ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਸੀ।
ਬ੍ਰਾਇਨ ਨੇ ਏਰਿਨ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਦਾਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਸਫ਼ਰ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਕਿ ਇਹ

ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸਨ, ਅਤੇ ਆਰਥਰ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਮੂਰਤੀ-ਪੂਜਕ (ਡ੍ਰੂਇਡ) ਅਤੇ "ਪੁਰਾਣੇ" ਧਰਮਾਂ (ਮਰਲਿਨ) ਦਾ ਸੀ। ਆਰਥਰ ਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ; ਜਦੋਂ ਈਸਾਈ ਧਰਮ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਟਾਪੂਆਂ 'ਤੇ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਦੀ ਏਕਤਾ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ। ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਹੁਣ ਬ੍ਰਿਟਨੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਵੀ ਇੱਕ ਡ੍ਰੂਇਡ ਸਥਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਡ੍ਰੂਇਡ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਉਦਯੋਗਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਕਸਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਥਾਨ ਹਨ, ਅਣਛੂਹੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਕਬਰਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪੱਥਰਾਂ ਦਾ ਖੇਤਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਵਿੱਤਰ ਖੂਹ ਹਨ ਜੋ ਈਸਾਈ ਧਰਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਈਸਾਈ ਧਰਮ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਖੂਹ ਧਾਰਮਿਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਨੇੜੇ-ਤੇੜੇ ਚਰਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਪੁਰਾਣੇ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧ ਇੱਕ ਏਕਤਾ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਵੱਖ ਕਰਨ ਵਾਲੀ। ਦਰਅਸਲ, ਮੇਰੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਚੈਪਲ ਹੈ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡ੍ਰੂਇਡ ਪੂਜਾ ਸਥਾਨ ਸੀ; ਫਿਰ, ਜਦੋਂ ਰੋਮਨ ਆਏ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਵੀਨਸ ਦੇ ਚੈਪਲ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਚਰਚ ਬਣ ਗਿਆ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਯੁੱਗ-ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸਮਾਰਕਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ, ਪਵਿੱਤਰ ਪੂਜਾ ਸਥਾਨਾਂ ਦੇ ਸਹਿਜ ਅਨੁਕੂਲਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਟਕਰਾਅ ਜਾਂ ਵੰਡ ਦੇ। ਅਤੇ ਇਹ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮੈਨੂੰ ਏਰਿਨ ਵਿੱਚ ਦੇਖੇ ਗਏ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦੇ ਡੂੰਘੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਆਈਲੀਨ ਡੀ ਬਰੂਇਨ

ਆਈਲੀਨ ਨੇ ਏਰਿਨ ਵਿੱਚ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੂੰ ਓਨੀ ਹੀ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਗਿਰਜਾਘਰ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮੰਦਰ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਚੈਪਲ ਤੱਕ ਚਰਚ ਤੱਕ ਦੇ ਰੂਪਾਂਤਰਣ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਚਰਚ ਦੇ ਖੰਡਰਾਂ ਉੱਤੇ ਬਣੀ ਇੱਕ ਮਸਜਿਦ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਰੋਮਨ ਮੰਦਰ ਦੇ ਖੰਡਰਾਂ ਉੱਤੇ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਖੁਦ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੀ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਯੂਨਾਨੀ ਮੰਦਰ ਦੇ ਖੰਡਰਾਂ ਉੱਤੇ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਪੁਰਾਤੱਤਵ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਸਾਡੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਦੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਵਾਂਗ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਈਲੀਨ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ।
ਆਪਣੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ, ਏਰਿਨ ਨੇ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਧਰਮ ਅਕਸਰ ਵੰਡਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ ਇੱਕਜੁੱਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋੜਦੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਨਿਖਿਲ ਆਪਣੇ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਏਰਿਨ ਦਾ ਮੁੱਢਲਾ ਡਰੂਇਡਿਕ ਗਿਆਨ, ਸੁਨੇਹੇ ਬਹੁਤ ਸਮਾਨ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਨ

ਵਾਲੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਾਂਗ ਪੇਸ਼ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਕੋਈ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਅਸੀਂ ਚੰਦ 'ਤੇ ਤੁਰ ਪਏ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਪਰਮਾਣੂ ਨੂੰ ਵੰਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਧਰਮ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਵਿਤਕਰਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਯੁੱਧ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਾਂਝੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਸਾਨੂੰ ਰੁੱਖਾਂ ਲਈ ਜੰਗਲ ਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।
ਇੱਕ ਕਲਾਸਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅੰਨ੍ਹੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਹਾਥੀ ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਾਥੀ ਦੇ ਰੂਪ ਅਤੇ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਪੂਛ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਹਾਥੀ ਨੂੰ ਰੱਸੀ ਵਰਗਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ; ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੁੰਡ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਸੱਪ ਸਮਝਦੇ ਸਨ; ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਦੀ ਲੱਤ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਥੰਮ੍ਹ ਵਾਂਗ ਸਮਝਦੇ ਸਨ; ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਦੇ ਕੰਨਾਂ ਅਤੇ ਦੰਦਾਂ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਵਿਚਾਰ ਸਨ। ਸਾਰੇ ਸਹੀ ਸਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਸਾਰੇ ਗਲਤ ਸਨ। ਉਹ ਖਾਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਸਹੀ ਸਨ ਪਰ ਪੂਰੇ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਉਹ ਅੰਨ੍ਹੇ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਧਰਮਾਂ ਦੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮੂਲ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ, ਪੂਰਾ ਖਾਸ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ।
ਏਰਿਨ ਇਸ ਮੂਲ ਬਾਰੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, "ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸੱਚਾਈ ਜਾਣਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵਨ ਸਦੀਵੀ ਹੈ... ਜਾਣਨ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਹਾਂ... ਅਤੇ ਮਿਲਾਪ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਵਿਛੋੜਾ ਨਹੀਂ।"
ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਰਹੱਸਮਈ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਤਰਕ ਜਾਂ ਤਰਕ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿੱਧੇ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਫਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਹੈ। ਇਹ ਚੰਗਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮੁਕਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤੱਤ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹਿੰਸਾ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦੇਣਗੇ ਅਤੇ ਦਇਆ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣਗੇ। ਜੀਵਨ ਸਦੀਵੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਹਾਂ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਹੈ। ਹਿੰਸਾ ਸਾਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਹਿੰਸਾ ਸਾਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦਾ ਕਰਮ ਕਰਜ਼ਾ ਚੁਕਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਅਕਸਰ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ।
ਅਤੇ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਧਰਮ ਜਾਂ ਕੌਮੀਅਤ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਮਾਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਹਿੰਸਾ ਦਾ ਆਧਾਰ ਬਣਨ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ? ਸਾਨੂੰ ਜਵਾਬ ਲੱਭਣ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਖ਼ਬਰਾਂ ਨੂੰ

ਚਾਲੂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਹੋਲੋਕਾਸਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਉਦਾਹਰਣ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ, ਇਹ ਵਿਰੋਧੀ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ: ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਦੁਨੀਆਂ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਵੰਡਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦੀ ਬਜਾਏ; ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਪਿਆਰੇ ਪੂਰੇ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ "ਹਰ ਕੋਈ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਹਰ ਕੋਈ ਬਰਾਬਰ ਹੈ, ਅਤੇ... ਜਿੱਥੇ ਸਾਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ।"

. ਭਾਈਚਾਰਾ.
ਓਮੇਗਾ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਵਿਖੇ ਬ੍ਰਾਇਨ ਅਤੇ ਕੈਰੋਲ ਦੀ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਇੱਕ ਪੈਰਿਸ਼ ਮੰਤਰੀ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਕਾਰਜਕ੍ਰਮ ਨੂੰ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਸਾਲ ਲੱਗ ਗਏ ਅਤੇ ਕਈ ਸਮਕਾਲੀ ਪਲਾਂ ਦਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਵੀ ਹੋਇਆ। ਆਪਣੀ ਪੈਰਿਸ਼ ਸੇਵਕਾਈ ਵਿੱਚ ਹਿਪਨੋਥੈਰੇਪੀ ਅਤੇ ਰੇਕੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਹੁਨਰਾਂ ਦੇ ਭੰਡਾਰ ਵਿੱਚ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਦਿਲਚਸਪ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਕਦੇ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਇੰਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਬਦਲ ਦੇਵੇਗੀ।
ਪਹਿਲੀ ਸਵੇਰ, ਬ੍ਰਾਇਨ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਗਿਆ। ਬਚਪਨ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ।
ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਦਿਆਂ, ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਿਆਣੀ ਔਰਤ ਦੇ ਸਨ ਜੋ ਕਾਫ਼ੀ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਵਿੱਤੀ ਸਾਧਨਾਂ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਜੁੱਤੇ ਚਮੜੇ ਦੇ ਸੜੇ ਹੋਏ ਭੂਰੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਾਲੇ ਜੁੱਤੇ ਸਨ, ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਪਰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸੂਝਵਾਨ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ। ਹੋਜ਼ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਨਾਈਲੋਨ ਮਿਸ਼ਰਣ ਸੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਮੇਰੀ ਦਾਦੀ ਪਹਿਨਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਿੱਧਾ, ਮੱਧ-ਵੱਛੇ ਭੂਰੇ ਉੱਨ ਦਾ ਸਕਰਟ, ਇੱਕ ਕਰੀਮ ਰੰਗ ਦਾ ਬਲਾਊਜ਼, ਅਤੇ ਮੋਤੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਟ੍ਰੈਂਡ ਅਤੇ ਕਲਿੱਪ-ਆਨ ਮੋਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਵੀ ਭੂਰੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਰੋਲ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਖਿੱਚੇ ਗਏ ਸਨ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਦੇ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਮੇਰੀ ਗਰਦਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ "U" ਬਣਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ

ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਵੇਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਪਤਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਫੁੱਟ ਪੰਜ - ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ!
ਮੈਂ ਇੱਕ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਜੋ ਮੇਰਾ ਲਿਵਿੰਗ ਜਾਂ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਬਿਲਡਿੰਗ ਦੀ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਗਲੀ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਗਲੀ ਦੇ ਪਾਰ ਇਮਾਰਤ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਤਰ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲਾ ਹਿੱਸਾ ਪੱਥਰ ਜਾਂ ਸੀਮਿੰਟ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਛੱਤ ਦੀ ਲਾਈਨ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਖਿੜਕੀਆਂ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਸਜਾਵਟੀ ਮੋਲਡਿੰਗ ਸੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਨਜ਼ਾਰਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸੀ ਉਸ ਦੀਆਂ ਉੱਚੀਆਂ ਛੱਤਾਂ ਸਨ; ਫਰਨੀਚਰ ਭਾਰੀ ਸੀ ਪਰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੀ। ਇੱਕ ਗੂੜ੍ਹੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਡਾਇਨਿੰਗ ਟੇਬਲ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਕ੍ਰਿਸਟਲ ਝੰਡੇਬਾਜ਼ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਤਸਵੀਰਾਂ, ਗਹਿਣੇ, ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਛੋਟੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਖਿੰਡੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ।
ਕਈ ਬਾਲਗ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਸਨ। ਬੱਚੇ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਪੇ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਜਾਪ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਆਇਆ ਅਤੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਜੋ ਕੁਝ ਅਸੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਕੰਮ ਕੈਂਪ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਮੇਰੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪਤੀ ਵਰਗਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਲੰਬਾ ਅਤੇ ਪਤਲਾ।
ਬ੍ਰਾਇਨ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ। ਡਰ, ਸਰੀਰਕ ਦਰਦ, ਦਹਿਸ਼ਤ ਅਤੇ ਕਲੋਸਟ੍ਰੋਫੋਬੀਆ ਦਾ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਸੁਮੇਲ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਕੁਚਲਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਕਿ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ ਇੱਕ ਡਰ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੌਰਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਬ੍ਰਾਇਨ ਸਾਨੂੰ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਹੰਝੂ ਹੜ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵਹਿ ਤੁਰੇ।
ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਦੇ ਦੂਜੇ ਦਿਨ, ਕੈਰੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦਾ ਤਜਰਬਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਸਮੂਹ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਣਗੇ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਗੋਡਿਆਂ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਸਮੱਸਿਆ ਅਤੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਅਪਾਹਜ ਹੋਈ ਪਿੱਠ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਕਾਰਨ ਸੋਟੀ ਨਾਲ

ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ "ਕਲਾਇੰਟ" ਬਣਨ ਲਈ ਚੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਘਬਰਾ ਗਈ, ਇਸ ਚਿੰਤਾ ਵਿੱਚ ਕਿ ਮੈਂ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਾਂਗੀ, ਕਿ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਕੰਧ ਦੇਖਾਂਗੀ, ਜਾਂ ਸਮੂਹ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਣ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਕੁਝ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਵੇਗਾ। ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਹੋਇਆ। ਇੰਡਕਸ਼ਨ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਕਦੇ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਭ ਤੋਂ ਡੂੰਘੇ ਆਰਾਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਲਾਈਡ ਵਾਂਗ ਸੀ। ਕੈਰੋਲ ਨੇ ਮਾਹਰਤਾ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਰੇਲ ਪਟੜੀਆਂ ਦੀ ਉਸ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਨਰਸ ਸੀ। ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਸੀ, ਨਾਜ਼ੀ ਸਿਪਾਹੀ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਭੌਂਕਣ ਨਾਲ। ਲੋਕ ਡਰ ਗਏ ਸਨ, ਬੱਚੇ ਰੋ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਹਰ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਈ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਮੁੜ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀਆਂ ਗੱਡੀਆਂ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਵਧਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਇਸ ਸਭ ਦਾ ਭਿਆਨਕ ਦਹਿਸ਼ਤ ਮੇਰੇ ਦੂਜੇ ਦ੍ਰਿੜ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਹਾਲਾਤ ਭਿਆਨਕ ਸਨ: ਪਿਸ਼ਾਬ ਅਤੇ ਮਲ ਲਈ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਾਲਟੀ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਹਵਾ ਆਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਖਿੜਕੀ। ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੇ ਜਿੰਨੇ ਵੀ ਲਾਸ਼ਾਂ ਹੋ ਸਕਣ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਭਰ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਹਰ ਕੋਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਚੀਕ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਕੁਚਲੇ ਨਾ ਜਾਣ। ਬੈਠਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ; ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੇਰੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਅਤੇ ਪਿੱਠ ਬਹੁਤ ਦੁਖਦੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਪੋਤੇ-ਪੋਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਣ ਕਿ ਰੱਬ ਸਾਡੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰੇਗਾ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਮਾੜਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਮੈਂ ਗਲਤ ਸੀ। ਰੇਲਗੱਡੀ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਇੱਕ ਕੈਂਪ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੀ। ਅਸੀਂ ਘੰਟਿਆਂ ਬੱਧੀ ਸਫ਼ਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਨਾ ਅਤੇ ਤੁਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ, ਗੰਦੇ, ਭੁੱਖੇ ਅਤੇ ਡਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਰੌਲਾ ਹੋਰ ਵੀ ਸੀ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਵੱਖ ਹੋ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਸਾਡੇ ਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਔਰਤਾਂ ਚੀਕਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ। ਪਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਲੁੱਟੇ ਜਾਣ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਇੱਕ "ਨਰਸਰੀ" ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣਗੇ, ਪਰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।
ਮੇਰੀਆਂ ਧੀਆਂ, ਨੂੰਹ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ, ਕੁਝ ਹੋਰ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ, ਨੂੰ ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੂਟਕੇਸ ਸੌਂਪਣ

ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਛੱਡਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਨੰਗੇ ਅਤੇ ਠੰਢੇ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਾਲ ਕੱਟਣ ਲਈ ("ਜੂੰਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ," ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ), ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਨਹਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਪਾਣੀ ਠੰਡਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਸਾਬਣ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਪਹਿਨਣ ਲਈ ਖੁਰਦਰੀ, ਖੁਰਚਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਿਫਟਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਕੋਈ ਤੌਲੀਏ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੈਰੋਲ ਨੇ ਇਸ ਬੁਰੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚੋਂ ਮੇਰੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕੈਂਪ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਨਰਸ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਡਾਕਟਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਵਰਤਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਅਤੇ ਸੜਕ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਸ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਪਿੱਠ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸੱਟ ਲੱਗੀ।
ਫਿਰ ਕੈਰੋਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਗੈਸ ਚੈਂਬਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਰੀ; ਮੈਂ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਮਰੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਦੂਰੋਂ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਪਲ ਭਰ ਲਈ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਣ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਲੱਭ ਲਿਆ ਸੀ (ਕੀ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰਿਸ਼ਵਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ?)। ਮੇਰੇ ਫੇਫੜੇ ਤਰਲ ਪਦਾਰਥ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਅਤੇ ਪੈਰ ਠੰਡੇ, ਗੰਦੇ ਅਤੇ ਜ਼ਖਮਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੈਂ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ, ਇੱਕ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਸੀ।
ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਔਰਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਉਹ ਦਿਆਲੂ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਮੇਰੀ ਹਾਲਤ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਕੈਂਪਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਮੈਂ ਇੱਜ਼ਤ ਨਾਲ ਮਰਨ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਬਾਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਜ਼ੀ ਵੀ ਤਬਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਮੌਤ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਸੀ।
ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭਾਵੁਕ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਭਰਪੂਰ ਸੈਸ਼ਨ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ, ਮੈਂ ਚੀਕਣ, ਝਿੜਕਣ, ਜਾਂ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਏ ਜਾਣ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਅਜਿਹੇ ਐਪੀਸੋਡ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਕੁੱਤੇ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ

ਹਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਰੜੇ ਮਾਰੇ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ, ਸ਼ਰਮ ਅਤੇ ਡਰ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਮੈਨੂੰ ਭਰ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਹਰ ਸੈੱਲ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਲਿਖਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਚਰਚ ਤੋਂ ਘਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਗਲੀ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਮੁੜਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਨੂੰ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਚੀਕਿਆ, "ਆਓ!" ਮੈਂ ਘਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਰਸਤੇ ਬਿਮਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਕਿਉਂ ਚੀਕਿਆ? ਮੈਂ ਜਿੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ! ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਭਿਆਨਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾਇਆ। ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਹੋਲੋਕਾਸਟ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਯਾਦ ਆਈ। ਮੈਂ ਗਾਰਡਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਚੀਕਦੇ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਨਾਮ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਨੂੰ ਅਯੋਗ ਅਤੇ ਸ਼ਰਮਨਾਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹੋਏ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਖੁਲਾਸਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਇਲਾਜ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਇਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ ਸੂਝ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਦੀ ਅਥਾਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਤੋਹਫ਼ਾ ਸੀ ਜੋ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਕਹਾਣੀ ਇੱਥੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।
ਓਮੇਗਾ ਵਿਖੇ ਸਾਡੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਗਾਈਡਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਲਈ ਕੁਝ ਨਾਮ ਦੇਣ। ਮੈਨੂੰ "ਰੂਥ" ਅਤੇ "ਹਿਆਮ" (ਜਾਂ "ਹਰਮਨ") ਨਾਮ ਮਿਲੇ - ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਯਾਦ ਵਾਸ਼ੇਮ ਵਿਖੇ ਹੋਲੋਕਾਸਟ ਪੀੜਤਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਆਖਰੀ ਨਾਮ ਪੁੱਛਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ "gemeinschaft" ਸ਼ਬਦ ਮਿਲਿਆ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਪੈਲ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਮੇਰੀ ਕਲਮ ਵਿੱਚੋਂ ਵਗਦਾ ਰਿਹਾ। ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਭਿੰਨਤਾਵਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ, ਪਰ "gemeinschaft" ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਚਮਕਦਾ ਰਿਹਾ।
ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਡੇਟਾਬੇਸ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ ਪਰ ਉਸ ਆਖਰੀ ਨਾਮ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਨਿਰਾਸ਼ ਸੀ। ਮੈਂ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਪਰ ਖਾਲੀ ਥਾਂਵਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਚੀਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਨਿਰਾਸ਼ ਅਤੇ ਉਦਾਸ, ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ gemeinschaft ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ। ਜੋ ਮੈਂ ਖੋਜਿਆ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਠੰਡਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

Gemeinschaft ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 1800 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਰਮਨ ਸਮਾਜ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਦੁਆਰਾ ਘੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਭਾਈਚਾਰਾ"। Gemeinschaft ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਇੱਕ ਜੀਵਤ ਜੀਵ ਬਾਰੇ ਹੈ, ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਅਤੇ ਜੈਵਿਕ ਭਾਈਚਾਰਾ ਜਿੱਥੇ ਲੋਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ, ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਸਬੰਧਾਂ, ਜਾਂ ਹੋਰ ਪਛਾਣ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। Gemeinschaft ਵਿੱਚ, ਹਰ ਕੋਈ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਹਰ ਕੋਈ ਬਰਾਬਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਰ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਪੂਰੇ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। Gemeinschaft ਸਮਾਜ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਦੇ ਇੱਕ ਅੰਦਰੂਨੀ ਮੈਂਬਰ ਵਜੋਂ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ "ਪਿਆਰੇ" ਭਾਈਚਾਰੇ ਬਾਰੇ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਮੇਰੇ ਗਾਈਡ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜ ਰਹੇ ਸਨ ਜੋ ਆਖਰੀ ਨਾਮ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਹੋਰ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹਾਂਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਇਸ ਸੁਨੇਹੇ ਨੂੰ ਦਿਲੋਂ ਲਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਦੇਖਾਂਗਾ ਕਿ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਯਕੀਨਨ, ਓਮੇਗਾ ਵਿਖੇ ਅਸੀਂ ਜੋ ਭਾਈਚਾਰਾ
ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਉਹ ਦਸਵੀਂ ਡਿਗਰੀ ਤੱਕ ਦਾ ਸੀ।
ਸਿੰਡੀ ਫਰਾਡੋ

ਭਾਵੇਂ ਉਸਦਾ ਦਰਦ ਘੱਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਹੋਇਆ, ਸਿੰਡੀ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਪਹਿਲੂ ਵਿਸਥਾਰ ਦਾ ਅਸਾਧਾਰਨ ਪੱਧਰ ਅਤੇ ਤੀਬਰਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਪਸ਼ੂ ਗੱਡੀ ਨੂੰ ਦੇਖ, ਸੁੰਘ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਸੁਆਦ ਲੈ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਯਹੂਦੀ ਹੋਲੋਕਾਸਟ ਜੈਮੇਨਸ਼ਾਫਟ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੇਵਕ ਹੈ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਇੱਜੜ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਕਿਰਪਾ ਅਤੇ ਮਾਣ ਨਾਲ।
ਸਾਡੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਲੱਖਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸ਼ੇਰ ਜਾਂ ਡੈਂਡੇਲੀਅਨ, ਪੌਦਾ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖੀ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਵੀ ਰੰਗ, ਕੋਈ ਵੀ ਨਸਲ, ਕੋਈ ਵੀ ਲਿੰਗ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਰੂਪ ਚੁਣਦੇ ਹਾਂ, ਸਤ੍ਹਾ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਅਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਾਂ; ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕੋ ਪਦਾਰਥ ਅਤੇ ਊਰਜਾ ਹਾਂ, ਇੱਕੋ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਾਂ, ਇੱਕੋ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਮੱਗਰੀ ਤੋਂ ਬਣੇ ਹਾਂ।

. 2 .

ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨਾ

ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਦੌਰਾਨ ਦੋ ਪੱਧਰਾਂ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਲਾਜ ਪੱਧਰ ਲਗਾਤਾਰ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਪੱਧਰ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਸੰਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦਿਲਚਸਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਰੀਜ਼ ਨਾਵਾਂ, ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੱਥਾਂ, ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਫੌਜੀ ਪਛਾਣ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੁੱਤੇ-ਟੈਗ ਨੰਬਰਾਂ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਪਤੇ, ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਨਾਮ, ਅਤੇ ਕਈ ਹੋਰ ਵੇਰਵੇ ਯਾਦ ਰੱਖੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਇੰਟਰਨੈੱਟ ਨੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀਕਰਨ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸੌਖਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਔਨਲਾਈਨ ਖੋਜਾਂ ਜਲਦੀ ਅਤੇ ਸਸਤੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੇ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਵਰਣਨ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇੰਟਰਨੈੱਟ 'ਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ "ਮੇਨੀ ਲਾਈਵਜ਼, ਮੈਨੀ ਮਾਸਟਰਜ਼" ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਪੈਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਤੀਹ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੈਥਰੀਨ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਨਿਰੀਖਣ ਪੁਸ਼ਟੀਕਰਨ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ, ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ, ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਬੋਲਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਅਧਿਐਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸਨੂੰ ਜ਼ੇਨੋਗਲੋਸੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਕਲਪਨਾ ਜਾਂ ਕਲਪਨਾ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਕਈ ਵਾਰ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਬੋਲੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵੀ ਅਲੋਪ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਅਰਾਮੀ। ਜੇਕਰ ਸੈਸ਼ਨ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿਭਾਗ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਬੀਜਿੰਗ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਰਜਨ, ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਚੀਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਮਿਲਣ ਆਈ ਸੀ, 1850 ਵਿੱਚ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਭਰ ਲਈ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਸੈਸ਼ਨ ਇੱਕ ਚੀਨੀ ਦੁਭਾਸ਼ੀਏ ਦੀ ਮਾਹਰ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਰਵਾਨਗੀ ਅਤੇ ਰੰਗੀਨ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਬੋਲਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਅਨੁਵਾਦਕ, ਇਹ ਨਾ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਉਹ ਜੋ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ ਉਸਦਾ ਚੀਨੀ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। "ਰੁਕੋ," ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਹਦਾਇਤ ਕਰਨੀ ਪਈ। "ਮੈਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਮਝਦੀ ਹਾਂ।" ਦੁਭਾਸ਼ੀਏ ਲਗਭਗ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਔਰਤ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬੋਲਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਾਂਗੀ।

. ਘਰ ਵਾਪਸੀ.
2008 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਖਲਾਈ ਸੈਮੀਨਾਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ (ਮੈਂ ਨਿਕੋਲਸ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਅਤੇ ਪਾਦਰੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਦੇ ਦੌਰ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ "ਹਾਈਫਨੇਟੇਡ ਨਾਮ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ - ਵੇਨ-ਡੈਨੀਅਲ
- ਅੱਧਾ ਪੁਰਤਗਾਲੀ, ਅੱਧਾ ਯਹੂਦੀ, ਇੱਕ ਪੋਰਟਾਜਿਊ!" ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ; ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਹਾਸਾ ਆਇਆ)। ਓਮੇਗਾ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਫਲਤਾ ਨਾਲ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਇੱਕ ਪਾਦਰੀ ਵਜੋਂ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਾਧਨ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ।
ਮੈਂ ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਦੀ ਡਾ. ਸਿਲਵੀਆ ਹੈਮਰਮੈਨ ਨਾਲ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਜ਼ਰਿਆ, ਸਾਰੇ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਈਸਵੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਜੀਵਨ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਸਨ। ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡੇ ਵਜੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਸਨ, ਛੇ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਾਲ ਦਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਯੋਸੀਆ (ਜਾਂ "ਯੋਸੀ") ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਏਸੇਨਸ ਦੁਆਰਾ ਪਾਲਿਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਅਨਾਥ ਸੀ। ਉਸ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਰੋਮੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਆਪਣੇ ਘਰ, ਏਸੀਨ ਅਹਾਤੇ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਤੋਂ ਬਚ ਗਿਆ, ਜੋ ਅੱਜ ਕੁਮਰਾਨ ਹੈ। ਸਿਲਵੀਆ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਉਸ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੱਕ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਵੀਹਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਯੋਸੀ।
ਸੜਦੇ ਏਸੀਨ ਅਹਾਤੇ ਤੋਂ ਭੱਜਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਦੋ ਰਾਤਾਂ ਲਈ ਯਹੂਦੀ ਮਾਰੂਥਲ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦਾ ਰਿਹਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬੱਕਰੀਆਂ ਦੇ ਆਜੜੀ ਨੇ ਲੱਭ ਲਿਆ, ਇੱਕ ਔਰਤ

ਯੂਨਾਨੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਤ ਸਮਰਪਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਨੌਸਟਿਕ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਸੀ, ਆਦਿ। ਲੇਖ ਨੇ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਾ ਇੱਕ ਬਿੰਦੂ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਰੇਬ ਅਲੀਸ਼ਾ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਜੋ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਵਿਦਵਾਨ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਤਾਲਮੂਦ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਯੋਗਦਾਨ ਸੀ; ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ, ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਰੱਬੀ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਸੇ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਲਈ ਇਸ ਕੋਡ ਨਾਮ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ। ਤਾਲਮੂਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ "ਅਕਬਰ" ਅਤੇ "ਦੂਜਾ" ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ।
ਖੈਰ, ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ! ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ, ਹੋਰ ਨਾਵਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਜੋ ਮੈਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਰੱਬੀ ਯੋਸੀਯਾਹ ਨੂੰ ਬੇਨ ਐਨੀਵਨ ਵਜੋਂ ਸੂਚੀਬੱਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਦਾ ਪੁੱਤਰ"। ਬਸ ਯੋਸੀਯਾਹ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਅਲੀਸ਼ਾ ਬੇਨ ਅਬੂਯਾ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਿਰਫ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। 2009 ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਇਜ਼ਰਾਈਲ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ। ਮੈਂ ਸੀਯੋਨ ਪਹਾੜ 'ਤੇ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਮੱਠ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕੁਮਰਾਨ ਜਾਣ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ। ਮੱਠ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਬਣੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ, ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਇੱਕ ਕੈਥੋਲਿਕ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਧਿਆਪਕ, ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਅਨੁਭਵਾਂ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਾਗਲ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ, ਮੈਂ ਬੱਸ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਅਤੇ ਚੱਲ ਪਿਆ।
ਅਸੀਂ ਪਹੁੰਚੇ, ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਫੀਸ ਭਰੀ, ਅਤੇ ਐਸੀਨ ਅਹਾਤੇ ਦੇ ਖੰਡਰਾਂ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੇ।
"ਖੈਰ," ਮੇਰੇ ਨਵੇਂ ਦੋਸਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਮੈਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ," ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਅਸੀਂ ਇੱਥੋਂ ਹੀ ਅੰਦਰ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ।" "ਪਰ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ 'ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੋ'।"
"ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ," ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਇਹੀ ਰਸਤਾ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਬਰਬਾਦ ਹੋਏ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚੋਂ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਲੰਘਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਕਿੱਥੇ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀ ਸੀ।

“ਇਸ ਗਲੀ ਦੇ ਉੱਪਰ,” ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਖਾਣਾ ਖਾਧਾ ਸੀ। ਆਦਮੀ ਕੰਬਲਾਂ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰੋਸਿਆ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਖਾਣਾ ਖਾਧਾ।” ਅਤੇ, ਯਕੀਨਨ, ਉਸ ਰਸਤੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖੰਡਰ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਰਿਫੈਕਟਰੀ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੰਬਲਾਂ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਸੀ, ਜੋ ਖਾ ਰਹੇ ਸਨ।
“ਹੇਠਾਂ ਇੱਥੇ,” ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, “ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਪੋਥੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਮੁੰਡੇ ਪਾਸੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਲਿਖਾਰੀ ਹੋਰ ਸਿਆਹੀ ਜਾਂ ਨਵੇਂ ਲਿਖਣ ਵਾਲੇ ਭਾਂਡੇ ਲਈ ਪੁਕਾਰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਛੋਟੇ, ਖੋਖਲੇ ਕਾਨੇ ਵਰਤਦੇ ਸਨ, ਇੱਕ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਤਿੱਖੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।” ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਕੋਨਾ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਸਕ੍ਰਿਪਟੋਰੀਅਮ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵਾਲੇ ਖੰਡਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ।
ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇਸ ਸਕ੍ਰਿਪਟੋਰੀਅਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗੋਲ, ਉੱਚਾ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਬਲਦਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਲੱਖਣ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਇੱਥੇ ਹੀ ਕਿਤੇ ਸੀ।"
“ਵੇਨ-ਡੈਨੀਅਲ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹੇਠਾਂ ਦੇਖੋ।” ਉੱਥੇ, ਮੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਕੋਲ, ਪੱਥਰ ਦੇ
ਬਣੇ ਸੰਘਣੇ ਚੱਕਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਸੀ, ਜੋ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਦੱਬੀ ਹੋਈ ਸੀ—ਬਿਲਕੁਲ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
ਵੇਨ-ਡੈਨੀਅਲ ਬੇਰਾਰਡ

ਵੇਨ-ਡੈਨੀਅਲ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਲਗਭਗ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਰੱਬੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਇੱਕ ਪਾਦਰੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵਨ ਦੇ ਨਿਰੰਤਰ ਧਾਗੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਸਾਂਝਾਂ ਅਤੇ ਰੁਚੀਆਂ ਅਕਸਰ ਪਿਛਲੇ ਅਵਤਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਉਤਪੰਨ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਅਤੇ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਅਵਤਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਖਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਅਵਤਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦਾ ਜੋੜ ਹਾਂ, ਜੋ ਸਾਡੀ ਸਹਿਜ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਵਿਕਸਤ ਹੋ ਰਹੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪਾਲਿਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।
ਸਭ ਤੋਂ ਤੀਬਰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਦਾ ਕੰਮ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਥੇ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਰੁੱਝੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਰੀਜ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਗਾਹਕ ਯਾਦਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਅਨੁਭਵ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਵੇਨ-ਡੈਨੀਅਲ ਨੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਐਸੀਨ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੋ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਖੋਜ

ਕੀਤੀ ਸੀ ਉਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਤੇ ਦਿਲਚਸਪ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਸਾਈਟ 'ਤੇ ਅਨੁਭਵ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸਨ। ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਰਸਤੇ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦੀ ਡੇਜਾ ਵੂ ਭਾਵਨਾ ਨਕਸ਼ਿਆਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਅਸਲ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ, ਸੈਟਿੰਗਾਂ ਅਤੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਤੁਰੰਤ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲਗਭਗ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰੀਆ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਪੁਰਾਣਾ ਅਨੁਭਵ ਯਾਦ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਮਾਰੂਥਲ ਵਿੱਚ ਏਸੀਨ ਭਾਈਚਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਮਾਂ ਅਵਧੀ ਉਹੀ ਸੀ ਜੋ ਵੇਨ-ਡੈਨੀਅਲ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਸੀ।
ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦਾ ਸਿਖਲਾਈ ਸੈਮੀਨਾਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਸਾਡੇ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਇੱਕ ਪੁਨਰ-ਮਿਲਨ ਸੀ।

ਪਿਊ ਫੋਰਮ ਆਨ ਰਿਲੀਜਨ ਐਂਡ ਪਬਲਿਕ ਲਾਈਫ਼ ਦੁਆਰਾ 2009 ਵਿੱਚ ਕਰਵਾਏ ਗਏ ਇੱਕ ਸਰਵੇਖਣ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ-ਚੌਥਾਈ ਅਮਰੀਕੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਇੱਕ-ਚੌਥਾਈ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਲਗਭਗ ਅੱਧੇ ਲੋਕ ਰਹੱਸਮਈ ਜਾਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁੱਗਣਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ - ਅਤੇ ਲਗਭਗ 30 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਏਸ਼ੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਸੰਕਲਪ ਕਈ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪੱਛਮੀ ਸੰਸਾਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਫੜ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਵਰਜੀਨੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਮਰਹੂਮ ਚੇਅਰਮੈਨ ਐਮਰੀਟਸ, ਇਆਨ ਸਟੀਵਨਸਨ, ਐਮ.ਡੀ. ਵਰਗੇ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀਕਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਇੰਟਰਵਿਊਆਂ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਹਾਲੀਆ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਪਰਿਵਾਰ ਵੱਲੋਂ ਯਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਡਾ. ਸਟੀਵਨਸਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਜੋ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਸਵੈ-ਇੱਛਤ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਸੀ, ਨੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੇ ਘਾਤਕ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਦੀ ਬਾਰੰਬਾਰਤਾ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ।
ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਦਹਾਕਾ ਪਹਿਲਾਂ, ਕੈਨੇਡੀਅਨ ਬ੍ਰੌਡਕਾਸਟਿੰਗ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ, ਉੱਚ-ਗੁਣਵੱਤਾ ਵਾਲੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਲੜੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਮੇਰਾ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਲਾਹਕਾਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਵਲੰਟੀਅਰਾਂ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਲਈ ਚੁਣੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਰਾਹ ਕਪੂਰ

ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟਰ ਨੇ ਯਾਦਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਛੋਟੇ ਪੇਂਡੂ ਪਿੰਡਾਂ ਅਤੇ ਕਬਰਸਤਾਨਾਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਪੁਜਾਰੀਆਂ, ਪਿੰਡ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਲੰਟੀਅਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਮੈਂ ਦਿਲਚਸਪ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀਕਰਨ ਵੀਡੀਓ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇਖੇ ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹਾਂ। 2008 ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦ ਓਪਰਾ ਵਿਨਫ੍ਰੇ ਸ਼ੋਅ 'ਤੇ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਸ਼ੋਅ ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਸਾਰਾਹ ਦਾ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲਿਆ। ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਾਰਾਹ ਦੁਆਰਾ ਵਲੰਟੀਅਰਾਂ ਨਾਲ ਫਾਲੋ-ਅੱਪ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਧੂ ਵੇਰਵੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਸਨ।
ਮੇਰੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਕਲੀਨਿਕਲ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਣਗਿਣਤ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਹਨ। ਜੈਨੀ ਕੋਕੇਲ, ਇੱਕ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਔਰਤ, ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਆਇਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਮੈਰੀ ਸਟਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਅਵਤਾਰ ਦੌਰਾਨ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੈਰੀ ਦੇ ਪੰਜ ਬੱਚੇ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸਨ ਜਦੋਂ ਜੈਨੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 1990 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਲੱਭਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਜੈਨੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸਨ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ, ਜੋ ਜੈਨੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਪੁਨਰ-ਮਿਲਨ ਤੋਂ ਸੱਤਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਂ, ਮੈਰੀ ਸਟਨ ਦਾ ਪੁਨਰ ਜਨਮ।
ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦਾ ਇੱਕ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਬਿਰਤਾਂਤ ਬਰੂਸ ਅਤੇ ਐਂਡਰੀਆ ਲੀਨਿੰਗਰ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀ ਕਿਤਾਬ "ਸੋਲ ਸਰਵਾਈਵਰ: ਦ ਰੀਇਨਕਾਰਨੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਏ ਵਰਲਡ ਵਾਰ II ਫਾਈਟਰ ਪਾਇਲਟ" ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜੇਮਜ਼ ਲੀਨਿੰਗਰ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋ ਸਾਲ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਜੇਮਜ਼ ਹਸਟਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜੋ ਇਵੋ ਜੀਮਾ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਡਿਗਰੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਫੌਜੀ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਵੀ, ਛੋਟੇ ਜੇਮਜ਼ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਖੋਜ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ।
ਭਾਵੇਂ ਸਿੰਗਲ-ਕੇਸ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਤੋਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜੈਨੀ ਅਤੇ ਲੀਨਿੰਗਰਜ਼ ਦੇ ਅਨੁਭਵ, ਜਾਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦੁਆਰਾ ਚੱਲ ਰਹੇ ਖੋਜ ਅਧਿਐਨਾਂ ਤੋਂ, ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੀ ਵਿਆਪਕ ਪੁਸ਼ਟੀ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਨਵੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਲਈ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੰਦ ਮਨ ਕੁਝ ਵੀ ਨਵਾਂ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖ

ਪੌੜੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਇੱਕ ਮੰਦਰ ਤੱਕ ਲੈ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਰਸਮ ਦੇ ਅਗਲੇ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨ ਲਈ ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ। ਕਲੇਅਰ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਸੀ, ਫਲੈਟ-ਟਾਪ ਵਾਲੇ ਪਿਰਾਮਿਡ ਉਸਦੇ ਹੇਠਾਂ ਸਨ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਟੋਏ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ। ਉਹ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਅਤੇ ਟੋਏ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸੀ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦੱਸਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਸਮਾਰੋਹ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਉਹ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਫਰਨ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕੁਰਬਾਨੀ ਸੀ, ਪਰ ਕਲੇਅਰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸਦਮੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਚੁਣਿਆ ਜਾਣਾ ਇੱਕ ਸਨਮਾਨ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਨਮਾਨਿਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਸਮਾਰੋਹ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਅਜਿਹੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਸਿਖਲਾਈ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਮੈਕਸੀਕਨ ਮਾਨਵ-ਵਿਗਿਆਨੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮਾਰੋਹਾਂ ਬਾਰੇ ਕਾਫ਼ੀ ਜਾਣਕਾਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸਾਡੇ ਛੋਟੇ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ, ਮੈਕਸੀਕੋ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਾਨਵ-ਵਿਗਿਆਨੀ ਸੀ ਜੋ ਮਾਇਆ ਅਤੇ ਆਦਿਵਾਸੀ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਕਲੇਅਰ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਯਾਦ ਜਾਂ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਸਨ।
ਨਾ ਤਾਂ ਕਲੇਅਰ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਨਵ-ਵਿਗਿਆਨੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਕਲੇਅਰ ਦੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਸੀ, ਉਸੇ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੰਜੋਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।
ਅਗਲੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਕਲਾਇੰਟ ਜਿਲ ਨੇ ਵੀ ਇਸੇ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ। ਉਸਦੇ ਵਰਤਮਾਨ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚਕਾਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਬੰਧ ਅਚਾਨਕ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕੋਈ ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵੇਰਵੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਸਨ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਤਿਹਾਸਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਸਨ।

. ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਜ਼ਾਦ ਹਾਂ. ਮੇਰੀ ਮੁਵੱਕਿਲ, ਜੋ ਕਿ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਗੋਰੀ ਔਰਤ ਸੀ, ਨੇ ਇੱਕ ਥੈਰੇਪੀ
ਸੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈ। ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਜਿਲ ਇੱਕ ਸਮਾਜ ਸੇਵਾ ਵਰਕਰ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਇਕੱਲੇ ਹੀ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਸੂਪ ਰਸੋਈ ਸ਼ੁਰੂ
ਕੀਤੀ ਸੀ। ਲਗਭਗ ਦਸ ਸਾਲ ਦੀ ਕੁੜੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਹ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਘਰ

ਮਿਲਣ ਲਈ ਮਾਊਂਟ ਵਰਨਨ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਫੇਰੀ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਯਾਦ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ ਲਈ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਫੇਰੀ 'ਤੇ ਲੈ ਗਈ ਸੀ, ਘਰ ਦੇਖਣ ਅਤੇ ਫੋਟੋਆਂ ਦੇਖਣ 'ਤੇ ਜਿਲ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆਵਾਂ ਅਜੀਬ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਖੇਡਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮਾਊਂਟ ਵਰਨਨ ਅਸਟੇਟ ਵਿੱਚ ਫਰਨੀਚਰ ਦੀ ਪਲੇਸਮੈਂਟ ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਕਿਵੇਂ ਗਲਤ ਸੀ ਬਾਰੇ ਵੀ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਯਾਦ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ, ਅਤੇ ਜਿਲ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਖੋਜਣ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਮੇਰੀਆਂ ਇੱਕ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਆਈ ਅਤੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਈ। ਉੱਥੇ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਭਿਆਨਕ ਯਾਦ ਦੇ ਸਾਰੇ ਟੁਕੜੇ ਇਕੱਠੇ ਕਰ ਦਿੱਤੇ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਜਿਲ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਦੱਸ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਾਰਜ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਮਾਊਂਟ ਵਰਨਨ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਸ ਸਾਲ ਦੀ ਕਾਲੀ ਗੁਲਾਮ ਕੁੜੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਨੇਲ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਖੇਡੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਫਿਲਾਡੇਲਫੀਆ ਚਲੀ ਗਈ। ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਇੱਕ ਕਾਲੀ ਗੁਲਾਮ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਸਿਲਾਈ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਇੱਕ ਗੋਰਾ ਦਰਜ਼ੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੁਲਾਟੋ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ।
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੁਟਿਆਰ ਆਜ਼ਾਦੀ ਲਈ ਇੱਕ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਭੱਜ ਗਈ ਅਤੇ ਪੋਰਟਸਮਾਊਥ, ਨਿਊ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਵਿੱਚ ਵਸ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਜ਼ਾਦ ਕਾਲੇ ਮਲਾਹ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਤਿੰਨ ਬੱਚੇ ਹੋਏ। ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਡਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਯਾਦ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਰ ਉਹ ਇੱਕ ਆਜ਼ਾਦ ਔਰਤ ਰਹੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਆਪਣੀ ਬੁਢਾਪੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮਰ ਗਈ। ਮੇਰੀ ਮੁਵੱਕਿਲ ਨੂੰ ਤਾਰੀਖਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਥਾਨ ਵੀ ਮਿਲ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਨਾਮ "ਵਨੀ ਜੱਜ" ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੀ ਸਬਕ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵੱਖਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਆਵਾਜ਼: "ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਜ਼ਾਦ ਹਾਂ।"
ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜਿਲ ਦੀ ਸਾਥੀ ਇੰਟਰਨੈੱਟ 'ਤੇ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉੱਥੇ ਕੰਪਿਊਟਰ ਸਕ੍ਰੀਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਫਰੀਕੀ ਅਮਰੀਕੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਵੈੱਬਸਾਈਟ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਨੌਜਵਾਨ ਗੁਲਾਮ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜੋ ਆਜ਼ਾਦੀ ਲਈ ਭੱਜ ਗਿਆ ਸੀ: ਓਨਾ ਜੱਜ, ਜਾਰਜ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦਾ ਭਗੌੜਾ ਗੁਲਾਮ।
ਜਿਲ ਨੇ ਉਸ ਰਾਤ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਜੋ ਕੁਝ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਵੈੱਬਸਾਈਟ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵੇਰਵੇ ਸਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਜਿਲ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਇਹ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਕੋਈ ਯਾਦ

ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਕੂਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਅਫਰੀਕੀ ਅਮਰੀਕੀ ਇਤਿਹਾਸ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਪੋਰਟਸਮਾਊਥ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵੱਡੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ।
ਜਿਲ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਸੈਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਏਕੀਕ੍ਰਿਤ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦਿਲਾਸਾ ਅਤੇ ਰਾਹਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਯਾਦਾਂ ਕਿਉਂ ਸਨ, ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਓਨੀ ਮਾਊਂਟ ਵਰਨਨ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ
ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਏਕੀਕ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸਦੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਟੀਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਦਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਮਾਰੀਆ ਕੈਸਟੀਲੋ

ਕਦੇ-ਕਦੇ, ਇੱਕ ਭੂਗੋਲਿਕ ਉਤੇਜਨਾ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਯਾਦ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਮੋਹਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਸਥਾਨ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨਾ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਮਾਰੀਆ ਦੀ ਮੁਵੱਕਿਲ ਨੇ ਫਰਨੀਚਰ ਪਲੇਸਮੈਂਟ ਅਤੇ ਹੋਰ ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੀ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਇੰਟਰਨੈਟ ਖੋਜ ਨੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ। ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿਲ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਓਨਾ ਜੱਜ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ।
ਵੇਨ-ਡੈਨੀਅਲ ਨੇ ਵੀ ਪੁਰਾਣੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਯਾਦ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਐਸੀਨ ਭਾਈਚਾਰੇ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਤੱਤਵ ਖੁਦਾਈ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਟਰਿੱਗਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮਜ਼ਬੂਤ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਯਾਦਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਉਭਾਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਤ ਨਫ਼ਰਤ ਜਾਂ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਸਥਾਨ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਸਬੰਧ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੀ ਉਤਪਤੀ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਤੁਸੀਂ ਕਈ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਜੀਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕੋਨਿਆਂ ਤੋਂ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਅਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰਾਂ ਦਾ ਸੁਆਦ ਚੱਖਿਆ ਹੈ।

ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇੱਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦਾ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਪਹਿਲੂ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਬਾਰੇ ਸ਼ੱਕੀ ਹੋਣ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੁਣੇ ਯਾਦ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ

ਕੀ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਯਾਦ ਹੈ, ਜਾਂ ਸਿਰਫ ਮੇਰੀ ਕਲਪਨਾ? ਉਹ ਇਹ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਡੇਟਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਹੋਣ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਅਸਲ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਹ ਪਛਾਣਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਨ ਮਿਆਰੀ ਪੰਜ ਇੰਦਰੀਆਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਰੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੈਥਰੀਨ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਮਰੀਜ਼ ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਠੀਕ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ, ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਧੀ ਬਾਰੇ ਅਣਜਾਣ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਨਿੱਜੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਜੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਪੱਧਰ ਦਾ "ਸਬੂਤ" ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੇ ਖੇਤਰ ਦੀ ਖੋਜ ਅਤੇ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਲਈ ਇੰਨਾ ਮਜਬੂਰ ਨਾ ਹੁੰਦਾ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕਾਂ ਨੇ, ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮੇਂ, ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਾਲਕ੍ਰਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਰਕਹੀਣ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਜਾਗਣ 'ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਸਮਝ ਜਾਂ ਸੂਝ ਦੇ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੁਪਨੇ ਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਕ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਕਸਾਉਣ ਵਾਲੀ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ "ਗਲਤ" ਜਾਂ "ਅਸਥਿਰ" ਹੈ। ਇਹ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ। ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਾਂਗ, ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਚੇਤਨਾ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘੀਆਂ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਕ ਅਤੇ ਰੂਪਕ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਅਸਲ ਯਾਦਾਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਅਤੇ ਰੂਪਕਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਅਤੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਇੱਕ ਸੁਪਨੇ ਵਰਗੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਯਾਦ ਇੱਕ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਮਨ ਕਈ ਵਾਰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਪਾਠ ਨਾਲੋਂ ਕਵਿਤਾ ਵਾਂਗ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਯਾਦ ਵੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਵਾਂਗ ਹੀ ਸੰਭਾਵੀ ਵਿਗਾੜਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੀ ਨਿਯਮਤ ਜਾਗਦੀ ਚੇਤਨਾ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ ਤਾਰੀਖਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੇਰਵੇ ਥੋੜੇ ਧੁੰਦਲੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਕਿੰਡਰਗਾਰਟਨ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦਾ ਨੱਬੇ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ

ਗਲਤੀ ਯਾਦ ਦੀ ਆਮ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਥੀਮ ਬਹੁਤ ਸਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਆਮ ਵਿਗਾੜ ਸੰਖਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਜਾਂ ਖੱਬੇ-ਦਿਮਾਗ ਵਾਲੇ ਕਾਰਜਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਡੂੰਘਾ ਮਨ ਵੇਰਵਿਆਂ ਅਤੇ ਤਾਰੀਖਾਂ ਨਾਲੋਂ ਸਮਝ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਨਾਲ ਵਧੇਰੇ ਚਿੰਤਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਮੇਰੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਦੀ ਵਧੇਰੇ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਖੋਜ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਾਲ ਬੀਤਦੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਗਵਾਹ ਬਣਿਆ ਹਾਂ, ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਹਟ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਇਲਾਜ ਮੁੱਲ ਵੱਲ ਵਧਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਕਦੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੇ ਤੱਥ, ਵੇਰਵੇ, ਜਾਂ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਜਿਸਦਾ ਮਰੀਜ਼ 'ਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਇਲਾਜ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਸਦੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸਮੱਗਰੀ, ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਬੰਧ ਜੋ ਸਤ੍ਹਾ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਡੂੰਘੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਸੂਝ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਗਲੇ ਅਧਿਆਇ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਮਝਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਠੀਕ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।

. 3 .

ਸਮਝ ਕਿਵੇਂ ਠੀਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ

ਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਮਨ ਉਹ ਮਾਸਕ ਹਨ ਜੋ ਸਾਡਾ ਅਸਲ ਸਵੈ - ਆਤਮਾ - ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਪਹਿਨਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮਾਸਕ ਉਤਾਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਕੁਦਰਤੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਅਲੋਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕੋਈ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਅਸੀਂ ਬਸ ਆਪਣੇ ਮਾਸਕ, ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਾਹਰੀ ਪਰਦੇ ਉਤਾਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਅਤੇ ਬਹਾਲ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਬਕਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਛੱਡਿਆ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਰੂਹ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਅਗਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤ ਸਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਨਵੇਂ ਮਾਸਕ ਪਹਿਨਦੇ ਹਾਂ - ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦਾ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਦਿਮਾਗ - ਅਤੇ ਭੌਤਿਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਗੀ ਭਰਪੂਰ ਊਰਜਾ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਬਕ ਸਿੱਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸਿਓਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।
ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਾਂ, ਮਾਸਕ ਨਹੀਂ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਉੱਚ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡਾ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਣਗਿਣਤ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਨੇ ਯੁਗਾਂ ਤੋਂ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਫੈਲਾਅ, ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤਤਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਜੋ ਅਸੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਦੋਸ਼, ਨਿਰਾਸ਼ਾ, ਫਸੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਸਬਕ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਅਨੰਤ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਲੱਛਣ ਅਤੇ ਡਰ ਸ਼ਾਇਦ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਤੋਂ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਦਿਮਾਗ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਮੀਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਾਡਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸਬਕ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਇਹ ਪਛਾਣ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵ ਹਾਂ, ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਡੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਡਰਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਡੇ ਅਸਲ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਉੱਚਤਮ ਸਮਰੱਥਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।
ਸਮਝ ਤੁਰੰਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ: ਇਹਨਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਦੀ ਅਚਾਨਕ ਧਾਰਨਾ, ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਗਿਆਨ। ਸਮਝ ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਵਾਹਿਤ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਦਾ ਪਰਦਾ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਚੁੱਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਜ਼ੈਨ ਵਰਗੀ ਤਤਕਾਲਤਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਧੁੰਦ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਸੂਰਜ ਦਾ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਨਤੀਜੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਸਾਡੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਮਝ ਨੂੰ ਰੋਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਮਝਣ, ਤਰਕ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਫੈਸਲੇ ਲੈਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਛੋਟੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਅਕਸਰ ਖਾਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ, ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਅਤੇ ਧਾਰਮਿਕ, ਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਖੁਆਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਵਿਕਲਪਿਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਜਾਣਕਾਰੀ ਬੰਦ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਕੁਝ ਵੀ ਨਵਾਂ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਨਿੱਜੀ ਅਨੁਭਵ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਰੱਖਣਾ, ਭਾਵੇਂ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਹੋਵੇ, ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ, ਧਿਆਨ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਬੰਦ ਮਨ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸਲ ਸਿੱਖਿਆ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਹੀਥਰ ਲਈ, ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਸਮਝ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਆਈ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਵੀ ਕੱਢਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਾਲਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ।

. ਤੁਹਾਡੀ ਆਵਾਜ਼ ਲੱਭਣੀ.

ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਭਾਰੀ ਚੇਨ ਮੇਲ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਠੰਡਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਮੌਤ ਦਾ ਪਤਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਡਰਦਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਗਿੱਲੇ, ਸਲੇਟੀ ਅਸਮਾਨ ਵੱਲ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਲੜਾਈ ਸਨਮਾਨ ਨਾਲ ਲੜੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਰਾਂਗਾ।
ਇਹ ਕਿਸੇ ਮੱਧਯੁਗੀ ਪਰੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਪੰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਬਦਲਣ ਵਾਲੇ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਜੋ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਦਾ ਪੁਨਰਗਠਨ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਤਸੁਕਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ।
ਮੈਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇੱਕ ਸਬਕ ਹੈ, ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਣਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹਰ ਮੁਲਾਕਾਤ ਬਦਲਣ ਅਤੇ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਪਿਆਰ, ਉਮੀਦ ਅਤੇ ਦਾਨ ਹੀ ਸਾਡੀ ਮੁਕਤੀ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਅਗਿਆਨੀ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦਿਓ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਛੋਟਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗਰਦਨ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਟਰਟਲਨੇਕ, ਸਕਾਰਫ਼ ਜਾਂ ਚੋਕਰ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨਦਾ ਸੀ। 2000 ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟਿਊਮਰ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਸਰਜਰੀ ਨਾਲ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਸਰਜਨ ਦੇ ਬਲੇਡ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਗਲੇ ਵੱਲ ਹੇਠਾਂ ਕਰਨ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਦਹਿਸ਼ਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਉਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਆਮ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੀਬਰ ਸੀ। ਇਹ "ਇਸਨੂੰ ਚੂਸਣ" ਦੀ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅੱਜ ਮੈਂ ਉਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਾਗ ਪਾਉਂਦਾ ਹਾਂ।
ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਗੁਆਉਣ ਦੀਆਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਵੀ ਆਈਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਦੇ, ਮੇਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਤਿੰਨ ਡਾਕਟਰੀ ਮੁਲਾਂਕਣਾਂ ਅਤੇ ਸਪੀਚ ਥੈਰੇਪੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਹੈ।
ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਦਵਾਈ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਘਬਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਮੈਂ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੇਰਾ ਗਲਾ ਬੰਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਮਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਠੀਕ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਤੇ ਬੇਚੈਨ ਡਰ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਦਿਨ ਲੱਗ ਗਏ।
ਮੈਂ ਵੀਰਵਾਰ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਡੋਨਾ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਕਲੀਨਿਕਲ ਹਿਪਨੋਥੈਰੇਪਿਸਟ ਸੀ, ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦਿਨ ਮੇਰੀ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਡੋਨਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੇ ਡੂੰਘੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਗਾਈਡਡ ਇਮੇਜਰੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ,

ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਦੇਣ ਲਈ ਮੌਖਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਹੋ ਗਿਆ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਜਿਸ 'ਤੇ ਬਾਈਡਿੰਗਾਂ 'ਤੇ "ਹੀਥਰ" ਛਪਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਪੀਲੇ ਅਤੇ ਭੁਰਭੁਰੇ ਪੰਨੇ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਪੰਨੇ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਰੰਗੀਨ ਪਲੇਟ ਸੀ, ਲਗਭਗ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੋਈ ਪਰੀ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਲੱਭਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਨਾਈਟ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਚਿੱਟੇ ਘੋੜੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਗੋਡੇ ਟੇਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨਾਈਟ ਨੇ ਚੇਨ ਮੇਲ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ; ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਢਾਲ ਅਤੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਲਵਾਰ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਲਹਿਰਾਉਂਦੇ, ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਸੱਜੀ ਅੱਖ ਨੂੰ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਖਿੱਚਿਆ ਹੋਇਆ, ਪਤਲਾ ਚਿਹਰਾ ਸੁਆਹ ਸੀ।
ਡੋਨਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੈਂ ਹੀਥਰ ਨਹੀਂ ਰਹੀ - ਮੈਂ ਨਾਈਟ ਬਣ ਗਈ। ਮੈਨੂੰ ਲੜਾਈ ਦੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਥਕਾਵਟ ਅਤੇ ਭੋਜਨ ਦੀ ਘਾਟ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਪਰ ਨਾਲ ਹੀ ਸਨਮਾਨ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਭਾਵਨਾ ਵੀ। ਮੇਰਾ ਲੜਨ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਸੀ ਪਰ ਇੱਕ ਬੇਚੈਨੀ ਵਾਲੀ ਭਾਵਨਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਮਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਜ਼ਤ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਕਰਾਂਗਾ। ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਔਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੇ ਘੋੜੇ ਲਈ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਕੋਮਲਤਾ ਸੀ।
ਡੋਨਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਜ਼ਮੀਨ ਹਰੀ ਭਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪੈਦਲ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕੱਸ ਕੇ ਲੜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਦੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਮੇਰਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਤਲਵਾਰ ਫੜੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਨੇ ਇੱਕ ਕਾਲਪਨਿਕ ਢਾਲ ਫੜੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਮੁੱਠੀਆਂ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਅਚਾਨਕ, ਮੇਰਾ ਸਾਹ ਘੁੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਗਲਾ ਖੂਨ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਚਾਕੂ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਡੋਨਾ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਮੇਰਾ ਗਲਾ ਬੰਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਖੰਘਿਆ। ਡੋਨਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਅਤੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਫਿਲਮ ਦੇ ਪਰਦੇ ਵਾਂਗ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਅਸਲੀ ਸਨ - ਦਰਦ, ਸਾਹ ਘੁੱਟਣਾ - ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ, ਦਰਦ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਤੈਰ ਗਿਆ। ਸ਼ਾਂਤੀ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਢਿੱਲੇ ਪੈ ਗਏ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਕਾਲਪਨਿਕ ਹਥਿਆਰਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਪਕੜ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ।

ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਸੀ। ਕੋਈ ਦਰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੋਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਤੈਰਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਣਾਅ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਜ਼ਾਦ, ਘੱਟ ਸੰਕੁਚਿਤ, ਸਦੀਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਉੱਥੇ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਡੋਨਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨਾਈਟ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਛੱਡਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ।
ਸੈਸ਼ਨ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਡੋਨਾ ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਈ ਅਤੇ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ, ਅਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮੇਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੀ। ਮੈਂ ਗੂੜ੍ਹੀ ਅਤੇ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ; ਹੁਣ ਮੇਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਫਿਰ ਤੋਂ ਦਿਲੋਂ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਾਈਟ ਦੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਮੁੜ ਜੀਉਣ ਨਾਲ ਮੇਰੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਹੱਲ ਹੋ ਗਈਆਂ? ਸਿਰਫ਼ ਸਮਾਂ ਹੀ ਦੱਸੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ।
ਅਗਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਾਫ਼ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਗਿਆ। ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਫ਼ੋਨ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਨਾਈਟਸ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਸਿੱਖਣ ਅਤੇ ਹੇਰਾਲਡਰੀ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਗ੍ਰਸਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਸਮਝ ਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਸੱਭਿਆਚਾਰ, ਸੰਗੀਤ, ਕਲਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਕਿਉਂ ਪਸੰਦ ਸਨ। ਮੈਂ ਖਾਸ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਵਿਅੰਗ, ਨੈਤਿਕਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੋਡ ਸੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਡਰਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਤਪੰਨ ਹੋਣ ਦੀ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝ ਸੀ। ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਲਾਜ ਦੇ ਲਾਭ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਾਸ ਗੁਣਾਂ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਕਦਰ ਸੀ, ਇਹ ਉਹ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਹਾਂ।
ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਜਰਬਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਮੱਧਯੁਗੀ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਹੋ ਗਿਆ। ਅੱਜ ਵੀ ਮੈਂ ਉਤਸੁਕ ਹਾਂ, ਪਰ ਘੱਟ। ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਅਤੇ ਵੇਰਵਿਆਂ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨਾ ਵੱਡੀ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਅਰਥ, ਅਸਲ ਸੰਦੇਸ਼, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡੂੰਘਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਨਾਈਟ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਗਏ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੂਰਗਾਮੀ ਹਨ।
ਇੱਕ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਮਰ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਰੂਹਾਂ ਨਾਲ ਕਈ ਹੋਰ ਜੀਵਨਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਂਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ

ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਲੱਭਾਂਗੇ। ਇਸ ਲਈ "ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੌਤ ਸਾਨੂੰ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਕਰ ਦਿੰਦੀ" ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੌਤ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੀ।
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਬੁਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਦੂਜੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣਗੇ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਉਣਗੇ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ, ਦੋਸਤਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਾਂਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੁਖੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਅਤੇ ਗੁੱਸਾ ਰੱਖਣਾ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਊਰਜਾ ਦੀ ਬਰਬਾਦੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਸਾਨੂੰ ਉਹੀ ਮੁੱਦੇ ਅਤੇ ਉਹੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਵਾਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨੀਆਂ ਪੈਣ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਾਂਗੇ।
ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ "ਹੀਦਰ" ਵਜੋਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ "ਹੀਦਰ" ਸੂਟ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਮੈਂ "ਹੈਨਰੀ" ਸੂਟ ਪਹਿਨ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਅਤੇ ਟਕਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸੰਕਟਾਂ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨਾਲ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਹਾਂ ਜੋ ਹੀਥਰ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਸਥਿਤੀਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹਾਂ, ਪਰ ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਬਹੁਤ ਅਸਲੀ ਅਤੇ ਤੀਬਰ ਲੱਗਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨਾਈਟ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਵੀ ਤੀਬਰ ਸਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਅਸਲੀ ਲੱਗਦੀਆਂ ਸਨ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਕੀ ਹੈ? ਕੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਅਤੇ ਤੀਬਰਤਾ ਨਾਲ ਅਸਲੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ? ਕੀ ਹੀਦਰ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਈਟ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਸਲੀ ਹਨ? ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਕਿਸ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਅਸਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਸਿਰਫ਼ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਹੈ।
ਧਾਰਨਾ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੇ ਇਹ ਬਦਲਾਅ ਬਿਮਾਰੀ, ਪੁਰਾਣੀ ਬਿਮਾਰੀ ਅਤੇ ਸੰਕਟਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੇ ਮੇਰੇ ਤਰੀਕੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸਨੇ ਹੀਥਰ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ, ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਹੀਥਰ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। "ਮੇਰੀ" ਪੁਰਾਣੀ ਬਿਮਾਰੀ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਲਈ ਨਿੱਜੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਇਸਦੀ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਹੀਥਰ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਸਬਕ ਹੈ ਜੋ ਬਿਮਾਰੀ ਨਾਲ ਜੀਣ ਤੋਂ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ

ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕਤਾ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਮਾਫ਼ੀ ਬਾਰੇ ਸਬਕ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਬਕ ਸਿੱਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹੀ ਅਸੀਂ "ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ" ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਇੱਕ
ਨਵੀਂ ਸੱਚਾਈ ਰਾਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਵਾਰ ਅਤੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਘਰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਅਨੁਭਵ ਵਰਗਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਨਵੀਂ ਧਾਰਨਾ ਹੁਣ ਇਨਕਾਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ
ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਹੀਦਰ ਰਿਵੇਰਾ

ਹੀਥਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦੇ ਡੂੰਘੇ ਅਰਥਾਂ ਦਾ ਸੁੰਦਰ ਸਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਾਂ ਅਤੇ ਦਿਮਾਗਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਡੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਅਮਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਾਂ ਜੋ ਇੱਥੇ ਸਰੀਰਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਹੀਥਰ ਦੁਆਰਾ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਬਕ ਸਿੱਖ ਸਕਣ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਮਰਨ ਦਾ ਸਾਡਾ ਡਰ ਘੱਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡੀ ਚੇਤਨਾ ਸਰੀਰਕ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੀ ਚੁੱਕੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ, ਦੁਬਾਰਾ, ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਅਤੇ ਵੱਖਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਪੁਰਾਣੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਅਕਸਰ ਆਤਮਾ, ਜਾਂ ਆਤਮਾ, ਜਾਂ ਸਦੀਵੀ ਚੇਤਨਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਨਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਾਂ ਜਾਂ ਕਦੇ ਨਾ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਚੇਤਨਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮੁਕਤੀਦਾਇਕ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵ ਹਾਂ, ਸਿਰਫ਼ ਅਸਥਾਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਰਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਜੰਮਦੇ। ਫਿਰ, ਡਰਨ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ?
ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾਈ ਗਈ ਸੀ - ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨਨ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ - ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਗਲਤ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਉੱਚਤਮ ਸਮਰੱਥਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਮਨ ਰੱਖਣਾ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਹੀਥਰ ਬਿਲਕੁਲ ਇਹੀ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਦੇ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ।
ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਗਲੇ ਜਾਂ ਗਰਦਨ ਵਿੱਚ ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਹੋਰ ਸੰਭਾਵਿਤ ਸਰੋਤ ਵੀ ਹਨ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਕਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਮਾਰਿਆ ਵੀ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ ਖੁਦ ਘਾਤਕ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੈਂਸਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ, ਜਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਹਲਕੇ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਬੋਲਣ ਦੀ ਵੀ। ਸ਼ਬਦ ਮਾਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।
ਜਦੋਂ ਕਾਰਨ-ਅਤੇ-ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਿੰਕ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਲੱਛਣ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੀਥਰ ਲਈ, ਇੱਕ ਸਰੀਰਕ ਸਮੱਸਿਆ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ। ਮੀਰਾ ਦੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਕੇਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ, ਜਿਓਰਜੀਓ ਲਈ, ਲੱਛਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਸਮੱਸਿਆ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਮਨ ਵਿੱਚ। ਇਲਾਜ ਦਾ ਇਹ ਪੈਰਾਡਾਈਮ ਸਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

. ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਔਖੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ।
ਇੱਕ ਕਲਾਇੰਟ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਸੈਸ਼ਨ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਲਚਸਪ ਅਤੇ ਭਾਵੁਕ ਕਹਾਣੀ ਸੀ,
ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਭਰਪੂਰ ਵੇਰਵਿਆਂ, ਅਹਿਸਾਸਾਂ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਇਲਾਜ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਸਗੋਂ ਇਸ
ਲਈ ਵੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕਲਾਇੰਟ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਬੋਲਦਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਾ ਤਾਂ ਉਹ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ।
ਜਿਓਰਜੀਓ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੱਧ ਪੂਰਬ ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ; ਉਹ ਸ਼ਰਨਾਰਥੀ ਸਨ ਜੋ ਉੱਥੇ ਵਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਨੌਕਰ ਉਸ ਰਸਤੇ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ ਜੋ ਤਖਤ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਲਾਹਕਾਰ ਨੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕਿਹਾ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਭੀੜ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ।
ਰਾਜਾ ਆਪਣੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ, ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਅਨਾਨ ਸ਼ਤਲਾਨ ਤੇਮੁਕ।"
ਇਹ ਉਹ ਭਾਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਭੀੜ ਸਮਝਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਲ ਬੁੜਬੁੜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘੇਰ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਸ਼ਰਨਾਰਥੀ ਡਰ ਗਏ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਬਚਾਈਆਂ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਬਾਹਰਵਾਰ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ, ਮਨੋਨੀਤ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵਸਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਮੀਨ ਉਪਜਾਊ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਬਹੁਤਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਵਧਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ

ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਬਚਣ ਲਈ ਪਾਲਿਆ। ਇਹ ਜੀਉਣਾ ਔਖਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਜੌਰਜੀਓ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਘਰ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਦੇਖੇ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।
ਬੋਲਦੇ ਹੀ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੰਝੂ ਡਿੱਗਣ ਲੱਗੇ। "ਮੈਂ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਕਿਸ਼ੋਰ ਕੁੜੀ। ਮੈਂ ਘਰ ਆਈ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਿੰਨੀ ਔਖੀ ਹੈ। ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਡੇ ਲਈ ਰਹੇਗੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸਾਡੇ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਔਖੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਂਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।"
"ਕੀ ਉਹ ਦੁਖੀ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। "ਕੀ ਉਸਦੇ ਦਿਲ 'ਤੇ ਕੋਈ ਭਾਰੀ ਬੋਝ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ। ਉਹ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦੱਸ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕਿਵੇਂ ਹੈ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਸਾਡਾ ਭਾਗ ਹੈ।"
ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੁੜੀ, ਜੌਰਜੀਓ, ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਕਥਨਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਸਮਾਇਆ। ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਰਵੱਈਏ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ।
ਜੌਰਜੀਓ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕਲੌਤਾ ਬੱਚਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਅਨਸ਼ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਅਨਸ਼ ਦੀ ਮਾਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। "ਉਹ ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਂ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਖ਼ਤ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਉਹੀ ਆਤਮਾ ਹੈ।"
ਅਨਸ਼ ਦਾ ਪਿਤਾ ਇੱਕ ਲੰਮਾ, ਗੰਜਾ ਅਤੇ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਸਿਪਾਹੀ ਆਏ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਰਛਿਆਂ ਨਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਚੋਰੀ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਪਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਸਿਪਾਹੀ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸੰਗਠਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤਾ।
"ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਪ੍ਰਤੀ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਹੈ। ਇਸਨੇ ਉਸ ਸਭ ਕੁਝ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਹੈ - ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਰਦ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਸਾਡਾ ਭਾਗ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹੀ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਅੱਜ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ," ਜਿਓਰਜੀਓ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ।
ਕੁੜੀ ਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ ਜੋ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਅਨਸ਼ ਦੇ ਕਬੀਲੇ ਦੇ ਨੌਜਵਾਨ ਵਿਆਹ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ

ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਏ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਅਨਸ਼ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।
“ਹਾਂ,” ਜੌਰਜੀਓ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਮੈਂ ਉਸ ਲਈ ਸੰਤਰੇ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹਾਂ।”
ਜੌਰਜੀਓ ਦੀਆਂ ਗੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਹੰਝੂ ਵਹਿ ਤੁਰੇ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਅਨਸ਼ ਅਕਸਰ ਰੋਟੀ ਅਤੇ ਸੰਤਰੇ ਦੇ ਸਮਤਲ, ਗੋਲ ਟੁਕੜੇ ਚੋਰੀ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਕੋਲ ਲਿਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਅਨਸ਼ ਲਈ ਹੁਣ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਬਿਹਤਰ ਸੀ। ਜਿਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਉਹ ਇੱਕ ਅਸਲ ਘਰ ਸੀ, ਤੰਬੂ ਜਾਂ ਝੌਂਪੜੀ ਨਹੀਂ। ਅਜੇ ਵੀ ਕੋਈ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੀ, ਪਰ ਅਨਸ਼ ਦਾ ਪਤੀ ਇੱਕ ਮਿੱਲਰ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਤੱਕ ਸਥਿਰ ਪਹੁੰਚ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਵੀ ਯਹੂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਵੀ ਇੱਕ ਘੱਟ ਗਿਣਤੀ ਸਮੂਹ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਯਹੂਦੀ ਅਨਸ਼ ਦੇ ਕਬੀਲੇ ਨਾਲੋਂ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਏਕੀਕ੍ਰਿਤ ਸਨ। ਅਨਸ਼ ਵਾਂਗ, ਜੌਰਜੀਓ ਨੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਸਾਰੇ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਹਨ ਜੋ ਮੈਂ ਹੁਣ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ।"
ਅਨਸ਼ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਅਗਲਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪਲ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਸੀ। "ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਬੁੱਢੀ ਹੈ। ਉਹ ਬੁੱਢੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਛੂਹ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਉਹ ਮਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਹਿ ਰਹੀ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਉਹ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ। ਉਹ ਹੱਡੀਆਂ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸੀ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
ਜੌਰਜੀਓ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਬਹੁਤ, ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਹੀ ਸੀ, ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਹੁਤ ਔਖੀ ਹੈ।"
ਅਨਸ਼ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ, ਜਿਓਰਜੀਓ ਨੂੰ ਇਹ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੰਘਰਸ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਧਾਰਨਾ ਸੀ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ। ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਪਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸਾਰੇ ਦਰਦ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਅਜਿਹੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਕਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ; ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਜਿਹੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਕਦੇ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਅਤੇ ਇਹ ਜਿਓਰਜੀਓ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੋਵਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਬਕ ਹੈ। ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਤੇ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੀ ਰਹੀ ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇੱਕ ਸੰਘਰਸ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਹਰ ਸਥਿਤੀ ਨੇ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਚਮਤਕਾਰ ਵਾਪਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਜਿਓਰਜੀਓ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਤੋਂ ਉਹੀ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋਏ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਅਨਸ਼ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜਿਓਰਜੀਓ ਨੇ ਵੀ ਉਹੀ ਰਵੱਈਆ ਅਪਣਾਇਆ ਅਤੇ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਈਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਵਜੋਂ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਲੜਨ ਅਤੇ ਬਚਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਇਹ ਰਵੱਈਆ - ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇੱਕ ਜੰਗ ਦਾ ਮੈਦਾਨ ਹੈ - ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਹਰ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਿਆ ਸੀ: ਉਸਦਾ ਕਰੀਅਰ, ਉਸਦੇ ਵਿੱਤ, ਉਸਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਕਲਾਕਾਰ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਰਚਨਾਤਮਕ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਵੀ।
ਸਾਡੇ ਸੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਿਓਰਜੀਓ ਨੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੰਘਰਸ਼ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਹਾਲਾਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਨਸ਼ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਜਿਓਰਜੀਓ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੁਣ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ। ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਹੋਣ ਜਾਂ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉਸਦੇ ਕਾਬੂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਨ। ਉਹ ਸਮਝ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਰਾਹੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਚੋਣ ਉਸ ਹਰ ਚੰਗੀ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਹੋਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇਸਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਗਲਤ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ। ਜਿਓਰਜੀਓ ਨੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਅਸੀਸਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਵਜੋਂ ਜਿਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਸਾਡੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਨੂੰ ਹੁਣ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਓਰਜੀਓ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਸਥਾਈ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਸੈਸ਼ਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜੋ ਸਮਝ ਦਿੱਤੀ, ਉਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਨਿਰੰਤਰ ਸੰਘਰਸ਼ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੁਣ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਚਮਤਕਾਰ ਵਾਪਰਦੇ ਹਨ।
ਮੀਰਾ ਕੈਲੀ

ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਲਗਾਂ ਵਜੋਂ ਜੋ ਵੀ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਣਪਛਾਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣਾਂ ਅਤੇ ਰਵੱਈਏ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਜਾਂ ਵਿਰੋਧ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਸਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਵਜੋਂ ਸਿਖਾਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਿਨਾਂ ਹਜ਼ਮ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜਾਂਚੇ ਨਿਗਲ ਲਏ ਹੋਣ। ਜਿਓਰਜੀਓ ਦਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਉਦਾਹਰਣ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਕਿਵੇਂ ਵਿਗਾੜੀਆਂ ਜਾਂ ਗਲਤ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਨਵੀਆਂ ਸਮਝਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਅਜੀਬ ਜਾਂ ਅਜੀਬ ਲੱਗ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਣਜਾਣ ਹਨ, ਪਰ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਧੀਰਜ ਦੇ ਨਾਲ, ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਜਿੱਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੀਰਾ ਨੇ ਮਾਹਰਤਾ ਨਾਲ ਜਿਓਰਜੀਓ ਨੂੰ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਦੇ ਉੱਚ ਪੱਧਰ ਵੱਲ ਸੇਧਿਤ ਕੀਤਾ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ ਅਤੇ ਅਨੰਦਮਈ ਬਣ ਗਈ।
ਜਿਓਰਜੀਓ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ, ਵਰਤਮਾਨ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਦੋਵਾਂ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਔਖਾ ਮੰਨਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਇਕੱਲੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਾਠਕਾਂ ਅਤੇ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਭਾਗੀਦਾਰਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਇਸ ਮੁਸ਼ਕਲ ਭੌਤਿਕ ਪਹਿਲੂ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਸਵਰਗੀ ਪਹਿਲੂਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਦੇ, ਜਿੱਥੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਭੌਤਿਕ ਹੋਂਦ ਦਾ ਸਾਰਾ ਬੋਝ, ਸਾਰਾ ਦਰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ?
ਇਹ ਇੱਕ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸਵਾਲ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਉੱਚੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਰਗਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਜਵਾਬ ਅਧੂਰਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਨੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੈ।
ਮੈਂ ਸਰੀਰਕ ਹੋਂਦ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਿੰਡਰਗਾਰਟਨ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਸਕੂਲ ਜਾਣ ਲਈ ਘਰ ਦੀਆਂ ਜਾਣ-ਪਛਾਣਾਂ ਅਤੇ ਸੁੱਖ-ਸਹੂਲਤਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਗ੍ਰੇਡਾਂ ਅਤੇ ਕਲਾਸਰੂਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਕਿੰਡਰਗਾਰਟਨ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ, "ਮੈਨੂੰ ਇਸਦੀ ਕਿਉਂ ਲੋੜ ਹੈ? ਮੈਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਉੱਥੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖ ਸਕਦਾ? ਸਕੂਲ ਦੀ ਲੋੜ ਕਿਸਨੂੰ ਹੈ? ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ!"
ਪਰ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਕੋਲ ਸਕੂਲ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਮੁੱਲ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ ਲਈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੀ ਘਾਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ: ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ੇ ਸਿੱਖਣੇ, ਕਰੀਅਰ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨੀ, ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਕਮਾਉਣੀ, ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨੀ, ਆਦਿ। ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਘਰ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗਾ, ਮਾਪੇ ਵੱਡੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਜਾਂ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਸਭ ਕੁਝ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਅਸੀਂ ਕਿੰਡਰਗਾਰਟਨ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਵਾਂਗ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਇਸ ਭੌਤਿਕ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਹਾਂ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਅਸਲੀਅਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਥੇ ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਨ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਆਪਣੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਬਕ ਸਿੱਖਣਾ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਫਿਰ, ਬਿਲਕੁਲ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਵਾਂਗ ਜੋ ਸਕੂਲ ਦੇ ਲੰਬੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਸਲੀ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ।

. ਸ਼ਾਂਤੀ ਲੱਭਣਾ.
ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਤੁਹਾਡੇ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਸੈਮੀਨਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ ਸੀ। ਮੈਂ ਹਿਊਸਟਨ ਤੋਂ ਆਖਰੀ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੁਪਨੇ ਕਾਰਨ ਯਾਤਰਾ ਬੁੱਕ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਿਹਾ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਲ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗਿਆ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਹੱਥ ਮਿਲਾ ਰਹੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਸਮਝ ਆਇਆ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋ ਬੱਚੇ ਗੁਆ ਦਿੱਤੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਲਈ ਮੈਂ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਡਰਦੀ ਹਾਂ। ਮੁੰਡੇ, ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜਗਾਇਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦੀ। ਮੈਂ ਗਰਭ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਕੇ ਥੱਕ ਗਈ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਅਪਣਾਉਣ ਦੇ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਪਿਆ!
ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ 'ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸਵੇਰ ਦੇ ਸੈਮੀਨਾਰ ਦੌਰਾਨ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੋਰੀ ਔਰਤ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਸੀ ਜੋ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ। ਇਹ ਇੱਕ ਸਾਦਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਜੀਵਨ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਕੀ ਸਬਕ ਸਿੱਖਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ੁੱਧ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਖਿਆਲ ਆਇਆ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕੀ ਹੈ, ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਮੈਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ, ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ, ਹਮਦਰਦ, ਧੀਰਜਵਾਨ ਅਤੇ ਉਦਾਰ ਬਣਨਾ ਸਿੱਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਮੈਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ, ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਅਤੇ ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮਹਾਨ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਸਿੱਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਚੰਗਾ ਹਾਂ। ਭਾਵੇਂ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਨਾ ਹੋਣ। ਮੈਂ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਾਲ ਦੰਦਾਂ ਦਾ ਡਾਕਟਰ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਖੋਜਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ
ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ।
ਮਿਸ਼ੇਲ ਲਿਨ

ਮਿਸ਼ੇਲ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਛੋਟੀ ਹੈ ਪਰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੈ। ਅੰਤ ਸ਼ਾਇਦ ਅਜੇ ਲਿਖਿਆ ਨਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕਈ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਸੈਂਕੜੇ ਜਾਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਬੁੱਧੀ ਦੀਆਂ

ਸੂਝਾਂ ਅਤੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਦਇਆ, ਧੀਰਜ ਅਤੇ ਉਦਾਰਤਾ ਦੇ ਮੂਲ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਸਾਡੀ ਮੁਕਤੀ ਲਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਅਤੇ ਕਦਮ-ਪੱਥਰ ਵਜੋਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਮਝਣ ਲਈ ਇਹ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਬਰਕਤ ਹੈ। ਮਿਸ਼ੇਲ ਇਸਨੂੰ ਡੂੰਘੇ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਸਮਝਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਹੈ।
ਪਿਛਲੇ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਔਰਤ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਜਣਨ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਹੈ। ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਬਲਾਕ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਦਾ ਡਰ) ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਾਂ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਅਤੇ ਸਮਝ ਦੁਆਰਾ ਤਣਾਅ ਘਟਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗਰਭਵਤੀ ਹੋਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਈਆਂ। ਜੇਕਰ ਮਿਸ਼ੇਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਜੀਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਗਰਭਵਤੀ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਾਟਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵੱਧ ਜਾਵੇਗੀ।
ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਦੋ ਕਹਾਣੀਆਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਵਿਸਥਾਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

. ਆਖਰੀ ਮੌਕਾ.
ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਬ੍ਰਾਇਨ ਫਲੋਰੀਡਾ ਦੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਆਡੀਟੋਰੀਅਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ
ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਪਹੁੰਚੇ, ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਇਨ ਕਮਰੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ
ਆਵਾਜ਼, ਰੋਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਸਟੇਜ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਖਰੀ ਕਤਾਰ ਵਿੱਚ ਸੀਟ ਲੈ ਲਈ ਅਤੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਦਿਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲੱਗਾ। ਜਲਦੀ ਹੀ, ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਈ, ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਟਰੌਲਰ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਨੇੜੇ ਬੈਠ ਗਈ। ਮੈਨੂੰ ਬੱਚੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ ਮਿਲਦੇ ਹਨ; ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਰਮ ਚਮੜੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧੁੰਦਲੇ ਵਾਲ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮੂਰਖ ਮੁਸਕਰਾਹਟਾਂ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਹਨ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਮਿਆਂ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਹੁਣ ਵੱਡੇ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਬੱਚੇ ਉਸ ਉਮਰ ਦੇ ਸਨ।
ਮੈਂ ਅਤੇ ਜਵਾਨ ਮਾਂ ਨੇ ਬੱਚੀ ਬਾਰੇ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਈ। ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਮੈਂ ਬ੍ਰਾਇਨ ਦੀ ਪਤਨੀ ਹਾਂ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਤੁਹਾਡਾ ਪਤੀ ਮੇਰੀ ਧੀ ਦੇ ਜਨਮ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ।"

ਹੁਣ, ਇਹ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਪਤਨੀ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਮਾਜ ਸੇਵਕ ਵਜੋਂ ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਨਿਰਪੱਖ ਵਿਵਹਾਰ ਵਰਤਣ ਦੀ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਿਆਂ, ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਓਹ, ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਦੱਸੋ।"
ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਾਂ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮਹੀਨੇ-ਦਰ-ਮਹੀਨੇ ਬਿਨਾਂ ਗਰਭ ਧਾਰਨ ਕੀਤੇ ਲੰਘ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਣਨ-ਸ਼ਕਤੀ ਮਾਹਿਰਾਂ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸਨ। ਔਰਤ ਨੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਇਲਾਜ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ, ਦਰਦਨਾਕ ਅਤੇ ਸ਼ਰਮਨਾਕ ਸਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਹਰ ਮਹੀਨੇ ਜੋੜਾ ਉਮੀਦ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਇਲਾਜ ਲਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਾਹਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਮੁਲਾਕਾਤ ਲਈ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਗਰਭ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ। ਬਸ ਬਹੁਤ ਹੋ ਗਿਆ।
ਜਦੋਂ ਔਰਤ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਵੇਟਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗਰਭਵਤੀ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਈ ਜੀਵਨਾਂ, ਕਈ ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਰੂਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਚੁਣਨ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਰੂਹਾਂ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਜਾਂ ਦੋਸਤਾਂ ਦੀਆਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਗੁਜ਼ਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ, ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਉਸਨੇ ਛੱਤ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਠੀਕ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਆਖਰੀ ਮੌਕਾ ਹੈ!"
ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸਫਲ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਨੌਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਇਸ
ਸੁੰਦਰ ਬੱਚੇ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ।
ਕੈਰੋਲ ਵੇਇਸ

ਮੈਂ ਇਸ ਬੱਚੇ ਲਈ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਖੁਦ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕਈ ਅਵਤਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਰ ਅਤੇ ਮਾਦਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸਾਰੀਆਂ ਨਸਲਾਂ, ਸਾਰੇ ਧਰਮਾਂ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਕੌਮੀਅਤਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਇਹੀ ਹਾਲ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਡੇ ਅਸਥਾਈ ਘਰ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ, ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਅਸਲ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਿੱਖਦੇ ਹੋਏ।

ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਪਛਾਣ ਤੋਂ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਪਛਾਣ ਵੱਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤਬਦੀਲੀ ਸਾਡੇ ਸਫ਼ਰ ਦਾ ਇੱਕ ਬੁਨਿਆਦੀ ਕਦਮ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਅਸਲ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਮੁਕਤੀ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਦੋਵੇਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਹਉਮੈ ਜਾਂ ਦੁਨਿਆਵੀ ਮਨ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪੀੜਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ, ਸਾਡੀ ਡੂੰਘੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਆਫ਼ਤਾਂ ਜਾਂ ਬਾਹਰੀ ਟਕਰਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਬਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਪਿਆਰਾ ਰਹਿਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।
ਜੈਨੀਫ਼ਰ, ਜਿਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਇਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਨੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਇੱਕ ਮਸਾਜ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਅਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਪਛਾਣ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਸੈਂਕੜੇ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹਿਨਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਪਛਾਣ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਦਾਗ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੇ ਡਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਤਬਦੀਲੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਂ ਬਣਨ ਦੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਲਈ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਕੈਰੋਲ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਲਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮਿਸ਼ੇਲ ਲਈ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

. ਉਦਾਸੀ ਦੇ ਦਾਗ.
ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਬੋਧੀ ਕਹਾਵਤ ਹੈ ਜੋ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, "ਜਦੋਂ ਵਿਦਿਆਰਥੀ
ਤਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਧਿਆਪਕ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।" ਮੈਂ ਨਵੰਬਰ 2004 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਲਾਸ ਵੇਗਾਸ ਦੀ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਉਡਾਣ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਡਾਕਟਰ ਵੇਸ ਦੀ ਨਵੀਂ ਕਿਤਾਬ ਉੱਥੋਂ ਲੰਘੀ ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਈ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਉਡਾਣ ਦੇ ਰਵਾਨਾ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪੰਜ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ ਵੇਗਾਸ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਣ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਰੁਕਿਆ। ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਗੂੰਜਦੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਮਾਂ ਸੀ; ਮੈਂ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ।
ਇੱਕ ਲਾਇਸੰਸਸ਼ੁਦਾ ਕਲੀਨਿਕਲ ਸੋਸ਼ਲ ਵਰਕਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਗਾਹਕਾਂ ਨਾਲ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਇਲਾਜ ਸਾਧਨ ਵਜੋਂ ਕਿਵੇਂ ਵਰਤਣਾ ਹੈ ਇਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਨ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਅਤੇ ਉਤਸੁਕ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਹੈਰਾਨੀ ਲਈ, ਮੈਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਕਿ ਡਾ. ਵੇਇਸ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਮਿਆਮੀ ਕਿਤਾਬ ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਗੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ

'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਵੀ ਕਰਨਗੇ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੈਕਚਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਦਸਤਖਤ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਡਾ. ਵੇਇਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਿੱਖਣ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਡਾ. ਵੇਇਸ ਬਹੁਤ ਦਿਆਲੂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਕੱਢਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਔਸਟਿਨ, ਟੈਕਸਾਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਸਿਖਲਾਈ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਹਫ਼ਤੇ ਭਰ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਸਿਖਲਾਈ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਤਕਨੀਕਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।
ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ 'ਤੇ ਕਈ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਸਨ, ਕਈ ਵਰਕਸ਼ਾਪਾਂ ਅਤੇ ਸੈਮੀਨਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਈ ਪ੍ਰੈਕਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਕੋਲ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਖੁਦ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਘ੍ਰਿਣਾਤਮਕ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਚਿੱਤਰ ਅਤੇ ਸੰਵੇਦਨਾਵਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਕਸਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਅਸਲ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ, ਟੈਂਪੋਰੋਮੈਂਡੀਬਿਊਲਰ ਜੋੜ ਵਿਕਾਰ (TMJ) ਲਈ ਇੱਕ ਮਾਲਿਸ਼ ਇਲਾਜ ਹੋਵੇਗਾ।
ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਦਾ ਕਾਰ ਹਾਦਸਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਲਾਜ ਲਈ ਇੱਕ ਮਸਾਜ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮਸਾਜ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ TMJ ਦੇ ਇਲਾਜ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਸਮੱਸਿਆ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸੀ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਛਣ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਗੜ ਰਹੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕੀਤੀ।
ਮੇਰੀ ਮਾਲਿਸ਼ ਦੇ ਲਗਭਗ ਅੱਧੇ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਰਾਮ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਮੀਦਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਆਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ ਜੋ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮਾਲਿਸ਼ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਜਬਾੜੇ 'ਤੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਸੋਮੈਟੋ ਇਮੋਸ਼ਨਲ ਰੀਲੀਜ਼ ਨਾਮਕ ਤਕਨੀਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। "ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ?" ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ।
ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਿਆਂ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਕੁਝ ਨਹੀਂ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੂਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ?"

"ਹਾਂ," ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਇਹਨਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉਤਸੁਕ ਹੋ ਕੇ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋ?"
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰੋ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਨ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ।" ਬਿਲਕੁਲ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਨ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਜੋਖਮ ਲਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਉਸ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਏ, ਪਰ ਫਿਰ ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਵਿਕਸਤ ਹੋਏ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਜੀ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਦੂਰੋਂ ਇੱਕ ਸਮੁੰਦਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਹਾਜ਼ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਕਈ ਆਦਮੀ ਸਨ ਜੋ ਵਾਈਕਿੰਗਾਂ ਵਰਗੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਾਈਕਿੰਗਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਉਜਾੜ ਟਾਪੂ 'ਤੇ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸਮਾਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਹਨੇਰਾ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਸੀ। ਇਹ ਉਹ ਪਲ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪੇਟ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਗਰਭਵਤੀ ਹਾਂ।
ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਗਰਭਵਤੀ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ - ਇਹ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਆਪਣਾ ਪਿਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਵਾਈਕਿੰਗਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਟਾਪੂ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਭਾਰੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ: ਸ਼ਰਮ, ਸ਼ਰਮ, ਇਕੱਲਤਾ, ਉਦਾਸੀ, ਗੁੱਸਾ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁੱਧ ਨਿਰਾਸ਼ਾ। ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਤਲਵਾਰ ਲਈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਠੋਕ ਦਿੱਤਾ। ਮੇਰਾ ਇਰਾਦਾ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਵੀ ਸੀ।
ਮੇਰੀ ਅਗਲੀ ਯਾਦ ਇਸ ਟਾਪੂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਦੀ ਸੀ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕੱਲੇ। ਬੱਚਾ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਇਸ ਕੁੜੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣੇ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਉੱਭਰ ਆਇਆ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਯਾਦ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਜਿੱਥੇ ਤਲਵਾਰ ਮੇਰੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਹ ਉਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਲਗਭਗ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਅਣਜਾਣ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਮੜੀ ਦੀ ਜਲਣ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਇੰਚ ਚੌੜਾਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਇੰਚ ਲੰਬਾਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਦਾਗ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਈ ਡਾਕਟਰਾਂ ਕੋਲ ਗਿਆ ਸੀ; ਕੋਈ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਸੀ ਜਾਂ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਲਾਜ ਨਾਲ ਦੂਰ

ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਖਰੀ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਇਹ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਗਾਇਬ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਇਓਪਸੀ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤਜਰਬੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਘਰ ਪਹੁੰਚੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤੇ ਜੋ ਦਾਗ ਨੂੰ ਢੱਕ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਦਿਖਾਈ ਜਾ ਸਕੇ ਜਿੱਥੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਤਲਵਾਰ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਨਿਸ਼ਾਨ ਕਾਫ਼ੀ ਘੱਟ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਜਾਗੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਾਇਬ ਸੀ। ਇਹ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।
ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ, ਉਹ ਮੋੜ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਨੇ ਪਰਿਵਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਅਸੀਂ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵਿਆਹੇ ਹੋਏ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਬਾਰੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਮੈਨੂੰ ਬੱਚਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦੇਵੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਈ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਕਿੱਥੋਂ ਆਈਆਂ ਸਨ: ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਹ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਸਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਦਰਅਸਲ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੋਤ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਦੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਮਾਣਮੱਤੇ ਮਾਪੇ ਹਾਂ।
ਜੈਨੀਫਰ ਵਿਲੀਅਮਜ਼

ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਕਹਾਣੀ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖੀ ਮਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਘੱਟ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਜੈਨੀਫ਼ਰ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਚੇਤਨਾ- ਵਿਸਤਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੱਤ ਹਨ: ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਦਾਗ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਘਟਨਾ ਦਾ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀਕਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਦਮੇ ਦੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ ਹਨ।
ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਡਰਾਂ ਅਤੇ ਲੱਛਣਾਂ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਚੁੱਕ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੂਲ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ

ਖੋਜਣ ਅਤੇ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਬੋਝਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਕਰਮ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਵਿਕਾਸ ਦਾ ਮੌਕਾ ਹੈ। ਜੈਨੀਫ਼ਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਾਈਕਿੰਗ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਉਜਾੜ ਟਾਪੂ 'ਤੇ ਮਰਨ ਲਈ ਛੱਡਣ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਬਦਲਾ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡੂੰਘੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੋਏਗੀ ਕਿ ਹੱਤਿਆ ਗਲਤ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਲੈਣਾ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਹੋਣਗੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਬਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਿੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਔਖੇ ਅਤੇ ਦਰਦਨਾਕ ਹੋਣ, ਉਹ ਬਦਲਾ ਨਹੀਂ ਹਨ; ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਅਹਿੰਸਾ ਦਾ ਸਬਕ ਸਿੱਖਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਹਨ।
ਕਰਮ ਸੰਬੰਧ ਜੀਵਨ ਭਰ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਰਿਸ਼ਤੇ ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਫੈਲਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਬਕ ਇਕੱਠੇ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ; ਕਈ ਵਾਰ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਧਰਤੀ ਸਾਡੀ ਸਕੂਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਸਹਿਪਾਠੀ ਅਤੇ ਅਧਿਆਪਕ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਸਾਂਝੀ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਕਦਰ ਉੱਭਰਦੀ ਹੈ। ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਹੋਰ ਡੂੰਘੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਧੀਰਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਸਬੰਧ ਦੇ ਬਹੁਪੱਖੀ ਅਤੇ ਸਦੀਵੀ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।
ਸਮਝ ਸਾਨੂੰ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਅਤੇ ਦਿਮਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚੀ ਹਮਦਰਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦਾ ਮੂਲ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਭ ਦੇਖ ਕੇ, ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ। ਅਸੀਂ ਧੀਰਜ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।
"ਸਮਝ ਪਿਆਰ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ," ਜ਼ੈਨ ਭਿਕਸ਼ੂ ਥਿਚ ਨਹਤ ਹਾਨ ਲਿਖਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸਟੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ, ਆਸਟਿਨ ਦੀ ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਕਹਾਣੀ ਇਸ ਸਬਕ ਨੂੰ ਭਰਪੂਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ।

. ਚੁਣੌਤੀ ਵੱਲ ਵਧਣਾ.
ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸਿੱਖਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀ
ਅਤੇ ਸ਼ਾਨ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਹੈ ਜੋ ਚਾਰ

ਸਕਿਆ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਰੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਵੈਗਨ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਇਹ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਧੱਕਣਾ ਪਿਆ। ਅਖੀਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਦਦ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਫੜਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਖੋਹ ਲਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਪਰ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਬੇਵੱਸ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ।
ਸਮਾਂ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਲੈ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਭੂਰੇ-ਸੰਤਰੀ, ਸਮਤਲ ਦਿੱਖ ਵਾਲੀ ਇਮਾਰਤ ਸੀ ਜੋ ਮਿੱਟੀ ਜਾਂ ਐਡੋਬ ਤੋਂ ਬਣੀ ਸੀ: ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ। ਮੈਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਪਰ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਿਆ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਮਰ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ; ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਉਹ ਅਜਨਬੀਆਂ ਨਾਲ ਮਰ ਗਿਆ, ਰੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ।
ਮੈਂ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੂਜਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਵਕਾਲਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਕਾਫ਼ੀ ਉੱਚੀ ਨਹੀਂ ਬੋਲਿਆ; ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਬਚਾਅ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਵਾਲ ਸੁਣਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਨਰਸ ਪ੍ਰੈਕਟੀਸ਼ਨਰ ਬਣ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਆਸਟਿਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਦੋ ਸੌ ਤੋਂ ਵੱਧ ਡਾਕਟਰੀ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਸੰਬੰਧੀ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਛੂਹਣ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਡਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜਾਂ ਥੈਰੇਪੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦਿਆਂਗਾ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਚਾਰ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹੋਈ, ਉਸਦੀ ਲੱਤ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਤੋਂ ਖੂਨ ਵਹਿਣ ਕਾਰਨ; ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਉਮਰ ਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੁਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਪਾਹਜ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਮੁਨਾਫ਼ਾ ਸਕੂਲ, "ਹੋਪ, ਅਚੀਵ, ਲਰਨ, ਓਵਰਕਮ" (HALO) ਅਕੈਡਮੀ ਵੀ ਬਣਾਈ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਥੈਰੇਪੀ ਅਤੇ ਸੈਨਤ-ਭਾਸ਼ਾ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬੈਠੀ ਔਰਤ ਸ਼ਾਇਦ ਸਾਨੂੰ ਸਕੂਲ ਨੂੰ ਸਾਡੀ ਆਪਣੀ ਸਹੂਲਤ

ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਦਾਨ ਦਾ ਚੈੱਕ ਭੇਜ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤੱਕ ਪੂਰੀ ਕਹਾਣੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਅਨੁਭਵ ਸੀ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਸਮਝ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਜੋ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਹ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਰਹੀ ਹੈ।
ਕ੍ਰਿਸਟੀ ਰੇਲ

ਕ੍ਰਿਸਟੀ ਇਸ ਮਹਾਨ ਧਰਤੀ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਪੱਧਰ ਦੀ ਵਿਦਿਆਰਥਣ ਹੈ। ਉਹ ਆਸਟਿਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਫੈਲਾ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਦੇ ਰਹੀ ਹੈ। ਗੱਡੀਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿੱਖਿਆ।
ਅਤੇ, ਵੈਸੇ, ਇਹਨਾਂ ਵਰਕਸ਼ਾਪਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਬੈਠੇ ਲੋਕ ਅਚਾਨਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਬ੍ਰਹਮ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ, ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬੇਤਰਤੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬੇਤਰਤੀਬ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਜਾਂ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ। ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸਮਤ, ਸਮਕਾਲੀਤਾ, ਕਿਰਪਾ, ਸਰੋਤ ਖੇਤਰ, ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਇਰਾਦਾ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਮ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੇਬਲ ਕਰੀਏ, ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਦੇ ਨਾਲ ਅਰਥ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਭਰ ਕੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਵੇਗਾ।
ਕਈ ਵਾਰ ਇੱਕ ਉੱਨਤ ਆਤਮਾ ਸਾਨੂੰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਬਕ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਅਵਤਾਰ ਲੈਣ ਲਈ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਆਸਟਿਨ ਨੇ ਇਹ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਜਨਮ, ਗੰਭੀਰ ਵਿਕਾਸ ਸੰਬੰਧੀ ਅਸਧਾਰਨਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ, ਨੇ ਕ੍ਰਿਸਟੀ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਵਿੱਚ ਮੁਹਾਰਤ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਪਿਆਰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਹੈ। ਉਹ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮੰਗਦੀ। ਉਸਦੀ ਹਮਦਰਦੀ ਸਰਵ ਵਿਆਪਕ ਹੈ, HALO ਅਕੈਡਮੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿਲੋਂ ਮਦਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਨਹੀਂ।
ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਕਸਤ ਰੂਹਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਦਰਦਨਾਕ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਾਲੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਚੁਣਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਵਾਲ ਅਕਸਰ ਔਟਿਜ਼ਮ ਵਾਲੇ, ਸ਼ਾਈਜ਼ੋਫਰੀਨੀਆ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਗੰਭੀਰ ਮਾਨਸਿਕ ਵਿਕਾਰ ਵਾਲੇ, ਦਿਮਾਗੀ ਅਧਰੰਗ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਵਾਲੇ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਿੰਨੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਵਾਰ, ਲੋਕ ਇਹਨਾਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕਰਮ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਵਜੋਂ ਸੋਚਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਕਰਮ ਇੱਕ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਸਿੱਖਣ ਅਤੇ ਵਿਕਾਸ ਦਾ ਇੱਕ ਸਾਧਨ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਰੂਹਾਂ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਔਸਟਿਨ ਵਰਗੀਆਂ ਉੱਨਤ ਰੂਹਾਂ, ਇਹ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨਗੀਆਂ ਕਿ ਉਹ ਅਨੁਭਵ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਈ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਨ, ਪਰ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਿੱਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿਆਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਕੀ ਹੈ। ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਸੰਤੁਲਿਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਲਈ ਵੀ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਔਟਿਜ਼ਮ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਅਤੇ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੋਏਗੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਭਾਲ, ਦਾਨ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਸਜ਼ਾ ਜਾਂ ਕਰਮ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਦੂਜੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਰਗਾਂ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪਿਆਰੀ ਅਤੇ ਉਦਾਰ ਇੱਛਾ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਪਛਾਣ ਨਾ ਸਕੀਏ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਆਪਕ ਨਾ ਸਮਝੀਏ। ਸਾਡੇ ਮਨ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
"ਇਹ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਿਖਾ ਸਕਦਾ ਹੈ?"
ਸਾਡੇ ਦਿਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ।

ਜਿਵੇਂ ਕ੍ਰਿਸਟੀ ਅਤੇ ਆਸਟਿਨ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦਾ ਜਨਮ ਅਕਸਰ ਇਸ ਜੀਵਨ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦਾ ਵਿਛੋੜਾ ਇੱਕ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਧਿਆਪਕ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਕਹਾਣੀ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਹੋਰ ਪੜਚੋਲ ਕਰਦੀ ਹੈ।

. ਸਫਲਤਾ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ.
ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਕਲਾਇੰਟ, ਅੰਨਾ ਸਿਲਵਰਨੇਲ ਸਵੀਟ, ਨੇ 2008 ਵਿੱਚ ਇਸ ਪ੍ਰਤੀਰੋਧ ਦਾ
ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ:

ਸਕਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦੀ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਆਰਾਮ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਾਂ। ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ, ਮੈਂ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਕੀਮਤੀ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਸਾਡੇ ਪਾਦਰੀ ਯਤਨਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਮਦਦ ਵੀ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਮੋੜ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇਸ ਮਰੇ ਹੋਏ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਅਮਰੀਕੀ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਦੀ ਵਰਦੀ ਵਿੱਚ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਇਸਦਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ, ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ, ਔਕੜਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਧੀਆਂ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਬਚਾਉਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹੀਆਂ। ਪਰ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮਰ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਜੋ ਵੱਡੀਆਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਜੋ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਮੈਂ ਸਹਿੀਆਂ, ਉਹ ਸਭ ਵਿਅਰਥ ਗਈਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ। ਸੈਸ਼ਨ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਸੈਂਕੜੇ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਭਾਵੁਕ ਅਤੇ ਦੁਖੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਜਵਾਬਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਕੁਝ ਔਨਲਾਈਨ ਖੋਜ ਕੀਤੀ। ਮੇਰੇ ਮੌਜੂਦਾ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਲੜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜੰਗ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੈਂ ਅਮਰੀਕੀ ਡਰਾਫਟ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਡਰਾਫਟ ਸੰਕਲਪ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ 1600 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਅੱਧ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅਖੀਰ ਤੱਕ ਤਿੰਨ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਲੜੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਦੀ ਵਰਦੀ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ, ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਜਾਣੂ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ; ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੰਕੇਤ ਸੀ ਜੋ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੈਨਿਕਾਂ ਨੂੰ ਕਾਉਂਟੀ ਲਾਰਡਾਂ, ਰਈਸਾਂ ਅਤੇ ਫੌਜੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਜਾਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੇਂਡੂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਆਬਾਦੀ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਹਿੱਸਾ ਯੁੱਧ ਬਾਰੇ ਨਿਰਪੱਖ ਸੀ, ਨਾ ਤਾਂ ਸੰਸਦ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਰਾਜੇ ਦਾ ਪੱਖ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੋਵਾਂ ਲੜਾਕੂ ਧਿਰਾਂ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਰੈਜੀਮੈਂਟਾਂ ਨੂੰ ਸਟਾਕ ਰੱਖਣ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਮਰੱਥ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰੈਂਕ ਵਿੱਚ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਜਾਂ ਹੇਰਾਫੇਰੀ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧਾਂ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸਦੀ

ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਭਰਤੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸੀਂ "ਫ੍ਰੀਹੋਲਡਰ" ਸੀ, ਅਸੀਂ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਜਾਂ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਪਰਿਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਫੌਜ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੁੰਦੀ, ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਉਸਦੇ ਭਰਤੀ ਹੋਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਸਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ। ਇਤਿਹਾਸਕ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧਾਂ ਦੌਰਾਨ 185,000 ਆਦਮੀ ਮਾਰੇ ਗਏ - ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਮਰਦ ਆਬਾਦੀ ਦਾ ਇੱਕ ਚੌਥਾਈ ਹਿੱਸਾ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੀ ਤ੍ਰਾਸਦੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਵੇਂ ਅਵਤਾਰਾਂ ਰਾਹੀਂ ਚੱਲਦੀ ਰਹੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਲੰਮੀ ਭਾਵਨਾ ਛੱਡ ਗਈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂ ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਸਫਲਤਾ ਅਟੱਲ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਜਿਹੇ ਪਰਿਵਰਤਨਸ਼ੀਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕੰਟਰੋਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰਾਹ ਦੀ ਤਬਾਹੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ। ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇਹ ਨਾਜ਼ੁਕ ਮੋੜਾਂ 'ਤੇ ਜਹਾਜ਼ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰਨ ਦੀ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਦਾ ਸਰੋਤ ਸੀ, ਮੈਂ ਸਾਰਾਹ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਕੇ ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਸਫਲਤਾ 'ਤੇ ਮਨਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਂ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਧੀ ਨੂੰ ਉਸ ਜੁੜਵਾਂ ਕੁੜੀ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਬਣਾਇਆ; ਉਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ (ਮੇਰਾ ਪੋਤਾ) ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਧੀ ਨੂੰ ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੀ ਲੋੜ ਸਾਰਾਹ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੁਖੀ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼, ਸਾਰਾਹ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਧੀਆਂ ਜਾਂ ਪੋਤੇ-ਪੋਤੀਆਂ ਨਾਲ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੁੜਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਸੀ।
ਅੱਜ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਆਇਰਲੈਂਡ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਆਪਣਾ ਪਹਿਲਾ ਨਾਵਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਤਿੰਨਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਨਜ਼ਦੀਕੀ, ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸਾਰਾਹ ਦੀ ਤੀਬਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਨੈਤਿਕਤਾ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਦੇ ਮੌਕੇ ਲਈ - ਜੋ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਅਤੀਤ ਅਜੇ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਸਤਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਣ ਲਈ, ਸਫਲਤਾ ਦੇ ਆਪਣੇ ਡਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚਿਹਰਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਾਮ ਦੇਣ ਲਈ, ਅਤੇ

ਸਾਰਾਹ ਦੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਦੱਬਣ ਲਈ ਇੱਕ ਠੋਸ ਯਤਨ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ।
ਮੇਲਾਨੀ ਹੈਰਲ

ਮੇਲਾਨੀ ਦੀ ਮੁਵੱਕਿਲ, ਅੰਨਾ, ਪੁਰਾਣੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹਨਾਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲਿਖਣ, ਸਫਲ ਹੋਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਆਜ਼ਾਦ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਉਸ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਕਈ ਪੁਨਰਜਨਮ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਦੇ ਯੋਗ ਵੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਡਰਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਦਿੱਤੀ। ਅਸੀਂ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਨਾਲ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਕਸਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ; ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੰਨਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਪੋਤਾ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੱਧਮ ਯਾਦ ਰੱਖੇ ਗਏ ਪੈਟਰਨਾਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਾਨਤਾ ਅਤੇ ਸਮਝ ਦੁਆਰਾ, ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਸਬੰਧਾਂ ਦੇ ਪੈਟਰਨਾਂ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਅੰਨਾ ਨੇ ਮੇਲਾਨੀ, ਇੱਕ ਥੈਰੇਪਿਸਟ, ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਸਮਝਦਾਰੀ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ, ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਫਲ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਅਸਫਲ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਟੀਚਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ "ਸਫਲ" ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਟੀਚਾ ਵਿੱਤੀ ਸੀ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ, ਬਚਪਨ ਦਾ ਸੁਪਨਾ, ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਾਰੋਬਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸੰਗਠਨਾਂ ਦੇ ਮੁਖੀਆਂ, ਅਦਾਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਅਭਿਨੇਤਰੀਆਂ, ਖੇਡ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਸਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਆਇਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਮੰਨਦੇ ਸਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਜੋ ਫਿਰ ਵੀ ਅਧੂਰੇ, ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਜਾਂ ਉਦਾਸ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਸਨ।
ਮਾਪਿਆਂ, ਭਾਈਚਾਰਿਆਂ ਅਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਥੋਪੇ ਗਏ ਸਫਲਤਾ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਤੋਂ ਇੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਦਾਸੀ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਾਂ, ਰੋਬੋਟ ਨਹੀਂ! ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਪਿਆਰ, ਹਮਦਰਦੀ, ਦਿਆਲਤਾ ਅਤੇ ਅਹਿੰਸਾ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਹਾਂ। ਸਫਲਤਾ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੁਣਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਾਪਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਅਸੀਂ ਵਧੇਰੇ ਸਮਝਦਾਰ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦ ਵਿਅਕਤੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ? ਜੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਫਲ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਅਜਿਹੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੱਚਾਈਆਂ ਹਨ।

ਮੇਰੇ ਗਾਹਕਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਤਮ ਸਨ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਨਾਖੁਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ, ਦਿਆਲੂ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਣ ਦੇ ਮੁੱਖ ਮੁੱਲਾਂ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਜ਼ਰੀਏ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਹ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਕਿਉਂ ਹਨ - ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਹਾਂ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਉਦੇਸ਼ ਇੱਕ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਕਣ ਵਾਲਾ ਲੇਖਕ ਬਣਨਾ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਵਿੱਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਭਦਾਇਕ ਕਰੀਅਰ ਬਣਾਉਣਾ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਸਟਾਰ ਬਣਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਵਧੇਰੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਹਮਦਰਦ ਵਿਅਕਤੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਫਲਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਰਗ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਸਾਧਨ ਹਨ ਅਤੇ ਅੰਤ ਨਹੀਂ। ਅਸਲ ਟੀਚਾ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਟੀਚਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਕਣ ਵਾਲਾ ਲੇਖਕ, ਜਾਂ ਕਰੋੜਪਤੀ ਬਣ ਜਾਓਗੇ - ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਦਿਲ ਖੋਲ੍ਹ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਸੰਭਾਲ ਲੈਣਗੀਆਂ।
ਪੈਸਾ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਬਿਲਕੁਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਵਾਂਗ। ਇਸਨੂੰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਦਾਨੀ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਰਾਹੀਂ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ। ਸਾਡੇ ਸਰੀਰਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਂਦੇ - ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਭੌਤਿਕ ਅਵਸਥਾ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉੱਚ ਊਰਜਾ ਅਤੇ ਚੇਤਨਾ ਦਾ ਸਥਾਨ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਘਰ, ਕਾਰਾਂ, ਬੈਂਕ ਖਾਤੇ, ਹੀਰੇ, ਖਿਤਾਬ, ਪੁਰਸਕਾਰ, ਰੁਤਬਾ, ਜਾਂ ਸਫਲਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਸਮਾਨ ਮਾਰਕਰ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਅਸਥਾਈ ਹਨ। ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਦਿਲ ਹੈ। ਅਤੇ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਗੁਆਚਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।
ਅਗਲੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ, ਬਰੂਕ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕੀ ਲੈ ਕੇ ਗਈ: ਇਕੱਲੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਡਰ।

. ਆਰਾਮ ਕਰੋ ਅਤੇ ਰਿਹਾਈ ਦਿਓ.
ਮੈਂ 2011 ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ "ਆਈ ਕੈਨ ਡੂ ਇਟ ਐਟ ਸੀ!" ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਗਰੁੱਪ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਦੌਰਾਨ ਮੇਰਾ ਡੂੰਘਾ ਇਲਾਜ ਹੋਇਆ।
ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਚਾਲੀਵਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਫਲ ਡਾਕਟਰ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਗ੍ਰਸਤ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਆਮ

"□□□□ □□□ □□□ □□□□□□□" □□□□ □□□□□ □□□□ □□ □□ □□□□ □□□□ □□□□□ □□□ □□□□□ □□; □□□□□ □□□□□ □□ □□ □□ □□□ □□□□ □□ □□□□□□ □□□ □□□ □□ □□□□□□□□ □□□□□ □□ □□□□□ □□□□□ □□ □□□□ □□, □□ □□□□□□ □□ □□□□ □□□□ □□ □□□□□□□□□□ □□□ □□□ □□□ □□□□□ □□□ □□ □□□ □□□ □□□ □□□□□□

□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□, □□□ □□□□ □□ □□□ □□□□ 1 □□□□ □□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□ □□□□ □□□□, □□□ □□□□ □□□□□ □□□□ □□□□ □□□□□□ □□□□ □□□ □□□□ □□□□□ □□□□□ □□□□ □□□□□ □□□□ □□□□□ □□□ □□ □□□□, □□□ □□□□□ □□□□□ □□□□□□ □□□□ □□ □□□ □□□□ □□□□□ □□□ □□□□□□ □□□□ □□ □□□□ □□□ □□ □□□□□□ □□, □□□ □□□ □□□ □□□ □□□□□ □□□□□□ □□ □□□ □□□ □□□ □□□□ □□□□□ □□□□□□ □□□ □□□□ □□□□□ □□□□ □□, □□□□□ □□□□□ □□□ '□□ □□□ □□□□ □□ □□□ □□□□□ □□□ □□□□□ □□□□ □□□ □□□□□ □□□ □□□ □□□ □□□□ □□ □□□, □□□□ □□□□□□ □□□□□□

□□□□□ □□ □□□ □□□□ □□□□ □□□ □□□□ □□□□□□, □□□ □□□□ □□ □□□□□ '□□ □□□□□ □□□□□ □□ □□□□□ □□ □□□□ □□□ □□□□ □□□□ □□□ "□□ □□□ □□□□ □□! □□□□ □□□ □□ □□ □□□□□□ □□□□ □□□□ □□□□□□," □□□ □□□□□ □□□□ □□□□□ □□□□ □□□ □□ □□□□ □□□ □□□□□ □□ □□□□ □□□□ □□□□□□ □□□□□□ □□□□ □□□□□ □□ □□ □□□□ □□ □□□ □□□□□□ □□□□□ □□□□ □□□ □□□□ □□□ □□□□□ □□ □□ □□□ □□□ □□□□ □□□□□□ □□, □□□□□□ □□ □□□□□□ □□□

□□□ □□□□□□□□ □□□ □□□□ □ □□□ □□□ □□□ □□□ □□ □□□□□ □□□□□□ □□□□ □□□□□ □□□□ □□□ □□ □□□ □□ □□ □□□ □□□ □□□ □□□□□□ □□ □□□□ □□□, □□□ □□□ □□□ □□ □□□□, □□□ □□□□□□□□ □□□□ □□□□ □□ □□□ □□□□ □□□□, □□ □□□□□ '□□ □□□□ □□□ □□, □□ □□□□□ □□□ □□□□□□ □□ □□□□ □□□ □□□□ □□□□□ □□ □□□ □□□ □□□□ □□□□ □□, "□□ □□□□□ □□□ □□□□ □□□□ □□□□□, □□□ □□□ □□□ □□ □□□□□□ □□□□□ □□ □□□□□□□□" □□□□□ □□□□□□□□ □□ □□ □□□ □□□□ □□□ '□□ □□□□□ □□□□ □□ □□□□□ □□ □□□□ □□□ □□ □□□□ □□□□ □□□ □□□□□ □□ □□□ □□□ □□□□□ □□□□□ □□□□□ □□ □□□□ □□□□ □□□□ □□□□ □□□ □□□□ □□ □□ □□□□□ □□, □□ □□□ □□□ □□ □□□ □□□

ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਪੋਸਟਟਰਾਮੈਟਿਕ ਤਣਾਅ ਵਿਕਾਰ (PTSD) ਦੇ ਇੱਕ ਰੂਪ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਾਂ, ਪਰ ਤਣਾਅ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਰਵਾਇਤੀ PTSD ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ, ਉਹ ਚਿੰਤਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਦਰਦਨਾਕ ਜਾਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਨੂੰ ਚਾਲੂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਦਮੇ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਹੁਣ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬੀਤੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਕਾਰ ਦੀ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੁਰੰਤ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਨੂੰ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਹੁਣੇ ਹੀ ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਈ ਤੋਂ ਸੈਂਕੜੇ ਮੀਲ ਦੂਰ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਬਚਾਅ ਲਈ ਲੜ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕੀ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਡਰ, ਸਦਮੇ, ਡਰ, ਅਤੇ ਸਮਾਨ - ਨਾਲ ਹੀ ਪਿਆਰ, ਰੁਚੀਆਂ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇ - ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ? ਅਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਟਰਿੱਗਰਾਂ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅਵਚੇਤਨ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸਾਡੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਸਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਦੁਖਦਾਈ ਤਣਾਅ ਵਿਕਾਰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਲੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਆਮ ਸਥਿਤੀ ਹੈ। ਚੰਗੀ ਖ਼ਬਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਇਲਾਜ ਸੰਭਵ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦਵਾਈ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ ਦੀ ਇੱਕ ਖੁਰਾਕ ਵਿੱਚ ਹੀ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਦਿਨ ਵਿੱਚ, ਬਰੂਕ ਦਾ ਇਕੱਲੇ ਜੀਣ ਅਤੇ ਮਰਨ ਬਾਰੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਡਰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਆਪਣੇ ਜਨੂੰਨ ਅਤੇ ਡਰ ਦੇ ਜ਼ੁਲਮ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਤੁਰੰਤ ਸੁਧਾਰ ਹੋਇਆ।
ਬਰੂਕ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਣਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਜਾਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਉੱਚਤਮ ਪੱਧਰਾਂ 'ਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹਾਂ। ਸਾਡਾ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦਿਆਲੂ ਅਤੇ ਬੇਅੰਤ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅਸਲ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦਿਲਾਂ ਅਤੇ ਦਿਮਾਗਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਜੋੜਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਸਵਰਗ ਮਿਲੇਗਾ।
ਬਰੂਕ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਦਿਆਲਤਾ, ਹਮਦਰਦੀ ਅਤੇ ਤਜਰਬੇ ਦੀ ਮੁਹਾਰਤ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਤੀਜੇ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ, ਜਾਂ ਦਸ, ਜਾਂ ਦਸ ਮਿਲੀਅਨ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਨਤੀਜੇ ਮੇਰੇ ਕਾਬੂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹਨ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਇਰਾਦੇ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਜਿੰਨੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਲਈ, ਸਾਡੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਸੱਚ ਹੈ।

ਭਾਵੇਂ ਬਰੂਕ ਦੇ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੋਲ ਕੋਈ ਤਜਰਬਾ, ਇਲਾਜ, ਜਾਂ ਪਰਿਵਰਤਨਸ਼ੀਲ ਸਮਝ ਨਾ ਹੁੰਦੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਫਲਤਾ ਹੁੰਦੀ। ਬਰੂਕ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ - ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੈ? ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਕੋਈ ਕੀਮਤੀ ਹੈ।
ਅਗਲੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਲੇਖਕਾ, ਟੈਰੀ ਨੇ ਇੱਕ ਉਲਟ ਕਿਸਮ ਦੇ "ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਦੁਖਦਾਈ ਤਣਾਅ ਵਿਕਾਰ" ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਪਿਛਲਾ ਜੀਵਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤਣਾਅ ਜਾਂ ਚਿੰਤਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਸੀ। ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਲਿਆਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਮਿਲੀ।

. ਸਾਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ.
2008 ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਕੁਝ ਘਟਨਾਵਾਂ ਕਾਰਨ, ਮੈਂ ਕਈ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਿਤਾਏ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸਮਝਣ ਯੋਗ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਗੁਜ਼ਰਿਆ ਸੀ: ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਝਗੜਾ, ਦੂਜੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਤਲਾਕ, ਕੈਂਸਰ ਨਾਲ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਲੜਦੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਖੁਦ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਕੁਆਰੇ ਰਹਿਣ, ਇਕੱਲੇ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਸੈਕਟਰੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਗ੍ਰਸਤ ਹੋ ਗਿਆ।
ਮਈ 2009 ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਸੈਨ ਡਿਏਗੋ ਵਿੱਚ ਆਈ ਕੈਨ ਡੂ ਇਟ! ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਇਨ ਵੇਇਸ ਦੁਆਰਾ ਸਿਖਾਈ ਗਈ ਇੱਕ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਸੀਡੀ ਖਰੀਦੀ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਾਲ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੈਨ ਡਿਏਗੋ ਤੋਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਮੈਂ ਹਰ ਦੋ ਜਾਂ ਦੋ ਦਿਨ ਰੀਗ੍ਰੇਸ਼ਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟਣਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੀਡੀ ਵਜਾਉਣਾ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਮੈਂ ਆਮ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਉਦਾਸ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਸੀਡੀ ਪਾ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਰੀਗ੍ਰੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਇੰਨਾ ਉਦਾਸ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਜਲਦੀ ਹੀ, ਰੋਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੋਰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬ੍ਰਾਇਨ ਮੈਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਲੈ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਯਾਦ ਆਈ। ਦਰਅਸਲ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਦੋ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ

ਸ਼ਹਿਰ ਗਏ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੋਚਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਕੋਝਾ ਲੱਗੇਗਾ।
ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ 1940 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ, ਉਸਦੀ ਉਮਰ ਵੀਹ ਜਾਂ ਤੀਹ ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ, ਜੈਨੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੁਆਰੀ, ਪਤਲੀ, ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਪ-ਪ੍ਰਧਾਨ ਲਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸਕੱਤਰ ਵਜੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਲਈ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਆਧੁਨਿਕ ਦਫਤਰ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਬੀਮਾ ਫਰਮ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਵਿਆਹ ਜਾਂ ਮਾਂ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਬੇਰੁਖੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼, ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਡੇਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਕੋਈ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਸ਼ਾਇਦ ਅਨਾਥ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਕੱਲੀ ਰਹਿਣ ਦੀ ਆਦਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮਨਪਸੰਦ ਪਹਿਰਾਵਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਹੈ। ਇਹ ਤਿੰਨ-ਚੌਥਾਈ-ਲੰਬਾਈ ਵਾਲੀਆਂ ਸਲੀਵਜ਼ ਵਾਲਾ ਹਰੇ ਅਤੇ ਬੇਜ ਰੰਗ ਦਾ ਪਲੇਡ ਸਕਰਟ ਸੂਟ ਸੀ। ਮੈਂ ਹੋਜ਼ ਅਤੇ ਉੱਚੀ ਅੱਡੀ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਚਿੱਟੀ 40 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਦੀ ਬ੍ਰਾ ਅਤੇ ਮੇਰੀ "ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ" ਪੈਂਟੀ ਅਤੇ ਗਾਰਟਰ ਬੈਲਟ ਦੇਖੀ। ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਛੋਟੇ, ਛੇੜਛਾੜ ਕੀਤੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਛਿੜਕਾਅ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਸ਼ਾਮਾਂ ਅਤੇ ਵੀਕਐਂਡ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਚਿੱਟੇ ਪੈਡਲ ਪੁਸ਼ਰ ਅਤੇ ਸਨੀਕਰ ਪਹਿਨਦੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਮੈਂ ਉਸੇ ਬਲਾਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਆਜ਼ਾਦ ਸੀ। ਕੋਈ ਪੇਚੀਦਗੀਆਂ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਪਰਿਵਾਰ ਨਹੀਂ! ਮੇਰੀਆਂ ਸਹੇਲੀਆਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਕਾਫ਼ੀ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬ੍ਰੇਕਅੱਪ ਅਤੇ ਗਰਭ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਜ਼ਰਦੀ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਜੈਨੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ; ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਤਣਾਅ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਮਿਸ਼ੀਗਨ ਝੀਲ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਤੁਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪਾਰਕ ਵਿੱਚ ਪੰਛੀਆਂ ਨੂੰ ਬਰੈੱਡ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਖੁਆਉਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੋਨੇ ਵਾਲੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਕਰਨ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਛੋਟਾ ਸੀ ਪਰ ਸਾਫ਼, ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਅਤੇ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰਾ ਸੀ। ਹਰੇਕ ਤਰੱਕੀ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦੀ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਜੈਨੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ—ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, "ਘਰ ਦੀ ਯਾਦ" ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਅਧੂਰੀ ਭਾਵਨਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ, ਜੈਨੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ

ਜ਼ਿੰਦਗੀ, ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜੈਨੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਾ ਉਦਾਸੀ ਅਤੇ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤਲਾਕ ਅਤੇ ਇਕੱਲੇ ਜੀਵਨ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਜੈਨੀ ਹੋਣ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ। ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਦਿਨ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਇਸਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਹਿੱਸਾ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ, ਇਸ ਸਮਝ ਨਾਲ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਅਵਤਾਰ ਦੌਰਾਨ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਇਕੱਲੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇੰਨੀ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਕਿਉਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜੈਨੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੋ ਜਨੂੰਨ ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਹ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ
ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਇਕੱਲੇ ਰਹਿਣ, ਕੁਆਰੇ ਰਹਿਣ, ਸੈਕਟਰੀ ਹੋਣ,
ਆਦਿ 'ਤੇ ਟਿਕੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਬਸ ਮੇਰੇ ਚੇਤੰਨ ਮਨ ਤੋਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹਾਂ। ਟੈਰੀ

ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਅਕਸਰ ਲੱਛਣਾਂ ਦੇ ਅਲੋਪ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਾਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਦਾਸੀ, ਉਦਾਸੀ, ਜਾਂ ਜਨੂੰਨ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਇੱਕ ਅਸਲ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਇਲਾਜ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਵੇਗਾ - ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਹ ਹੋਇਆ। ਟੈਰੀ ਦੀ ਉਦਾਸੀ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ, ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਜਟਿਲਤਾਵਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਵਧੇਰੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਈ।
ਸਮਝ ਕਈ ਪੱਧਰਾਂ 'ਤੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਚੇਤੰਨ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਅਵਚੇਤਨ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਸਮਝ ਵੀ ਓਨੀ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਡੂੰਘੇ ਮਨ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਨਾਟਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, "ਓਹ, ਇਹ ਜਨੂੰਨ ਜਾਂ ਡਰ ਜਾਂ ਪਿਆਰ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਜਾਂ ਰਿਸ਼ਤਾ ਜਾਂ ਲੱਛਣ ਉੱਥੋਂ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਜਾਣ ਦੇਵਾਂਗਾ।" ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ।
ਅਨੁਭਵ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਅਸਥਾਈ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਸਬਕ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਕਿਉਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹਨ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣੂ ਹੋਣਾ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਭੰਗ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਅਵਤਾਰਾਂ

ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਸਿਰਫ ਤੁਹਾਡੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਲਈ।
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁੱਖ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਗੁੱਸਾ ਛੱਡਣਾ ਔਖਾ ਹੈ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਆਜ਼ਾਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋਗੇ। ਵੱਡੇ ਹੋਣ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਫਾਇਦਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਕਸਰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਭਾਵਨਾ ਲੰਘ ਗਈ ਹੈ। ਗੁੱਸਾ ਉੱਠਦਾ ਹੈ, ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਬੱਦਲ ਵਾਂਗ ਹੈ ਜੋ ਲੰਘਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਅਲੋਪ ਹੋਣ ਲਈ। ਸਾਡੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਦਾਸੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਡਰ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਘੱਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਚਿੰਤਾ ਘੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਗਦੀ ਹੈ। ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਵਿੱਚ ਤੈਰਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਘੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਅਸਥਾਈ ਹਨ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਬੀਤ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਕਸਰ ਇਲਾਜ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਜਾਂ ਲੱਛਣ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਖੋਜ ਇਲਾਜ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਇਹ ਟੌਮ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰ ਸਹੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਮੱਧ-ਉਮਰ ਦਾ ਆਦਮੀ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਤੀਬਰ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਊਰਜਾ ਕਸਰਤ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਂਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਨੇ ਉਸਦੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਜਲਣ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਟੌਮ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਕਸਰਤ ਖਤਮ ਹੋਈ, ਟੌਮ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸਹੀ ਸੀ: ਉਸਨੂੰ ਪੇਟ ਦਾ ਕੈਂਸਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਲਾਜਾਂ ਤੋਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਰੇਡੀਏਸ਼ਨ ਤੋਂ, ਉਹ ਅਕਸਰ ਉਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਜਲਣ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਦੇ ਦੂਜੇ ਦਿਨ, ਟੌਮ ਦੀ ਉਦਾਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਉਦਾਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਕੁਝ ਜਵਾਬ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਏ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਪੁੱਤਰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ; ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਵੀ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ। ਪੂਰਾ ਸਮੂਹ ਹਾਹਾਕਾਰ ਮਚਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਮਰ ਗਏ ਹਨ। ਦਰਅਸਲ, ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ - ਪਰ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਮੌਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਕੈਂਸਰ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਗਈ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਹਰ ਕੋਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇਸ ਦੁਖਦਾਈ ਲੜੀ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਦਰਦ ਅਤੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਕਿਉਂ ਛੱਡ ਦੇਵੇਗੀ।

ਟੌਮ ਦਾ ਤਜਰਬਾ ਸਾਡੇ ਪੂਰੇ ਸਮੂਹ ਲਈ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਉਸ ਦਰਦ ਅਤੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਮੂਡ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਤੁਰੰਤ ਤਬਦੀਲੀ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਉਹ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਉਹ ਅਟਕ ਗਿਆ; ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਟੌਮ ਨੂੰ ਫਿਰ ਉਮੀਦ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਰਾਹਤ ਮਿਲੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਸੰਕਟ ਦੇ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।
ਅਸੀਂ ਰੂਹਾਂ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਨਾਲ ਜੋ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਉਮੀਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਡੂੰਘੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਉਮੀਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਟੌਮ ਦੀ ਆਪਣੇ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਈ ਜੋ ਮੈਂ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਦੋ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹੀ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਕਰੰਟ ਵਾਲੀ ਨਦੀ ਪਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਨੇੜੇ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਵੀ ਨਦੀ ਪਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕਾਰਨ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਡਰਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੇ ਇਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਬਿਠਾ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਭਿਕਸ਼ੂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੂਜੇ ਪਾਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਉਸਨੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਉਤਾਰਿਆ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ ਚਲੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਭਿਕਸ਼ੂ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਕਰਦੇ ਰਹੇ।
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਛੋਟੇ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਨਦੀ ਪਾਰ ਕਰਾ ਦਿੱਤਾ। ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਬਿਠਾਇਆ। ਇਹ ਸਾਡੀਆਂ ਕਦਰਾਂ-ਕੀਮਤਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ; ਇਹ ਸਾਡੀਆਂ ਸਹੁੰਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
ਬਜ਼ੁਰਗ, ਸਿਆਣੇ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਔਰਤ ਨੂੰ ਨਦੀ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹੀ ਹੇਠਾਂ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਚੁੱਕ ਰਹੇ ਹੋ।"
ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਿਆਂ, ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਅਤੇ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਹ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦਿੰਦੇ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੋੜ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮੇਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਬੋਝ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੇ ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਭਾਰ ਅਤੇ ਥਕਾਵਟ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਦਿਮਾਗ 'ਤੇ ਤਣਾਅ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਦਾ ਇਲਾਜ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੁਚੇਤ ਹੋ ਕੇ ਜੀਓ।
ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਹ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਅਭਿਆਸ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਇਸਦੇ ਯੋਗ ਹੈ।
ਭੂਤਕਾਲ ਤੋਂ ਸਬਕ ਸਿੱਖਣਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਪਰ ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਭੂਤਕਾਲ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਦਰਿਆ ਤੋਂ ਪਾਰ ਲਿਜਾਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

. 4 .

ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਦਰਦ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦੀ

ਡਰ, ਡਰ, ਚਿੰਤਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸਥਿਤੀਆਂ ਸਰੀਰਕ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਰੀਰਕ ਲੱਛਣਾਂ ਵਾਂਗ, ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਉਤਪੰਨ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਲਾਜ ਤੇਜ਼ ਅਤੇ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਜ਼ਾਦੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਸਾਡੇ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਸਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਦੋਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਬੀਜਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਦੀਆਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਅੱਜ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇਬਾਜ਼ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭੌਤਿਕਵਾਦੀ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਤਣਾਅ ਸਾਡੀਆਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਭਾਰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਦਾਸੀ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਭਟਕ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਡੁੱਬ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਹਰ ਪਲ ਕੰਮ, ਸਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਨੂੰ ਜੋੜਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵ ਨੂੰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵ ਵਾਂਗ ਸੋਚਣਾ ਅਤੇ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਸਾਡਾ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਕਿਸਮਤ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਸਾਨੂੰ ਕੁਰਾਹੇ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅਸਲ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਦੋਂ ਦੁੱਖ, ਚਿੰਤਾ ਅਤੇ ਡਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ।
ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਹੈ: ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੌਣ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਕੀ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਜ਼ਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੋਂ ਆਏ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਹਾਂ।

ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਇਲਾਜ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੇ ਲੇਖਕਾਂ ਲਈ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਲੱਛਣ ਦੂਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਫਾਇਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਣਾਅ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਘੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਇਲਾਜ ਤਬਦੀਲੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਵੀ, ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੋਰ ਲੋਕ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਯਾਦਾਂ ਦੀ ਤਤਕਾਲਤਾ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਕਸਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੈਰਾਨੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਲਈ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਲੱਛਣਾਂ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਅਲੋਪ ਹੁੰਦੇ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਮੀਰਾ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨਾਲ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੋਇਆ ਸੀ।

. ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਬਕ.
ਕਿਸੇ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਮੈਂ
ਕਿਵੇਂ ਜਾਣੂ ਹੋਇਆ, ਇਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੱਤਵੀਂ ਜਮਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੇਰੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਦੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦੌਰਾਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਬੁਲਗਾਰੀਆ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਹੱਸਮਈ ਜਾਂ ਧਾਰਮਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਮੇਰੀ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਦਾ
ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਗਰਮੀ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਲੋਕਤੰਤਰੀ ਇਨਕਲਾਬ ਦੀ ਲਹਿਰ ਪੂਰਬੀ ਯੂਰਪ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜਾਣਕਾਰੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਉਪਲਬਧ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।
ਉਸ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਤੇਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਤਾਬ "ਥਰੂ ਟਾਈਮ ਇਨਟੂ ਹੀਲਿੰਗ" ਮਿਲੀ। ਭਾਵੇਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਮੇਰੇ ਬਚਪਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦੀ ਕਦੇ ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਹੋਈ ਸੀ, ਮੈਂ ਇਸਦੇ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਕੁਦਰਤੀ, ਇੰਨਾ ਆਮ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵੋਲਟੇਅਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, "ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਾਰ ਜਨਮ ਲੈਣਾ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਮੈਨੂੰ ਕਿਤਾਬ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਆਈਆਂ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਆਣਪ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਆਈਆਂ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਇੰਨਾ ਪਸੰਦ ਆਇਆ ਕਿ ਆਖਰੀ ਕੁਝ ਪੰਨੇ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਨਮੂਨਾ ਸਕ੍ਰਿਪਟ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ

ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਤੇਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਡਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕੋਈ ਸਰੀਰਕ ਬਿਮਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਕਰਾਂਗਾ? ਪਰ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਖਿੱਚ, ਉਤਸੁਕਤਾ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।
ਮੈਂ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਕੀਤੀ, ਟੇਪ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਰੀਵਾਇਉਂਡ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਵਜਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਆਰਾਮ ਵਿੱਚ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਜਿਸ ਪਲ ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਕੇ ਇੱਕ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਬਦਲ ਗਿਆ।
ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਜੋ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਭੱਜ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹ ਬਣ ਗਈ। ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਡਰ ਨਾਲ ਧੜਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹ ਛੋਟੇ, ਅਚਾਨਕ ਅਤੇ ਬੇਚੈਨ ਸਨ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਭਿਆਨਕ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਮੱਧਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਾਲੇ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਆਦਮੀ ਮੇਰਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਫੜ ਲੈਣਗੇ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਣਗੇ।
ਮੇਰੇ ਸਲੇਟੀ ਸੂਟ ਵਿੱਚ ਮੋਟੀ ਉੱਨ ਦੀ ਬਣੀ ਇੱਕ ਜੈਕੇਟ ਅਤੇ ਸਕਰਟ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਾਲੇ ਸਟੋਕਿੰਗਜ਼ ਅਤੇ ਛੋਟੀਆਂ ਹੀਲਾਂ ਵਾਲੇ ਕਾਲੇ ਜੁੱਤੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਇੱਕ ਜੂੜੇ ਵਿੱਚ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰਾ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਭੱਜ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਇੱਟਾਂ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਮੇਰੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਗੂੰਜ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੀਆਂ ਕਤਾਰਾਂ ਸਨ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਬੰਦ ਸਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦਾ ਹੈਂਡਲ ਅੰਦਰ ਆ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਨੰਗਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਖਿੜਕੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਬਾਰ ਸਨ ਜੋ ਕੰਧ ਉੱਤੇ ਉੱਚੀ ਸੀ, ਛੱਤ ਦੇ ਨੇੜੇ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਫਸ ਗਿਆ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਫੜ ਲੈਣਗੇ।
ਇਹ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਜਰਮਨ ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਹਿਰ ਦੇ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸੇ ਲਈ ਇਹ ਆਦਮੀ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਸਨ - ਉਹ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।
ਅਗਲਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਉਹ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਉੱਪਰੋਂ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬਿਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਅਤੇ ਪੈਰ ਇਸ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਬੰਨ੍ਹੇ ਗਏ ਸਨ, ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਫਿਰ ਕੁਝ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸੁੰਦਰ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਉੱਠਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਵਧਦੀ ਗਈ। ਇਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚਿੱਟੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਰਸਤਾ ਸੀ ਜੋ ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਰਸਤੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਚਿੱਟੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਚਮਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਜੀਵ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਜੋ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇੰਨੀ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਇੰਨਾ ਪਿਆਰ, ਅਤੇ ਸਦੀਵੀ ਹੋਣ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ।
ਉਸ ਰਾਤ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਕੁਰਸੀਆਂ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ 1890 ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਹਨ।
ਉਹ ਘਟਨਾ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅਨੁਭਵ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤੇਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਿਆ। ਤੇਰਾਂ ਨੰਬਰ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲੀ ਦੀ ਸੰਖਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੰਕ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਅਤੇ ਟੈਰੋ ਪਾਠਕਾਂ ਲਈ, ਇਹ ਤਬਦੀਲੀ ਦੀ ਇੱਕ ਸੰਖਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮੂਲ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਰੂਰ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ।
ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਓਮੇਗਾ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਵਿਖੇ ਬ੍ਰਾਇਨ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਬਚਪਨ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਕਸਤ ਹੋਈ। ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਬਿਰਚ ਦੇ ਰੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਬਣੀ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਸੜਕ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਉੱਭਰਨ ਲੱਗੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਮਿੱਟੀ ਵਾਲੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਤੁਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਸੂਟਕੇਸ ਚੁੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਰੁਮਾਲ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਸੇਂਟ ਪੀਟਰਸਬਰਗ ਜਾ ਕੇ ਦਵਾਈ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਜੋ ਆਖਰੀ ਸਟਾਪ ਬਣਾਇਆ ਉਹ ਕਬਰਸਤਾਨ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਕਬਰਾਂ 'ਤੇ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਭੇਟ ਕੀਤੀ। ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਭਾਰੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਾਲ ਲੱਗਣਗੇ - ਜੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ।
ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਮੇਂ, ਮੈਨੂੰ ਸੋਵੀਅਤ ਯੂਨੀਅਨ ਦੀ ਗੁਪਤ ਸੇਵਾ ਦੁਆਰਾ ਭਰਤੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਯੂਰਪ ਵਿੱਚ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਵਧ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਸੰਭਾਵਿਤ ਯੁੱਧ

ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਦੇਸ਼ ਲਈ ਜਾਸੂਸੀ ਕਰਨ ਲਈ ਯੂਰਪ ਭੇਜਿਆ।
ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਆਕਰਸ਼ਕ ਔਰਤ ਸੀ ਜੋ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਆਪਣੇ ਸੁਹਜ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਵਰਤਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਯੰਤਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠਾ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਮੈਂ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾਲ ਕੋਡੇਡ ਤਾਰਾਂ ਭੇਜਣ ਲਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਮਰੀਕੀ ਅਕਸਰ ਆਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਿੰਨੀ ਵਾਰ ਹੋ ਸਕੇ ਉੱਥੇ ਜਾਂਦਾ ਪਾਇਆ, ਇੱਕ ਖਾਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਵੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਸੀ।
ਅਗਲਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਸੈੱਟ 'ਤੇ ਵਾਪਰਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਯੂਰਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਜਗ੍ਹਾ ਜਾਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਛੱਡਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣਾ ਵਾਅਦਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ, ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਦਿਲ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਾਰਕ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਔਰਤ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰੇਗਾ, ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਰਹੇਗਾ। ਮੈਂ ਅਲਵਿਦਾ ਕਿਹਾ ਅਤੇ, ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ, ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਸ ਕਾਰ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ ਜੋ ਮੇਰੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਜਰਮਨ ਅਫ਼ਸਰ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ। ਇਸਨੇ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸੌਖਾ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਰੱਖਿਆ ਕੀਤੀ। ਦੂਜਾ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਡਾਕਟਰੀ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਜਰਮਨ ਫੌਜੀ ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਉੱਚ-ਦਰਜੇ ਦੇ ਜਰਮਨ ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਮਿਲੇ ਸਨ ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਿਮਾਰੀ ਲਈ ਇਲਾਜ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ, ਇੱਕ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ, ਜਨਰਲ ਸੀ। ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਪਾਣੀ ਦਾ ਇੱਕ ਗਲਾਸ ਸੀ। ਮੈਂ ਪਾਊਡਰ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਡੱਬਾ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਛੱਤ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ, ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਚਿੰਤਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮੈਂ

ਪਾਊਡਰ ਗਲਾਸ ਵਿੱਚ ਡੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਦਵਾਈ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਹਿਰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਫਿੱਟ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਉਸ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਭੱਜਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਫੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਦੇਖਿਆ। ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਮੈਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੇ ਭਿਆਨਕ ਵੇਰਵੇ ਦੇਖੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੈਨੂੰ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਕੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨੈੱਟਵਰਕ ਨਾਲ ਧੋਖਾ ਕੀਤਾ? ਨਹੀਂ। ਅੰਤ ਤੱਕ, ਮੈਂ ਕਾਇਮ ਰਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਕੁੱਟਿਆ ਗਿਆ, ਤਸੀਹੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ, ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਈ ਵਾਰ ਦੁਬਾਰਾ ਕੁੱਟਿਆ ਗਿਆ, ਤਸੀਹੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਮੇਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਬਲਾਤਕਾਰ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਲਾਈਨ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬਿਠਾਇਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਉੱਠ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦਾ ਸਬਕ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਬਕ ਸੀ, ਹਰ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਦੇਖਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੀ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ। ਉਹ ਸਾਰਾ ਜੀਵਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਗਠਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਕੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲ ਸਕੇ ਜਦੋਂ ਅਮਰੀਕੀ ਆਦਮੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵਾਅਦੇ 'ਤੇ ਖਰਾ ਉਤਰਨਾ ਚੁਣਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਜੀਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਮੇਰੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਟੁੱਟ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਖੱਡ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ, ਜਰਮਨ ਫੌਜ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੇ ਮੱਥੇ ਵਿੱਚ ਗੋਲੀ ਲੱਗੀ ਸੀ।
ਇਸ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਰਬਾਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਪਛਤਾਵੇ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ। ਪਰ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਦੀਵੀ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਹਰ ਜੀਵਨ ਸਾਡੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਅਨਮੋਲ ਸਬਕਾਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਸਬਕ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਿੱਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ,

ਰੌਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਲਿਆਉਣ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਰਥ ਅਤੇ ਪੂਰਤੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਆਨੰਦ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਬਾਰੇ ਸਮਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨਾ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹਾਂ ਜਿਸਦੇ, ਇਤਫਾਕਨ, ਦੋ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘੇ ਅਤੇ ਤਰਕਹੀਣ ਡਰ ਹਨ: ਪਹਿਲਾ, ਕਦੇ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਦਾ ਡਰ; ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਮੱਥੇ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਖਾਲੀ ਗੋਲੀ ਲੱਗਣ ਦਾ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਸੋਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ: ਕੀ ਇਹ ਉਸ ਅਮਰੀਕੀ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮੇਰਾ ਦੂਜਾ ਮੌਕਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਕਦੇ ਜਾਣਦਾ ਸੀ?
ਮੀਰਾ ਕੈਲੀ

ਤੇਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਮੀਰਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਹਿਜ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਸਮਝ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਵਿਕਾਸ ਲਈ ਆਪਣੀ ਉਤਸੁਕਤਾ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਟੇਪਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਜੋ ਉਸਨੇ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਨੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀ, ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਉੱਚ ਸੰਭਾਵਨਾ, ਉਸਦੇ ਇਲਾਜ ਦੇ ਕੰਮ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਨਾਲ ਮੁੜ ਮਿਲਣ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ। ਉਸਦੀ ਰੂਹ ਦੇ ਸਾਥੀ ਦਾ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਗੁਆਉਣ ਦਾ ਡਰ ਵਿਛੋੜੇ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਮੂਲ ਥੀਮ ਦਾ ਖਾਸ ਹੈ। ਅਕਸਰ, ਉਹ ਬੱਚੇ ਜੋ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਤਰਕਹੀਣ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡਰੇ ਹੋਏ ਜਾਪਦੇ ਹਨ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਆ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਉਹ ਅਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੀਰਾ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਵਾਂਗ, ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦੇ ਡਰ ਦਾ ਇਲਾਜ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਜੜ੍ਹ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨਾ ਹੈ। ਸਦਮਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਾਪਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਵਰਤਮਾਨ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਡਰਨ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਰੂਹ ਦੇ ਸਾਥੀ ਦੀਆਂ ਮੀਰਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਗੁਆਉਣ ਅਤੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਗੋਲੀ ਲੱਗਣ ਦੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਦੋਵੇਂ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੇ ਯੁੱਗ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਪਾਲ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਧੇਰੇ ਸੁਤੰਤਰ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਡੂੰਘੀਆਂ ਅਸੁਰੱਖਿਆਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੰਕੁਚਿਤ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਮੀਰਾ ਦਾ ਆਪਣੀ ਸਰੀਰਕ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ, ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਨੇ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵ (NDE) ਦੇ ਅਧਿਐਨਾਂ ਨੂੰ ਨੇੜਿਓਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਅਧਿਐਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ ਤੇਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੀਰਾ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਨਦਾਰ, ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਹਸਤੀ NDE ਵਿੱਚ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ

ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਅਤੇ ਪਰਲੋਕ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੌਤ ਅਤੇ ਮਰਨ ਦੇ ਡਰ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਮਰ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦਾ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੈ।

ਕਦੇ-ਕਦੇ, ਇੱਕ ਸਮਕਾਲੀਤਾ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚ ਲਵੇਗੀ। ਸਮਕਾਲੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਸੰਜੋਗ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ, ਮੇਰੇ ਲਈ, ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਕਾਰਣ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ, ਪਰ ਇਹ ਮੌਜੂਦ ਹੈ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ 2012 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਮੀਰਾ ਦੀ ਕਹਾਣੀ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਲਿਖਣਾ ਖਤਮ ਕੀਤਾ, ਮੇਰਾ ਫ਼ੋਨ ਇੱਕ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਈ-ਮੇਲ ਨਾਲ ਗੂੰਜਿਆ। ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮਾਂ ਬੀਤਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵਰਤਮਾਨ ਡਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਦਮੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸਨ।
ਈ-ਮੇਲ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਉਸਦੇ "ਉਡਾਣ ਦੇ ਭਿਆਨਕ ਡਰ" ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਪੂਰਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਸੀ। ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਲਈ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਪਾਬੰਦੀ ਸੀ। 2003 ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਮਿਆਮੀ ਵਿੱਚ ਕਰਵਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ, ਉਸਨੂੰ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯਾਦ ਆਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ।
"ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਕਾਕਪਿਟ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਦਾ ਪਾਇਆ... ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਆਵਾਜਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਦਾ ਪਾਇਲਟ," ਉਸਨੇ ਲਿਖਿਆ। ਜਹਾਜ਼ "ਮਕੈਨੀਕਲ ਖਰਾਬੀ ਕਾਰਨ ਹਾਦਸਾਗ੍ਰਸਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਯਾਤਰੀਆਂ ਅਤੇ ਚਾਲਕ ਦਲ (ਨਾਲ ਹੀ ਮੇਰਾ ਸਹਿ-ਪਾਇਲਟ ਅਤੇ ਮੈਂ) ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।"
ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੀ, ਉਸਦੀ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੇ ਫਲ ਕੱਟਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ।
"ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਤੋਂ ਗਿਆਰਾਂ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ," ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਕਾਲ ਆਈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਬੋਸਟਨ ਲਈ ਉਡਾਣ ਭਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ... ਕੋਈ ਡਰ ਨਹੀਂ... ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। 2003 ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਕਈ ਵਾਰ ਉਡਾਣ ਭਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਡਰ ਜਾਂ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਪਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਇਸ ਲਈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਧੰਨਵਾਦ, ਡਾ. ਵੇਇਸ।"
ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਵਿਸਮਿਕ ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਥੇ ਸੀ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਲਿਖਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਪਲ ਬਾਅਦ ਹੀ, ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਡਰ ਅਤੇ ਫੋਬੀਆ ਅਕਸਰ

ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਈ-ਮੇਲ ਦੁਆਰਾ ਪਹੁੰਚ ਗਈ। ਇਹਨਾਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਲੱਛਣਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਚਿੰਤਾ ਜਾਂ ਡਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਲਗਭਗ ਨੌਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਈ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦੀ ਈ-ਮੇਲ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਬੁੱਲ'ਸ-ਆਈ ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਪੰਜ ਮਿੰਟਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਈ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਸੰਜੋਗ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੈ। ਅਤੇ, ਇੱਕ ਅੰਤਮ ਸੰਬੰਧ ਵਜੋਂ, ਦੋਵੇਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਦੁਖਦਾਈ ਮੌਤਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ।
ਮੀਰਾ ਹੇਠਾਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਹਾਣੀ ਸਾਂਝੀ ਕਰਦੀ ਹੈ।

. ਆਗਿਆ ਦੇਣਾ ਸਿੱਖਣਾ.
ਇਹ ਅਨਾਨਾਚੀਮੋ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਦਾ ਸਬਕ ਹੈ।
ਓਮੇਗਾ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਦੌਰਾਨ ਬ੍ਰਾਇਨ ਵੇਇਸ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਢਲਾਣ ਉੱਤੇ ਰੀਂਗਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਉੱਭਰੀ। ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਤਸਵੀਰ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਇਹ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਬੁਰਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਕੁਝ ਹੋਰ ਜਾਇਜ਼ ਹੋ ਸਕੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਨੂੰ ਬ੍ਰਾਇਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਧਾਗਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਦੇਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਵਿਕਸਤ ਹੋਇਆ।
ਤਸਵੀਰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਈ। ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸਮੂਹ ਮੂਲ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਕਬੀਲੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਪਲੇਨਜ਼ ਇੰਡੀਅਨਜ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਸਨ। ਅੱਗੇ, ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਅਨਾਨਾਚੀਮੋ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਾਮ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਨਾਮ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ।
ਜਿਸ ਪਲ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਅਨਾਨਾਚੀਮੋ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ, ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਬਣ ਗਿਆ। ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਮੈਂ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਵਾਂ, ਉਸਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵਾਂ, ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵਾਂ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਹੋਣਾ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਅਨਾਨਾਚੀਮੋ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਸਰੀਰ ਚੁਸਤ, ਪਤਲਾ ਅਤੇ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਹ ਲੰਬਾ ਸੀ, ਲੰਬੇ ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ, ਚੌਰਸ ਜਬਾੜੇ ਵਾਲਾ। ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਚਿੱਟੇ ਰਿੱਛ ਦਾ ਦੰਦ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਰ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਮਾਰਿਆ ਸੀ।
ਭਾਰਤੀਆਂ ਦਾ ਸਮੂਹ ਢਲਾਣ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨ ਸੀ। ਢਲਾਣ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਮਤਲ ਇਲਾਕਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਘਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਅਨਾਨਾਚੀਮੋ ਦੇ ਕਬੀਲੇ ਦੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਦੀ ਜਾਸੂਸੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।
ਅਨਾਨਾਚੀਮੋ ਇੱਕ ਘਾਟੀ ਦੇ ਪਾਰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਨਜ਼ਰ ਆ ਸਕਦੀ ਸੀ ਪਹਾੜੀਆਂ ਨਾਲ ਘਿਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਖੱਬਾ ਹੱਥ ਚੁੱਕਿਆ, ਆਪਣੀ ਹਥੇਲੀ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਸਨੀਕਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ।
ਉਹ ਕੁਦਰਤ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕੁਦਰਤ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਪੱਤੇ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਝੂਲ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਸੁਣੀ। ਹਰ ਫੁੱਲ, ਝਾੜੀ ਅਤੇ ਘਾਹ ਦਾ ਪੱਤਾ ਇੱਕ ਸੁਨੇਹਾ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵੀ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਿਹਤ ਨੂੰ ਸੰਤੁਲਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਅਨਾਨਾਚੀਮੋ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾ ਉਦੋਂ ਵਾਪਰੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੈਂਤੀ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਮਸਤੰਗ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਵੱਡੇ ਲਾਲ-ਚਿੱਟੇ ਧੱਬੇ ਸਨ। ਘੋੜੇ ਦਾ ਨਾਮ ਰੈੱਡ ਲਾਈਟਨਿੰਗ ਸੀ। ਗੋਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦੇ ਮਸਤੰਗ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ। ਅਨਾਨਾਚੀਮੋ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਘੋੜਾ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ। ਉਸਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ, ਗੋਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੋੜੇ ਮਾਰੇ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਡਿੱਗਣ ਵਾਲੇ ਹਰ ਕੋੜੇ ਦੀ ਭਿਆਨਕਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਗੋਰੇ ਲੋਕ ਉਸਨੂੰ ਕੋੜੇ ਮਾਰਨ ਲੱਗ ਪਏ, ਘੋੜਾ, ਜੋ ਕਿ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਨਾਨਾਚੀਮੋ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੀਆਂ ਅਗਲੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਉੱਚੀਆਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਲੱਤਾਂ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਕੱਢ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਵਿਅਰਥ ਸੀ। ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੇ ਅਨਾਨਾਚੀਮੋ ਦਾ ਹੌਂਸਲਾ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਘੋੜਾ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ; ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਯੋਗਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਅਨਿਆਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਕੋਈ ਵੀ ਤਬਦੀਲੀ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਬੇਵੱਸ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਗਿਆ, ਹਾਲਾਤ ਵਿਗੜਦੇ ਗਏ। ਉਸਦਾ ਕਬੀਲਾ ਉੱਤਰ-ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦੇ ਮੈਦਾਨਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸਨ। ਇੱਕ ਠੰਡੇ ਦਿਨ, ਬਤਾਲੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਅਨਾਨਾਚੀਮੋ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਟੇਪੀ ਵਿੱਚ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਹਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਚਾ ਸਕਿਆ, ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਗਈ। ਬਾਹਰ, ਉਸਦੇ ਕਬੀਲੇ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਅਤੇ ਬੱਚੇ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਰਦ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ) ਆਪਣਾ ਦਿਨ ਬਿਤਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਠੰਡੇ, ਭੁੱਖੇ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਆਚੇ ਹੋਏ ਸਨ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਆਪਣੇ ਅੰਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਸ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਸਬਕ ਦੀ ਖੋਜ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਸਬਕ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਬਾਰੇ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣਾ ਸਿੱਖਣਾ ਪਿਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬਚਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ, ਪਰ ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਚਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਰਦਨਾਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਚਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਹੋਣ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਬਕ ਸਿੱਖਣ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ ਹਨ। ਮੈਂ ਗੋਰੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵੱਡੀ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬੁਰਾਈ ਵਜੋਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਲੜਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋੜ ਸੀ। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਚਤ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ, ਸਮਰਥਨ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਸਕਣ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਜ਼ਬੂਤ, ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਆਉਣ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਤੂਫਾਨਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਚਾ ਸਕਦਾ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵਧਣਗੇ, ਸਿੱਖਣਗੇ ਅਤੇ ਫੈਲਣਗੇ।
ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੇ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਅਨਿਆਂ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਨ ਗਲਤੀਆਂ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਦਿਆਲੂ ਅਤੇ ਮਦਦਗਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਸੰਤੁਲਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਈ ਰੱਖਦੇ ਹੋ? ਇਹ ਸਬਕ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਇੱਕ ਚੁਣੌਤੀ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ।

ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਲਿੰਗ, ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਦਿੱਖ ਬਦਲ ਲਈ ਹੈ, ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਭੱਜਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।
ਮੈਂ ਉਸ ਰਾਤ ਕਲਾਸ ਸੈਸ਼ਨ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਭਾਰੀ ਸਵਾਲ ਸਨ। ਓਮੇਗਾ ਦੇ ਮੇਰੇ ਕੈਬਿਨ ਵਿੱਚ ਦੋ ਕਮਰੇ ਸਨ। ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਗੁਆਂਢਣ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਉਹ ਬਾਥਰੂਮ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਾਂਝਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਲ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਰੂਮਮੇਟ, ਜੋ ਨਹਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਚਾਬੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸਨ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਾਹਰ ਬਹੁਤ ਮੀਂਹ ਪੈ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਗੁਆਂਢੀ ਨੰਗੇ ਪੈਰੀਂ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਸਥਿਤੀ ਸੀ! ਮੈਂ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਮੀਂਹ ਵਿੱਚ ਤੁਰਦਾ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਓਮੇਗਾ ਸਟਾਫ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਕਿ ਇਹ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸੰਕਟ ਮੇਰੇ ਕਾਰਨ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਸੁੰਦਰ ਤੋਹਫ਼ਾ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਸਬਕ ਦਾ ਆਖਰੀ ਹਿੱਸਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਹਰ ਸੰਭਵ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮਦਦ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਕਸਰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਾਹ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦੀ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨਮੋਲ ਅਨੁਭਵਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦੀ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਸਬਕ ਮੇਰੇ ਲਈ ਚਮਕਦਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
ਉਸ ਪਿਛਾਂਹ ਹਟਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੁਣ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮਝ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਦਭੁਤ ਤਬਦੀਲੀ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ। ਹੁਣ ਮੇਰਾ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਹੈ। ਮੈਂ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਰਸਤੇ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਬੇਅੰਤ ਮੁੱਲ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਆਗਿਆ ਦੇਣਾ, ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਵੇਖਣਾ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ।
ਮੀਰਾ ਕੈਲੀ

ਮੀਰਾ ਫਿਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਕਲਾਸਿਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਅਨੁਭਵ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਸੱਚਾਈਆਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਸਬਕਾਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ

ਬੁੱਧੀ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਰਗ 'ਤੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਮਕਾਲੀਤਾਵਾਂ, ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ, ਮਦਦਗਾਰ ਹੱਥ ਨੂੰ ਵੇਖੋਗੇ। ਇਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬੇਤਰਤੀਬ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਸੰਜੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ।
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਰੋਧ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦਖਲ ਦੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ, ਮੀਰਾ ਨੂੰ ਘੰਟਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਇਆ ਗਿਆ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਸੂਝ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ - ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਜਿੰਨਾ ਸਰਲ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਦੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਓਮੇਗਾ ਦੇ ਕਮਰਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਫੋਨ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਮੀਰਾ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਰਸਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੀਂਹ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਦੂਰੀ ਤੱਕ ਤੁਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਮੀਰਾ ਵੱਲੋਂ ਮਦਦ ਦਾ ਕੋਈ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਛਾਣ ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਬਕ ਦੀਆਂ ਬਾਰੀਕੀਆਂ ਸਿੱਖੀਆਂ।
ਮਹਾਨ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਜਿਹੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾਂ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾਂ ਅਤੇ ਅਲੰਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ।
ਮੀਰਾ ਵਾਂਗ, ਰੇਮੰਡ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਨਤਾ ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਮਿਲੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਬਕ ਸਿੱਖਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਝਟਕੇ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਪੂਰੀ ਦੁਨੀਆ "ਉਲਟਾ ਅਤੇ ਅੰਦਰੋਂ ਬਾਹਰ" ਬਦਲ ਗਈ। ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਨਾਲ ਸਾਂਝੀ ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਉਸਦੇ ਦਿਲਚਸਪ ਬਿਰਤਾਂਤ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਲਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਹੁਣ ਆਓ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਮੁੜੀਏ।

. ਉਮੀਦ ਲੱਭਣਾ.
ਉਮੀਦ। ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਸਿਖਲਾਈਆਂ ਅਤੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਨਤੀਜਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਉਮੀਦ ਬਚੀ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਜੂਦ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਗਲੋਬਲ ਜਾਂ ਨਿੱਜੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹਿੱਲ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਸਿਖਲਾਈਆਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਅਨੁਭਵ ਜੋੜਨ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਨਤੀਜਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਸਨੂੰ ਤਰਕਸੰਗਤ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਮੇਰੇ ਲਈ, ਉਹ ਨਤੀਜਾ ਅਤੇ ਸਥਾਈ ਨਤੀਜਾ ਉਮੀਦ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ।

ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਪਿਛੋਕੜ। ਮੈਂ ਓਕਲਾਹੋਮਾ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲਾਇਸੰਸਸ਼ੁਦਾ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਪੱਚੀ ਸਾਲ ਇੱਕ ਇਨਪੇਸ਼ੈਂਟ ਸੈਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੀ ਸ਼ਾਈਜ਼ੋਫਰੀਨੀਆ ਦੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਿਤਾਏ ਹਨ। ਮੈਂ ਵਿਵਹਾਰ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੂੰ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇੱਕ ਵਿਵਹਾਰਵਾਦੀ ਅਤੇ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਤੁਸੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਬਣਤਰ ਮੇਰਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਸੀ। ਹੇਠਾਂ ਜੋ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦਾ ਗੈਰ-ਬਹੁਤ ਸੂਖਮ ਤਰੀਕਾ ਹੈ, "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਵਿਲਸਨ, ਤੁਹਾਡੀ ਬਣਤਰ ਸੂਖਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਛੋਟੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਬਣਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਆਰਾਮ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਹ ਉਹ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਸ਼ੁਰੂ ਜਾਂ ਖਤਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।"
ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੀਨਿਊ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਨਿਰੰਤਰ-ਸਿੱਖਿਆ ਘੰਟਿਆਂ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰਾਂ ਵਾਂਗ, ਮੈਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਖਰੀ ਮਿੰਟ ਤੱਕ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਘਬਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸੈਮੀਨਾਰ ਬਾਰੇ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੇ ਘੰਟੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਮੌਕੇ ਵਜੋਂ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਬਾਰੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ।
ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਆਸਟਿਨ ਦੇ ਕਰਾਸਿੰਗਜ਼ ਪਹੁੰਚੇ, ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਮੈਂ ਪਹਿਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਏ। ਮੈਨੂੰ, ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ, ਜਲਦੀ ਹੀ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਾਗਲਾਂ ਨਾਲ ਸੀ ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੂਤ ਥੈਰੇਪਿਸਟ, ਰੇਕੀ ਮਾਸਟਰ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਰਾਂ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਨ ਲੱਗ ਪਏ (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ)। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੱਖਰਾ ਅਹਿਸਾਸ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਗਲਤ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਸੀ। ਇੱਕ ਕਾਫ਼ੀ ਸਖ਼ਤ, ਰੂੜੀਵਾਦੀ ਦੱਖਣੀ ਬੈਪਟਿਸਟ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੰਗਠਿਤ ਧਰਮ ਤੋਂ ਭਟਕ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਉਸ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਭਰਿਆ ਸੀ। ਇਸ "ਧਰਮ ਖਾਲੀਪਣ" ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨੈਤਿਕ, ਕਾਲਾ ਅਤੇ ਚਿੱਟਾ, ਅਤੇ ਸੰਗਠਨਾਤਮਕ ਪੱਧਰ ਦੀ ਬਜਾਏ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਮੇਰੇ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਿਹਾ।
ਸੈਮੀਨਾਰ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਘੰਟੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਭੱਜਣ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਨਾ ਦੇਖਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬ੍ਰੇਕ 'ਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ੰਕਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਦੇਖੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਘੰਟਿਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਅਤੇ ਮੈਂ ਮਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਆਪਣਾ ਛੋਟਾ ਪੁੱਤਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੋਡੇ ਟੇਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉੱਥੇ, "ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ?" ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ, ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਿਆ। ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ, ਪੀੜ੍ਹੀ ਦਰ ਪੀੜ੍ਹੀ, ਅਜੇ ਵੀ ਲੜ ਰਹੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਵੀ ਇਹੀ ਕਰੇਗਾ।
ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਸਾਨੂੰ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ। ਮੈਂ, ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਵਾਕੰਸ਼ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ, ਘਬਰਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਲਗਭਗ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਮੇਰੀ ਦੁਨੀਆ ਉਲਟੀ ਅਤੇ ਅੰਦਰੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ ਗਈ। ਸ਼ੱਕ ਅਤੇ ਘਬਰਾਹਟ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਉਲਝਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇਸਨੂੰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਜਾਂ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਇਸਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ, ਇਸਨੂੰ ਹਜ਼ਮ ਕਰਨ, ਜਾਂ ਇਸਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸਾਧਨ ਸੀ (ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਰਦਾ)। ਜਦੋਂ ਕਿ ਡਾ. ਵੇਇਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਨੁਭਵ ਅਸਲ ਸਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਸਨ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਮੈਂ ਦੂਤ ਥੈਰੇਪੀ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲੋਂ ਆਪਣੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸਿਹਤ ਬਾਰੇ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਿੰਤਤ ਸੀ।
ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਧੁਰ ਅੰਦਰ ਤੱਕ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਇਸਨੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹਿਲਾਇਆ; ਸਗੋਂ, ਇਸਨੇ "ਰੱਬ" ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚੋਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਬਚਪਨ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਬਕਸੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਣ ਅਤੇ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਦੀਵੀਤਾ ਦਾ ਅਸਲ ਅਰਥ ਕੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੀ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਗਲਤ ਸੀ। ਤਿੰਨ ਘੰਟਿਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਾਲੇ ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਚਿੰਤਕ ਤੋਂ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਬਣ ਗਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਨਿਸ਼ਚਤਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਚਕਨਾਚੂਰ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਜੋ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਉਹ ਸੱਚ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਅਵਸਥਾ ਟੈਕਨੀਕਲਰ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਜਿੰਨੀ ਅਸਲੀ ਹਨ। ਨੋਰਸ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਉਸ ਲਈ ਇੱਕ ਮੋਮਬੱਤੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਜੋਆਰ ਸੀ (ਜਿਸਦਾ ਉਚਾਰਨ "ਜੋ-ਹਾਰ" ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ), ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਸੀ। ਸਿਖਲਾਈ ਤੋਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਇੰਟਰਨੈੱਟ 'ਤੇ ਲੱਭਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਨੋਰਸ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸਾਈਟ 'ਤੇ ਪਾਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ।

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਮੈਨੂੰ ਦੋ ਦੁਨੀਆਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੈਮੀਨਾਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੋਚਦਾ ਹੋਇਆ ਗਿਆ, ਅੱਗੇ ਕੀ?, ਲਗਭਗ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੱਤ ਮਾਰਨ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੋਵੇ। ਯਕੀਨਨ, ਅਗਲਾ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਪਹਿਲੇ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਅਜੀਬ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਮਨੁੱਖੀ ਵਿਕਾਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਗਿਆ; ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ; ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੂਰਨ ਅਜਨਬੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਾਂਝਾ ਅਨੁਭਵ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੱਚੀ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਡਾਕਟਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਸ਼ਾਈਜ਼ੋਫ੍ਰੇਨੀਆ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸੈਮੀਨਾਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਦਕਿਸਮਤ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸਿਖਲਾਈ 'ਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਸਿੱਖਿਆ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਚੇਤਨਾ ਦਾ ਸਬੂਤ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਉਮੀਦ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਅਫ਼ਸੋਸ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਘਾਟ ਸੀ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਦੂਸਰੇ ਉਸ ਉਮੀਦ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰਾ।
ਰੇਮੰਡ ਵਿਲਸਨ

ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਤਾਕਤਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰੇਮੰਡ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਪੰਜ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਤੋਹਫ਼ਾ ਹੈ: ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਦਿਲ ਵਾਲਾ, ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਧਰਤੀ ਤੱਕ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਜੋ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਅਤੇ ਨਾਜ਼ੁਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਨਿਰੰਤਰ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦੇ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਕਮਾ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਸਾਡੇ ਪੂਰੇ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਵੀ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ।
ਭਾਵੇਂ ਰੇਮੰਡ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਜੀਵਨ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਸੀ ਅਤੇ ਹਿੰਸਾ ਅਤੇ ਯੁੱਧ ਦੀ ਵਿਅਰਥਤਾ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਉਮੀਦ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਆਇਆ। ਹਫ਼ਤੇ ਦੌਰਾਨ ਹਰੇਕ ਬਾਅਦ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸਦੀ ਉਮੀਦ ਵਧਦੀ ਗਈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਦਾ ਜਵਾਬ ਅਤੇ ਇਸ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਤੇ ਸਦੀਵੀਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਜੀਵਨ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅਰਥਹੀਣ ਅਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਜਿਉਂਦੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ

ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖੇਗਾ, ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਰੇਮੰਡ ਨੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ, ਵਾਈਕਿੰਗ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਰਾਹੀਂ, ਪੂਰੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਸਦੀਵੀਤਾ ਵਿੱਚ, ਹੋਂਦ ਦੀ ਧਾਰਾ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਵਿਕਾਸ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਵੱਖਰਾ ਜਾਂ ਦੂਰ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।
ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਮੇਰੀਆਂ ਵਰਕਸ਼ਾਪਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਉਤਸ਼ਾਹੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੀ ਇਲਾਜ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਚਮਤਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਕਸ਼ਾਪਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਇਹ ਗੱਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦੂਜਿਆਂ ਜਾਂ ਚੰਗੇ ਮਤਲਬ ਵਾਲੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉੱਥੇ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਉਮੀਦ ਜਾਂ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਕਸਰ ਉਹੀ ਲੋਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸਭ ਤੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਰੇਮੰਡ, ਜਿਸਨੂੰ ਇਸ ਕੰਮ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਬਾਰੇ ਯਕੀਨਨ ਆਪਣੇ ਸ਼ੱਕ ਸਨ, ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ। ਉਹ ਸਿਰਫ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ; ਦਰਅਸਲ, ਜੇ ਇਹ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਕੋਮਲਤਾ ਨਾਲ ਯਕੀਨ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਸੈਮੀਨਾਰ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਡੂੰਘੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਨੁਭਵ ਸਨ।
ਇਹ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਸਾਡੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਮੁੜ ਜੀਉਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਅਕਸਰ ਸਾਡੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ, ਵਿਰੋਧਾਭਾਸੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਰੋਕਦੇ ਹਾਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਭਿਆਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੁਕਾਵਟ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਸੈਸ਼ਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਲਗਾਵ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਇਹ ਨਾ ਕਹੋ, "ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ," ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਇਸਨੂੰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕੇਗਾ। ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਬਾਅ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਸ ਜੋ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੋ, ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਧਿਆਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਇੱਕ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਸੀਡੀ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ, ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਨਾਲ ਇੱਕ-ਨਾਲ-ਇੱਕ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਿਆਣਪ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੜ੍ਹ ਚੁੱਕੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਭਾਵੇਂ ਤਾਓ, ਜਾਂ ਰਸਤਾ, ਜਾਂ ਕਿਸਮਤ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਾਮ - ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ।

ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਉੱਥੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰੇਗਾ।
ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਲਓ ਅਤੇ ਸਬਰ ਰੱਖੋ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਦਰਮਿਆਨਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇ, ਸ਼ਾਇਦ ਦੂਜੇ ਪਾਸਿਓਂ ਸੁਨੇਹਾ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਇਲਾਜ, ਕਿਸੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੱਛਣ ਦੀ ਛੋਟ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹੋ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਆਰਾਮ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤਣਾਅ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਇਮਿਊਨ ਸਿਸਟਮ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਅਤੇ ਸਿਹਤਮੰਦ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਲਈ ਬਹੁਤ ਹੀ ਇਲਾਜ ਸੰਬੰਧੀ ਲਾਭ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕੀਮਤੀ ਹਨ।
ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੁਸੀਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਏ ਬਿਨਾਂ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋਗੇ, ਓਨਾ ਹੀ ਡੂੰਘਾ ਅਤੇ ਡੂੰਘਾ ਤੁਸੀਂ ਜਾਓਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਫ਼ਤੇ ਜਾਂ ਮਹੀਨੇ ਲੱਗ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਲਾਭ ਇਸਦੇ ਯੋਗ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਲੱਗ ਗਏ। ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਨੇ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅੱਠ ਸਾਲ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਨਤੀਜੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਡੂੰਘੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਯਾਦਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲਾ ਹਰ ਮਿੰਟ ਇਸਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੀ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਯਾਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਲਾਜ ਜਾਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਵਿਕਾਸ ਜਾਂ ਏਕਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਅੱਠ ਸਾਲ - ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅੱਠ ਜੀਵਨ ਵੀ - ਸਮਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਬਿਤਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ?

ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਰੀਜ਼ ਜਾਂ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਭਾਗੀਦਾਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਜੋ ਇਸ ਭਾਗ ਦੇ ਲੇਖਕਾਂ ਵਾਂਗ, ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਇਲਾਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੌਰਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੋੜਿਆ ਹੈ।
ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ ਯੂਮੀਕੋ ਸੀ, ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਪਾਨੀ ਅਮਰੀਕੀ ਡਾਕਟਰ, ਜਿਸਨੂੰ ਕਈ ਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲੰਡਨ, ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਜਵਾਨ ਕੁੜੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਸੀ। ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਛੇ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਬੱਚੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਦਸ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਉਹ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪਿਤਾ ਮੌਜੂਦ ਨਾ ਹੋਣ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਾਂ ਜੋ ਅਕਸਰ ਕੰਮ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਯੂਮੀਕੋ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭੈਣ-ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਲਨਾ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਉਹ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।

ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਇੱਕ ਪਹਿਰਾਵਾ ਯਾਦ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਬਦਬੂਦਾਰ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਧੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ; ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਪਿਸ਼ਾਬ ਕਰਦੇ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ; ਅਤੇ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਸਾਬਣ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਧੋਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਸਾਬਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਕੱਪੜੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਪਹਿਨਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਦੇ ਵੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ।
ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ, ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰਾਣੀ ਬਣਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਸਾਬਣ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਕਿਉਂਕਿ "ਮੈਡਮ" ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਮਾੜਾ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਭੱਜ ਗਈ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਭੁੱਖ, ਭੁੱਖਮਰੀ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰੀ ਨਾਲ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਉੱਪਰ ਤੈਰ ਗਈ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਛੱਡ ਗਈ।
ਯੂਮੀਕੋ ਦੀ ਅਗਲੀ ਯਾਦ ਉਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਬਚਪਨ ਦੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਤਿੰਨ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਯਾਦ ਆਈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਦਾ ਡਾਇਪਰ, ਜਾਂ ਡਾਇਪਰ, ਡਿੱਗ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਫਿਰ ਧੋਣਾ ਪਿਆ। ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ, ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਸਾਬਣ ਸੀ! ਉਸਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਇਹ "ਕੇਕ ਦਾ ਟੁਕੜਾ" ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਮੁਸਕਰਾ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਸ ਪਲ ਨੂੰ ਮੁੜ ਜੀਵਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਜੋ ਉਹ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ - ਪੜ੍ਹਨਾ, ਚਿੱਤਰਕਾਰੀ ਕਰਨਾ - ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੀ ਅਤਿ ਗਰੀਬੀ ਕਾਰਨ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਛੋਟੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣਾ ਸਿੱਖ ਲਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਬਣ ਦੀ ਇੱਕ ਪੱਟੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ ਉਸ ਲਈ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਹੋਵੋ ਅਤੇ ਕਦਰ ਕਰੋ, ਨਾ ਕਿ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਯੂਮੀਕੋ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਹਲਕੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਸੀਸਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿੰਨੀਆਂ ਵੀ ਛੋਟੀਆਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਣ। ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਪਰ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰੀਏ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲਾਓ ਜ਼ੂ ਨੇ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ ਸੀ: "ਉਹ ਜੋ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ, ਉਹ ਅਮੀਰ ਹੈ।"
ਦੋ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਕੱਲੀ ਮਰ ਗਈ ਸੀ, ਟੋਂਗ ਹੁਣ, ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੋਸਤਾਂ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਘਿਰੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਦਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਅੱਗੇ ਹੈ।

. ਇਕੱਲਤਾ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ.
ਤੁਹਾਡੇ ਪੰਜ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਸਿਖਲਾਈ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਠਹਿਰਨ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਹੋਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਇਕੱਲੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਈ। ਪਹਿਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਧਿਆਪਕ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਆਦਿਮ ਅਤੇ ਗਰੀਬ ਪਿੰਡ ਦੇ ਪਹਾੜੀ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਕੁਆਰੀ ਔਰਤ ਸੀ ਜੋ ਇਕੱਲੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨਾਲ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਅਚਾਨਕ ਮਰ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਜੰਗਲੀ ਕੁੱਤਿਆਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪੇਟ ਨੂੰ ਵੱਢ ਲਿਆ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਦੂਜੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਕੁਆਰੀ ਔਰਤ। ਮੈਂ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਹਮਲਾਵਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਫਿਰ ਇਕੱਲੀ ਮਰ ਗਈ, ਇਸ ਵਾਰ ਇੱਕ ਰੇਲ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ। ਜਦੋਂ ਹੋਰ ਜੋ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ ਜਾਂ ਜ਼ਖਮੀ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ, ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਪਈ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਨਹੀਂ ਆਇਆ; ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੇਰੀ ਲਾਸ਼ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਠੰਡਾ ਅਤੇ ਸੰਜਮੀ ਸੀ; ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੌਰਾਨ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਾਫ਼ੀ ਇਕੱਲਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਮਾਜ ਸੇਵਕ ਬਣਨਾ ਚੁਣਿਆ। ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮਦਦ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਦੋ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲਿਆ, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਵਿਕਸਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਗੋਂ ਇਹਨਾਂ ਦੋ ਛੋਟੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਤੀਬਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ। ਮੈਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾਉਣਾ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ ਜੋ ਨੇੜੇ ਹਨ। ਮੈਂ
ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਫਿਰ ਕਦੇ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਮਰਾਂਗੀ, ਮੇਰੇ ਆਲੇ- ਦੁਆਲੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।
ਟੌਂਗ

ਟੋਂਗ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੈਟਰਨ ਅਕਸਰ ਇਹਨਾਂ ਅਨੁਭਵਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਡੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਰਗਾਂ ਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਟੋਂਗ ਆਪਣੇ ਸਬਕ ਸਿੱਖ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇਕੱਲੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ - ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਭੁੱਲ ਜਾਈਏ। ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਕਾਰਜ

ਕਰੀਅਰ ਦੀ ਉਸਦੀ ਚੋਣ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦਾ ਰਸਤਾ ਚੁਣਿਆ ਸੀ।
ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਟੋਂਗ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੀ ਹੈ।

. ਘਰ ਵੱਲ ਬੰਧਨ.
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਮੰਮੀ-ਡੈਡੀ ਵੱਖ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਲਾਕ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਲੜਾਈ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਮੈਂ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮੰਮੀ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦਾ ਬਿਸਤਰਾ ਖਾਲੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਦਾ ਜਲਦੀ ਹੀ ਨਵਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਡੈਡੀ ਵੀ। ਮੈਂ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਇਕੱਲਤਾ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾ, ਬਹੁਤ ਅਣਗਹਿਲੀ ਨਾਲ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੇਰੀਆਂ ਤਿੰਨ ਭੈਣਾਂ ਹਨ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਅਕਸਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਬਾਲਗ ਦੇ ਸਾਡੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ। ਦੂਜੀ ਭੈਣ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਛੋਟੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਾਣਾ ਦੇ ਕੇ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਖਾਣਾ ਬਣਾ ਕੇ (ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੰਮ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ), ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਵੱਡੀ ਭੈਣ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਘਰ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਕੇ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਮੰਮੀ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣਾ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਘੰਟਿਆਂ ਬੱਧੀ ਸਕੂਲ ਦੇ ਗੇਟ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਇਕੱਲਤਾ, ਬੇਵੱਸੀ ਅਤੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਨਾਲ ਕਰਦੀ ਸੀ।
ਪੱਚੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਮੇਰਾ ਵਿਆਹ ਹੋ ਗਿਆ, ਜੋ ਮੈਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਇੱਕੋ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਘੰਟਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ-ਮੁਖੀ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦਿੱਤੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੇਰ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਸ਼ਾਮ ਦੀ ਕਲਾਸ ਲਈ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਂਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਜਾਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਿਆਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਡਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸੂਖਮ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਤਾਇਆ।
ਮੈਂ ਵੀ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ, ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਤਰਸਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਾਂਗੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਛੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ

ਸਮੇਂ ਲਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ। ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਬੇਚੈਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਇੱਕ ਰੀਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਮੈਂ ਡਾ. ਬ੍ਰਾਇਨ ਵੇਇਸ ਦੀ ਸੀਡੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਨੰਗੇ, ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਜੰਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸਰੀਰ ਵਾਲਾ ਯੋਧਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਹੈਰੀ ਪੋਟਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈਗ੍ਰਿਡ। ਮੈਂ ਗੰਦਾ, ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ, ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਲੜਾਈ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹਥੌੜਾ ਇੱਕ ਔਜ਼ਾਰ ਵਜੋਂ ਚੁੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਗਤੀ ਨਾਲ ਤੁਰਨਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਹਰ ਕਦਮ ਨਾਲ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਘਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਬੂਤ। ਮੈਂ ਸਾਰਾ ਰਸਤਾ ਇਕੱਲਾ ਸੀ; ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਪੱਥਰ ਅਤੇ ਕੁਝ ਝਾੜੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਤੁਰਿਆ ਅਤੇ ਤੁਰਿਆ, ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਅਤੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਘਰ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਤੇਜ਼ ਤੁਰ ਪਿਆ। ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਲੱਕੜ ਦੀ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਪੰਘੂੜੇ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਪੰਘੂੜੇ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਛੋਟਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ; ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣ ਲਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਝਲਕ ਮਿਲੀ: ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੰਨਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਕੱਲੇ ਰਹਿ ਸਕੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰ ਸਕੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਿਆ।
ਮੈਂ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜਾਗ ਪਈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਸਮੱਸਿਆ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਦੀ ਨਹੀਂ, ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਲਗਾਤਾਰ ਉਸਦੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਜਾਂ ਪਰਿਪੱਕ ਨਾ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ; ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਦੀ ਹਾਂ, ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ। ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਓਮੇਗਾ ਵਿਖੇ ਪੰਜ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਹਿਪਨੋਥੈਰੇਪੀ ਸਿਖਲਾਈ ਕਲਾਸ ਦੌਰਾਨ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕੀਤਾ, ਮੈਂ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਗਿਆ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇਕੱਲਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਛੇ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਚੀਨ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਹ ਸਕੂਲ ਦਾ ਦਿਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੌਸਮ ਠੰਡਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਪਤਝੜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਅਤੇ ਸਰਦੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈਆਂ। ਸਕੂਲ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਗੇਟ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਮੰਮੀ ਦੇ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਕਲਾਸਰੂਮ ਤੋਂ

ਨਿਕਲਦੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਜਾਂ ਸਕੂਲ ਬੱਸ ਦੁਆਰਾ ਚੁੱਕੇ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖ ਕੇ, ਮੈਂ ਚਿੰਤਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਸਾਰੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਬੱਸਾਂ ਚੱਲ ਪਈਆਂ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਨਾਲ ਹਨੇਰਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਗੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੜਕ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬੰਦ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਨਿਰਾਸ਼ ਸੀ। ਇਹ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਕੱਲਤਾ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਮੈਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਤੁਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕਰਾਂ? ਇਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟ ਜਾਂ ਕਈ ਬਲਾਕ ਦੂਰ ਸੀ; ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਨੂੰ ਰਸਤਾ ਯਾਦ ਆ ਜਾਵੇ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲਿਆ ਅਤੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਤੁਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ; ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਪਰ ਸਕੂਲ ਦੇ ਗੇਟ ਦੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਹਨੇਰਾ ਛੱਡ ਕੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਖੁਸ਼ ਵੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਪਹਿਲਾ ਵੱਡਾ ਕਦਮ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਘਰ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਇਆ, ਦ੍ਰਿਸ਼ ਬਦਲ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਫਿਲਮ ਜਾਂ ਫਿਲਮ ਟੇਪ ਵਿੱਚੋਂ ਭੱਜਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ। ਫਿਲਮ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ - ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਆਈਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਕੁੜੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਭੱਜਿਆ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਉੱਚਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੌੜਿਆ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਉੱਡ ਰਿਹਾ ਹੋਵਾਂ, ਮੇਰੀ ਕਮੀਜ਼ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਲਹਿਰਾ ਰਹੀ ਹੋਵੇ।
ਮੈਂ ਓਮੇਗਾ ਸਿਖਲਾਈ ਕੋਰਸ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਮਝ ਗਈ ਕਿ ਮੈਂ ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਬੇਸਹਾਰਾ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕੁਝ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ, ਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਨੇਰੇ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ। ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਿੱਖ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਦੂਜਿਆਂ 'ਤੇ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਬੇਵੱਸ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ।
ਉਸ ਪਿਛਾਂਹ ਹਟਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਫਿਰ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਕੱਲਤਾ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਦੋ ਬੱਚੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਧੀਆਂ ਵਜੋਂ ਗੋਦ ਲਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਗਰਭ ਅਵਸਥਾ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ। ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਚਾਰੇ, ਅਤੇ ਦਾਦੀਆਂ-ਦਾਦੀਆਂ ਵੀ, ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ

ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਮਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਯਕੀਨਨ
ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਰਾ ਹੈ।
ਟੌਂਗ

ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਨੇ ਟੋਂਗ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਪਰਿਪੱਕਤਾ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਮੂਲ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਡਰ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ।
ਸਾਰੇ ਲੱਛਣ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਦਮੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ। ਟੋਂਗ ਦੀ ਬੇਵੱਸੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਉਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਜੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਅਵਚੇਤਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਇਕੱਲਤਾ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਹਿੰਮਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਮਿਲਿਆ। ਬੱਚੀਆਂ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣਾ, ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ, ਉਸਦੇ ਸੁਚੇਤ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੰਨੇ ਡਰਾਉਣੇ ਅਤੇ ਪੈਸਿਵ ਨਾ ਹੋਣ, ਸਗੋਂ ਸਰਗਰਮ, ਆਸ਼ਾਵਾਦੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣ।
ਚੀਨ ਤੋਂ ਟੋਂਗ, ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦੀ ਸਰਵਵਿਆਪਕਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਇਲਾਜ ਸਮਰੱਥਾ ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਅਤੇ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਬਹੁਤ ਹੀ ਇਕਸਾਰ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਜਾਂ ਧਰਮ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇ। ਬਹੁਤ ਹੀ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕੌਮੀਅਤਾਂ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਪੂਰੇ ਗ੍ਰਹਿ 'ਤੇ ਵਾਪਰੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਉਹੀ ਜੀਵਨ ਸਬਕ ਸਿੱਖਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੰਗਾ ਕਰਨ, ਆਪਣੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਟੋਂਗ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਜੀਵਨ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਅਤੇ ਕੰਡੀਸ਼ਨਿੰਗ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਯਾਦ ਜਾਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਸ ਮਹਾਨ ਧਰਤੀ ਸਕੂਲ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹਾਂ। ਕੀ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸਾਡੀ ਕਲਾਸਰੂਮ ਸਥਿਤ ਹੈ?

ਐਵਲਿਨ ਚਾਲੀਵਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਅਫ਼ਰੀਕੀ ਅਮਰੀਕੀ ਔਰਤ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਡੁੱਬਣ ਦਾ ਬਹੁਤ ਡਰ ਸੀ; ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਡਰ ਦਾ ਕੋਈ ਅਸਲ ਸੁਰਾਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਡਰ ਕਿੱਥੋਂ ਆਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਦਖਲ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਸ਼ਤੀ ਖਰੀਦੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਦੇ ਡਰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਤੇਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ

ਸੁਪਨਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਕਿਸ਼ਤੀ ਰੱਖੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਐਵਲਿਨ ਦੇ ਡਰ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ, ਜੋ ਸੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਸੀ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ ਕਿ ਐਵਲਿਨ ਕੋਲ ਇੱਕ ਨਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸੂਟ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਡਰਾਉਣਾ ਕਦਮ ਪਾਣੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਡੁੱਬਣ ਦਾ ਉਸਦਾ ਡਰ ਉਸਦੇ ਤਿੰਨ ਬੱਚਿਆਂ ਉੱਤੇ ਡਿੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਕਿਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਾਵੇਗਾ।
ਐਵਲਿਨ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਇੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਅੱਧਾ ਦੇਸ਼ ਘੁੰਮ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਸੀ, ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਹੱਥ ਉਸਨੂੰ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਖਿੱਚ ਰਹੇ ਹੋਣ। ਉਹ ਪਾਣੀ ਦੇ ਆਲੇ- ਦੁਆਲੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਡਰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਸਾਹ ਨਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡਰਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਡਰ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਜਾਪਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਛੁਪਾ ਲਿਆ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਦਿੱਤਾ, ਐਵਲਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਬਚਪਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ। ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਬੱਚੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਹ ਸਾਹ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਚਿੰਤਾ ਅਤੇ ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਅਤੇ ਚਾਚੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਡਰ ਗਏ। ਐਵਲਿਨ, ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ; ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ ਅਤੇ ਚਾਚੇ ਘਬਰਾ ਗਏ ਸਨ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਣਾਅ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਫਿਰ ਐਵਲਿਨ ਨੇ ਕਈ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀ ਇੱਕ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬਾਰਾਂ ਜਾਂ ਤੇਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਅਫ਼ਰੀਕੀ ਮੁੰਡਾ ਸੀ। ਉਹ ਮੁੰਡਾ, ਉਸਦੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਗੁਲਾਮ ਵਪਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਬੰਦੀ ਬਣਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਆਗੂ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਕੋਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਲਿਜਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਦੁਖਾਂਤ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕੀ। ਉਸੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ, ਐਵਲਿਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਦੋ ਗੋਰੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਗਲੇ 'ਤੇ ਬੂਟ ਸੀ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਦੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਟੱਬ ਵਿੱਚ "ਬਪਤਿਸਮਾ" ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਾਂ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਸੀ। ਟੱਬ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਹੇਠਾਂ ਸੁੱਟਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਪਾਣੀ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਇਆ, ਉਸਨੇ ਗਲਾ

ਘੁੱਟਿਆ, ਦਮ ਘੁੱਟਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਪਾਇਆ। ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਭਿਆਨਕ ਸੀ। ਇਹ ਬਪਤਿਸਮਾ ਅਫਰੀਕਾ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜੀਆਂ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਉਸ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਗੁਲਾਮ ਨਵੇਂ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੇ।
ਉਸਦੀ ਅਗਲੀ ਯਾਦ ਉਸੇ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਉਮਰ ਹੁਣ ਵੀਹ ਸਾਲ ਦੇ ਕਰੀਬ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਅਜੀਬ ਗੋਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਗੋਰੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਗੋਂ ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਗਿਆ, ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕੱਟਣ ਵਾਲੇ ਬਲਾਕ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਵੱਢ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਐਵਲਿਨ ਨੇੜੇ ਹੀ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ; ਮਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ। ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਡੂੰਘੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਸੰਚਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਨੌਜਵਾਨ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਅਤੇ ਧੜ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਏ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ - ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ - ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਸੀ। ਐਵਲਿਨ ਨੇ ਗੋਰੇ ਆਦਮੀਆਂ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਨਫ਼ਰਤ ਅਤੇ ਅਲਹਿਦਗੀ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਇੰਨਾ ਵਹਿਸ਼ੀ," ਐਵਲਿਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਲੋਕ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ?"
ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਚੇਤਨਾ ਬੱਦਲਾਂ ਤੱਕ ਉੱਡ ਗਈ। ਉਹ ਆਜ਼ਾਦ, ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਹ ਲੈ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਿਰ ਕਲਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਸਾਹ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਾਂਗੀ। ਸੈਸ਼ਨ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਤੈਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਾਂ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਤੇ ਇਸ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਐਵਲਿਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮਨ ਛਾਲ ਮਾਰਨ ਨੂੰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਜ਼ਾਦ, ਹਲਕਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਸੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਐਵਲਿਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਯਾਦ ਆਈ, ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਨਾਲ ਬਚਪਨ ਦੀ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਯਾਦ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇ ਸਲਾਈਡ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਜਾਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮੂੰਹ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਹੋਰ ਵੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਡਰ ਸਿਰਫ਼ ਪਾਣੀ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਸਾਹ ਨਾ ਲੈਣ ਦਾ ਵੀ ਸੀ। ਸਾਡਾ ਸੈਸ਼ਨ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਐਵਲਿਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਐਵਲਿਨ ਲਗਭਗ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰੋਈ

ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਨੀਲੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਘਬਰਾ ਗਈ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਐਵਲਿਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਮਾਸੀ ਦੇ ਘਰ ਭੱਜ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਆਮ ਵਾਂਗ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਨੀਲਾ ਰੰਗ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਪਸੀਨੇ ਨਾਲ ਭਿੱਜੇ ਹੋਏ ਸੀ; ਇਸ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਸੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਊਰਜਾ, ਤੀਬਰਤਾ, ਅਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤ ਵੇਰਵੇ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘੀਆਂ ਸਨ। ਸਾਡੇ ਸੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਹੀ, ਐਵਲਿਨ ਇੱਕ ਸਵੀਮਿੰਗ ਪੂਲ ਵਿੱਚ ਤੁਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਈ, ਇੱਕ ਬਾਥਿੰਗ ਸੂਟ ਪਹਿਨ ਕੇ - ਜੋ ਕਿ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸੀ - ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਚਿੰਤਾ ਦੇ। ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਡਰਨ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਡਰ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ; ਇਹ ਵਰਤਮਾਨ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਐਵਲਿਨ ਦਾ ਡਰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਬਚਪਨ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਦਮਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲੱਛਣਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ। ਪਾਣੀ ਦਾ ਉਸਦਾ ਡਰ ਘੱਟ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸੁਧਾਰ ਹੋਇਆ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਭੂਤਕਾਲ ਦੀਆਂ ਨਕਾਰਾਤਮਕਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਵਰਤਮਾਨ ਪਲ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੀਵਾਂਗੇ।
ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਮੁੰਡਾ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਐਵਲਿਨ ਨੇ ਨਸਲੀ ਪੱਖਪਾਤ ਅਤੇ ਅਸਮਾਨਤਾ ਦੇ ਭਿਆਨਕ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਦਾ ਖੁਦ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ। ਅਗਲੇ ਕੇਸ ਦੀ ਵਿਸ਼ਾ, ਗੈਬਰੀਏਲਾ, ਕੋਲ ਵੀ ਇਸੇ ਵਿਸ਼ੇ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਬਕ ਸਨ।

. ਸਮਾਨਤਾ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣਾ.
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਗੈਬਰੀਏਲਾ ਨੂੰ ਮਿਲੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਚਮਕ ਨੂੰ ਵੇਖੇ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕੀ। ਉਸਦੇ ਗਹਿਣਿਆਂ, ਸੀਕੁਇਨ ਵਾਲਾ ਪਰਸ, ਅਤੇ ਚਮਕਦਾਰ, ਪੱਟੀਆਂ ਵਾਲੇ ਜੁੱਤੇ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਦੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਡਾਕਟਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਮਿਲਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨਦੇ। ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਕੱਪੜੇ ਪਾਈ ਕਾਕੇਸ਼ੀਅਨ ਔਰਤ ਜਿਸਦੀ ਚਮੜੀ ਬੇਦਾਗ਼ ਗੋਰੀ ਸੀ, ਲੰਬੇ ਸੁਨਹਿਰੇ ਵਾਲ ਸਨ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਨ, ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਬੁਲਬੁਲਾ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਚਮਕਦਾਰ ਸੀ। ਉਹ ਸੈਸ਼ਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ; ਇਹ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦਾ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਗੈਬਰੀਏਲਾ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸੈਸ਼ਨ ਲਈ ਕਿਉਂ ਆਈ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਟੈਸਟ ਦੇਣ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੌਰਾਨ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਕਾਲਜ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਟੇਟ ਬੋਰਡਾਂ ਲਈ ਵੀ ਵੱਡੇ ਟੈਸਟਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਿਆਰੀ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਟੈਸਟ ਦੇਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਚਿੰਤਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹੀ। ਦੂਜਾ ਮੁੱਦਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ, ਇਕਲੌਤਾ ਬੱਚਾ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਬਣਨ ਲਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੀ ਡਾਕਟਰ ਬਣਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਉੱਤਮਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਧੂ ਦਬਾਅ ਸੀ। ਗੈਬਰੀਏਲਾ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ, ਪਰ ਉਹ ਇੱਕ ਛੇ ਸਾਲ ਦੇ ਅਫਰੀਕੀ ਅਮਰੀਕੀ ਬੱਚੇ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਈ ਜੋ ਕਪਾਹ ਦੇ ਖੇਤ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦਾ ਸੁਰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਵਰਗਾ ਬਣ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਚਮੜੀ ਦਾ ਰੰਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕੀਤਾ; ਇਹ ਗੰਦੇ, ਧਾਗੇਦਾਰ ਚੀਥੜੇ ਸਨ ਜੋ ਉਸਦੇ ਕੱਪੜੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਜੁੱਤੇ ਜੋ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਲਈ ਵੀ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਹ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਗਰਮ ਕਪਾਹ ਦੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਕਰਕੇ ਗੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਪਿਗਟੇਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਘੁੰਗਰਾਲੇ ਸਨ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਗੈਬਰੀਏਲਾ ਉਸ ਸਰੀਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਾਇਆ।
ਉਸਨੇ ਉੱਪਰ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਔਰਤ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸਦੀ ਚਮੜੀ ਕੋਲੇ ਵਰਗੀ ਕਾਲੀ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਰੰਗ ਵਰਗੀ। ਉਹ ਮੁਸਕਰਾਈ, ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਮੋਟੇ ਗੱਲ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੱਤਾ। ਮਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਨੂੰ "ਖੰਡ" ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਗਰਮੀ 'ਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਪਾਹ ਤੋੜ ਰਹੀ ਸੀ। ਗੈਬਰੀਏਲਾ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਪਛਾਣ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਇਹ ਔਰਤ, ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਦਾਦੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਨੇੜਲਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸੀ।
ਇਹ 1800 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ ਜੇਮਸਟਾਊਨ, ਵਰਜੀਨੀਆ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਸ਼ੂਗਰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੰਮੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗੇ ਹੋਰ, ਉਸ ਵੱਡੇ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਸਥਿਤ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਝੁੱਗੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਬਾਗ ਦਾ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਮੰਮੀ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਕਪਾਹ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਸ਼ੂਗਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਡੈਡੀ ਕਿੱਥੇ ਹਨ; ਉਹ ਕਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਨਹੀਂ ਗਏ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਮਾਂ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੋਰਿਆਂ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਜੋ ਮਾੜੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਥੁੱਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਗੋਰੇ ਆਦਮੀ - ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਬਿਹਤਰ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ

ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਿਰਾਦਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਲਿਲੀ ਦੀ ਮਾਂ ਜਾਂ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਹੀਂ।"
ਲਿਲੀ ਵਿਲੀਅਮਜ਼ ਬਾਗ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀ ਛੋਟੀ ਧੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸੁਨਹਿਰੀ-ਭੂਰੇ ਵਾਲ, ਨੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਗੋਰੀ ਚਮੜੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਮਨਪਸੰਦ ਰੰਗ ਨੀਲਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਾਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਰਿਬਨ ਸਨ। ਉਹ ਅਤੇ ਸ਼ੂਗਰ ਇੱਕੋ ਉਮਰ ਦੇ ਸਨ। ਲਿਲੀ ਸੁੰਦਰ, ਰੰਗੀਨ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਦੀ ਸੀ ਜੋ ਝੁੱਗੀਆਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗ ਗੰਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਸ਼ੂਗਰ ਸਾਫ਼, ਚਮਕਦਾਰ ਰੰਗ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਣ, ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ, ਅਤੇ ਲਿਲੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਵਾਂਗ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੀ ਸੀ।
ਲਿਲੀ ਦੀ ਮਾਂ, ਮਿਸ ਐਨਾ, ਸ਼ੂਗਰ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਆਲੂ ਸੀ। ਉਹ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਇਕੱਠੇ ਖੇਡਣ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਰੱਸੀ ਦੇ ਝੂਲੇ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਝੂਲਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਹੱਥ ਫੜਦੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਛੋਟੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਸ਼ੂਗਰ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਦੂਜੇ ਗੋਰੇ ਲੋਕ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਉਹੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪਸੰਦ ਹਨ," ਸ਼ੂਗਰ ਨੇ ਫਿਰ ਰੋਂਦਿਆਂ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਕਾਲੀ ਹਾਂ। ਕਾਲੀ ਚਮੜੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਲਿਲੀ ਦੇ ਮਾਪੇ ਮੈਨੂੰ ਬੁਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਉਂਦੇ। 'ਬੱਸ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸੋ,' ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।"
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਕੁੜੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਸ਼ੂਗਰ ਲਿਲੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੁੰਦਰ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨ ਕੇ, ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲੈ ਕੇ ਸਕੂਲ ਜਾਂਦੀ ਦੇਖਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਕਦੇ ਵੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।
ਵੱਡਾ ਘਰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਪਲਾਟ 'ਤੇ ਬਣਿਆ ਇੱਟਾਂ ਦਾ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਘਰ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਭਾਰੀ, ਅਮੀਰ ਫਰਨੀਚਰ ਸੀ ਜੋ ਅਕਸਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਅਮੀਰ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਲਿਲੀ ਉੱਥੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਨੌਕਰਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਮਿਸ ਅੰਨਾ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਔਰਤ ਸੀ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਸਾਦੀ ਦਿੱਖ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਸਿਹਤ ਵਿੱਚ ਕਮਜ਼ੋਰ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼ੂਗਰ ਨੂੰ ਦਿਆਲੂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ, ਮਿਸਟਰ ਡੌਨ ਵਿਲੀਅਮਜ਼, ਲਿਲੀ ਦੇ ਪਿਤਾ, ਆਪਣੇ ਸੰਘਣੇ, ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਪੋਨੀਟੇਲ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਖਿੱਚਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਅਮੀਰ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਗ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਨੌਕਰਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ। ਸ਼ੂਗਰ ਸਕ੍ਰੀਨ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਦੇਖਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਬੈਠਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਖਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਲਿਲੀ ਦੇ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਦਾ ਧੀਰਜ ਨਾਲ

ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਵਾਂਗ, ਮਿਸਟਰ ਡੌਨ ਸ਼ੂਗਰ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਖੇਡਣ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸਿੱਖਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਜਦੋਂ ਮਿਸ ਅੰਨਾ ਦੀ ਸਿਹਤ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਗੜ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮਿਸਟਰ ਡੌਨ ਨੇ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ, ਸਹੀ ਦੱਖਣੀ ਔਰਤ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ ਜੋ ਨਸਲਾਂ ਦੇ ਮਿਸ਼ਰਣ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਖੇਡਣ ਜਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਸੀ (ਗੈਬਰੀਲਾ ਮਤਰੇਈ ਮਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਮਾਂ ਵਜੋਂ ਮਾਨਤਾ ਦਿੰਦੀ ਸੀ)। ਸ਼ੂਗਰ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਵੱਡੀ ਹੋਈ ਕਿ ਅਣਦੇਖਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ, ਨਾ ਦਿਖੇ ਜਾਣ, ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਕੀ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਲੋਕ ਉਸਦੀ ਚਮੜੀ ਦੇ ਰੰਗ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਜਾਣਦੀ ਸੀ, ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਸ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਵੱਡੀ ਹੋ ਕੇ ਕੋਈ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਫਰਕ ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਵੱਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ - ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ। ਪੜ੍ਹਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣਾ ਉਸਦੇ ਲਈ ਅਨਮੋਲ ਸਾਬਤ ਹੋਵੇਗਾ।
ਮਿਸਟਰ ਡੌਨ ਅਤੇ ਲਿਲੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗੁਪਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਨੂੰ ਮਿਸ ਅੰਨਾ ਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਦਿਆਲੂ ਸੀ। ਸਬਕ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਰੱਖੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਮਤਰੇਈ ਮਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗੇ। ਸ਼ੂਗਰ ਨੂੰ ਸਿੱਖਣਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਮੰਮੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਮਾਣ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਧੀ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਸੀ। ਸ਼ੂਗਰ ਇੱਕ ਜੋਸ਼ੀਲੀ ਕੁੜੀ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਲਈ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋਣਾ ਸਿੱਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਦੇਖੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਸੁਣੇ ਜਾਣ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖ ਰਹੀ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਮਾਂ ਬਦਲਿਆ, ਉਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਦਲ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਅਤੇ ਕੁੜੀਆਂ ਨੇ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਮਾਰਚ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸੁਣੇ ਜਾਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ। "ਜੋ ਸਹੀ ਹੈ ਉਹ ਸਹੀ ਹੈ, ਜੋ ਗਲਤ ਹੈ ਉਹ ਗਲਤ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਮੰਗ ਕੀਤੀ, ਹੁਣ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦੀ। "ਔਰਤਾਂ ਸੁਣੇ ਜਾਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।"
ਮਿਸਟਰ ਡੌਨ ਨੇ ਸ਼ੂਗਰ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਪਲਾਂਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੈਡੀਕਲ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਵਰਜੀਨੀਆ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀਆਂ ਕਾਲੀ ਮਹਿਲਾ ਡਾਕਟਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਜੋਂ ਗ੍ਰੈਜੂਏਸ਼ਨ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨੇੜਲੇ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ, ਡੀ.ਸੀ. ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਖੋਲ੍ਹੀ। ਉਸਦਾ ਘਰ ਬਿਲਕੁਲ "ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ" ਵਰਗਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਕੱਪੜੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਛਾ ਕਰਦੀ

ਸੀ। ਉਸਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਇਲਾਜ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪੈਸੇ ਦੇ ਸਕਣ ਜਾਂ ਨਾ। ਉਸਦੇ ਲਈ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਸਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਸਮਾਨਤਾ ਓਨੀ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ ਜਿੰਨੀ ਮੇਰੀ ਮੁਵੱਕਿਲ, ਗੈਬਰੀਏਲਾ ਲਈ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਲਈ ਲੜਾਈ ਲੜੀ ਸੀ: ਸਮਾਨਤਾ, ਲਿੰਗ ਜਾਂ ਚਮੜੀ ਦੇ ਰੰਗ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ।
ਸ਼ੂਗਰ ਨੇ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਕੋਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਸੀ; ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਤਿੰਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਪਾਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਛਿਆਸੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੱਕ ਡਾਕਟਰੀ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹੱਕਾਂ ਲਈ ਲੜਦੇ ਹੋਏ ਲੰਮਾ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਬਸ ਥੱਕ ਗਿਆ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਸ਼ੂਗਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕੀਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਮਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਆਏ। ਉਸਦੇ ਗਾਈਡ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਲਈ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਕੇ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਔਰਤਾਂ ਪੈਸੇ ਜਾਂ ਨਸਲ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਹੀ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਵਿਕਾਸ ਬਰਾਬਰੀ ਦੇ ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਜੀਉਣ ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੁਆਰਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਚਮੜੀ ਦੇ ਰੰਗ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਵਿਤਕਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਵਿਤਕਰੇ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਣ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੜ੍ਹੀ-ਲਿਖੀ ਕਾਲੀ ਔਰਤ ਬਣ ਗਈ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੋਰੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਡਾਕਟਰ ਵਜੋਂ ਵੀ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਅਤੇ ਗੈਬਰੀਏਲਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਮਰੀਜ਼ ਉਸਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਸਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਮੜੀ ਦੇ ਰੰਗ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਜਲਦੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਨਸਲਵਾਦ ਦੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਗੈਬਰੀਏਲਾ ਦੇ ਗਾਈਡ ਨੇ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਹੁਣ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸਵੈ-ਆਲੋਚਨਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵੇ। ਉਸਦਾ ਰੂਹ ਦਾ ਸਬਕ ਨਿਰਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਨਿਰਣਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਸੀ। ਇਹ ਟੈਸਟ ਦੇਣ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਵਾਧੂ ਚਿੰਤਾ ਪੈਦਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਇਹ ਉਹੀ ਤਰੀਕਾ ਸੀ

ਜਿਵੇਂ ਸ਼ੂਗਰ ਨੇ ਮੈਡੀਕਲ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕਲਾਸਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣ ਵੇਲੇ ਨਿਰਣਾ ਕੀਤਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਗਾਈਡ ਨੇ ਗੈਬਰੀਏਲਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਦਿਖਾਈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਅਮੀਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਇਰਿਸ਼ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਸਾਰੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨਸਲਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਸਦੀ ਚਮੜੀ ਹਲਕੀ ਚਿੱਟੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸੁੰਦਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪਹਿਨਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਬਰਾਬਰ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕਾਮੇ ਜਾਣ ਕਿ ਉਹ ਦੂਜੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਨਾਗਰਿਕ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਕਿ ਹਰ ਕੋਈ ਆਪਣੀ ਚਮੜੀ ਦੇ ਰੰਗ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਔਰਤ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਅਤੇ ਸਮਾਨਤਾ ਲਈ ਅਡੋਲ ਸੀ। ਗੈਬਰੀਏਲਾ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਨ ਲਈ ਉਲਟ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ, ਭਾਵੇਂ ਆਜ਼ਾਦੀ ਅਤੇ ਸਮਾਨਤਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੂਗਰ ਵਾਂਗ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਨੇ ਦੋਵੇਂ ਹੱਦਾਂ ਵਿੱਚ ਜੀਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੁਣ ਨਿਰਣੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸੰਤੁਲਨ ਲੱਭ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਸੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਗੈਬਰੀਏਲਾ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਪਾਹ ਦੇ ਬਾਗਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਬੰਧ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸੀ। ਇਸ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਕੁੜੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇਸ ਵਿੱਚ ਬਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਰੋਂਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ, ਉਸਦਾ ਜਨਮ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਅਮੀਰ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ, ਚੰਗੇ ਕੱਪੜੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਭੌਤਿਕ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ ਜੋ ਸ਼ੂਗਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਗੈਬਰੀਏਲਾ ਸੁੰਦਰ ਕੱਪੜੇ ਅਤੇ ਗਹਿਣੇ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਸੀ ਪਰ ਕਦੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਘੱਟ ਗਿਣਤੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡਿਆ ਜਾਂ ਅਨਿਆਂ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਸਮਾਨਤਾ ਲਈ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਗੈਬਰੀਏਲਾ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ (ਜੋ ਸਾਰੇ ਸ਼ੂਗਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸਨ) ਦਾ ਵਿਲੀਅਮਜ਼ਬਰਗ, ਵਰਜੀਨੀਆ ਨਾਲ ਇੱਕ ਖਾਸ ਪਿਆਰ ਹੈ, ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ, ਗੈਬਰੀਏਲਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉੱਥੇ ਮੰਗਣੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਦਾਦੀ, ਜੋ ਕਿ ਬਾਗਬਾਨੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਸੀ, ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ "ਸ਼ੂਗਰ" ਉਪਨਾਮ ਨਾਲ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ।

ਟੈਸਟ ਦੇਣ ਬਾਰੇ ਗੈਬਰੀਏਲਾ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਹੁਣ ਵੱਖਰੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤਿਆਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਚਿੰਤਾ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣਨ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ ਹੈ - ਇਹ ਸ਼ੂਗਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਚਮੜੀ ਦੇ ਰੰਗ ਲਈ ਨਿਰਣਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ
ਜਾਣਨ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਨੂੰ "ਵਿਰਾਮ ਚਿੰਨ੍ਹ" ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮਿਲੀ ਹੈ ਤਾਂ
ਜੋ ਉਹ ਇਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਣਾ ਸਕੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਗਿਆ ਸੀ।
ਬ੍ਰਾਇਨ ਬਲੈਂਕਿਨਸ਼ਿਪ

ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੀਆਂ ਨਸਲਾਂ, ਸਾਰੇ ਧਰਮ, ਸਾਰੇ ਰੰਗ, ਦੋਵੇਂ ਲਿੰਗ, ਅਤੇ ਕਈ ਕੌਮੀਅਤਾਂ ਦੇ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਹਰ ਪਾਸਿਓਂ ਸਿੱਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਮਰਨ ਵੇਲੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਾਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਮੜੀ ਦੇ ਰੰਗ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਿੰਗ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪਛਾਣ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਬਾਹਰੀ ਅਤੇ ਅਸਥਾਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਜੇਕਰ ਹਰ ਕੋਈ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲੈਂਦਾ, ਤਾਂ ਨਸਲਵਾਦ ਤੁਰੰਤ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।
ਕੋਈ ਵੀ ਆਤਮਾ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਮਾਸੂਮ ਬੱਚੇ ਵੀ ਵਿਤਕਰੇ ਅਤੇ ਪੱਖਪਾਤ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਸ਼ੂਗਰ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਜਾਣ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸਹੇਲੀ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਲੇਖਕਾ, ਡੋਨਾ, ਨੇ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਕੈਂਪਾਂ ਵਿੱਚ ਬਚਪਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ। ਪਿਆਰ ਦੇ ਸਬਕ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਕਿੰਨੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਲੱਗ ਜਾਣਗੀਆਂ?

. ਬਚਪਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧ.
2011 ਦੇ ਆਪਣੇ ਕਰੂਜ਼ 'ਤੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ, ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਬਚਪਨ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸ ਰਹੇ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗਾ ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ
ਤੋਂ ਘਰ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਗਈ। ਮੈਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਗਈ ਸੀ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਭੈਣ ਡੇਬਰਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਟੌਨਸਿਲ ਕੱਢੇ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਗੈਸ ਨਾਲ ਸੌਂ ਗਏ

ਸੀ। ਆਈਸ ਕਰੀਮ ਅਤੇ ਜੈੱਲ-ਓ ਖਾਣ ਦੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਜਾਣ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਵ੍ਹੀਲਚੇਅਰ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਮੈਂ ਰੋਈ ਅਤੇ ਵ੍ਹੀਲਚੇਅਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਬੈਠੀ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਘਰ ਪਹੁੰਚਾਂਗੇ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਯਕੀਨਨ, ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵੱਲ ਵਧਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜੋ ਬਚਪਨ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਸਲੇਟੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ - ਸਭ ਕੁਝ ਸਲੇਟੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਬੰਦ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਅੱਠ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਅਤੇ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੁੱਤੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਮੈਂ ਨੰਗੇ ਪੈਰ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਗੈਸ ਚੈਂਬਰ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਵੱਲ ਵ੍ਹੀਲਚੇਅਰ 'ਤੇ ਧੱਕਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪਛਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਅੱਖਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਸਿਰਫ਼ ਸਿਰਾਂ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਰੋਇਆ।
ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਰਗਰਮ ਬੱਚਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਵ੍ਹੀਲਚੇਅਰ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨੀ ਕਿਉਂ ਡਰਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ ਇਹ ਜਾਣਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਸੈਮੀਨਾਰਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਹਰ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ।
ਡੋਨਾ ਆਫਟਰਡਿੰਗਰ

ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਡਰ, ਡਰ, ਪ੍ਰਤਿਭਾ, ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਡੋਨਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਾਰ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਪੈਨਿਕ ਅਟੈਕ ਅਤੇ ਵ੍ਹੀਲਚੇਅਰ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰਕਸੰਗਤ ਕਾਰਨ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੋਚਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੰਨੀ ਡਰੀ ਹੋਈ ਕਿਉਂ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਫਿੱਟ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਗੈਸ-ਚੈਂਬਰ ਵ੍ਹੀਲਚੇਅਰ ਨਾਲ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਬੰਧ ਸਮਝ ਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ। ਡਰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ - ਅਤੇ ਇਹ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ।
ਗੇਲ, ਜਿਸਦੀ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਡੋਨਾ ਵਰਗੀ ਸੀ, ਨੂੰ ਇਨਸੌਮਨੀਆ ਦੇ ਗੰਭੀਰ ਲੱਛਣ ਸਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਲਾਜ ਦਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਦਾਸ ਹੋ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਕੈਂਪਾਂ

ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ। ਉੱਥੇ ਲਿਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮਸ਼ੀਨ ਗਨ ਨਾਲ ਲੈਸ ਨਾਜ਼ੀਆਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਧਾਵਾ ਬੋਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੁੱਤੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਹ ਘਬਰਾ ਗਈ ਅਤੇ ਡਰ ਗਈ, ਸਿਰਫ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਨਾਜ਼ੀਆਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕੈਂਪ ਵਿੱਚ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਗੇਲ ਆਪਣੇ ਕੈਦੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ "ਆਪਣੀ ਜੀਭ ਕੱਟ ਰਹੀ ਸੀ" ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਵੱਲ ਗਈ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇੱਜ਼ਤ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਕੋਈ ਡਰ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ।
ਇਸ ਦੁਖਦਾਈ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਗੇਲ ਦੀ ਨੀਂਦ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਇਹ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਉਸਦੀ ਇਨਸੌਮਨੀਆ ਦੂਰ ਹੋ ਗਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਜਰਮਨ ਸੈਨਿਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਚਾਨਕ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਜਾਗ੍ਰਿਤੀ ਉਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਤੋਂ। ਉਸਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਜਾਂ ਮੂਲ ਕਾਰਨ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਜ਼ਖ਼ਮ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਗੇਲ ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਜੀਭ ਨੂੰ ਕੱਟੇ ਬਿਨਾਂ ਜਾਂ ਗੰਭੀਰ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੇ ਡਰੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣਾ ਮਨ—ਆਪਣਾ ਸੱਚ—ਬੋਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬੀਤੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਹ ਆਜ਼ਾਦ ਹੈ।
ਅਗਲੀ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੂੰ ਸੱਤਾਧਾਰੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਬਾਰੇ ਇਹ ਸਬਕ ਸਿੱਖਣੇ ਪਏ। ਉਹ ਵੀ, ਜੋ ਕਦੇ ਗੁਲਾਮ ਸੀ, ਹੁਣ ਆਜ਼ਾਦ ਹੈ।

. ਗੁਲਾਮੀ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾਉਣਾ. ਇਹ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹਾਂ? ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਜਿਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਮੈਂ ਪੜ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਬਹੁਤ ਪਤਲਾ ਅਤੇ ਝੁਰੜੀਆਂ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬਰਲੈਪ-ਕਿਸਮ ਦਾ ਟਿਊਨਿਕ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਰਗੇ ਫਰੇਮ 'ਤੇ ਕਮਰ 'ਤੇ ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਅੱਸੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਲੱਗਦੀ ਸੀ ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਘੋਰ ਗਰੀਬੀ ਦੇ ਉਲਟ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਕੀਮਤੀ ਸੋਨੇ ਦੀ ਅੰਗੂਠੀ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਨੀਲੇ, ਚੰਦਰਮਾ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦਾ ਪੱਥਰ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਨਿੱਕਲ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇੱਕ ਜਵਾਨ, ਸੁੰਦਰ, ਸਟ੍ਰਾਬੇਰੀ-ਸੁਨਹਿਰੀ ਕੁੜੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਸਭ ਤੋਂ ਕਠੋਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਇਕੱਲਤਾ ਹੀ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਤਬਦੀਲੀ ਲਿਆ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਉਸਨੂੰ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਅਤੇ ਬਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਘੋੜਿਆਂ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਉਸਦੇ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਉਹ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਘੋੜਾ ਚਲਾਉਂਦੀ ਸੀ - ਬਹੁਤ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ

ਅਟੱਲ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਅਤੇ ਦਹਿਸ਼ਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਪੀੜਤ ਵਰਗੀ ਸੀ। ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਜਾਂ ਬਚਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੜਨਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ।
ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਆਖਰੀ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚ ਲੱਗੀ ਅੱਗ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠਾ ਦੇਖਿਆ, ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ। ਮੈਂ ਦੇਖ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਗੁਰਦੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅੰਗ ਭੁੱਖਮਰੀ ਕਾਰਨ ਬੰਦ ਹੋਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਅੱਗ ਦੇ ਕੋਲ ਡਿੱਗ ਪਈ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਧੜਕਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਮਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰਸਯੋਗ, ਬੇਕਾਰ, ਅਦਿੱਖ ਤਰੀਕਾ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡਿਆ, ਮੈਂ ਉਸ ਮਾਨਸਿਕ ਗੁਲਾਮੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜਵਾਬੀ ਲੜਾਈ ਲੜਨ ਨਾਲੋਂ ਬੁਰਾਈ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਬਿਹਤਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿ ਜਵਾਬੀ ਲੜਾਈ ਲੜਨਾ ਅਤੇ ਮਰਨਾ ਗੁਲਾਮ ਬਣ ਕੇ ਜੀਣ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਤਾਨਾਸ਼ਾਹ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਜਵਾਬੀ ਲੜਾਈ ਕਰਕੇ ਗੁਆਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ।
ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਪਾਤਰ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪਾਤਰ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਸਨ, ਜਿਸਦੀ ਮੌਤ ਉਦੋਂ ਹੋਈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਲਗ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਬਚਪਨ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਤਾਨਾਸ਼ਾਹ ਮੇਰਾ ਦੂਜਾ ਪਤੀ ਸੀ, ਜੋ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਧੀ ਉਸ ਨਾਲ ਰਹੇ ਸੀ।
ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਜੋ ਸਬਕ ਸਿੱਖਿਆ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਵਾਨ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਹੋਣਾ ਠੀਕ ਹੈ। ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਬਾਲਗ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਸਹਾਇਤਾ, ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਅਤੇ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲੋਂ ਲੜਨਾ ਬਿਹਤਰ ਸੀ। ਪਾਲਣਾ ਇੱਕ ਹੌਲੀ ਮੌਤ ਹੈ।
ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਜੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਹਾਂ ਉਹ ਜਾਨਵਰਾਂ ਅਤੇ ਸਮਾਜ ਦੁਆਰਾ ਹਾਸ਼ੀਏ 'ਤੇ ਧੱਕੇ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਡੂੰਘਾ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਪੱਚੀ ਸਾਲ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਅਤੇ ਅਪਾਹਜ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਿਤਾਏ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਧੀ, ਮੇਰੀ ਇਕਲੌਤੀ ਬੱਚੀ ਲਈ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਬੰਧਨ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਗੁਲਾਮੀ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਹਮਦਰਦੀ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ

□□ □□□□ □□□□ □□□□ □□□□□□□ □□□□□ □□□□ □□□□□ □□ □□□ - □□□□□ □□□□□□ □□□ □□□□□□□

□□□□ □□ □□□□□ □□□□ □□□ □□□□□ □□□ □□□□□ □□□□□ □□□ □□□□ □□□□□□ □□ □□□ □□□□ □□□□□□ □□□□□□□ □□□ □□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□ □□□□, □□□□□ □□□□, □□□ □□□□□□□ □□□□ □□□ □□□□□ □□□ □□□□ □□□□ □□ □□□□□ □□□ □□□□□ □□□□□□ □□□ □□□□□□ □□□ □□□□ □□□ □□□□□□ □□ □□ □□□□□ □□□□ □□□□□□□ □□□□ □□□ □□□ □□□ □□□□□□ □□ □□, □□□□□ □□□ □□□□□ □□ □□□□□ □□□□, □□□ □□□□, □□□□□□□□ □□□ □□□□ □□□□ □□□□□□□□ □□□ □□□□□ □□□□ □□□□ □□□ □□□ □□ □□□ □□□ □□□□□□ □□□□□ □□□ □□□□ □□□□ □□□ □□□□□ □□ □□□ □□ □□□ □□□□ □□□□□□□ □□□□□ □□□ □□□□□ □□ □□, □□ □□□□□ □□□□ □□ □□□ □□□□□ □□, □□□ □□□□□ □□□□□□□ □□, □□□□□ □□□ □□□□ □□ □□□□□ □□□□□ □□□□ □□□ □□□□□ □□□□ □□□□ □□□□ □□□□□ □□ □□□ □□□□ □□□□, □□ □□ □□□ □□□□ □□□ □□□□□□ □□□ □□□□□ □□□ □□□□ □□□ □□ □□□ □□□ □□□□ □□□□ □□□□ □□□ □□□□□ □□, □□□□ □□□□□ □□□ □□ □□□□ '□□, □□□ □□□□□ □□□□□□ □□□, □□□□ □□□ □□□□□□, □□□□ □□□ □□□□□, □□□□ □□□□ □□ □□□□□ □□ □□□□ □□□ □□ □□□□□□ □□□□□□ □□ □□ □□□□ □□□□ □□□□ □□□□□□ □□□□□ □□□ □□ □□□□□□ □□□ □□□□ □□□□ □□□□□□□□ □□□ □□□□□□ □□ □□□□□ □□□ □□□□ □□□ □□□□□ □□□ □□□□ □□□ □□□ □□□□ □□, □□ □□□□ □□□□ □□□ □□□□ □□□ □□□ □□□□ □□, □□ □□□ □□□□□□ □□ □□□ □□□ □□□ □□□□ □□, □□ □□□□ □□ □□□□, □□□□□□ □□□ □□□□□□ □□□□□ □□□□ □□□□□□□□□ □□□□ □□□□-□□□□ □□□ □□□□, □□□□□□ □□ □□□ '□□ □□□□□□□□ □□□ □□□ □□□□ □□□□ □□□□ □□□□; □□ □□□□□□□□ □□□ □□ □□□□□□ □□□□ □□□□□□□

□□ □□□ □□□ □□□□ □□□□ □□□□ □□□□□□□□ □□□□□ □□ □□□□ □□□□□□ □□□□ □□□ □□□□□ □□□□ □□□□ □□ □□ □□□□□ □□□□ □□□ □□□□□□□□ □□□ □□□ □□□□□□□□ □□□□ □□□ □□□□□ □□□□□ □□□□□□ □□□□ □□□ □□ □□ □□□□□ □□□ □□ □□□□□ □□ □□□ □□□ □□□□□□ □□ □□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□ □□□□ □□ □□□□ □□□□ □□□ □□□ □□□□ □□, □□ □□□□ □□□□□ □□□□□ □□□□□ □□□, □□□□ □□□□□□ □□□□□ □□□□, □□ □□□□ □□□□□□, □□□□□□ □□□ □□□□ □□□ □□□□ □□ □□□□□□□□ □□ □□□ □□□ □□ □□□ □□□□□ □□□□ □□□□ □□□□, □□□□□ □□□□□ □□□□□ □□□□□ □□□□ □□□□ □□□□□ □□□ □□□□□ □□□ □□□□□ □□□□ □□□□□ □□□ □□□□□ □□□

ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਪੰਜ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਦੌਰਾਨ, ਸਟੈਸੀ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਹਾਜ਼ਰੀਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਲੈਣਾ ਹੋਰ ਵੀ ਔਖਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਜਾਂ ਬਚਪਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਪਰਾਗ ਜਾਂ ਹੋਰ ਐਂਟੀਜੇਨ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਊਯਾਰਕ ਹਡਸਨ ਵੈਲੀ ਦੀ ਗਰਮੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਘਾਹ, ਫੁੱਲ ਅਤੇ ਰੁੱਖ ਖਿੜ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਿੱਥੇ ਤੀਬਰ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਦਮੇ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਹੋਰ ਕਾਰਕ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮੂਹ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਸਟੈਸੀ ਦੇ ਮੂੰਹ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਮਾਈਕ੍ਰੋਫ਼ੋਨ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਵਲੰਟੀਅਰ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਸਮੂਹ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੇ ਬੋਲੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਸੁਣ ਸਕੇ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਮੂਹ ਮੈਂਬਰ, ਅਲਾਬਾਮਾ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਰਜਨ, ਆਪਣੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰਾ "ਬੇਤਰਤੀਬ" ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਮਾਈਕ੍ਰੋਫ਼ੋਨ ਧਾਰਕ, ਸਟੈਸੀ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਕੋਲ ਬੈਠਾ, ਇੱਕ ਸਪੀਚ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਹ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਸੀ।
ਸਟੈਸੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਯਾਦ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸੇਬ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਖਾ ਕੇ ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਘੁੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਘਬਰਾ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ "ਬ੍ਰੈੱਡ ਬਾਲ" ਦਿੱਤੇ ਤਾਂ ਜੋ ਸੇਬ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪੇਟ ਤੱਕ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ। ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਸਾਹ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਡਰ ਗਈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗਿੱਟਿਆਂ ਤੋਂ ਉਲਟਾ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸੇਬ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਸਟੈਸੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਸੇਬ ਦੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਸੀ।
"ਮੌਤ ਤੱਕ ਡਰ ਗਈ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
ਇਹ ਵਾਕੰਸ਼ ਉਹ ਪੁਲ ਬਣ ਗਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਪਰਦਾ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੋਂ 'ਮੌਤ ਤੋਂ ਡਰੇ ਹੋਏ' ਸੀ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਸਦਾ ਜਵਾਬ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮਿਲ ਗਿਆ।
ਉਹ ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਰੋਇੰਗਬੋਟ ਤੋਂ ਝੀਲ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਲਹਿਰਾਂ ਕਿਸ਼ਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਲੈ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕਿਨਾਰੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਅਤੇ ਦੂਰ ਲੈ ਗਈਆਂ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੰਨਾ ਥੱਕ ਗਿਆ ਕਿ ਹੋਰ ਤੈਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਦਦ ਲਈ ਉਸਦੀ ਚੀਕ ਸੁਣਨ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਡੁੱਬ ਗਿਆ, ਹਾਫਾਂ ਮਾਰਦਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਝੀਲ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਨਿਗਲ ਗਿਆ।

ਸਟੈਸੀ ਦਾ ਸਾਹ ਤੇਜ਼ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਚੇਤਨਾ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਉੱਪਰ, ਝੀਲ ਅਤੇ ਬੱਦਲਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਤੈਰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲ ਗਈ। ਉਹ ਹੁਣ ਇੰਨੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਅਤੇ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਸਾਹ ਲੈ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾਇਆ, ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਦੋਂ ਵੀ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਾਹ ਘੁੱਟਣ ਵਾਲੀ ਕੁੜੀ ਅਤੇ ਡੁੱਬਦੇ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਬਾਰੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਭਾਵਨਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸਾਹ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੀਆਂ।
ਮਾਈਕ੍ਰੋਫ਼ੋਨ-ਹੈਂਡਲਿੰਗ ਸਪੀਚ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਨੇ ਵੀ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਲੈਵੀਕੂਲਰ ਸਾਹ ਲੈਣਾ ਡਾਇਆਫ੍ਰਾਮਮੈਟਿਕ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਰਜਨ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ।
ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਦੇ ਡਰ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ।
ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ "ਮੌਤ ਤੱਕ" ਨਹੀਂ ਡਰਾਉਣਗੀਆਂ।
ਰੇਨਾਟਾ ਦੀ ਕਹਾਣੀ, ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਦਾ ਹੋਰ ਸਮਰਥਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ।

. ਡਰ ਤੋਂ ਪੂਰਤੀ ਤੱਕ.
ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਹੀ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸਹਿਜ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕਰਨਾ ਸਿਆਣਪ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮੇਰਾ ਜਨਮ 1952 ਵਿੱਚ ਇਟਲੀ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕੰਢੇ ਵਾਲੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਬੀਚ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਕੰਕਰੀਟ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਤੰਗ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨੀਆਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਇੱਕ ਉੱਚੇ ਵੱਡੇ ਕੋਰੀਡੋਰ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਬੀਚ 'ਤੇ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਕੋਰੀਡੋਰ ਦੇ ਪਾਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੈਰਾਪੇਟ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਉੱਪਰ ਕੁਝ ਕੰਡਿਆਲੀ ਤਾਰ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਹੇਠਲੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਹੋਰ ਉਦਯੋਗਿਕ ਉਸਾਰੀਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਸਕਣ। ਮੈਂ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਸਹੀ ਵੇਰਵਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਿਜਲੀ ਪਲਾਂਟ ਸੀ। ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਕਦੋਂ ਢਾਹਿਆ

ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ 1954 ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ।
ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉੱਥੋਂ ਲੰਘਦੇ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਬੇਚੈਨ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਜਾਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਬਹੁਤ ਤੀਬਰ ਅਤੇ ਮਨਮੋਹਕ ਸੀ। ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਗਰਮੀ ਬਹੁਤ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸੂਰਜ ਸਿੱਧਾ ਕੰਕਰੀਟ 'ਤੇ ਡਿੱਗਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉੱਥੋਂ ਲੰਘਿਆ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਫਿਲਮ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ: ਇੱਕ ਔਰਤ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਜੋ ਬੀਚ ਵੱਲ ਭੱਜ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਅੱਗੇ ਸੀ, ਆਦਮੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਗੂੜ੍ਹੇ ਰੰਗਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਲੰਬੇ, ਘੁੰਗਰਾਲੇ ਵਾਲ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਕੰਢੇ ਵੱਲ ਭੱਜ ਰਹੇ ਸਨ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਬਚ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਗੰਭੀਰ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਕਿ ਦੋ ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਉਮਰ ਦੀ ਕੁੜੀ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਹ ਔਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਉੱਤਰੀ ਅਫਰੀਕਾ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸੁਪਨੇ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਜਾਂ, ਸਗੋਂ, ਬੁਰੇ ਸੁਪਨੇ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਸਲੇਟੀ ਸਮੁੰਦਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲਹਿਰ ਦਾ ਸੀ ਜੋ ਅਚਾਨਕ ਉੱਠਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਡੁੱਬ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਕਦੇ ਮੈਂ ਬੀਚ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਕਦੇ ਮੈਂ ਕੰਕਰੀਟ ਦੇ ਬੰਨ੍ਹ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਭਾਵਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘਬਰਾਹਟ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਗ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਿਸ਼ੋਰ ਸੀ ਤਾਂ ਬੁਰੇ ਸੁਪਨੇ ਅਜੇ ਵੀ ਦੁਹਰਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ, ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਹੋਰ ਵੇਰਵੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ: ਇੱਕ ਹਨੇਰੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕੰਢੇ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼, ਗੂੜ੍ਹੇ ਵਰਦੀਆਂ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਬੰਦੂਕਾਂ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਸਾਥੀ ਦੋਵੇਂ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਰਹੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਗੋਲੀਆਂ ਤੋਂ ਬਚਾਅ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਤੈਰਿਆ, ਪਰ ਲਹਿਰਾਂ ਉੱਚੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਬੰਨ੍ਹ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਦਬਾ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਾਹ ਲੈਣ ਲਈ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਬਚੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਡੁੱਬ ਗਿਆ।
ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਸਮੱਸਿਆ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕੱਪੜੇ ਸਿਲਾਈ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਡਰੈਸਮੇਕਿੰਗ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਵੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੰਬੇ ਜ਼ਿੱਪਰਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਿਆਰ ਕੱਪੜੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਜੇ ਮੈਂ ਸਵੈਟਰ ਪਹਿਨਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਘੁਮਾ ਕੇ, ਕਾਲਰ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖ ਕੇ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਡਰੈਸਮੇਕਰ ਕੋਲ ਗਏ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਮੱਸਿਆ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਭੁੱਲ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਔਰਤ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ

ਪਹਿਰਾਵਾ ਫੇਰਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਘਬਰਾ ਗਈ ਅਤੇ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਹਿਲਾਉਣ ਲੱਗ ਪਈ, ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ।
ਮੈਂ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਮੁੰਦਰ ਕਿਨਾਰੇ ਜਾਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਤੈਰਨਾ ਸਿੱਖ ਲਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰੇਤ 'ਤੇ ਲੇਟਣ ਵੇਲੇ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਤਰਕਹੀਣ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਲਹਿਰ ਅਚਾਨਕ ਆ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਡੁਬੋ ਦੇਵੇਗੀ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਸਮੁੰਦਰ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਲੇਟਿਆ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਆਮ ਨਾਲੋਂ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਲੰਬੀ ਲਹਿਰ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਦੇ ਤੌਲੀਏ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਈ। ਉਹ ਹੱਸ ਪਈ; ਮੈਂ ਡਰ ਨਾਲ ਜੰਮ ਗਈ ਸੀ।
ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਲਿਆ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਵੱਡੀ ਫੈਕਲਟੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਨਵੰਬਰ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੌਸਮ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹਲਕਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਖਿੜਕੀਆਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਸਨ। ਮੇਜ਼ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਸਨ, ਇੱਕ ਹਨੇਰੀ ਸਤ੍ਹਾ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੀ ਇੱਕ ਚਾਦਰ ਨਾਲ ਢੱਕੀ ਹੋਈ ਸੀ ਜੋ ਤਸਵੀਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਜਦੋਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਪੱਖਿਆਂ ਦੀ ਕੋਮਲ ਆਵਾਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਨੋਟਸ ਅਤੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ - ਪਰ ਇਹ ਹੁਣ ਮੇਰਾ ਚਿਹਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਮੈਂ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੀ। ਫਿਰ, ਇਹ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਵੀਹਵਿਆਂ ਦੇ ਅਖੀਰ ਜਾਂ ਤੀਹਵਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਲੰਬੇ, ਘੁੰਗਰਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਅਤੇ ਗੂੜ੍ਹੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ। ਕਮਰਾ ਵੱਖਰਾ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਪੱਖਾ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਦੋਸਤਾਨਾ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਭੱਜਣਾ ਪਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਗੇਸਟਾਪੋ ਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਮ ਲੱਭ ਲਏ ਸਨ। ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਬੀਚ, ਸਾਡੇ ਡਰ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਮੌਤ ਦਾ ਵਧੇਰੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਫਲੈਸ਼ਬੈਕ ਮਿਲਿਆ। ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਸਤੰਬਰ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਸਮੁੰਦਰ ਕਿਨਾਰੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ। ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਉਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਨਹੀਂ ਉਤਾਰੇ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਬੀਚ ਦੀ ਪਾਣੀ ਦੀ ਲਾਈਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਤੁਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਹੱਸਦੇ ਹੋਏ। ਇਟਲੀ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸਮੁੰਦਰ ਘੱਟ ਹੈ, ਅਤੇ ਲੰਬਾ ਬੀਚ ਸਮੇਂ- ਸਮੇਂ 'ਤੇ, ਚੱਟਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਉਸਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵੰਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਿੰਨੀਪੀਅਰ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ

ਹੁਣੇ ਕੁਝ ਕਾਂਗਰਸਾਂ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਦੋ ਪੇਪਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੰਨਾ ਵਧੀਆ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਹਲਕਾ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਅਚਾਨਕ, ਅਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਪੱਥਰੀਲੀਆਂ ਉਸਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ, ਜਿਸਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਤੁਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਾਣੀ ਸਾਡੇ ਗਿੱਟਿਆਂ ਜਾਂ ਸ਼ਿਨਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਦੂਰ ਵਾਲੇ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ; ਮੇਰਾ ਇਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕੰਟਰੋਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਚੁੱਪ ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕਿਆ; ਮੈਂ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਭੂਤ ਵਾਂਗ ਚਿੱਟਾ ਸੀ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਨੇੜੇ ਦੀ ਇੱਕ ਚੱਟਾਨ ਕੋਲ ਲੈ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਕੁਝ ਦੇਰ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ। ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਬਦ ਜੋ ਮੈਂ ਕਹਿ ਸਕਿਆ ਉਹ ਸਨ, "ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਸੱਚ ਹੈ।" ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪਿਆ।
ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਕੱਟਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜੋ ਕੁਝ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਅਨੁਭਵ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸੀ ਅਤੇ ਸਵਿਮਸੂਟ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਚੱਟਾਨਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਮੀਟਰ ਤੱਕ ਫੈਲੀਆਂ ਹੋਣ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਅਤੇ ਡਰਾਉਣੇ ਖੰਭੇ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਨ। ਅਨੁਭਵ ਇੰਨਾ ਤੀਬਰ ਅਤੇ ਇੰਨਾ ਅਚਾਨਕ ਸੀ, ਇੰਨਾ ਅਚਾਨਕ, ਕਿ ਮੈਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਗਿਆ, ਹੋਰ ਖਰੀਦੀਆਂ, ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਇਹਨਾਂ ਤਜਰਬਿਆਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਅਤੇ ਅਕਾਦਮਿਕ ਖੋਜ ਨੂੰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ, ਪ੍ਰਤੀਕਵਾਦ, ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਪੀ.ਐਚ.ਡੀ. ਖੁਦ ਦੂਜੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਮੱਧਯੁਗੀ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਅਧਿਐਨ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਬਾਰੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹਨੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮਾਨ ਸੋਚ ਵਾਲੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਤਕਨੀਕਾਂ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਹਿਪਨੋਥੈਰੇਪਿਸਟ ਵਜੋਂ ਯੋਗਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਉੱਨਤ ਤਕਨੀਕਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਹਿਪਨੋਥੈਰੇਪੀ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਅਭਿਆਸ ਚਲਾਇਆ ਹੈ।

ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਿਪਨੋਥੈਰੇਪੀ ਹੱਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਸਭ ਤੋਂ ਆਮ ਤਕਨੀਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹਨ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਗਾਹਕਾਂ ਨਾਲ ਵਰਤਦਾ ਹਾਂ।
ਰੇਨਾਟਾ ਬਾਰਟੋਲੀ

ਰੇਨਾਟਾ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਸਨ, ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਅਨੁਭਵ ਅਸਲੀ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਡਰ ਅਤੇ ਅਧਰੰਗ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਦਮੇ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੱਛਣਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਛੱਡਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।
ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸਾਰੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਤਕਨੀਕਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਰੇਨਾਟਾ ਨੇ ਫਲੈਸ਼ਬੈਕ ਅਤੇ ਝਲਕਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਾਣੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾਂ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸੁਪਨਿਆਂ ਰਾਹੀਂ, ਅਤੇ ਫੈਕਲਟੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਦਾ ਅਵਚੇਤਨ ਮਨ ਉਸਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਕੰਮ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਸਾਧਨ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਰੇਨਾਟਾ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਹਿੰਮਤ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਪੁਰਾਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ, ਸ਼ੱਕ ਅਤੇ ਖੱਬੇ ਦਿਮਾਗ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਸਕਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਰੇਨਾਟਾ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਅਤੇ ਧੰਨ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਰਸਤਾ ਮਿਲਿਆ।
ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਆਖਰੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ, ਜੂਡਿਥ, ਇੱਕ ਸਵੈ-ਵਰਣਿਤ "ਖੱਬੇ ਦਿਮਾਗ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਅਕਤੀ" ਵੀ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਸ਼ੱਕਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਉਤਸੁਕ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਇਲਾਜ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵੀ ਅਨੁਭਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਰੀਰਕ ਲੱਛਣ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸਮਝ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

. ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ. ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੱਬੇ-ਦਿਮਾਗ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਿਗਿਆਨੀ ਅਤੇ ਪਸ਼ੂ ਚਿਕਿਤਸਕ ਵਜੋਂ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਬ੍ਰਾਇਨ ਵੇਇਸ ਸੈਮੀਨਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨੇ "ਮੇਨੀ ਲਾਈਵਜ਼, ਮੈਨੀ ਮਾਸਟਰਜ਼" ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇੰਨੇ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਫੋਰਟ ਲਾਡਰਡੇਲ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨੌਂ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਟਿਕਟਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਦਿਨ ਗਿਣ ਲਏ। ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ ਕਿ ਇੱਕ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਇੰਨੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਤੋਂ ਮਖੌਲ ਅਤੇ ਨਫ਼ਰਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸ "ਰਹੱਸਮਈ" ਤਕਨੀਕ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਆਇਆ ਸੀ ਜੋ ਅਣਜਾਣ ਦਰਦਾਂ, ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਫੋਬੀਆ ਅਤੇ ਹੈਂਗ-ਅਪਸ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਹੱਲ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਡਾ. ਵੇਇਸ ਦੀਆਂ ਕਈ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸੀਡੀਜ਼ ਆਰਡਰ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਰਾਤ "ਥਰੂ ਟਾਈਮ ਇਨਟੂ ਹੀਲਿੰਗ" ਸੁਣਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਅਚਾਨਕ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਇੱਕ ਸੁਨਹਿਰੀ ਫਰੇਮ ਵਾਲੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਲੰਬਾ ਅਤੇ ਪਤਲਾ, ਚਿੱਟਾ ਅਤੇ ਯੂਰਪੀਅਨ ਦਿੱਖ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ 1700 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਅਖੀਰਲੇ ਸ਼ੈਲੀ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਅਤੇ ਹੈੱਡਡ੍ਰੈਸ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਮਿਲਿਆ। ਉਸਦੇ ਘੁੰਗਰਾਲੇ, ਲਾਲ-ਭੂਰੇ ਵਾਲਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਫਰੇਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਦਰਸ਼ਣ ਦੀ ਅਗਲੀ ਝਲਕ ਵਿੱਚ, "ਮੇਰਾ" ਹੱਥ ਇੱਕ ਵਕਰ ਕੰਧ ਦੇ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਟਾਵਰ ਵਾਂਗ, ਪਿੱਛੇ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਰਸਮੀ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੈਂ ਟ੍ਰਾਂਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ, ਜਿਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਜਿਹਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਬ੍ਰਾਇਨ ਵੇਇਸ ਦੇ ਸੈਮੀਨਾਰ ਦਾ ਦਿਨ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਸਹੇਲੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਮੈਨੂੰ ਕਨਵੈਨਸ਼ਨ ਸੈਂਟਰ ਵਿੱਚ ਜਲਦੀ ਮਿਲੇ। ਅਸੀਂ ਡਾ. ਵੇਇਸ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਕਤਾਰ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸੀਟਾਂ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਕੰਬਲ, ਸਿਰਹਾਣੇ ਅਤੇ ਯੋਗਾ ਮੈਟ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਸੀ (ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਰਟ ਸਨ)। ਪਹਿਲੀ ਸਵੇਰ ਦੀ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ, ਇੱਕ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਗੱਲ ਵਾਪਰੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ, ਮੈਂ ਜੀਵਨ ਭਰ ਕੁਝ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਜਦੋਂ ਮੌਤ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਗਿਲੋਟਿਨ ਦਾ ਬਲੇਡ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਿਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਫ਼ਰਤ ਭਰੀ ਭੀੜ ਵਿੱਚ

ਘੁੰਮਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਸਿਰ ਰੁਕ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਹਿਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਸਿਰ ਸੀ) ਇੱਕ ਤੀਹ ਸਾਲ ਦੀ, ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਚੀਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਸੁਨੇਹਾ ਸੁਣਿਆ: "ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਨਿਰਣਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।" ਮੈਂ ਸੁੰਨ ਹੋਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚੋਂ ਜਾਗਿਆ, ਅਤੇ ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਗਰਦਨ ਦਾ ਦਰਦ ਝੱਟ ਹੀ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਗਰਦਨ ਨੂੰ ਹਰ ਪਾਸੇ ਮੋੜਦਾ ਰਿਹਾ - ਹੁਣ ਕੋਈ ਦਰਦ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ।
ਬ੍ਰੇਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨੇੜੇ ਦੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ। ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ ਸੈੱਲ ਫ਼ੋਨ ਫੜਿਆ; ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਅੰਗੂਠੀ ਫੜੀ। ਇਸ ਅਭਿਆਸ ਦੌਰਾਨ, ਡਾ. ਵੇਇਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਨੂੰ ਫਿਲਟਰ ਨਾ ਕਰੀਏ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੇਰਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਸਪੀਡਬੋਟ ਦੀ ਤਿਕੋਣੀ ਖਿੜਕੀ ਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਵਿੰਡਸ਼ੀਲਡ ਦੇ ਪਾਸੇ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਝੀਲ ਦਾ ਇੱਕ ਨੰਗਾਸੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਪਹਾੜ ਅਤੇ ਜੰਗਲ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਟ੍ਰਾਂਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਗਏ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ (ਜੋ ਉੱਤਰ ਤੋਂ ਆਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਸੀਟਾਂ ਦੂਰ ਸੀ) ਪਹਾੜਾਂ ਅਤੇ ਜੰਗਲਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰੀ ਇੱਕ ਝੀਲ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਸਪੀਡਬੋਟ ਸੀ।
ਮੇਰੇ ਸਾਥੀ ਨੇ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਸਾਬਣ ਦੀ ਲਗਭਗ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ - ਨਾ ਕਿ ਕੋਝਾ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਚਿੱਟੇ ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਉੱਡਦੇ ਦੇਖਦੀ ਰਹੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਇਹੀ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਸੀ: ਸਾਬਣ ਦੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੁਸ਼ਬੂ, ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ ਕਿ ਉਹ ਕਸਰਤ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੁੰਘ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਿੱਥੋਂ ਆਇਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਵੀ ਇੱਕ ਚਿੱਟੇ ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਤੈਰਦੇ ਅਤੇ ਉੱਡਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸੁਨੇਹਾ ਸੁਣਿਆ, "ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋ ਕੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਪੜ੍ਹਾਈ-ਲਿਖਾਈ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਕਲਪਨਾ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰੀਆਂ, ਮੈਂ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਕੇ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਿਆਂ

ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਲਿਆ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ, ਜੋ ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਵਿੱਚ ਦੱਸਾਂਗਾ। ਮੇਰੇ ਬੈਠਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜੀਆਂ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਸਾਬਣ ਦੀ ਤੇਜ਼ ਖੁਸ਼ਬੂ ਸੁੰਘੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਸੁਣਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, "ਜਾਣ ਦਿਓ, ਜਾਣ ਦਿਓ।" ਉਹ ਖੁਸ਼ਬੂ ਜੋ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ ਨਾਲ ਜੋੜੀ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਉਸਦਾ ਡਵ ਫੇਸ਼ੀਅਲ ਸਾਬਣ ਸੀ।
ਸੈਮੀਨਾਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤਾ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਬਦਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਮੇਰੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨਾ, ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸੀਮਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ। ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਰ ਨਿਰਣਾਇਕ ਮੱਧ-ਪੱਛਮੀ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਜੜ੍ਹਾਂ ਹਨ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੀ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਸਿਖਾਉਣਗੇ, ਦੂਜੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਕੇ ਜੋ ਨਸ਼ੇ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ ਜਾਂ ਗਰਭਵਤੀ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, "ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ। ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹਨ।" ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਤਲਬ ਨਸ਼ਿਆਂ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੈਕਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣ ਬਾਰੇ ਸਿਖਾਉਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਅਣਚਾਹੇ ਨਤੀਜਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਨਿਰਣਾਇਕ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸਲ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਹਮਦਰਦੀ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਨਸ਼ਿਆਂ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਬਾਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਪਿਆਰੀ ਦਾਦੀ, ਸੈਲੀ ਬਾਰੇ ਵੀ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਆਖਰੀ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਸੀ, ਜੋ ਆਖਰਕਾਰ ਅਲਜ਼ਾਈਮਰ ਰੋਗ ਨਾਲ ਮਰ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤੇ ਮਹਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ ਇਲੀਨੋਇਸ ਦੇ ਮਾਊਂਟ ਓਲੀਵ ਦੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਲਈ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸਦਾ ਪੁਰਾਣੇ ਅਖਬਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਕਲਿੱਪਿੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਇਤਿਹਾਸ ਸੀ। ਹਰ ਸਵੇਰ, ਮੈਂ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਖੋਜ ਕਰਨ ਲਈ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਯਾਦ ਆਈ, ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਦਾਦੀ, ਸ਼ਰਮੀਲੀ ਅਤੇ ਉਦਾਸ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ, "ਬੇਸ਼ੱਕ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਵਰਗੀ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਨਾਲ ਸਵੇਰ ਨਹੀਂ ਬਿਤਾਉਣਾ ਚਾਹੋਗੇ।" ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾ ਲਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ

ਮੇਰਾ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਸੀ ਜਦੋਂ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਾ ਪਿਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸ ਰਾਤ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਾਂਗੀ। ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ ਚੋਣ 'ਤੇ ਪਛਤਾਵਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਿੱਖ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੋਚਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਦਾਦੀ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਸੈਮੀਨਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸਬਕ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਸੈਮੀਨਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਹੁਤ ਬਦਲ ਗਈ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਹਾਣੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ, ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਜਾਣਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਥੈਰੇਪੀ ਨੇ ਦੂਜਿਆਂ ਬਾਰੇ ਮੇਰੇ ਸੋਚਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਬਣਾਇਆ, ਮੇਰੀ ਭਿਆਨਕ ਗਰਦਨ ਦੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਸਾਧਨ ਦਿੱਤੇ ਕਿ ਇਸ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਜੋ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਬਕ ਸਿੱਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਹੈ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।
ਜੂਡਿਥ ਓਲੀਵਰ

ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨਾ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਵੀ ਹਨ, ਜੋ ਅਕਸਰ ਬਹੁਤ ਦਰਦ ਅਤੇ ਬੇਅਰਾਮੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਜੂਡਿਥ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅੰਤਮ ਸਬਕ ਸਿੱਖਿਆ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ ਦਾ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਮਹਾਨ ਸੱਚ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ।
ਅਸੀਂ ਜੂਡਿਥ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ, ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਅਮੀਰ, ਜੀਵਨ ਬਦਲਣ ਵਾਲੇ ਅਨੁਭਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਸ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਮਨ ਰੱਖੋ। ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਚੇਤਨਾ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਗਿਲੋਟਿਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਜੂਡਿਥ ਆਪਣੇ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਸਦੀ ਚੇਤਨਾ ਇਸਦੇ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮ ਰਹੀ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਭੀੜ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਨਫ਼ਰਤ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲੀ। ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਬਾਰੇ ਸਬਕ ਜੀਵਨ ਭਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੋਨਸ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਗਿਲੋਟਿਨ ਸਦਮੇ ਨੂੰ ਯਾਦ

ਕਰਨ ਨਾਲ ਜੂਡਿਥ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਗਰਦਨ ਦੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਠੀਕ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।
ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਮਿਲਾਂਗੇ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜਾਂ ਇੱਥੇ ਸਰੀਰਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ। ਜੂਡਿਥ ਦੀ ਦਾਦੀ ਮੌਜੂਦ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਸਾਬਣ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਜੂਡਿਥ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਿਰਣੇ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੇ ਸਬਕ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸਿਰਫ ਪਿਆਰ ਹੀ ਅਸਲੀ ਹੈ।

. 5 .

ਸਰੀਰਕ ਲੱਛਣਾਂ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਦਾ ਇਲਾਜ

ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਅਕਸਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਡਰਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਤਿਆਗਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਰੀਰਕ ਲੱਛਣ ਜਾਂ ਬਿਮਾਰੀ ਵੀ ਅਲੋਪ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਲਪਨਾ ਅਤੇ ਕਲਪਨਾ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।
ਸਰੀਰਕ ਇਲਾਜ ਨਾਟਕੀ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਰੀਜ਼ ਅਪਾਹਜਤਾ ਦੇ ਜੇਲ੍ਹ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੋਲ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੰਗ ਹਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਲੁੱਟ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਸਿਹਤਮੰਦ ਹਨ, ਦੁਬਾਰਾ ਗਤੀਸ਼ੀਲ ਹਨ, ਦੁਬਾਰਾ ਆਜ਼ਾਦ ਹਨ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਿਹਤਮੰਦ ਸਰੀਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਊਰਜਾ, ਵਧੇਰੇ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਮੌਕੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਮਨ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਜੋ ਇੱਕ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਅਕਸਰ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਣਾਅ ਸਰੀਰਕ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਬਿਮਾਰੀ ਵੀ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਦਮੇ ਜਾਂ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਜਿਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਰੀਰਕ ਲੱਛਣ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਨ, ਅਕਸਰ ਇਲਾਜ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਰੀਰਕ ਇਲਾਜ ਦੇ ਨਾਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਲੱਗੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਲੱਛਣ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋੜਨ ਵਾਲੀ ਚੇਤਨਾ, ਜਾਂ ਆਤਮਾ, ਦੋਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪੁਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਹ ਜੋੜਨ ਵਾਲੀ ਚੇਤਨਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸਰੀਰਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਲਈ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ।
ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦਾ ਸੁਭਾਅ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਤੇ ਸਦੀਵੀ ਹੈ। ਪਰ ਸਰੀਰਕ ਬਿਮਾਰੀ ਦਾ ਦਰਦ ਅਤੇ ਅਪੰਗਤਾ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਵਤਾਰ ਦੌਰਾਨ ਆਤਮਾ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ

ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਰਦ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸਾਹ ਲੈਣ, ਕਮਜ਼ੋਰ ਜਾਂ ਗੁਆਚੇ ਸਰੀਰਕ ਕਾਰਜ ਅਤੇ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅੰਗਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਦਿਲਚਸਪ ਮਾਮਲੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਲੱਛਣਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਮੂਲ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀ ਸਿਹਤ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਏ।

. ਸਨਮਾਨ ਦਾ ਬੈਜ.
ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕਾਫ਼ੀ ਅਰਥਪੂਰਨ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ। ਇਹ 2006 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਓਮੇਗਾ ਵਿਖੇ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕਲਾਇੰਟ ਤੀਹਵਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਕਰਸ਼ਕ ਔਰਤ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਲੰਬੇ ਸੁਨਹਿਰੇ ਵਾਲ ਅਤੇ ਨੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਉਸ 'ਤੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਇਸਦੀ
ਕਦਰ ਕਰੇਗੀ। "ਕੋਈ ਵਾਅਦਾ ਨਹੀਂ" ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉਸ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਇਹ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਕੁਝ ਸਿਰਹਾਣਿਆਂ 'ਤੇ ਲੇਟ ਗਈ, ਅਤੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵੱਡੇ ਮੀਟਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਹੋਇਆ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਕਹਿਣ ਲਈ, ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ।
ਉਹ ਔਰਤ ਕੁਆਰੀ ਸੀ ਪਰ ਉਸਦਾ ਆਪਣੇ ਬੁਆਏਫ੍ਰੈਂਡ ਨਾਲ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ "ਮੇਨੀ ਲਾਈਵਜ਼, ਮੈਨੀ ਮਾਸਟਰਜ਼" ਪੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਾਫ਼ੀ ਵਧੀਆ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਰੀਰਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਸੀ: ਪਿੱਠ ਦਰਦ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਰਹੀ ਹੈ। ਦਰਦ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦਾ ਸਹੀ ਨਿਦਾਨ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਲਿਖ ਲਿਆ, ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਨੋਟ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬ੍ਰਾਇਨ ਅਤੇ ਕੈਰੋਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਅਧਿਐਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਬ੍ਰਾਇਨ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹ ਲਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਈ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਸੀਡੀਆਂ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸ ਸਕ੍ਰਿਪਟ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ

ਵੱਡਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਫਲੋਟ-ਅਬੋਵ ਤਕਨੀਕ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਉੱਪਰ ਤੈਰਨਾ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਹੇਠਾਂ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਇਸਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਜਿਸ ਭਾਰਤੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰੀ ਸੀ, ਉਹ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਟੋਮਾਹਾਕ ਲੈ ਕੇ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਕੋਈ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ ਉਸ ਤੋਂ ਨਿਰਲੇਪਤਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਅਜੇ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਘੱਟ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਨੇੜੇ ਆਇਆ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਡਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਲੱਗਾ।
"ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਟੋਮਹਾਕ ਨਾਲ ਖਤਮ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਚੀਕਿਆ। ਉਸਦੀ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਦੂਜੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਦਲ ਲਿਆ ਅਤੇ ਹਥਿਆਰ ਨੂੰ ਮਿਆਨ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਝੁਕਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। "ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਨੂੰ ਤਸੀਹੇ ਦੇਣ ਜਾਂ ਉੱਥੇ ਮਾਰਨ ਲਈ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਮੇਰਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਣ, ਜਾਂ ਮੇਰੀ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਬਣਾਉਣ, ਜਾਂ ਮੈਨੂੰ ਬੰਧਕ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਹਮਲਾਵਰ ਜ਼ਖਮੀ ਬਹਾਦਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਲੈ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਟੇਪੀ ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸਾਂਝਾ ਖੇਤਰ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕਬੀਲੇ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਕੋਲ ਲੈ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਪਿੰਡ ਦੇ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੇ ਤੀਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਹਟਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜ਼ਖ਼ਮ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਜੜੀ-ਬੂਟੀਆਂ ਦਾ ਪੋਲਟੀਸ ਲਗਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਕਬੀਲੇ ਦਾ ਮੁਖੀ ਨੇੜੇ ਆਇਆ। ਉਹ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਹਾਦਰ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ਕਿਉਂ ਲਿਆਏ ਹੋ? ਉਸਨੂੰ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਬਣ ਸਕੇ," ਮੁਖੀ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ।
ਨੌਜਵਾਨ ਬਹਾਦਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹੀ ਭਾਰਤੀ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਕਬੀਲੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਾਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ।
ਮੁਖੀ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਜ਼ਖਮੀ ਬਹਾਦਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਾਰਦਾ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਦਾ ਹਾਂ," ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਜ਼ਖ਼ਮ ਨੂੰ ਲਪੇਟਣ ਅਤੇ ਢੱਕਣ ਲੱਗਾ। "ਇਹ

ਬਹਾਦਰ ਸਹੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਪਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਕਲਾਇੰਟ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਵੱਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ।
"ਕੁਝ ਦਿਨ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਠੀਕ ਹਾਂ। ਕਈ ਬਹਾਦਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਪਿੰਡ, ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ, ਤੁਰ ਰਹੇ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਾਰਟੀ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਜ਼ਖਮੀ ਬਹਾਦਰ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉੱਥੇ ਇਕੱਠੇ ਕਿਉਂ ਸਨ: ਕਬੀਲਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ।
ਉਸ ਕਬੀਲੇ ਦਾ ਮੁਖੀ ਇਸ ਬਹਾਦਰ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਵਾਪਸੀ ਲਈ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਅਤੇ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਸੀ। "ਹਾਂ, ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਬਹੁਤ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ, ਸਾਡੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬਹਾਦਰ ਇਸ ਸ਼ਿਕਾਰ ਸਥਾਨ ਲਈ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸਾਂਝਾ ਕਰਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਪਾਈਪ ਪੀਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਹੋਰ ਜੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ।"
ਸੰਧੀ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤੀ ਬਣ ਗਈ, ਕਤਲੇਆਮ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਸਾਂਝੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਜ਼ਖਮੀ ਬਹਾਦਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਸਾਧਨ ਵਜੋਂ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਤਿਕਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਮਾਹੌਲ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਮੈਂ ਔਰਤ ਨੂੰ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੇ ਸਬਕਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਹੰਝੂ ਰੋ ਰਹੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। "ਅਸੀਂ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਭਰਾਵਾਂ ਵਾਂਗ ਰਹੇ ਸੀ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਕਈ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸਾਂਝੀ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਗਲਤ ਸੀ। ਪਿਆਰ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਰਸਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਧਨ ਸੀ। ਕਿੰਨਾ ਸੋਹਣਾ ਸਬਕ ਮੈਂ ਦੱਸਣ ਲਈ ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜ਼ਖਮੀ ਪਿੱਠ ਨੂੰ ਸਨਮਾਨ ਦੇ ਬੈਜ ਵਾਂਗ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਕਿਤੇ ਡੂੰਘਾਈ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਨਮਾਨ ਯਾਦ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਿਆ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਏ?" ਮੈਂ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸੋਚਿਆ।
"ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਪਿੱਠ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਉਹੀ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਤੀਰ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਜ਼ਖ਼ਮ 'ਤੇ ਮਾਣ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਹਿੰਮਤ ਅਤੇ ਸਨਮਾਨ ਦੇ ਬੈਜ ਵਾਂਗ ਪਹਿਨਿਆ,

ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਦੋਵਾਂ ਕਬੀਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਆਈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਉਸਦੀਆਂ ਗੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਹੰਝੂ ਵਹਿ ਰਹੇ ਸਨ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੇ ਉਹ ਸਬਕ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ, ਕੀ ਉਹ ਉਸ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਮਾਣ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਕਬੀਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ ਪਰ ਹੁਣ ਇਸ ਦਰਦ ਨੂੰ ਦੱਬ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹੁਣ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ। ਹਾਂ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਹੁਣ ਤਿਆਰ ਸੀ।
"ਤਾਂ ਫਿਰ, ਇਸਨੂੰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਲੱਭੋ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਚਲੇ ਜਾਓ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। "ਇਹ ਬਹੁਤ ਮਾਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਨੇ ਆਪਣਾ ਮਕਸਦ ਪੂਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿਓ। ਬੈਜ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖ ਦਿਓ।"
ਅਜੇ ਵੀ ਰੋਂਦੀ ਹੋਈ, ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਬੈਜ ਨੂੰ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟੁੰਡ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਚਲੀ ਗਈ।
ਫਿਰ ਮੈਂ ਕਲਾਇੰਟ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਟ੍ਰਾਂਸ ਸਟੇਟ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਲਿਆਂਦਾ, ਉਸਨੂੰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਠੀਕ ਹੋਣ ਲਈ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਭਾਰੀ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਹਲਕਾ, ਰਾਹਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਫਿਰ, ਹੈਰਾਨੀ ਦੇ ਇੱਕ ਉਤਸੁਕ ਸੁਰ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰੀ ਪਿੱਠ ਹੁਣ ਦੁਖਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਨਮਾਨ ਦਾ ਉਹ ਬੈਜ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਦਰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ!"
ਮੈਂ ਵੀ ਓਨਾ ਹੀ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। "ਹਾਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਕਿੱਥੋਂ ਆਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ਾਨਦਾਰ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਸ਼ਾਨਦਾਰ।" ਮੈਂ ਓਮੇਗਾ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਸੱਤ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡਾਂਗਾ, ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ ਪਹਿਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਜਾਂ ਯਾਦਗਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮਾਈਕਲ ਬ੍ਰਾਊਨ

ਮਾਈਕਲ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪੂਰੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਲਈ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਗਾਹਕ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਪਿੱਠ ਦਰਦ ਦਾ ਸਰੀਰਕ ਇਲਾਜ ਤੁਰੰਤ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੀਰ ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਨਾਲ

ਕਾਰਕ ਸਬੰਧ ਖੋਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਰਦ, ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਵਿਕਾਰ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਰੀਰਕ ਲੱਛਣਾਂ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਦਾ ਇਹ ਪੈਟਰਨ ਇੱਕ ਕਲਾਸੀਕਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਅਕਸਰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਜੰਗ ਅਤੇ ਹਿੰਸਾ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਨੂੰ ਚੁਣਨ ਦਾ ਜੀਵਨ ਸਬਕ ਆਮ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦੋਵੇਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਪਿਆਰ, ਦਿਆਲਤਾ ਅਤੇ ਸਹਿਯੋਗ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਅਤੇ ਪੱਖਪਾਤ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਡਰਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇਕਰ, ਬਾਅਦ ਦੀ ਕਿਸੇ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਯਾਦ ਜਾਂ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ, ਮਾਈਕਲ ਦਾ ਮੁਵੱਕਿਲ ਉਸ ਯੋਧੇ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਉਸ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕਰਮ ਬੰਧਨ ਕਾਫ਼ੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਬੰਧਨ ਸਾਨੂੰ ਰੂਹ-ਸਾਥੀ ਸਬੰਧ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਸਵਦੇਸ਼ੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਬੁੱਧੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਸੰਤੁਲਨ ਅਤੇ ਸਦਭਾਵਨਾ, ਸੰਜਮ ਅਤੇ ਸਾਦਗੀ, ਕੁਦਰਤ ਅਤੇ ਗ੍ਰਹਿ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਬਾਰੇ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਭੋਜਨ ਅਤੇ ਆਸਰਾ ਲਈ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਪ੍ਰਜਾਤੀਆਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਵਰਤਿਆ ਜਿਸਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੋੜ ਸੀ ਅਤੇ ਜਨੂੰਨ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਇਕੱਠਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੱਭਿਆਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਥੈਰੇਪੀ ਦੇ ਲੈਂਸ ਰਾਹੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ - ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਪੁਰਾਤੱਤਵ - ਇਹ ਉੱਤਮ ਗੁਣ ਅਤੇ ਮੁੱਲ ਲਗਾਤਾਰ ਉੱਭਰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਲਾਭ ਹੋਵੇਗਾ।
ਆਦਿਵਾਸੀ ਸਮਾਜਾਂ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਮਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਦਰਤੀ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸੰਗਠਿਤ ਧਰਮਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕੰਟਰੋਲ ਹਾਸਲ ਕੀਤਾ, ਅਜਿਹੇ ਇਲਾਜ ਅਭਿਆਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਭਿਆਸੀਆਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੋ ਗਏ। ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਹੋਈ। ਵਲੇਰੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ, ਜੋ ਅੱਗੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲੰਬੇ ਅਤੇ ਹਨੇਰੇ ਸੁਪਨੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ।

. ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਬਿਮਾਰੀ.
ਆਤਮਾ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਬੁਲਾਵਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋ ਤਰੀਕਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਲਈ, ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਗਿਆਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਬਦਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ, ਇਹ ਸਿਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਥੱਪੜ ਵਾਂਗ ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦੰਦਾਂ ਦੇ ਖੜਕਣ ਤੱਕ ਹਿੱਲਣ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ

ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ "ਮੇਨੀ ਲਾਈਵਜ਼, ਮੈਨੀ ਮਾਸਟਰਜ਼" ਪੜ੍ਹਿਆ।
ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਡੁੱਬਿਆ ਹੋਇਆ, ਮੈਂ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਅੰਤ ਤੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਪੰਨੇ ਤੇ ਪਲਟਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਬ੍ਰਾਇਨ ਦਾ ਸੰਬੋਧਨ ਮੇਰੇ ਤੇ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਿਆ। ਉਸ ਪਲ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਪਲ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸਿਖਲਾਈ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਅਨੁਭਵ ਵੀ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹੀ ਉਹੀ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਕਰਨ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ।
ਸਾਮਾਨ ਪੈਕ ਕਰਨਾ, ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜਾਣਾ ਕੋਈ ਛੋਟਾ ਕਾਰਨਾਮਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਰੂਹ ਦੀਆਂ ਪੁਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਰਾਈਨਬੇਕ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਸਿਖਲਾਈ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋਰ ਭਾਗੀਦਾਰਾਂ ਦੇ ਹੈਰਾਨੀ ਭਰੇ ਅੰਦਾਜ਼ ਯਾਦ ਹਨ। "ਤੁਸੀਂ ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆ ਤੋਂ ਆਏ ਹੋ?" ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉੱਥੇ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਤੋਂ ਸੌ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਸਨ, ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੂਰ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ ਸੀ।
ਇਸ ਸਿਖਲਾਈ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਇਲਾਜ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਬ੍ਰਾਇਨ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਟੇਜ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਣਨ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਲੰਟੀਅਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਛੋਟੇ ਸਮੂਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀਮਤ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਹੀ ਕਰ ਸਕਿਆ।
ਇੱਕ ਸੌ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ, ਜਿੱਥੇ ਹਰ ਪਾਸੇ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਸਮੂਹਾਂ ਵਿੱਚ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ੋਰ ਦੇ ਪੱਧਰ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਬ੍ਰਾਇਨ ਨਾਲ ਨਿੱਜੀ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਨਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਹੋਣ ਦੀ ਵਾਰੀ ਆਈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸਖ਼ਤ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਲੇਟ ਕੇ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ, ਹਾਂ, ਇਸ ਸਾਰੇ ਰੈਕੇਟ ਨਾਲ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੰਡਕਸ਼ਨ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਾਇਆ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸਾਰੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵਾਲੇ ਸ਼ੋਰ ਦਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਸੀ।

ਮੇਰਾ ਮਨ ਹਾਲ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਭਟਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਗੱਲਾਂ-ਬਾਤਾਂ ਦੀਆਂ ਧੁਨਾਂ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਝਟਕਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਿਲਾਇਆ ਸੀ।
ਕੁਝ ਹੈਰਾਨੀ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੱਕੜੀ ਦੇ ਪਹੀਏ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਕੱਚੀ ਗਲੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹਿੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਮੇਰਾ ਅਵਚੇਤਨ ਮਨ ਇਸਨੂੰ ਦਰਜ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਚੇਤੰਨ ਮਨ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਆਹ, ਇਸੇ ਲਈ ਇਹ ਹਿੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਲੱਕੜ ਦੇ ਇੱਕ ਠੋਸ ਟੁਕੜੇ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੋਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਪਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਕੁਦਰਤੀ ਚੀਜ਼ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ।
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੇਆਰਾਮ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੋਣ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਸਮੂਹ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਲੱਤਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉੱਪਰ-ਹੇਠਾਂ ਰਗੜ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵਾਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਸਹੀ ਅਰਥ ਬਣ ਗਿਆ।
ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਨਕਿਊਜ਼ੀਸ਼ਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਕੜ ਦੀ ਗੱਡੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਡੈਣ ਵਜੋਂ ਸੂਲੀ 'ਤੇ ਸਾੜਨ ਲਈ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੀਆਂ ਇਲਾਜ ਕਲਾਵਾਂ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਲਈ। ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਡਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ (ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ) ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਲਾਜ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ! ਮੈਂ ਹਿੰਸਾ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੂਰਖਤਾ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਭਾਵਨਾ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਦਮੀਆਂ ਵੱਲ ਸੇਧਿਤ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਲਾਟਾਂ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਖੌਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਚਿਹਰਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਧੁੰਦਲੀ ਜਿਹੀ ਯਾਦ ਹੈ। ਦਸ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਵੇਰਵੇ ਇੰਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਅਨੁਭਵ ਹੁਣ ਵੀ ਓਨਾ ਹੀ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਉਦੋਂ ਸੀ।
ਇਹ ਸਾਰਾ ਤਜਰਬਾ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਤੱਕ ਚੱਲਿਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ; ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੇਰੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਲਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਗੱਲ ਇਹ

ਇਹ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਇਲਾਜ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਬਿਰਤਾਂਤ ਹੈ। ਵੈਲੇਰੀ ਦਾ ਸਾਰ ਇੰਨਾ ਸਰਲ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ: "ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਜਾਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਚੇਤੰਨ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।" ਚੰਬਲ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਥਿਤੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਵੈਲੇਰੀ ਸਿਰਫ਼ ਯਾਦ ਰੱਖ ਕੇ ਅਜਿਹਾ ਕਾਰਨਾਮਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਦਵਾਈ, ਲਾਈਟ ਥੈਰੇਪੀ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਇਲਾਜ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਚੰਬਲ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਗੰਭੀਰ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਜਾਂ ਲੱਛਣਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਲਈ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਰਵਾਇਤੀ ਇਲਾਜ ਜਾਰੀ ਰੱਖੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਗਾਹਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੂਰਕ ਦਵਾਈ ਦਾ ਸਾਰ ਹੈ - ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਇਲਾਜ ਵਿਧੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ। ਇਹ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਤਕਨੀਕ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੈ, ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਇਲਾਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਵੈਲੇਰੀ ਦਾ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਲੱਛਣਾਂ ਦੀ ਕਮੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇੱਕ ਕਲਾਸੀਕਲ ਅਤੇ ਅਸਲ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਸਮੇਂ ਦੀ ਵਿਗਾੜ ਦੀ ਭਾਵਨਾ (ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਵਾਂਗ ਜਾਪਦਾ ਸੀ) ਆਰਾਮ ਅਤੇ ਇਕਾਗਰਤਾ ਦੇ ਡੂੰਘੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੈ। ਇਸ ਪੱਧਰ 'ਤੇ, ਡਰਾਂ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਇਲਾਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਸ਼ੋਰ ਨੇ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਅਵਚੇਤਨ ਮਨ ਨੇ ਇਲਾਜ ਦੇ ਮੌਕੇ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ ਅਤੇ ਭਟਕਣਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਡੂੰਘੀ, ਬਦਲੀ ਹੋਈ ਸਥਿਤੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੰਵੇਦੀ ਘਾਟ ਚੈਂਬਰ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਾਲ ਹੀ, ਉਸਦਾ ਚੇਤੰਨ ਮਨ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਲੱਕੜ ਦੇ ਪਹੀਏ ਬਾਰੇ ਸਮਝਦੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਰਹੀ। ਵੈਲੇਰੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਦੁਬਾਰਾ ਪੜ੍ਹਨ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ ਦੀਆਂ ਸੂਖਮਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ।

. ਪੁਰਾਤਨ ਐਲਰਜੀਆਂ.
ਇਹ ਸਭ ਉਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਸਥਾਨਕ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਵਿੱਚ ਘਰੇਲੂ
ਬਣੇ ਟੈਕੋ ਸੂਪ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਰਾਈਨਾਈਟਿਸ ਅਤੇ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਖੁਜਲੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣ ਲੱਗਾ। ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਐਲਰਜੀਨ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਬੇਨਾਡ੍ਰਿਲ ਲਿਆ ਅਤੇ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਘਰ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਐਲਰਜੀ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਐਨਾਫਾਈਲੈਕਸਿਸ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਚਿਹਰਾ ਲਾਲ ਅਤੇ ਸੁੱਜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਮੇਰਾ ਗਲਾ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਬੰਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਘਬਰਾਹਟ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਰੂਮ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਡੂੰਘੇ ਐਨਾਫਾਈਲੈਕਟਿਕ ਸਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਹ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਨਰਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਟਰੌਮਾ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰਾਈਜ ਕੀਤਾ, ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੁਕਿਆ, ਦੋ IV ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ, ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਟੈਕਨੀਸ਼ੀਅਨਾਂ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਸਾਹ ਲੈਣ ਦੇ ਇਲਾਜ ਦੇਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਐਪੀਨੇਫ੍ਰਾਈਨ ਦਿੱਤੀ। ਮੇਰੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਅਤੇ ਨਰਸਾਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਾਫ਼ੀ ਜਲਦੀ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਡਰਾਉਣਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਸੀ ਪਰ, ਇੱਕ ਨਰਸ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਹ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਨਿਗਲ ਲਿਆ ਸੀ।
ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਮੈਂ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਸ਼ੈੱਫ ਨਾਲ ਸਿੱਧਾ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਮਦਦਗਾਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਟੈਕੋ ਸੂਪ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਮਸਾਲਿਆਂ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਬੈਗ ਦਿੱਤੇ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਚਮੜੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਲਈ ਐਲਰਜੀਸਟ ਕੋਲ ਲੈ ਗਿਆ। ਟੈਸਟ ਦੌਰਾਨ ਮੈਨੂੰ ਜੀਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਇੰਨੀ ਹਿੰਸਕ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਹੋਈ ਕਿ ਐਲਰਜੀਸਟ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਐਪੀਨੇਫ੍ਰਾਈਨ ਲਗਾਉਣੀ ਪਈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਮਸਾਲੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ।
ਐਲਰਜੀਿਸਟ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਖੋਜ ਕੇਂਦਰ ਭੇਜਿਆ ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਉਹ ਜੀਰੇ ਦੀ ਗੰਭੀਰ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕਣਗੇ। ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਤੱਕ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਠੋਕਰ ਮਾਰਨ ਅਤੇ ਉਕਸਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕੇ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਦਾ ਅਸਲ ਕਾਰਨ ਕੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੀ ਕਦੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
ਅਗਲੇ ਛੇ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਐਨਾਫਾਈਲੈਕਟਿਕ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆਵਾਂ ਹੋਈਆਂ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਭੋਜਨ ਖਾਣ ਤੋਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੇਟਰਾਂ ਜਾਂ ਸ਼ੈੱਫਾਂ ਨੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜੀਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਆਟੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਮਸਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਮੈਨੂੰ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਈ। ਸੱਚਮੁੱਚ, ਇਹ ਜਾਨਲੇਵਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇਹ ਤੱਥ ਸੀ ਕਿ ਜੀਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਿਆਰ ਭੋਜਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਮਸਾਲੇ ਵਿੱਚ ਲੁਕਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਮੈਂ ਸਲਾਦ ਅਤੇ ਆਈਸ ਕਰੀਮ 'ਤੇ ਰਹਿਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਦਦ

[illegible]

[illegible]

[illegible]

~[illegible]

[illegible]

ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਜੀਰੇ ਦੀ ਚਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਸੈਂਡੀ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਅਭਿਆਸ ਮੌਜੂਦ ਵੀ ਹਨ।
ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰੋ। ਸੈਂਡੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗੰਭੀਰ ਜੀਰੇ ਦੀ ਐਲਰਜੀ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਖਾਸ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ। ਉਹ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਲਈ ਉਡਾਣ ਭਰ ਗਈ, ਪਰ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਜੋ ਆਖਰਕਾਰ ਇਲਾਜ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰੇਗਾ, ਹਿਊਸਟਨ, ਟੈਕਸਾਸ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਚਾਲੂ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦ ਓਪਰਾ ਵਿਨਫ੍ਰੇ ਸ਼ੋਅ 'ਤੇ ਲੱਭਣਾ ਪਿਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਲਈ ਉਡਾਣ ਭਰਨੀ ਪਈ, ਤਿੰਨ ਸਮੂਹ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਪਈ, "ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ" ਉਸ ਹਫਤੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਚੈਨਲਿੰਗ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਹਿਊਸਟਨ ਗਈ ਅਤੇ ਖਾਸ ਵੇਰਵੇ ਸਿੱਖੇ; ਜਾਨਲੇਵਾ ਐਲਰਜੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧੀ ਚੁਣੌਤੀ ਤੱਕ ਵੀ।
ਇੱਕ ਬੁੱਧੀਮਾਨ, ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਅਤੇ ਬੇਅੰਤ ਦਿਆਲੂ ਬੁੱਧੀ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਾਰੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ, ਹਰ ਸਮੇਂ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਡੂੰਘੀ ਸਹਿਜ ਬੁੱਧੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਦਿਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਕਈ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਰਵੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ, ਮਾਰਗਰੇਟ ਇੱਕ ਹਲ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪਈ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਨਾਰਵੇ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਮੋਢਿਆਂ ਅਤੇ ਗਰਦਨ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਭਾਰ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਡਿੱਗ ਪਈ, ਉਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸਿਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ ਅਤੇ ਗਰਦਨ ਦਾ ਦਰਦ, ਜੋ ਕਿ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਅਪਾਹਜ ਸੀ, ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਤੱਕ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
ਨਤਾਲੀਆ ਨੂੰ ਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਯੂਰਪ ਵਿੱਚ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਯਾਦ ਆਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ, ਇਲਾਜ ਦੇ ਹੁਨਰ ਅਤੇ ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭ ਲਿਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਉਸੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਬੋਲਿਆ ਅਤੇ ਸੂਲੀ 'ਤੇ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਨਤਕ ਹੋਣ ਦੇ ਖ਼ਤਰਿਆਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਇੱਕ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ "ਡੈਣ" ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਰੈਕ 'ਤੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼

ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਨਾਲ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਲਈ। ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਨਤਾਲੀਆ ਦੇ ਜੋੜਾਂ ਦੇ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਦੋ ਯਾਦਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਫ਼ੀ ਸੁਧਾਰ ਹੋਇਆ।
ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆਈ ਔਰਤ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਦਹਾਕੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰ ਗਠੀਏ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸੀ। ਉਹ ਦਰਦ ਨਾਲ ਜੀਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। 2011 ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਿਸਬੇਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਲਾਜ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਤੀਬਰ ਸੀ।
ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਬ੍ਰਿਸਬੇਨ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਹੀ ਸਮਾਗਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਨੇ ਇਲਾਜ ਦੀ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਲਿਖੀ। ਇੱਕ ਹਿੰਦੂ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਸਨੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਧਿਆਨ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਠੀਕ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਔਰਤ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਦਮੇ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸੀ ਅਤੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਆਪਣੇ ਇਨਹੇਲਰ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਇਸ ਚੱਲ ਰਹੀ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਠੀਕ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਤੀਤ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੋਲ੍ਹਣ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਨੁਭਵ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਅਕਸਰ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਸਰੀਰਕ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਹੱਦ ਤੱਕ ਠੀਕ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗਠੀਆ, ਮਾਈਗਰੇਨ, ਦਮਾ, ਬੇਕਾਬੂ ਖੂਨ ਵਹਿਣਾ, ਗੰਭੀਰ ਦਰਦ, ਜੋੜਾਂ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਦੌਰਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਚਾਰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਪਿਛੋਕੜਾਂ ਅਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਬਹੁਤ ਮਿਲਦੀਆਂ-ਜੁਲਦੀਆਂ ਹਨ।

. ਮਨ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਨਾ. ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀ। 2003 ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਕਾਰਨ ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੇ ਸਹਿਕਰਮੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਪਹਿਲੀ ਕਿਤਾਬ
ਦਿੱਤੀ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਦਲਣ ਵਾਲੀ ਲੱਗ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਹੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਮੈਂ ਹਰ ਪੱਖੋਂ ਵਧੇ ਹਾਂ।

1998 ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਹਾਦਸਾ ਹੋਇਆ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਲਗਭਗ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਖੱਬੀ ਲੱਤ ਗੁਆਉਣ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਾਦਸੇ ਕਾਰਨ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੀ ਖੱਬੀ ਲੱਤ ਕੱਟ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਹੈਸੀਂਡਾ-ਸ਼ੈਲੀ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ: ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਮੇਰੀ ਵੱਡੀ ਭੈਣ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਚਚੇਰੀ ਭੈਣ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਭੈਣ ਸੀ। ਨਾਲ ਹੀ, ਮੇਰੀ ਦਾਦੀ ਸਾਡੀ ਮਾਂ ਸੀ; ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸੇ ਲਈ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਅਤੇ ਪਿਆਰੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਮਰਿਆ; ਮੈਂ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਲਈ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਦੇਖੀਆਂ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਉਹ 1800 ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਸਪੇਨ ਦੇ ਅਮੀਰ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਲਈ ਰਵਾਇਤੀ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਧਿਆਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹਾਦਸੇ ਦੇ ਡੂੰਘੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਹੋਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਰਦ ਨਾਲ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਨਜਿੱਠਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।
ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ, ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਰਗੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ। ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਭੈਣ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਚਚੇਰੀ ਭੈਣ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਸੀ; ਉਹ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਪੱਕਾ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਹੁਣ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਓਨੀ ਹੀ ਖੁਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਜਿੰਨੀ ਮੈਂ ਹੁਣ ਹਾਂ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ, ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕੀ; ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਸੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਸੀ: ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਅਸੁਰੱਖਿਆ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।
ਮੈਂ 2010 ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮੰਮੀ ਅਤੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਓਰਲੈਂਡੋ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਉੱਡ ਗਏ ਸਨ। ਉਸ ਦਿਨ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਕਮਰ ਦੇ ਦਰਦ ਤੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕੇ ਧਿਆਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਖੱਬੇ ਗੋਡੇ ਦੇ ਗਠੀਏ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੈ।
ਜੈਸਿਕਾ

ਜੈਸਿਕਾ ਦੀ "ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਟੁੱਟਣਾ" ਉਸਦੀ ਹਿੰਮਤ, ਆਪਣੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੀ ਇਲਾਜ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਲਟ ਗਈ ਹੈ। ਉਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਖੱਬੀ ਲੱਤ ਅਤੇ ਕਮਰ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਕਈ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨਾਲ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਜਾਗਰ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਨਿੱਜੀ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ; ਉਸਦੇ ਸ਼ੰਕਿਆਂ ਅਤੇ ਅਸੁਰੱਖਿਆਵਾਂ ਦਾ ਹੱਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਮਾਰੀਆ ਦੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਰੀਰਕ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

. ਮਾਈਗ੍ਰੇਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ.
ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਮਾਜ ਸੇਵਕ ਹਾਂ ਜੋ 2001 ਵਿੱਚ ਹਫ਼ਤੇ ਭਰ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਓਮੇਗਾ ਸਿਖਲਾਈ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਅਭਿਆਸ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਹਿਪਨੋਥੈਰੇਪੀ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰਲੋਕ ਦੀ ਹੋਂਦ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅਮਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਲਈ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦਾ ਜੋਸ਼ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ। ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਕੰਮ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਵਰਕਸ਼ਾਪਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਟੀਵੀ ਅਤੇ ਰੇਡੀਓ ਸ਼ੋਅ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਰਾਹੀਂ ਇਲਾਜ ਦੀ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ ਵਰਤਦਾ ਹਾਂ। ਡੇਵਿਡ ਇੱਕ ਪੈਂਤੀ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜੋ ਆਖਰੀ ਉਪਾਅ ਵਜੋਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਬਾਈ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਹੀ ਗੰਭੀਰ ਮਾਈਗ੍ਰੇਨ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਨੇਵੀ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਰਵਾਇਤੀ ਡਾਕਟਰੀ ਇਲਾਜ ਅਜ਼ਮਾਏ ਸਨ, ਪਰ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਮਾਈਗ੍ਰੇਨ ਨੇ ਉਸਦੀ ਸਕੂਲੀ ਪੜ੍ਹਾਈ, ਉਸਦੀ ਨੌਕਰੀਆਂ (ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੰਮ 'ਤੇ ਸਮਾਂ ਗੁਆਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਗੁਆ ਦੇਵੇਗਾ), ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕਰੀਅਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਤਿੰਨ ਪਿਛਲੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਸੀ।
ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ, ਉਹ ਸਪੈਨਿਸ਼-ਅਮਰੀਕੀ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਜਲ ਸੈਨਾ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕੈਰੇਬੀਅਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਕੋਲਾ ਢੋਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਾਈ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਸਹਿਕਰਮੀ ਨੇ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਬੇਲਚਾ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਅਧਰੰਗੀ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਵ੍ਹੀਲਚੇਅਰ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਾਲ ਭਿਆਨਕ ਦਰਦ ਅਤੇ ਉਦਾਸੀ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਈ।

ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਡੇਵਿਡ ਦੇ ਮਾਈਗ੍ਰੇਨ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸੁਧਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨਯੋਗ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਸਿਰ ਦਾ ਹਰ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੇ ਮਾਈਗ੍ਰੇਨ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਸੱਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਝੱਲੀਆਂ ਸਨ।
ਮਾਰੀਆ ਕੈਸਟੀਲੋ

ਮਾਈਗ੍ਰੇਨ ਸਿਰ ਦਰਦ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਨਵੀਆਂ ਦਵਾਈਆਂ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਸਾਰੀਆਂ ਦਵਾਈਆਂ ਮਾੜੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਗੈਰ-ਹਮਲਾਵਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਮਾੜੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੂਝ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਮਾਈਗ੍ਰੇਨ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਡੇਵਿਡ ਨੂੰ ਇਸ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਲਾਭ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਡਾ. ਕੇ. ਸੀ. ਵਿਆਸ, ਜੋ ਅੱਗੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਸਾਂਝੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਰੀਆ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੇ ਇੱਥੇ ਭੌਤਿਕ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਰਜਨ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਅਸਲੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਾਧਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਵਰਗੀ ਖੇਤਰਾਂ ਤੋਂ ਸਲਾਹ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਕੁਝ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਆਧੁਨਿਕ ਦਵਾਈ ਸਮਝਾਉਣਾ ਵੀ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ।

. ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਦੂਤ.
ਮੇਰੀ ਧੀ ਭਾਰਤ ਤੋਂ ਇੱਕ ਕਲੀਨਿਕਲ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਸਿਖਲਾਈ ਲਈ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਵੀ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਦੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਮੁਸ਼ਕਲ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਨੂੰਮਾਨ ਜੀ, ਭੇਰੂ ਜੀ, ਅਤੇ ਗਣੇਸ਼ ਜੀ, ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਆਉਣ। ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੂਤਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਅਨੁਭਵ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।
ਮੈਂ ਪਿੱਤੇ ਦੀ ਥੈਲੀ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕੱਢਿਆ, ਤਾਂ ਜਿਗਰ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ, ਜਿੱਥੇ ਪਿੱਤੇ ਦੀ ਥੈਲੀ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੂਨ ਵਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਮਰੀਜ਼ ਦਾ ਪੰਜ ਸੌ ਮਿਲੀਲੀਟਰ ਖੂਨ ਵਹਿ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਬਿਸਤਰਾ ਪੈਕ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਯੂਨਿਟ ਖੂਨ ਉਪਲਬਧ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਖੂਨ

ਵਹਿਣ ਦਾ ਸਰੋਤ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਪੈਕ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਮਰੀਜ਼ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਆਈਸੀਯੂ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਬਹੱਤਰ ਘੰਟਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਪੈਕ ਕੱਢਣ ਲਈ ਰੀਲਾਪੈਰੋਟੋਮੀ ਲਈ ਲੈ ਗਿਆ। ਸਾਰੀਆਂ ਸਾਵਧਾਨੀਆਂ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਪੇਟ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਪੈਕ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਖੂਨ ਵਹਿਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪੈਕ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੂਤਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ।
ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਖੂਨ ਵਗਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਥਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸੁੱਕ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਦੇ ਕੋਈ ਖੂਨ ਵਗਿਆ ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਅੱਜ ਤੱਕ, ਮੈਨੂੰ ਖੂਨ ਵਗਣ ਦਾ ਸਰੋਤ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਮਰੀਜ਼ ਬਚ ਗਿਆ, ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਦੂਤਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ।
ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੇਸ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ ਦਾ ਖੂਨ ਵਹਿਣ ਵਾਲੇ ਡਿਓਡੀਨਲ ਅਲਸਰ ਲਈ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਕੀਤਾ, ਖੂਨ ਵਹਿਣ ਵਾਲੀ ਨਾੜੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਲੈਪਰੋਟੋਮੀ ਅਤੇ ਡਿਓਡੀਨੋਟੋਮੀ ਕੀਤੀ। ਪੰਜਵੇਂ ਦਿਨ, ਇਹ ਲੀਕ ਹੋ ਗਿਆ; ਇਸ ਨਾਲ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡਿਓਡੀਨਲ ਫਿਸਟੁਲਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉੱਚ-ਆਉਟਪੁੱਟ ਤਰਲ ਦੀ ਕਮੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਮੈਂ ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਸੀਲ ਕਰਨ ਜਾਂ ਉੱਥੇ ਆਪਣਾ ਅੰਗੂਠਾ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਹ ਹੋ ਗਿਆ। ਕੋਈ ਲੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ
ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਉਹ ਅੱਜ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ।
ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਰਾ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਮਰੀਜ਼ ਦੀ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਲਈ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚਦਾ ਹੈ।
ਕੇ. ਸੀ. ਵਿਆਸ

ਕਿਰਪਾ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਬ੍ਰਹਮ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਧਰਤੀ ਤੱਕ ਹੇਠਾਂ ਪਹੁੰਚਣਾ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਡੀ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਕੀ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ? ਸ਼ਾਇਦ ਸਾਰੀਆਂ ਊਰਜਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ - ਲੋਕ, ਜਾਨਵਰ, ਪੌਦੇ, ਚੱਟਾਨਾਂ, ਭੌਤਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ - ਇੱਕ ਸਰਵਉੱਚ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸਰੋਤ ਨੂੰ "ਰੱਬ", "ਇੱਕ ਉੱਚ ਸ਼ਕਤੀ" ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਾਮ ਕਹੋ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਡੇ ਜੀਵ ਦੇ ਹਰ ਪਰਮਾਣੂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਕੀ ਦੂਤ ਵੀ ਹੇਠਾਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਸ਼ਾਇਦ ਸਾਰੇ ਉੱਚ ਜੀਵ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਧਰਤੀ ਤੱਕ ਵਿਚੋਲੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਰੋਤ ਊਰਜਾ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਦੂਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪੋਤੇ-ਪੋਤੀਆਂ ਹਾਂ। ਹਰ

ਕਿਸੇ ਅਤੇ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਅਤੇ ਦੇਖਭਾਲ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨਾ ਉਸ ਸਾਂਝੀ ਬ੍ਰਹਮਤਾ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।
ਮਿਰਯਮ ਦੁਆਰਾ ਸਰੀਰਕ ਇਲਾਜ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਮਾਲ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

. ਸੰਪੂਰਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ.
ਮੇਰੀ ਖੱਬੀ ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਅੱਖ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ,
ਮੈਂ ਫਲੋਰੀਡਾ ਦੇ ਸਟੂਅਰਟ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਘਰ ਅਤੇ ਪੋਰਟ ਸੇਂਟ ਲੂਸੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਧੀ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਵਕੀਲ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਦਾਦੀ ਮਿਰੀਅਮ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਵੇਰੇ ਅੱਠ ਵਜੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੇ ਸੀ; ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬੱਚਾ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਚੱਲ ਰਹੀ ਰਸਮ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, I-95 'ਤੇ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਤਣਾਅ ਨੇ ਅਕਸਰ ਮੇਰੀ ਖੱਬੀ ਅੱਖ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਇਆ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਪਿਛਲੀ ਸੱਟ ਲਗਭਗ ਤੀਹ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਵੱਡੇ ਜਿਮਨੇਜ਼ੀਅਮ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਬਾਸਕਟਬਾਲ ਮੇਰੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਵੱਜਿਆ। ਇਸੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਾਰ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਜੋ ਇਸ ਅੱਖ ਨੂੰ ਵੀ ਸਦਮਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ I-95 'ਤੇ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਈ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਦੌਰੇ ਨੇ ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਖੱਬੀ ਅੱਖ ਦੇ ਪਾਰ ਸਿਰਫ਼ ਵੱਡੀਆਂ, ਲਹਿਰਦਾਰ, ਸਲੇਟੀ, ਖਿਤਿਜੀ ਰੇਖਾਵਾਂ ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਿਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨਜ਼ਰ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।
ਮੈਂ ਟੈਂਪਾ ਕਨਵੈਨਸ਼ਨ ਸੈਂਟਰ ਵਿਖੇ ਤੁਹਾਡੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਕਸਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਦਰਦ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਐਤਵਾਰ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਟੈਂਪਾ ਤੋਂ ਸਟੂਅਰਟ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਖੱਬੀ ਅੱਖ ਤੋਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੁਣ ਲਹਿਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਟਰੋਕ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਅੱਖ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੱਜੀ ਅੱਖ ਵਾਂਗ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੀ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਟੈਂਪਾ ਤੋਂ ਘਰ ਜਾਣਾ ਇੱਕ ਹਵਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂ। ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ!
ਮਿਰੀਅਮ

ਆਪਣੀਆਂ ਵਰਕਸ਼ਾਪਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਇਕਾਗਰਤਾ ਦੇ ਡੂੰਘੇ ਪੱਧਰਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਡੂੰਘਾਈਆਂ 'ਤੇ, ਡਰ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਭੰਗ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਮਨ ਬਹੁਤ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਯਾਦ ਦੁਆਰਾ, ਜਾਂ ਵਧੇ ਹੋਏ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਅਤੇ ਸਮਝ ਦੁਆਰਾ, ਜਾਂ ਹੋਰ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ, ਇਲਾਜ ਅਕਸਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਲੱਛਣਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਇੰਨਾ ਸੂਖਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਘੰਟਿਆਂ ਬਾਅਦ ਤੱਕ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਮਿਰੀਅਮ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਖੱਬੀ ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਰ ਦੀ ਲਗਾਤਾਰ ਘਾਟ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਦੁਪਹਿਰ ਟੈਂਪਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹੈਰਾਨੀ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਹਰ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਹਸ ਵਜੋਂ ਦੇਖਦੀਆਂ ਹਨ, ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਦੇਖਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦੌਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਦੇ ਐਨਕਾਂ ਵਿੱਚ ਅਨੰਦ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਬੁੱਢੀ ਆਤਮਾ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਨਾਦਿ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ਾਲ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਜੋ ਕਿ ਕੁਝ ਮਿੰਟ ਪਹਿਲਾਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸੀਮ ਨਿੱਘ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਉਸਦੀ ਅਸਲ ਉਮਰ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਠਹਿਰਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ, ਅਚਾਨਕ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਝਟਕੇ ਨਾਲ, ਅੱਖਾਂ ਅਕਸਰ ਸਾਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜਲਦੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਅਜਨਬੀ ਇੱਕ ਰੂਹ ਦਾ ਸਾਥੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮਨ ਇਸ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਵਿੱਚ ਹੌਲੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। "ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਸੰਪਰਕ" ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਦਾ ਸੰਪਰਕ ਹੈ।
ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਅਵਤਾਰਾਂ ਦੌਰਾਨ ਕਿੰਨਾ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ ਹੈ: ਭਿਆਨਕਤਾ, ਸੁੰਦਰਤਾ, ਅਨੰਦ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ, ਬਦਲਦੇ, ਪਾਰ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਰ ਮਹਾਂਦੀਪ ਦੇ ਹਰ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਭੂ-ਭਾਗ, ਚੰਦਰਮਾ ਦੀਆਂ ਢਲਾਣਾਂ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦਾ ਸਰਵੇਖਣ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਝਲਕ ਦਿਖਾਈ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ, ਹਰੇਕ ਲਗਾਤਾਰ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੇ ਨਾਲ, ਆਪਣੀ ਨਿਗਾਹ ਨੂੰ ਲੰਬੇ ਅਤੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਬਣਾਈ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਅਨੰਤ ਕਾਲ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਸਰੀਰਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਹੈ - ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਇੱਕ, ਹੁਣ ਉਹ ਇੱਕ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ - ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦੇਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਵਾਪਸੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ 'ਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਹ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਦੁੱਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮੇਰੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਿਰੀਅਮ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਬਹਾਲ ਹੋ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਧੀ ਐਮੀ ਦੀ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ।

. ਅਣਦੇਖੀ ਨਜ਼ਰ.
ਬ੍ਰਾਇਨ ਵੇਇਸ ਦੀ ਧੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀਆਂ ਸੈਂਕੜੇ ਵਰਕਸ਼ਾਪਾਂ ਵਿੱਚ ਗਈ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੀ ਕੋਈ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ, ਮੇਰੇ ਲਈ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਪਿਤਾ ਜੀ ਹਨ। ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਛੇ ਜਾਂ ਸੱਤ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੇ ਬੇਸਬਾਲ ਖੇਡਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੁਰਗੀ ਵਾਂਗ ਕਲੱਕ ਕਰਨ ਲਈ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਸਮੂਹ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਜੀਵਾਂਗੀ ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਝਪਕੀ ਲਵਾਂਗੀ। ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਫਿਲਾਡੇਲਫੀਆ ਦੇ ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਛਾਤੀ ਦੇ ਕੈਂਸਰ ਦੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸੰਪੂਰਨ ਇਲਾਜ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਟਾਫ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਰੇਕੀ ਪ੍ਰੈਕਟੀਸ਼ਨਰ ਸਨ, ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਪੂਰਕ ਦਵਾਈ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮਰਪਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਆਏ ਸਨ। ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ, ਜੇ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਇੱਕ ਫੇਰੀ 'ਤੇ, ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸੇਵਾ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਦਿਆਲੂ ਸਨ।
ਇੱਕ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਜਿੱਥੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੋਵੇਗੀ, ਉਹ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਹਿਕਰਮੀਆਂ ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸੁਚੇਤ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਹੋਇਆ। ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦਿਓ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਡਾਕਟਰੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦਿਓ।

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪੱਚੀ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਜਾਂਚ ਲਈ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਐਨਕਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਜੋੜੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨੁਸਖੇ ਨੂੰ ਹਰ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਬਦਲਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਟੈਕਨੀਸ਼ੀਅਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਮੋਤੀਆਬਿੰਦ ਹੈ। ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਦਾ ਸੀ ਜੋ - ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ - ਪੱਚੀ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਮਰ ਦੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਾਵਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਾਰਕਿੰਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੈੱਲ ਫੋਨ 'ਤੇ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਮੋਤੀਆਬਿੰਦ ਹੈ?" ਮੈਂ ਕਈ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਮਾਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਕਈ ਟੈਸਟ ਕਰਵਾਏ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਅਤਿ-ਆਧੁਨਿਕ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵੀ ਲਈਆਂ। ਸਾਰੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤ ਸਨ: ਮੈਨੂੰ ਮੋਤੀਆਬਿੰਦ ਸੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਮਾਂਦਰੂ ਸਨ, ਭਾਵ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਉਲਝਣ ਵਾਲਾ ਸੀ: ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਚਿੰਤਾ ਲਈ, ਮੈਂ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਵਿਆਪਕ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਕੋਈ ਮੋਤੀਆਬਿੰਦ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਯਕੀਨਨ ਜੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲੱਭੇ ਜਾਂਦੇ? ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਵਾਂਗਾ, ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਮੋਤੀਆਬਿੰਦ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਅੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਕਈ ਹੋਰ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣਗੀਆਂ; ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਹੋਰ ਗੰਭੀਰ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਨੂੰ ਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੁਆਉਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਵੀ ਬਣ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਥਿਤੀਆਂ ਕਿਉਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਮਰੀਜ਼ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਛੇੜਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਚਿੰਤਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਕੀ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ? ਇਹ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਕਿਉਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਕਿਉਂ ਲੱਗੀਆਂ?
ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਉਸ ਦਿਨ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਸਮੂਹ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਾਜ਼ਰੀਨ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਸਰੀਰਕ ਬਿਮਾਰੀ ਜਾਂ ਲੱਛਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜੋ ਇਸਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਫੜ ਲਈ ਅਤੇ ਉਹ ਮੁਸਕਰਾਇਆ; ਉਹ ਹਦਾਇਤ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਢੁਕਵੀਂ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ

ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਵਾਂਗਾ ਜਾਂ ਇੱਕ ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੇਖਾਂਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ, ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੱਧ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਸ਼ਾਇਦ ਚੌਦ੍ਹਵੀਂ ਜਾਂ ਪੰਦਰਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਜਰਮਨੀ ਜਾਂ ਫਰਾਂਸ ਦੇ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਹਾਂ; ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਜੰਗਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੰਨਾ ਡੂੰਘਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਸਨ। ਮੇਰਾ ਨਾਮ "ਅਲਥ੍ਰੀਮਸ" ਜਾਂ "ਅਲਥ੍ਰੀਮਸ" ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇਹ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨਾਮ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਪੰਜਾਹ ਜਾਂ ਸੱਠ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਲੰਮਾ, ਘਿਸਿਆ ਹੋਇਆ ਚਿਹਰਾ ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ। ਜਿਸ ਛੋਟੀ, ਪੱਥਰ ਦੀ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਉਹ ਗੋਲਾਕਾਰ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਛੱਤ ਘਾਹ ਵਾਲੀ ਸੀ: ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਧਾਰਨ ਪਰ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸੀ। (ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਛੋਟੀਆਂ ਝੌਂਪੜੀਆਂ ਜਾਂ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਘਰ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਲੱਗ ਸਕਦੇ ਹਨ।) ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਹੋਏ, ਪੱਥਰ, ਪੱਤੇ ਅਤੇ ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਗੁਆਂਢੀ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕ ਮੈਨੂੰ "ਜਾਦੂਗਰ" ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਖਾਸ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਸੱਚਾਈ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਵਿਕਾਸ ਪੱਖੋਂ ਅਪਾਹਜ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਦਰਤੀ ਵਸਤੂਆਂ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਦੂ ਲਈ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਈ; ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਘੱਟ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਦੂਰ ਦੀ ਗੱਲ। ਮੈਂ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਕੀੜੇ ਫੜਨ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਦੂਗਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਧੇਰੇ ਸਹੀ ਸ਼ਬਦ ਕੁਦਰਤਵਾਦੀ ਹੁੰਦਾ।
ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਘੱਟ ਹੀ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਘਰ ਜੰਗਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਰਹਿਣ, ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਣ-ਫਿਰਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਵੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਮੁਸਕਰਾਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਪਛਾਣਿਆ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਇੰਨੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਮੇਰੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਗਈਆਂ

ਸਨ। ਪਰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕ, ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇੱਕ ਭੀੜ ਬਣਾ ਲਈ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਮਸ਼ਾਲਾਂ ਨਾਲ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਤੂਫਾਨ ਲਿਆਏ, ਮੇਰੇ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਸਭ ਕੁਝ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ: ਸਿਰਫ ਮੇਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਪੱਥਰਾਂ ਅਤੇ ਘੜਿਆਂ ਦੇ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਜੀਬ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਨ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦਾ ਸਾਰਾ ਜੰਗਲ, ਉਹ ਸੁੰਦਰ ਰੁੱਖ, ਮੇਰੇ ਉਹ ਦੋਸਤ। ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਆਪਣੀ ਝੌਂਪੜੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਭੱਜਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਭੱਜ ਕੇ ਆਪਣਾ ਘਰ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਛੱਡ ਕੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੇਰੇ ਬਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅੱਗ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਅੰਨ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਹੇਠਲੀਆਂ ਪਲਕਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਖਿੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਦੁੱਧੀ-ਚਿੱਟੀ ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ ਢੱਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ।
ਓ ਅਲਥ੍ਰਿਮਸ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, ਇਸ ਆਦਮੀ ਲਈ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ ਜੋ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਸੋਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਮੈਂ ਹੀ ਸੀ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਇੱਕੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਜੋ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਉਹ ਉਸਦੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਦਰਦ ਦੁਆਰਾ ਗ੍ਰਸਤ ਸੀ। ਉਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਦੂਜੇ ਲੋਕ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਤਬਾਹੀ ਕਿਉਂ ਦੇਣਗੇ, ਉਹ ਜਿਸਦਾ ਕਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਕੱਲੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮੱਖੀ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ ਸੀ; ਮੈਂ ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਦੋਸਤੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਆਪਣੀ ਬੌਧਿਕ ਅਸਮਰਥਤਾਵਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਇਸ ਦੁਆਲੇ ਨਹੀਂ ਲਪੇਟ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਮਨ ਲਈ ਬੇਤੁਕੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨੂੰ ਲਪੇਟਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ "ਮੂਰਖ" ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਪਿੰਡ ਵਾਲੇ ਹੀ ਉਹ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਗਿਆਨਤਾ ਕਾਰਨ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਘਰ ਜਾਂ ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ: ਇਹ ਗਿਆਨ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕ ਕਿਸੇ ਗਲਤ ਸੋਚ ਵਾਲੀ ਜਾਦੂ-ਟੂਣੇ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ, ਕਿਸੇ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਕਿ ਮੈਂ ਜਾਦੂ-ਟੂਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜਾਂ ਬੁਰਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਸਮਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ। ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਹਰ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਭੈੜੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ - ਹੁਣ ਵੀ, ਇਸ ਦਿਨ ਅਤੇ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ - ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ

ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਤਰਸ ਖਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੀੜਤ ਦਾ ਕਿਰਦਾਰ ਨਿਭਾਉਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦਾ ਸੀ।
ਅਲਥ੍ਰਿਮਸ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਿਆ। ਰੇਤ ਵਾਂਗ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਘੇਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਨਿਗਲ ਲਿਆ। ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਮੇਰਾ ਆਪਣਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਕਿ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਹ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਸਹਿਕਰਮੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਰੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਹੰਝੂ ਵਹਿ ਰਹੇ ਸਨ।
ਉਦੋਂ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸੁਨੇਹਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਅਲਥ੍ਰਿਮਸ ਆਪਣੀਆਂ ਬੇਕਾਰ ਚਿੱਟੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। "ਉਦਾਸੀ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਘੇਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ।
ਸੁਨੇਹੇ ਦੇ ਦੋਹਰੇ ਅਰਥਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ। ਮੋਤੀਆਬਿੰਦ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਅੱਖ ਦੇ ਲੈਂਸ ਦਾ ਬੱਦਲਵਾਈ ਹੈ। ਅਲਥ੍ਰਿਮਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸੜਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧੁੰਦਲੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ; ਅਲਥ੍ਰਿਮਸ ਹੋਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧੁੰਦਲੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਭਾਰੀ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ, ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਹੁਣ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਮੈਂ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਧਰਤੀ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਹੈ, ਕੀ ਲੋਕ ਚੰਗੇ ਹਨ, ਕੀ ਮੈਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹਾਂ, ਕੀ ਜੀਵਨ ਦਰਦਨਾਕ ਹੈ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਮੇਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਧੁੰਦਲਾ ਕਰਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਯਕੀਨਨ ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਦਾਸੀ ਦਾ ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਰ ਕੋਈ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਈ ਵਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਟੇਗਾ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਧੁੰਦਲਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਸ ਹਨੇਰੇ, ਬੇਢੰਗੇ ਬੱਦਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਲਟਕਦੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਟੁੱਟ ਗਈਆਂ ਹੋਣ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਸੀ।
ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸਬੰਧ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰਥਕ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਭੁੱਲ ਹੀ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ, ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਬਾਸਕਾਮ ਪਾਮਰ, ਜੋ ਕਿ ਨੇਤਰ ਵਿਗਿਆਨ ਲਈ ਇੱਕ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੇਂਦਰ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਕਾਤ ਮਿਲਣ ਦਾ ਸੁਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਡਾਕਟਰ, ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਾਹਰ, ਮੇਰੇ ਮੋਤੀਆਬਿੰਦ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਵਾਰ ਵਰਣਨ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰਾ ਸੀ।

"ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮੋਤੀਆਬਿੰਦ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, "ਅਤੇ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਜਮਾਂਦਰੂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਦਮੇ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸੀ।" ਉਸਨੇ ਕਾਗਜ਼ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਮੇਰੇ ਲੈਂਸ ਦੀ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਬਣਾਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾ ਨੇ ਮੇਰੀ ਅੱਖ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਹ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਵਧੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ "ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਘਟਨਾ" ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਮੱਧ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਹ ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ - ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। (ਯਕੀਨਨ, ਮੇਰੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਨਿਦਾਨ ਤੋਂ ਸਾਢੇ ਛੇ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੁਸਖ਼ੇ-ਟਵੀਕਿੰਗ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਲਈ ਗਈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਮੋਤੀਆਬਿੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।) ਕਿੰਨਾ ਹਾਸੋਹੀਣਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਤੇ ਅਲੰਕਾਰਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਹੁਣ ਉਲਟ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਭਵ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਯਾਦ ਇਸ ਉਲਟਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਿਆ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਮੈਂ ਉਤਸੁਕ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ, ਇੱਕ ਸਵੈ- ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ, ਅਲਥ੍ਰਿਮਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਸੜੀ ਹੋਈ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਬੈਠੇ ਸੀ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਸੱਤ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਭਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਹ ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਣ ਗਏ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਵੀਣਾ ਕਿਵੇਂ ਵਜਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਚਮਕ ਉੱਠਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਵੀਣਾ, ਉਹ ਆਮ ਮੱਧਯੁਗੀ ਸਾਜ਼, ਕੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲਿਖਣਾ ਕਿਵੇਂ ਪਸੰਦ ਹੈ। ਅਲਥ੍ਰਿਮਸ ਇੰਨਾ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਜਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ-ਲਿਖਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕਦੇ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸਿੱਖੇ, ਲਿਖਣਾ ਤਾਂ ਦੂਰ ਦੀ ਗੱਲ। ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਮਾਣ ਨਾਲ ਫੁੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਭਵਿੱਖ ਸਾਖਰ ਸੀ। ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਅਤੇ ਚੁਣੌਤੀਪੂਰਨ ਹਿੱਸਾ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ੌਕ ਵਜੋਂ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਕਿਵੇਂ ਪਸੰਦ ਹੈ। ਇਸਨੇ ਮੇਰੇ ਆਧੁਨਿਕ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਕੈਮਰਾ ਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਸੰਕਲਪ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ, ਉਸਦੀ ਭਾਵਨਾ ਤੀਬਰ

ਹੁੰਦੀ ਗਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ, ਮੱਧ ਯੁੱਗ ਦਾ ਇਹ ਆਦਮੀ, ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਝੁਕਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਸੁਣ ਸਕੇ ਅਤੇ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕੇ ਕਿ ਇੱਕ ਫੋਟੋ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਕੁਦਰਤ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੇ ਰਹਿਣ, ਪੰਛੀਆਂ ਅਤੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀਆਂ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚਣ ਨਾਲੋਂ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਿਹਤਰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਲ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜੰਗਲਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦਾ ਪਿਆਰ ਜਿਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਹੁਣ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਉਹ ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹਾਂ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਕਿਵੇਂ ਦੇਖਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਸਦੀਆਂ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਤੱਕ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਸਮਾਂ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ
ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਵਾਂਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਬੱਦਲਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਏ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ।
ਐਮੀ ਵੇਇਸ

ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਉਹ ਬੱਚੀ ਸੀ, ਐਮੀ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਰਮ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਅੰਦਰੂਨੀ ਰੌਸ਼ਨੀ, ਇੱਕ ਬਲਦੀ ਮਸ਼ਾਲ ਨਾਲੋਂ ਇੱਕ ਕਾਗਜ਼ ਦੀ ਲਾਲਟੈਣ ਵਰਗੀ। ਉਸਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਕੋਮਲ ਦਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਾਨਵਰਾਂ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤ ਪ੍ਰਤੀ ਧਿਆਨ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ, ਉਸਦੀਆਂ ਸਰੀਰਕ ਅੱਖਾਂ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਪਰ ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ, ਇੱਕ ਬਾਜ਼ ਦੀ ਤੇਜ਼ ਨਜ਼ਰ ਵਾਂਗ, ਧੋਖੇ ਅਤੇ ਪਖੰਡ ਰਾਹੀਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਸਾਡਾ ਦਿਲ ਉਹ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀਆਂ।
ਲਗਭਗ ਅੱਠ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਜ਼ੈਨ ਭਿਕਸ਼ੂ ਡੋਗੇਨ ਜ਼ੈਂਜੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ: "ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਦਿਆਲਤਾ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਨਾਲ ਵੇਖੋ।" ਉਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਉਦੋਂ ਸਿਆਣੇ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੁਣ ਵੀ ਸੱਚੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ, ਦਿਆਲਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਰਵਉੱਚ ਗੁਣ ਵਜੋਂ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸਾਡੇ ਦਿਲ ਖੁੱਲ੍ਹਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦਿਆਲਤਾ, ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਤਾ ਆਪਣੀ ਉੱਚਤਮ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਅਲਥ੍ਰਿਮਸ, ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਆਦਮੀ, ਆਪਣੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿੱਚ ਹਰ ਚੀਜ਼, ਜਾਨਵਰਾਂ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਕੁਦਰਤ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਆਲਤਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਉਹ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਦੁਆਰਾ ਭਟਕਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਵਾਂਗ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੂਲ ਮਾਸੂਮੀਅਤ ਨੂੰ ਉਦੋਂ

ਤੱਕ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਹਿੰਸਕ ਭੀੜ ਨੇ ਉਸਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵੀ ਖੋਹ ਨਹੀਂ ਲਈ।
ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਲੁੱਟਣਾ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਕੰਮ ਹੈ। ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਮ ਕੰਮ ਹੈ।
"ਐਮੀ" ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਾਰ, ਜਾਂ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਕੋਈ ਖਾਸ ਸਰੀਰ ਜਾਂ ਮਨ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਸਗੋਂ, ਉਹ ਨਿਰੰਤਰ ਅਤੇ ਸਦੀਵੀ ਸਾਰ ਹੈ। ਉਹ ਅਮਰ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਅਲਥ੍ਰਿਮਸ, ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਕਦੇ ਵੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਰਿਆ। ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਮਰ ਗਿਆ, ਪਰ ਉਹ ਜਿਉਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਐਮੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਲਿਆ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਨਾ, ਸਰੀਰ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ, ਸਾਡੀ ਮੌਤ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਮੌਤਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨੂੰ ਬਦਲਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਜੁੜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਅਗਲਾ ਅਧਿਆਇ ਸਾਡੀ ਅਮਰਤਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਸਦੀਵੀਤਾ ਦੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਦੁੱਖ ਦੀ ਦਮ ਘੁੱਟਣ ਵਾਲੀ ਪਕੜ ਨੂੰ ਢਿੱਲੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

. 6 .

ਸੋਗ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ

ਸੋਗ ਇੰਨਾ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਅਤੇ ਦਰਦਨਾਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸਾਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਚੂਸ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਕੰਮਕਾਜ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਸਹਿ ਬੋਝ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਸਾਹ ਰੋਕ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਪਹਿਲੇ ਪੁੱਤਰ, ਐਡਮ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਦਸ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਂਤ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਆ, ਜਦੋਂ ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਾਂ, ਸਿਰਫ਼ ਸਰੀਰ ਨਹੀਂ, ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸਦੀਵੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਾਂਗੇ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਐਡਮ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਈ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸਨ।
1971 ਵਿੱਚ ਐਡਮ ਦੀ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਤੇਈ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸ਼ਕਤੀ ਬਣ ਗਈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਸੋਗ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਐਡਮ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ 'ਤੇ ਹੋਰ ਵੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਬੱਚੇ ਦਾ ਗੁਆਉਣਾ ਕੁਦਰਤੀ ਕ੍ਰਮ ਤੋਂ ਭਟਕਣਾ ਹੈ। ਸਾਰੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਚਕਨਾਚੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ; ਦਿਲ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦਰਦ ਅਥਾਹ ਅਤੇ ਅਕਹਿ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨੂੰ ਖੁਦ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਮਦਰਦੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਜਿਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਮਿਲਾਂਗੇ। ਜਦੋਂ ਨੁਕਸਾਨ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੋਗ ਇੰਨਾ ਦਮ ਘੁੱਟਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ।
ਇਹ ਪੰਜ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਨਾਲ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਹਾਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਪਿਆਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਗੁਆਚਦਾ। ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ, ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਬਚਪਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ, ਅਤੇ ਰਹੱਸਮਈ ਅਨੁਭਵ

ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਤਰੀਕੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇਹ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ ਹੈ।
ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਸਾਡੇ ਮੋਢਿਆਂ ਤੋਂ ਦੁੱਖ ਦਾ ਭਿਆਨਕ ਭਾਰ ਉਤਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਹਲਕਾ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਜ਼ਿੰਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਜੀਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ।
ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਵੀ ਜਾਨ ਪਾਉਣ ਦਿਓ।

. ਪਿਆਰ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਧਮਾਕਾ.
ਮੇਰਾ ਪਤੀ, ਰਿਚਰਡ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਵਿਆਹ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਚਾਰ ਵੱਡੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਏਅਰਲਾਈਨ ਪਾਇਲਟ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼, ਦੱਖਣੀ ਅਫਰੀਕਾ, ਕੇਪ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਮੈਕਗ੍ਰੇਗਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਇੱਥੇ, ਪਹਾੜਾਂ ਅਤੇ ਜੰਗਲੀ ਮੈਦਾਨਾਂ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ, ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਲਈ, "ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਰਥ" ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਪੰਜ ਕਿਤਾਬਾਂ ਮਿਲੀਆਂ ਜੋ ਡਾ. ਵੇਇਸ ਨੇ ਲਿਖੀਆਂ ਸਨ। ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪੜ੍ਹਿਆ; ਇੱਕ ਤੁਰੰਤ ਗੂੰਜ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਸੀ; ਇਹ ਉਹ ਸਭ-ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਸਭ-ਗ੍ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਅਰਥ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਮੈਂ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਲੀ, ਤੁਸੀਂ ਅਜੀਬ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ।" ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਰਹੇ - ਨਾਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਛੇ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਲਈ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਰਿਚਰਡ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਵੀ ਬ੍ਰਾਇਨ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਸਨ। ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਮਹੀਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਸਨ ਜੋ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਇਕੱਠੇ ਬਦਲਾਅ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਜੋ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਨ, ਪਰ ਹੁਣ ਸੰਭਵ ਹਨ।
2002 ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਪੁੱਤਰ, ਵਿਲ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਫਰਾਂਸ ਗਏ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੂਰ ਸਨ। ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਭਰਿਆ ਰਿਸ਼ਤਾ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਵਧਦਾ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਅੰਡੋਰਾ ਗਏ, ਅਤੇ ਉੱਚੇ ਪਾਇਰੇਨੀਜ਼ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਉਸ ਸੁੰਦਰ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਪੂਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜੋ ਅਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ

ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ। ਰਿਚਰਡ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਮੈਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਮਰ ਜਾਵਾਂ, ਲੀ, ਸਭ ਕੁਝ, ਸਭ ਕੁਝ ਇਸ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੁਣ ਹੈ।"
ਰਿਚਰਡ ਦੀ ਦੋ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਦਿਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪੈਣ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਮੈਂ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਆਈਸੀਯੂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਆਖਰੀ ਸ਼ਬਦ ਸਨ "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ" ਅਤੇ ਇੱਕ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਵਾਲਾ "ਅਸੀਂ ਜਿੱਤ ਗਏ!"
ਸਾਡੇ ਦੋ ਵੱਡੇ ਪੁੱਤਰ ਉੱਡ ਕੇ ਅੰਦਰ ਆ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਸ ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਮੱਧ ਵਾਲੇ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਆਪਣਾ ਦੁੱਖ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ, ਹਿੱਲਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਰਿਚਰਡ ਦੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਉਸ ਸ਼ਾਮ, ਵਿਲ ਆਪਣੇ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਗਲੀ ਦੇ ਪਾਰ ਘੁੰਮਾਉਣ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਦੂਜਾ ਪੁੱਤਰ ਜੇਮਜ਼, ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਗੇਟ ਤੋਂ ਲੰਘ ਰਹੇ ਸਨ, ਮੈਂ ਵਿਲ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ, "ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਗੇਟਪੋਸਟ ਬਣਾਏ ਸਨ," ਅਤੇ ਜੇਮਜ਼ ਇੱਕ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਿਹਾ।
ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ, ਮੈਂ ਹਿੱਲਿਆ ਅਤੇ ਰੋਇਆ, ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ, ਹਿੱਲਦਾ ਹੋਇਆ ਕਦਮ ਚੁੱਕਿਆ, ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖਿਆ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਾਹ ਰੋਕਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਨਾ ਤੋੜਿਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸਾਹ ਲੈਣਾ ਪਿਆ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਣੀ ਰਹੀ। ਹਾਸਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਫੁਸਫੁਸਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਓ, ਰਿਚਰਡ, ਜੇ ਤੂੰ ਇੱਥੇ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਕੀ ਕਹੇਂਗਾ। ਤੂੰ ਕਹੇਂਗਾ, 'ਲੀ, ਤੂੰ ਫਿਰ ਅਜੀਬ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈਂ।'"
ਉਸੇ ਪਲ, ਰਿਚਰਡ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਮੇਰੇ ਦੁਆਲੇ ਆ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੱਸ ਕੇ ਫੜ ਲਿਆ। ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੇ ਸੱਜੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਜੀਬ? ਲੀ, ਤੁਸੀਂ ਇਸਦਾ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇਹ ਬਹੁਤ... ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੈ!" ਮੈਂ ਬਰਫ਼ ਦੇ ਇੱਕ ਟੁਕੜੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਧੁੰਦਲੀ ਜਿਹੀ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਏ; ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮੋੜਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਵੇਹੜੇ ਦੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬਿਠਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਰੱਖੀਆਂ ਅਤੇ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਾਂ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ੱਕੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਪਾਗਲ ਮਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਬਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਫੜ ਲਏ।
ਅਚਾਨਕ, ਜੇਮਜ਼ ਨੇ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਤੋਂ ਤੋੜ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਲਾਲ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਚੀਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜੇਮਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ! ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਪਾਗਲ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਪਾਗਲ ਹਾਂ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਗੇਟ ਦੀ ਚੌਂਕੀ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਰੀ ਸ਼ਾਂਤੀ

ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਦੋਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਮੇਰੇ ਦੁਆਲੇ ਰੱਖੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਸਿਰਫ ਮੇਰੇ ਸੱਜੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ, 'ਜੇਮਜ਼, ਜੇਮਜ਼, ਸਭ ਠੀਕ ਹੈ। ਸਭ ਕੁਝ ਬਿਲਕੁਲ ਉਵੇਂ ਹੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।' ”
ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਵਿਲ ਨੇ ਦੋਵੇਂ ਬਾਹਾਂ ਆਪਣੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਫੇਰੀਆਂ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਓਹ, ਧੰਨਵਾਦ, ਰੱਬ। ਧੰਨਵਾਦ, ਜੇਮਜ਼! ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਵੀ ਪਾਗਲ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨੌਕਰੀ ਛੱਡਣੀ ਪਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਪਾਗਲ ਪਾਇਲਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਵੀ ਇਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਉਸ ਵਾੜ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੰਨੀ ਧੰਨ ਰਾਹਤ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਦੋਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ, ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾ ਲਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਸੱਜੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, 'ਵਿਲ, ਓ ਵਿਲ, ਸਭ ਕੁਝ ਉਵੇਂ ਹੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।' ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਇੱਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਪਿਆਰ!"
ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੇਰਾ ਸੰਪਰਕ ਕਿਸ ਨਾਲ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਬਾਕੀ ਰਾਤ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬਿਤਾਈ, ਸਿਵਾਏ ਵਿਲ ਅਤੇ ਜੇਮਜ਼ ਦੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਦੇ, "ਨਿਸ਼ਚਤ!" ਅਗਲੇ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਸਾਡੇ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰਹੀ, ਜਦੋਂ ਮੇਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਪੁੱਤਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮੈਕਗ੍ਰੇਗਰ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਰੁਟੀਨ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਰਿਚਰਡ ਨੇ ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ," ਅਤੇ "ਇਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ," ਪਰ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਦੁਖੀ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਦੁੱਖ ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਤਾਂ ਹੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਂਦਾ, ਡਾਕਟਰ ਵੇਇਸ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਰਿਚਰਡ ਦੀ ਮੌਤ ਵਾਲੀ ਰਾਤ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਕੱਟੜਪੰਥੀ ਧਰਮ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ "ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਲ ਰਿਹਾ ਸੀ" ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ "ਐਂਡੋਰ ਦੀ ਡੈਣ" ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਸੁਨੇਹਿਆਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ।
ਫਿਰ ਵੀ, ਮੈਂ ਬਦਲਦੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ, ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਬਣਨ ਲਈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇਪਨ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਸਿਰਫ਼ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਪਿਆਰ ਬਣਨਾ ਵੀ ਸਿੱਖਿਆ।
ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਤੁਰਿਆ।

ਇੱਕ ਐਤਵਾਰ ਸਵੇਰੇ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਚਾਰ ਕੁੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਡੀਆਂ ਲੰਬੀਆਂ ਸੈਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਹ ਉਹ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ, ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਪੱਕੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਆਉਣ ਲੱਗੀਆਂ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ "ਰੁਕਾਵਟਾਂ" ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇੱਕ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੋਮਬੱਤੀ ਵਾਲੇ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਦਿਖਾਇਆ, ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਗੁਲਾਬ ਦੀਆਂ ਪੱਤੀਆਂ ਨਾਲ। ਇਹ ਮੱਧ ਯੁੱਗ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਦੇ, ਬਹੁਤ ਸਿੱਖਿਅਤ ਆਦਮੀ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਸ਼ਰਮ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੋਲਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੇਜ਼ ਵੱਲ ਵੇਖਦਿਆਂ, ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਦੇਖਿਆ, ਇੱਕ ਸਲੇਟੀ ਬਾਂਹ ਉਸਦੀ ਬਾਂਹ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਇੱਕ ਅਖਰੋਟ ਨਾਲ ਖੇਡ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਇਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘੁੰਮਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਰਿਚਰਡ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਿੱਕਿਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਛੋਟੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਦੀ ਧੜਕਣ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਈ। ਇਹ ਆਦਮੀ ਜੋ ਵੀ ਸੀ, ਉਹ ਰਿਚਰਡ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਥਿਰ ਕੀਤਾ। ਚਾਰੇ ਕੁੱਤੇ, ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪੱਟਿਆਂ 'ਤੇ, ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਢਲਾਣ ਵੱਲ ਭੱਜੇ ਜਿੱਥੇ ਰਿਚਰਡ ਅਕਸਰ ਮੇਰਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਇਕੱਠੇ ਤੁਰਦੇ ਸੀ। ਕੁੱਤੇ ਇੱਕ ਅਰਧ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਏ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਪੂਛਾਂ ਹਿਲਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖਾਂਗਾ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਰਿਚਰਡ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲੇਗੀ।
ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਰਿਚਰਡ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ, "ਤੁਹਾਡਾ ਜਨਮ 1100 ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ।" ਮੈਂ ਘਬਰਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਿਆ, ਆਪਣੇ ਗਰੀਬ ਕੁੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਘਸੀਟਦਾ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਹਰ ਕਦਮ ਦੇ ਨਾਲ ਮੈਂ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਚੀਕਿਆ, "ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰੋ! ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰੋ!" ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਘਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਰਸਤੇ ਭੱਜਿਆ।
ਮੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਗੱਡੀ ਚਲਾਈ, ਜਿਸਨੇ ਉਦੋਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਰਿਚਰਡ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਦੋਸਤ, ਮੈਨੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸੁਪਨੇ ਵੀ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਮੈਨੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਿਆ ਦੇਖਿਆ, ਇੱਕ ਲੱਤ ਝੁਕੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦਾ ਗਿੱਟਾ ਉਸ ਗੋਡੇ 'ਤੇ ਸੀ। ਉਹ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਪੂਰੇ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਫੁੱਲ ਨਾਲ ਭਰੇ ਜੈਕਾਰਾੰਡਾ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨੇੜੇ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸਵਾਗਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਕਿਹਾ, "ਲੀ। ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।"

ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਦਾ ਹੋਇਆ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। “ਮੈਂ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਡੂੰਘੇ ਘਾਹ ਦੇ ਹਰੇ ਭਰੇ ਲਾਅਨ, ਅਤੇ ਫੁੱਲ - ਓਹ, ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ। ਮੈਂ ਘਾਹ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਤੁਰਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਰਿਚਰਡ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਅਸੀਂ ਮਿਲੇ। ਅਸੀਂ ਜੱਫੀ ਪਾਈ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੁਝ ਕਰਾਂਗਾ। 'ਬੇਸ਼ੱਕ,' ਮੈਂ ਕਿਹਾ। 'ਕੁਝ ਵੀ, ਰਿਚਰਡ।'
"'ਲੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਆਵੇਗੀ,' ਰਿਚਰਡ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ। 'ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਸੁਨੇਹਾ ਦੇਵੋਗੇ?'"
ਫਿਰ ਮੈਨੀ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗੀ। "ਲੀ, ਸੁਨੇਹਾ ਸਿਰਫ਼ ਬਕਵਾਸ ਹੈ। ਬਕਵਾਸ। ਪਰ ਮੈਂ ਰਿਚਰਡ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।" ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। "ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਲੀ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿਓ ਕਿ ਨੌਂ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੱਡਾ, ਵੱਡਾ ਡੌਲਫਿਨ ਹਾਂ।'"
ਤੀਹ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਲੜਾਕੂ ਪਾਇਲਟ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਰਿਚਰਡ ਨੇ RAF ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਕੁਐਡਰਨ ਨਾਲ ਉਡਾਣ ਭਰੀ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ, ਉਸਨੂੰ ਲੱਭ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਇੱਕ ਡੌਲਫਿਨ ਸੀ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਡੌਲਫਿਨ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵੱਡੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਲਾਈਟਨਿੰਗ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਜਿਸਦੇ ਪਾਸੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਡੌਲਫਿਨ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪੂਛ 'ਤੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮਾਣ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਹੁਣ ਇੱਕ ਡੌਲਫਿਨ ਹਾਂ!" ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ RAF ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਏਅਰਵੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਾਤ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਡੌਲਫਿਨ ਹੋਣ ਤੋਂ ਖੁੰਝ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਉਦੋਂ ਪ੍ਰਮਾਣੂ ਯੁੱਧ ਦੇ ਖ਼ਤਰੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਰਿਚਰਡ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਬਚ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਨੇਹਾ ਦੇਵੇਗਾ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਸੁਨੇਹਾ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇੱਕ ਡੌਲਫਿਨ ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।
ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੀ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਮੈਨੂੰ ਤੀਹ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕਹੇ, ਮੈਂ ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਾਰ, ਮੈਂ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਆਇਆ, ਮੈਂ ਮੈਨੀ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਿਆ। ਅਤੇ, ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ, ਮੈਨੀ ਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਪਣੇ ਹੀ ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਅਪਣਾ ਲਿਆ।
ਮੈਂ ਇਹ ਸਭ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੀੜ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਕੁਝ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਡਾਕਟਰ ਬ੍ਰਾਇਨ ਵੇਇਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਬਿਤਾਉਣਾ

ਚਾਹਾਂਗਾ।" ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕੈਬਿਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਬ੍ਰਾਇਨ ਨਿਊਯਾਰਕ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬ੍ਰਾਇਨ ਦੇ ਨਾਲ ਪਹਿਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਬਿਲਕੁਲ ਇੱਕ ਸੁਚੇਤ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਣ ਵਰਗਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਇਨ ਦੀ ਕੋਮਲ, ਪਿਆਰ ਭਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਮੱਧਯੁਗੀ ਪੈਰਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਪੁਰਾਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਵੱਡੇ ਰਿਚਰਡ ਨਾਲ ਉਸ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਬੰਧ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ, ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਨਨ ਬਣਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਿਚਰਡ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਬਣ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਾਕੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦੀ ਕੋਠੜੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਦੇ ਮੱਥੇ ਅਤੇ ਬਾਹਾਂ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਦੀ ਕੰਧ ਨਾਲ ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਖੂਨ ਵਹਿਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ, ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ। ਜੇ ਮੈਨੂੰ, ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਪਤਾ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਨਨ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਪਰ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਹੁਣ ਜੀ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੱਧ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਆਜ਼ਾਦ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਸ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਕੇ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਲਈ, ਇਹ ਉਹ ਵੱਡੀ ਤਬਦੀਲੀ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਮੈਨੂੰ ਲੋੜ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਉਸ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਰਿਚਰਡ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੇਰੇ ਪੇਟ ਅਤੇ ਦਿਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਨੂੰ ਰਿੜਕਣ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਧੰਨ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਪੱਤਰ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਰਿਚਰਡ ਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, "ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਵਿਸਫੋਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਇਸ 'ਤੇ "ਪਿਆਰ ਨਾਲ" ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਾਲ ਬੀਤਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਹੁਤ, ਸੁੰਦਰ, ਕੋਮਲ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ।
ਲੀ ਲੀਚ

ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਇੰਨੀ ਦਿਲ ਨੂੰ ਛੂਹ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਇੰਨੀ ਖੂਬਸੂਰਤ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਹੀ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਰਿਚਰਡ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣੋ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਲੀ ਜਾਂ ਜੇਮਜ਼ ਜਾਂ ਵਿਲ ਹੋ। ਸੁਨੇਹੇ ਬਹੁਤ ਸੱਚ ਹਨ। ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, "ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰੋ," ਅਤੇ ਰਿਚਰਡ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਸਭ ਕੁਝ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਪਰ ਇਹ ਉਹੀ ਸੰਕਲਪ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੈਂ ਲਿਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਰਦੇ, ਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜਾਂ ਚੇਤਨਾ ਸਾਡੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਰਿਚਰਡ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋੜਦਾ ਹੈ, "ਤੁਸੀਂ ਇਸਦਾ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ!" ਨੌਂ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਲੀ ਦਾ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣਾ ਸਿਰਫ਼ ਅੰਤਿਮ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੁਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਦੁੱਖ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

1980 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮਿਆਮੀ ਬੀਚ ਦੇ ਮਾਊਂਟ ਸਿਨਾਈ ਮੈਡੀਕਲ ਸੈਂਟਰ ਵਿੱਚ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਵਿਭਾਗ ਦਾ ਚੇਅਰਮੈਨ ਸੀ, ਮੈਂ ਕੰਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਕਸਰ ਧਿਆਨ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਰਦੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਘਰ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਪੱਛਮੀ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਚੰਦਰਮਾ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਟੁਕੜਾ ਲਟਕਦਾ ਦੇਖਿਆ। ਕਾਰ ਦੀਆਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਸਮੁੰਦਰੀ ਹਵਾ ਵਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਡੂੰਘੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੇ ਮੇਰੀ ਚੇਤਨਾ ਨੂੰ ਭਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਪਲ, ਮੇਰੀਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅਚਾਨਕ ਤਬਦੀਲੀ ਆਈ, ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਮਿਸ਼ਰਨ ਤਾਲਾ ਅਚਾਨਕ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਾਰੇ ਟੰਬਲਰ ਇਕਸਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਠੋਸ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਇੰਨੀ ਠੋਸ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਵੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਪਾਰਦਰਸ਼ਤਾ ਰਾਹੀਂ ਲਗਭਗ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਫੈਲ ਗਈ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਸੰਪੂਰਨ ਸੀ, ਕੋਈ ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਚਿੰਤਾ ਜਾਂ ਡਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਕੋਮਲ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ: "ਸਭ ਕੁਝ ਉਵੇਂ ਹੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਕੁਝ ਉਵੇਂ ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਭੌਤਿਕ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਤੋਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਦੂਰ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ। ਹਿੰਸਾ, ਹਾਦਸੇ, ਬਿਮਾਰੀਆਂ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਦਮੇ ਬੇਤਰਤੀਬੇ, ਅਣਪਛਾਤੇ ਅਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਵਾਪਰਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ ਬਰਬਾਦ ਹੋਈਆਂ ਜਾਪ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਭੌਤਿਕ ਜੀਵਨ ਇੱਕ ਸਟੇਜ ਨਾਟਕ ਵਾਂਗ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਹਰ ਸਮੇਂ ਅਣਕਿਆਸੇ ਸਕ੍ਰਿਪਟ ਵਿੱਚ ਬਦਲਾਅ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਦਾ ਰਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਦਾਕਾਰ ਪਰਦੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਨਾਟਕ ਦਾ ਹੰਗਾਮਾ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਕਾਰ ਆਪਣੇ ਮਖੌਟੇ ਉਤਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਥਾਈ ਪਛਾਣ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਪਾਤਰ ਨਹੀਂ ਜੋ ਉਹ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸਰੀਰ ਸਟੇਜ ਦੇ ਪਾਤਰ ਹਨ, ਸਾਡੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਸਥਾਈ ਅਦਾਕਾਰ ਹਨ। ਨਾਟਕ ਦੌਰਾਨ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ, ਪਾਤਰ ਭਿਆਨਕ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ - ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮੌਤ ਵੀ। ਪਰ ਅਦਾਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾਂਦਾ।
ਸਾਡੀ ਆਪਣੀ ਅਮਰਤਾ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਸਦੀਵੀਤਾ ਵਿੱਚ ਜੋ ਹਰ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ, ਸਭ ਕੁਝ ਬਿਲਕੁਲ ਉਵੇਂ ਹੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇਸਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

. ਮਾਂ ਦਾ ਗਲੇ ਮਿਲਣਾ.
ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਅਲਾਸਕਾ ਦੇ ਕਰੂਜ਼ 'ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਇੱਕ ਸੈਮੀਨਾਰ ਵਿੱਚ ਸੀ।
ਇੱਕ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਜਨਮ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜੀਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਗਈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਜਣੇਪੇ ਵਿੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਭ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਗੱਲ ਵਾਪਰੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਜਾਣ ਦਾ ਦੁਬਾਰਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ।
ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋ, ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਪੰਜ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤਰਾਲ 'ਤੇ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅੱਠ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਦਮੇ ਕਾਰਨ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਕੋਈ ਯਾਦਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਦਿਨ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖਾਸ ਯਾਦ ਵਾਪਸ ਦਿੱਤੀ।
ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਮੂਹ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ, ਮੁੰਡੇ! ਉਹ ਡਾਕਟਰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਿਆਰਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੀ ਹੋਈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵੱਲ ਲੈ ਗਏ, ਪਰ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਤੀਤਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਹਾਂਗਾ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਇਹੀ ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਂਦੇ।

ਉਸ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ (ਕਾਫ਼ੀ) ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਾਲਗ ਸੀ, ਪਰ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਚਮਕ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕੀ ਹੈ, ਜੋ ਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਮਰਥਨ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਖਿੜਦਾ ਹੈ।
ਕੱਲ੍ਹ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਜਨਮਦਿਨ ਸੀ; ਉਹ ਚੁਰਾਸੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਸੁਪਨੇ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਸਿਹਰਾ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਉਸ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜੋ ਸਬੰਧ ਬਣਿਆ, ਉਸ ਨੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤੱਕ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਪੈਣ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਤੋਹਫ਼ੇ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ।
ਪੈਟਰੀਸ਼ੀਆ ਕੁਪਟਜ਼

ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਨੁਭਵਾਂ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹਾਂ। ਮਾਪਿਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਬਾਲ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਅਸਲ ਅਤੇ ਸਹੀ ਯਾਦਾਂ ਹਨ।
ਇਹਨਾਂ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਕਾਗਰਤਾ ਅਤੇ ਆਰਾਮ ਦੇ ਡੂੰਘੇ ਪੱਧਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪਿੱਛੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਕਿਸ਼ੋਰ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚੋਂ, ਬਚਪਨ ਵਿੱਚੋਂ, ਅਤੇ ਬਚਪਨ ਅਤੇ ਗਰਭ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ। ਮੈਂ ਪੰਜ ਤੋਂ ਇੱਕ ਤੱਕ ਉਲਟਾ ਗਿਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ, ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼, ਇੱਕ ਗੰਧ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ, ਚਿੱਤਰ ਇੱਕ ਸਨੈਪਸ਼ਾਟ ਜਾਂ ਫੋਟੋ ਵਰਗਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਵਰਗਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਕੋਈ ਚਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਭਾਵਨਾ, ਇੱਕ ਜਾਣਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਪੱਧਰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਡੂੰਘਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਦ੍ਰਿਸ਼, ਅਕਸਰ ਸੰਵੇਦਨਾਵਾਂ, ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਹੋਰ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪੁਨਰ-ਮਿਲਨ ਅਤੇ ਯਾਦਾਂ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਪਿਆਰ ਕਦੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕਿ ਸਾਡੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਸਾਡੇ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹਨ ਪਰ ਸਾਡੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਵੀ।
ਅਲਾਸਕਾ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਠੰਡੇ ਪਾਣੀਆਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਚਮਤਕਾਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪੈਟਰੀਸ਼ੀਆ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਬਦਲ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਦੁੱਖ ਜੋ ਉਹ ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਹ ਘੁਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜਾਣ ਲਈ

ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਪਹੁੰਚਣਾ ਪੈਟਰੀਸ਼ੀਆ ਲਈ ਇਲਾਜ ਸੀ ਅਤੇ, ਹੋਰ ਵੀ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਲਈ ਦੂਜਾ ਸੁਭਾਅ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ।
ਸਾਡੇ ਪਿਆਰੇ ਵੀ ਉਸ ਪੋਰਟਲ ਰਾਹੀਂ ਵਾਪਸ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਮਿਲਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਲੋੜ ਪੈਣ 'ਤੇ, ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਾਡੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜੈਸਿਕਾ ਨੇ ਅਗਲੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਖੋਜਿਆ, ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਫੜਨ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਨੱਚਣ ਲਈ।

. ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨੱਚਣਾ.
ਜੈਸਿਕਾ, ਜੋ ਕਿ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਅਧਿਆਪਕਾ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਸੁਨਹਿਰੇ ਵਾਲ, ਨੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਨਰਮ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ ਲਈ ਕੇਂਦਰੀ ਫਲੋਰੀਡਾ ਤੋਂ ਘੰਟਿਆਂ ਬੱਧੀ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਂਦੀ ਰਹੀ। ਉਸਦੇ ਦੋ ਬੱਚੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਨਮ ਸਿਜੇਰੀਅਨ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਤੀਜੇ ਬੱਚੇ, ਇੱਕ ਸਿਹਤਮੰਦ ਮੁੰਡੇ ਨਾਲ ਗਰਭਵਤੀ ਹੋਈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਲੀਅਟ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੀ ਬੱਚੇਦਾਨੀ ਫਟ ਗਈ, ਪਲੈਸੈਂਟਾ ਵੱਖ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਆਕਸੀਜਨ ਦੀ ਘਾਤਕ ਘਾਟ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਜੀਵਨ ਸਹਾਇਤਾ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਸਿਰਫ਼ ਦਸ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਹੋ ਗਈ।
ਜਿਵੇਂ ਜੈਸਿਕਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਇਤਿਹਾਸ ਦੱਸਿਆ, ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਡੁੱਬ ਗਿਆ। ਕੋਈ ਵੀ ਬੱਚੇ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੀ ਔਰਤ ਇੰਨੀ ਕੋਮਲ ਅਤੇ ਦਿਆਲੂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਭਿਆਨਕ ਘਟਨਾ ਕਿਉਂ ਵਾਪਰੇਗੀ। ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਛੱਡੋ ਕਿ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਨੇ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੈਸਿਕਾ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਾਸਾ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਨੂੰ ਮਿਲ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਸੋਗ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿ ਰਹੀ ਸੀ: ਮੈਂ ਸਵੇਰੇ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠਣ, ਇੱਕ ਪੈਰ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਨੂੰ ਸਫਲਤਾ

ਸਮਝਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਜੈਸਿਕਾ ਦੇ ਮਿੱਠੇ ਬਾਹਰੀ ਹਿੱਸੇ ਹੇਠ ਸਟੀਲ ਦੀ ਤਾਕਤ ਪਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਦਰਦ ਨੂੰ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ; ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਹੱਥ ਵਧਾ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਛੂਹ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਸਦੀ ਅਥਾਹ ਡੂੰਘਾਈ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਡਰਾ ਦਿੱਤਾ: ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵਾਂ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਸੀ, ਯਕੀਨਨ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਲਈ ਨਵਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਉਸਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਬਰਬਾਦੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਕੀ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜਾਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਜੈਸਿਕਾ ਦੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰ ਸਕੇ? ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਮੀ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ?
ਜੈਸਿਕਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵੇਲੇ ਆਪਣੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨਾਲ ਆਈਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੀ ਨਰਮ ਆਵਾਜ਼ ਇੱਕ ਕਿਨਾਰਾ ਬਣ ਗਈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਡਾਕਟਰੀ ਗਲਤੀਆਂ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ, ਸਮਝਣ ਯੋਗ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹਨਾਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਲੀਅਟ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਤਰੀਕਾ ਚੁਣਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਿਜੇਰੀਅਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਯੋਨੀ ਰਾਹੀਂ ਜਨਮ ਦੇ ਫਾਇਦਿਆਂ ਅਤੇ ਜੋਖਮਾਂ ਦੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਵਧੇਰੇ ਸੂਚਿਤ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਜਣੇਪੇ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਤੋਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਉਂ ਚੁਣਿਆ ਸੀ। ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਸੀਂ ਇਲੀਅਟ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ, ਓਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਸਦਮੇ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਜਦੋਂ ਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਉੱਥੇ ਬੈਠੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਸਾਡੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਇਕੱਠੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਘੁੰਮ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਉਦਾਸ, ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਘੂਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਕੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੰਨੀ ਦਰਦਨਾਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਬਚ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜੈਸਿਕਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਲਪਨਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਉਭਾਰਿਆ, ਉਸਦਾ ਗੁੱਸਾ ਘਬਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਘੁਲ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਸਹੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਡਾਕਟਰਾਂ 'ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ? ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਉਸਨੇ ਜੋ ਵੀ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਉਹ ਗਲਤ ਨਿਕਲਿਆ? ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਅਤੀਤ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸੋਚ-ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਬਾਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਜੈਸਿਕਾ ਨੂੰ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ, ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਰਫ ਅਸਪਸ਼ਟ ਰੰਗ ਵੇਖੇ, ਲਹਿਰਾਂ ਅਤੇ ਬਿੰਦੀਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। "ਇਹ ਸਭ ਸਿਰਫ਼ ਰੌਸ਼ਨੀਆਂ ਹਨ?" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਸ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਇਹ ਸਭ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਸਿਰਫ਼ ਰੌਸ਼ਨੀਆਂ ਸਨ। ਓਹ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ,

ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿੱਚ ਬਦਲਿਆ ਅਤੇ ਛੱਤ ਵੱਲ ਘੂਰਿਆ, ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਸਨ। ਦੂਤ, ਰੱਬ, ਜੋ ਵੀ ਉੱਪਰ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਬਿਹਤਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਹਰੇਕ ਮੁਵੱਕਿਲ ਅੱਗੇ ਮਦਦ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਊਰਜਾ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸ ਦਿਨ ਇਹ ਕੋਈ ਕੋਮਲ ਬੇਨਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਇਹਨਾਂ ਧੜਕਦੀਆਂ ਰੌਸ਼ਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਜੈਸਿਕਾ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਐਪਰਨ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ। ਧੰਨਵਾਦ, ਮੈਂ ਅਸਮਾਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਰਾਹਤ ਦਾ ਸਾਹ ਲਿਆ। ਜੈਸਿਕਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਵਰਾਂਡੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰੇਰੀ 'ਤੇ ਲਿਟਲ ਹਾਊਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੁਝ। ਉਹ ਇੱਕ ਖੰਭੇ 'ਤੇ ਝੁਕੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਗਰਮੀਆਂ ਦੀ ਧੁੱਪ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਪਸੀਨਾ ਵਹਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਕੰਮ ਔਖਾ ਅਤੇ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਸੀ, ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਬੋਝ। ਜੈਸਿਕਾ ਆਪਣੀ ਗਰਦਨ ਅਤੇ ਮੋਢਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤਣਾਅ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਰੀਰਕ ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਇਕੱਲਤਾ ਤੋਂ ਵੀ। ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। "ਇਹ ਸਭ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ।
ਅਸੀਂ ਉਸ ਰਾਤ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧੇ, ਜਿੱਥੇ ਔਰਤ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਈ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਨਾਈਟਸਟੈਂਡ 'ਤੇ ਬਾਈਬਲ ਲਈ ਹੱਥ ਵਧਾਉਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਹਰਕਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਥੱਕ ਗਈ ਸੀ। ਜੈਸਿਕਾ ਨੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ, ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਅਤੇ ਬੇਚੈਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਘਰ ਸੀ ਪਰ ਇਸਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰਨਾ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਕੰਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਕੋਈ ਦੋਸਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਸਮਝਦੇ ਸਨ; ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਘਰ ਸੀ, ਉਹ ਵੱਡਾ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲਾ ਵਰਾਂਡਾ, ਇੱਕ ਗਾਂ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖੁਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ ਵੀਹਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਦਾਸ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜੀ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧੇ, ਪਰ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗਾ ਹੀ ਸੀ: ਔਰਤ, ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਤ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਇੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਜੈਸਿਕਾ ਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਨੱਚ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਔਰਤ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮ ਰਹੀ ਸੀ। "ਔਰਤ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੀ," ਉਸਨੇ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਕੁੜੀ ਬਸ ਨੱਚ ਰਹੀ ਹੈ, ਨੱਚ ਰਹੀ ਹੈ।" ਜੈਸਿਕਾ ਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਖਿਆ: ਔਰਤ ਦਾ ਪਤੀ, ਬਰਾਂਡੇ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਅਤੇ ਕੁੜੀ ਔਰਤ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸਨ, ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਬਰਾਂਡੇ 'ਤੇ ਬੈਠਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਰੋ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ

ਹਨ। ਆਪਣੇ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬੀ ਹੋਈ, ਉਸਨੂੰ ਇਕੱਲੇਪਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਇਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿੱਥੋਂ ਆਈਆਂ? ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪਿੱਛੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਇੱਕ ਹਾਦਸਾ ਹੋਇਆ, ਇੱਕ ਬੱਘੀ ਜੋ ਉਦੋਂ ਹਾਦਸਾਗ੍ਰਸਤ ਹੋ ਗਈ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਘੋੜਾ ਕੁਝ ਗਿੱਲੀਆਂ ਚੱਟਾਨਾਂ 'ਤੇ ਫਿਸਲ ਗਿਆ। ਗੱਡੀ, ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਡਿੱਗ ਪਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੁਰੰਤ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਔਰਤ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਆਖਰੀ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਗਈ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮੌਤਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਦੋਸ਼ੀ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ। "ਪਰ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਘੋੜੇ ਦੀ ਵੀ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਹਾਦਸੇ ਵਾਪਰਦੇ ਹਨ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਐਲੀਅਟ ਬਾਰੇ ਵੀ ਸੋਚਦੇ ਹੋਏ। ਜੈਸਿਕਾ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂ ਸਨ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। "ਇਹ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦੇ," ਮੈਂ ਇੱਕ ਨਰਮ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕੁਰਲਾਇਆ, "ਓ ਹਾਂ।"
ਉਹ ਔਰਤ ਕਈ ਲੰਬੇ, ਇਕੱਲੀ ਸਾਲ ਜੀਉਂਦੀ ਰਹੀ। ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਦਿਨਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਹ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਵਰਾਂਡੇ ਕੋਲ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਧੀ, ਗੁਮਨਾਮੀ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੀ ਹੋਈ, ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਹਰ ਦਿਨ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਨੱਚਦੀ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਜੈਸਿਕਾ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਪਾਰ ਲੰਘ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਜੀਉਂਦੀ ਸੀ। "ਸਾਨੂੰ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ!" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਚੰਗਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।" ਔਰਤ ਸੋਗ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਫਸੀ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੀ। ਅੱਜ ਜੈਸਿਕਾ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਿਆਂ, ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਉਭਰ ਸਕਦੀ ਸੀ?"
"ਇੰਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ," ਜੈਸਿਕਾ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਜੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਨੱਚਦੇ ਦੇਖ ਸਕਦੀ।" ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਅਤੇ ਪਤੀ, ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਸਨ, ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਠੀਕ ਹਨ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ, ਪਰ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ। "ਉਸਨੂੰ ਦੁੱਖ ਹੋਇਆ - ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸਨ," ਜੈਸਿਕਾ ਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਇਹ ਪਿਆਰ ਸੀ, ਸ਼ੁੱਧ ਪਿਆਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੀ ਰੁਕ ਗਿਆ ਸੀ! ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।"
ਇਹ ਜੈਸਿਕਾ ਨੂੰ ਉਸਦੀਆਂ ਕੁਝ ਮੌਜੂਦਾ ਦੁੱਖ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਰਾਹਤ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸਬਕ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਉਸ ਸਦਮੇ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਦੁੱਖ ਵਿਕਲਪਿਕ ਸੀ, ਬੇਲੋੜਾ। ਜੇ ਉਹ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਇੰਨੇ ਨੇੜੇ ਨੱਚਦੇ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਐਲੀਅਟ, ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਹਵਾ ਤੋਂ ਪਿਆਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਉਹ ਅਸਹਿ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ।
ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਸਾਡੇ ਇਕੱਠੇ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਜੈਸਿਕਾ ਕਈ ਪਿਛਲੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੀ-ਫਿਰਦੀ ਰਹੀ। ਇੱਕ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੇ ਹਰਮੇਟਿਕ ਮੈਡੀਸਨ ਮੈਨ ਦੀ ਧੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਇੰਨੀ ਸਿਆਣੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ; ਉਸਦਾ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਈ, ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਜੈਸਿਕਾ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਐਲੀਅਟ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਸੀ। "ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਵਾਰ ਜਗ੍ਹਾ ਬਦਲ ਲਈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜਲਦੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜਲਦੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਓਹ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, "ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦਿਖਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੋਣਾ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਜਲਦੀ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਬਜਾਏ। ਪਰ ਪਿਆਰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਅਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ - ਪਰ ਪਿਆਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ।" ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਐਲੀਅਟ ਵੀ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਪਿਆਰਾ ਪਿਤਾ ਸੀ। "ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਉਹ ਕੋਮਲਤਾ ਅਤੇ ਦਿਆਲਤਾ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੀ ਭਲਾਈ ਲਈ।"
ਜੈਸਿਕਾ ਦੇ ਐਲੀਅਟ ਨਾਲ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਪ੍ਰਾਚੀਨ, ਅਣਗਿਣਤ ਸਨ, ਜੋ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਉਭਰਦੇ ਰਹੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਸਿਖਾਉਣ, ਸਿੱਖਣ, ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਕੋਈ ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਉਹ ਅੰਦਰੂਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ, ਪਰ ਰੂਪ, ਰਿਸ਼ਤਾ, ਹਾਲਾਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਜੈਸਿਕਾ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਉਦਾਸੀ ਦੀਆਂ ਕੋਈ ਲਕੀਰਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਕੋਈ ਥੱਕੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ; ਸਿਰਫ਼ ਪਿਆਰ, ਖੁਸ਼ੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ

ਕਿ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵੀ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਅਜੀਬ ਲੱਗੇ, ਉਹ ਹੁਣ ਇਨਸਾਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ ਸੀ; ਆਪਣੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਰੰਗ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੁੰਦਰ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਦੂਤ, ਇੱਕ ਅਨੰਦਮਈ ਆਤਮਾ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਚਮਕਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਚਮਕ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੇ ਉਸਦੇ ਹਰ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਇਹ ਸਾਡੇ ਇਕੱਠੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਅੰਤ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੈਸਿਕਾ ਹੋਰ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਲਗਭਗ ਵਿਗੜਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਈ ਸੀ। ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਅਸਮਾਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਜੈਸਿਕਾ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਜੰਗਲੀ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਕੇ ਸੈਸ਼ਨ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗਾਈਡ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਦਫਤਰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਕਿਵੇਂ ਠੀਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੈਸਿਕਾ ਦਾ ਗਾਈਡ, ਉਸਦੀ ਸਿਆਣੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰੀ ਅਧਿਆਪਕ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਐਲੀਅਟ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਫੜਨ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ, ਜਿੱਥੋਂ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਿਕਲਣ ਲੱਗੀ। ਐਲੀਅਟ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ। (ਸੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜੈਸਿਕਾ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਈ। "ਉਹ ਦਿਮਾਗੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਿਆ।") ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ, ਐਲੀਅਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨੱਕ 'ਤੇ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਵੱਲ ਅੱਖ ਮਾਰੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, "ਮਿਲ ਗਿਆ!" ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੀ ਚੀਜ਼, ਜੀਵਨ ਭਰ ਇਕੱਠੇ ਇਹ ਸਾਰਾ ਡਿੱਗਣਾ, ਜਨਮਾਂ ਤੋਂ ਮੌਤਾਂ ਦਾ ਇਹ ਬੇਅੰਤ ਬੁਲਬੁਲਾ, ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਮਜ਼ਾਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਜੈਸਿਕਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਰ ਕੋਈ ਕਰੇਗਾ, ਇੱਕ ਸਿਹਤਮੰਦ ਬੱਚੇ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅਚਾਨਕ ਮਰ ਜਾਣ ਦਾ ਦੁੱਖ ਝੱਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਐਲੀਅਟ ਖੁਦ ਇਸਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਉਸਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਕਹਿਣਾ ਸੀ, "ਮੇਰੀ ਵਾਰੀ। ਟੈਗ, ਤੁਸੀਂ ਹੋ!" ਜੈਸਿਕਾ ਲਈ, ਐਲੀਅਟ ਬੱਚਾ, ਜੋ ਹੁਣ ਉਸਦੀ ਠੋਡੀ 'ਤੇ ਹੱਥ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵੱਲ ਅੱਖ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਾਲਗ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਬੱਚਾ; ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਇੰਨੀ ਬੁੱਢੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰੀ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਉੱਨਤ ਅਧਿਆਪਕ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਜੈਸਿਕਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਫੜਿਆ, ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਅਲੋਪ ਹੋਣ ਲੱਗਾ, ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਘੁਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਜੋ ਹੋਰ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤ, ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਸਰੀਰਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ, ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੇ ਸਾਰਾ ਖੇਤ ਭਰ ਦਿੱਤਾ। ਜੰਗਲੀ ਫੁੱਲ, ਘਾਹ, ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਨੀਲਾ ਅਸਮਾਨ ਉਸਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਚਮਕਿਆ। ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਜੋ ਉਹ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਜੈਸਿਕਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ

[illegible] 'in [illegible] [illegible] in [illegible], in [illegible] [illegible] in [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] in in in [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] in, [illegible] in [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] in [illegible] in in [illegible] in, [illegible] in [illegible] in [illegible] [illegible] [illegible] in [illegible] in [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] in, [illegible] [illegible] [illegible] "[illegible] [illegible] [illegible] in? [illegible], [illegible] in, [illegible] in [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] in [illegible] [illegible] [illegible]"

[illegible] in [illegible] [illegible] in [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] in [illegible] in [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] in [illegible] [illegible] in [illegible] [illegible] in, in in [illegible] [illegible] [illegible] in, [illegible] [illegible] in [illegible] [illegible] "in [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] in," [illegible] [illegible] [illegible] "in in [illegible] in [illegible] in [illegible] 'in [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] in in [illegible] in in, [illegible] [illegible]" [illegible] [illegible] in [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] in, [illegible] in [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] in [illegible] [illegible] in [illegible] [illegible]-[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] in, [illegible] [illegible] [illegible] in, [illegible] in [illegible] [illegible] [illegible] in [illegible] [illegible] in [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] in in in [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] in [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] in, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

ਜੋ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ? ਸਾਡੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਿਆਰ ਲਈ ਬੰਦ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਜਾਂ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡੇ ਹੋਏ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦੁੱਖ ਝੱਲਦੇ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਡੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ
ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਨੱਚਦੇ, ਨੱਚਦੇ, ਨੱਚਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ
ਜਾ ਸਕੇ।
ਐਮੀ ਵੇਇਸ

ਐਮੀ ਨੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਕਾਸ਼ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵਿਛੜੇ ਹੋਏ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਨੱਚਦੇ, ਸਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ, ਸਾਡੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦੇ, ਸਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਦੇਖ ਸਕਦੇ। ਫਿਰ ਸਾਡਾ ਦੁੱਖ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ।
ਮੇਰੀ ਕਿਤਾਬ "ਮੇਨੀ ਲਾਈਵਜ਼, ਮੈਨੀ ਮਾਸਟਰਜ਼" ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਉਸ ਡਾਕਟਰ ਦਾ ਨਾਮ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਕੈਥਰੀਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪੂਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ, ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਦੀ ਇਸ ਖੋਜ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਗੁਪਤਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਬਦਲ ਕੇ ਐਡਵਰਡ ਰੱਖ ਲਿਆ। ਉਸਦਾ ਅਸਲ ਨਾਮ ਐਲੀਅਟ ਸੀ।

ਇੱਕ ਵਾਰ, ਡੂੰਘੀ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ਡ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਕੈਥਰੀਨ ਦਾ ਸਿਰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਘੁੰਮਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। "ਇੱਕ ਆਤਮਾ... ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ।
"ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਲ?"
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਹੋ?"
"ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ... ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਡਵਰਡ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।" ਐਡਵਰਡ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਡਵਰਡ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਰਵ ਵਿਆਪਕ ਸੀ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।
"ਆਤਮਾ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ?"
"ਬੱਸ ਇੱਕ...ਬੱਸ ਚਿੱਟਾ... ਰੌਸ਼ਨੀਆਂ ਵਰਗਾ। ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਚਿਹਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਹੈ।"
"ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ?"
"ਨਹੀਂ, ਉਹ ਬਸ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
"ਕੀ ਉਹ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ?"

"ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ। "ਪਰ ਉਹ ਹੁਣ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਠੀਕ ਹਾਂ।" ਮੈਂ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਦੂਤ ਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਮਿਥਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ। ਯਕੀਨਨ ਐਡਵਰਡ [ਇਲੀਅਟ], ਉਸ ਪਿਆਰੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਵਿੱਚ ਜੋ ਉਸ ਉੱਤੇ ਘੁੰਮਦੀ ਹੋਈ ਉਸਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹ ਠੀਕ ਹੈ, ਅਜਿਹੀ ਦੂਤ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਿਆ।

ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਐਲੀਅਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

. ਮੁਸ਼ਕਲ ਅਤੇ ਉਮੀਦ.
ਟੱਪ, ਟੱਪ, ਟੱਪ। ਘੋੜੇ ਨੇ ਜੰਗਲੀ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਕੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਸਥਿਰ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀਪੂਰਵਕ ਰਫ਼ਤਾਰ ਫੜੀ। ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਔਰਤ ਦੁਕਾਨਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰਾਂ ਦੀ ਮੁੱਖ ਗਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਚਿਹਰਿਆਂ ਵੱਲ ਹੱਥ ਹਿਲਾਉਂਦੀ ਹੋਈ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਗੂੜ੍ਹੀ ਉੱਨ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਵਾਲੀ ਸਕਰਟ ਅਤੇ ਜੈਕੇਟ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਲੰਬੀਆਂ ਗੁੱਤਾਂ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਨਾਲ ਲੱਗੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਆਪਣੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਛੋਟੇ ਫਰੇਮ ਨਾਲ, ਉਹ ਇੱਕ ਗੁੱਡੀ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਨਸਲ ਦੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਲੰਘਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕ ਉਸ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸਤਿਕਾਰ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਹੁਨਰਮੰਦ ਕੋਰੀਅਰ ਸੀ ਜੋ 1800 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਦੱਖਣ-ਪੱਛਮੀ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੇ ਖਾਲੀ ਅਤੇ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅਕਸਰ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਸ਼ਹਿਰ ਤੱਕ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੀ ਸੀ।
ਉਹ ਘੋੜੇ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਦੀ ਗਤੀ ਅਤੇ ਹੁਨਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ ਹੋਈ। ਔਰਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਿਆਰ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਸਵਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਿਆਰਾ ਘੋੜਾ ਉਸਦੇ ਉੱਪਰ ਉੱਚਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੁੱਕੀ, ਧੂੜ ਭਰੀ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ੀ ਅਤੇ ਨਿਪੁੰਨਤਾ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਿਆ। ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਰਵਾਇਤੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਨਿਰਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਨੌਕਰੀ ਦੀ ਬਹੁਤ ਕਦਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੁਨਰ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਉਸਦੇ ਕੰਮ, ਉਸਦੇ ਘੋੜੇ ਦੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਉਸ ਖ਼ਤਰੇ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ 'ਤੇ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਉਸਨੇ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ।
ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਰਸਤੇ 'ਤੇ, ਉਹ ਧੂੜ ਭਰੇ ਦੱਖਣ-ਪੱਛਮੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੀ ਹੋਈ, ਇੱਕ ਗੋਲ ਪਹਾੜੀ ਉੱਤੇ, ਅਤੇ ਮੇਸਾ ਮੇਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਢਲਾਣਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸੈੱਟ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੀ ਰਹੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸਵਾਰੀ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ, ਘੋੜੇ ਦੇ ਖੁਰ ਦੇ ਹਰ ਕਦਮ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ। ਉਸਦੀ ਧੀਮੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਲੜ ਰਹੇ ਅਪਾਚੇ ਮੂਲ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਲਈ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।

ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਇਸ ਦੱਰੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਈ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਆਖਰੀ ਸਵਾਰੀ 'ਤੇ ਪੰਜ ਮੂਲ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਮੇਸਾ ਸਟਿਪਲ ਵਿੱਚ ਲੁਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਘੇਰ ਲਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਬੇਤੁਕੀ ਨਾਲ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਔਰਤ ਨਾਲ ਸਮੂਹ ਦੇ ਨੇਤਾ ਦੁਆਰਾ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੇ ਛੋਟੇ, ਬੱਚਿਆਂ ਵਰਗੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਇੱਕ ਦੈਂਤ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਰੰਗ ਅਤੇ ਖੰਭਾਂ ਵਾਲੇ ਸਿਰ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਿਮਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਕੀਮਤੀ ਘੋੜੇ ਦੇ ਉਸਦੇ ਬੇਤੁਕੇ ਕਤਲ ਤੋਂ ਘਿਣਾਉਣੀ ਅਤੇ ਸਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਪਰ ਡਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਜੰਗੀ ਮੂਲ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਟੀਪਲ ਦੱਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਤੁਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਹੁੰਚੀ ਅਤੇ ਤੰਦਰੁਸਤ ਹੋ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਉੱਨ ਦਾ ਸੂਟ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਆਪਣੇ ਵਾਲ ਕੱਟੇ, ਅਤੇ ਉਸ ਆਰਾਮ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਈ ਜੋ ਪਹਾੜੀਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖਦੀ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਉਹ ਸਵਾਰ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਬਾਕੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਘੋੜੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸੋਗ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਬਤੀਤ ਹੋਈ।
ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਥਿਰ ਹੱਥ ਸੀ ਜੋ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਬਾਕੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਆਰ ਪ੍ਰਤੀ ਬੇਪਰਵਾਹ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਵਾਨੀ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਦੇ ਵੀ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧੀ। ਮੈਂ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਹ ਔਰਤ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਘੋੜਿਆਂ ਲਈ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਵਾਰੀ ਦੇ ਹੁਨਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਗਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਲਈ ਸਦਾ ਮੌਜੂਦ ਹਮਦਰਦੀ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਲਈ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਲਿਆਂਦੀ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦੀ ਹਾਂ, ਜੋ ਮੈਂ ਘੋੜੇ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਅਤੇ, ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਦਾਸ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਆਰਾਮ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਦੇਖਿਆ, ਮੈਂ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਦੁਖਾਂਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ
ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੋਹਫ਼ੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਥਿਰ ਵਰਕਰ।
ਐਲਿਸ

ਸਮਾਂ ਮਿੰਟਾਂ, ਘੰਟਿਆਂ ਜਾਂ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਾਪਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਸਮਾਂ ਸਿੱਖੇ ਗਏ ਸਬਕਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਪਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਐਲਿਸ ਨੇ ਇਸ ਸਿਆਣਪ ਵਿੱਚ ਮੁਹਾਰਤ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਈ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਸਥਿਰ ਕਰਨ, ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਜਮਾਉਣ ਲਈ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ,

ਅਤੇ ਉਹ ਹੁਣ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੋਹਫ਼ੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਮਨੁੱਖ ਹਿੰਸਾ ਅਤੇ ਹੱਤਿਆ ਦੀ ਆਪਣੀ ਰੁਚੀ ਨਾਲ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਦੁੱਖ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵ, ਉੱਚੇ ਆਯਾਮਾਂ, ਕਈ ਜਨਮਾਂ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਕਰਮ ਤੋਂ ਜਾਣੂ, ਸਾਰੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਅਤੇ ਰੱਖਿਆ ਕਰਕੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਕਸਤ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਦਰਦ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਅਤੇ ਠੀਕ ਕਰਾਂਗੇ।
ਐਲਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਕੋਰੀਅਰ ਵਜੋਂ ਜੋ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਅਗਲੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਲੇਖਕਾ ਮਿਸ਼ੇਲ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨਾਮਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਨੁਕਸਾਨ ਤਾਜ਼ਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪੁਰਾਣਾ; ਸਾਡੇ ਬੰਧਨਾਂ ਅਤੇ ਸਾਡੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਦੀ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਨਾਲ, ਇਸਦਾ ਬੋਝ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ ਹਲਕਾ ਅਤੇ ਅਲੋਪ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

. ਦੁੱਖ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ.
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਮੀਦਾਂ ਵਾਲੇ ਚਿਹਰਿਆਂ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵੱਲ ਵੇਖ ਰਹੀ
ਸੀ, ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਧੜਕਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਲੋਕ ਸਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਕਮਰੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੀ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਹੁਣ ਡਾਕਟਰ ਬ੍ਰਾਇਨ ਵੇਇਸ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਝੁਕ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਚਿਹਰਾ ਲਾਲ ਅਤੇ ਗਰਮ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨ ਲਈ ਵਚਨਬੱਧ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਈ ਸੌ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੰਮੋਹਿਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀ ਜੋ ਸਾਰਾ ਕੁਝ ਦੇਖਣ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ।
ਕੀ ਹੋਇਆ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ? ਕੀ ਹੋਇਆ ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੂਰਖ ਬਣਾ ਲਵਾਂ? ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਆ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮੂਹ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਦੇਖੇ ਗਏ ਪੁਰਾਣੇ ਚਿਹਰੇ ਇੱਕ ਰੰਗੀਨ ਪਰੇਡ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੀ ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਵਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਭਰੋਸਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਫਿਰ ਕਮਰੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰਿਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਦੋਸਤਾਨਾ ਅਤੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਲੱਗ ਰਹੇ ਸਨ, ਕੁਝ ਤਾਂ

ਗਰਮਜੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਵੀ ਸਨ ਜਦੋਂ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰਿਆਂ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੋ ਗਈਆਂ।
ਡਾ. ਵੇਇਸ, ਜੋ ਕਿ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਟੇਜ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੁੜੇ ਅਤੇ ਸਿੱਧੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਸ਼ਾਂਤ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਠੀਕ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ। ਉਹ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਸੁਣ ਲਏ ਹੋਣ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਜਵਾਬ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਆਰਾਮ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਵੀ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਉਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਡਾ. ਵੇਇਸ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਕਾਫ਼ੀ ਦੂਰ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦੇਖਾਂਗਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਚਪਨ ਦੀ ਇੱਕ ਯਾਦ ਆਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਤਿੰਨ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਗਿਣਦੇ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਖੁੱਲ੍ਹੇਗਾ। ਮੈਂ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ, ਇਹ ਜਾਣਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਕੀ ਮਿਲੇਗਾ।
ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਈ ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਚਮਕ ਤੋਂ ਝਪਕਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਸਨ। ਮੈਂ ਫਰਸ਼ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਪੀਲੇ-ਚਿੱਟੇ ਪ੍ਰਿੰਟ ਵਾਲਾ ਲਿਨੋਲੀਅਮ ਦੇਖਿਆ। ਉੱਥੇ ਕਾਊਂਟਰਟੌਪਸ, ਅਲਮਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਿੰਕ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਖਿੜਕੀ ਸੀ ਜੋ ਸੁਹਾਵਣੇ ਪੀਲੇ ਪਰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਢੱਕੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧੁੱਪ, ਦੁਪਹਿਰ ਦੀ ਸਵੇਰ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਸੀ। ਸਿੰਕ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਜੈਤੂਨ-ਹਰਾ ਫਰਿੱਜ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਗੂੰਜਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਡਾ. ਵੇਇਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਵਾਲ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਆਮ ਬੋਲੀ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਨਰਮ ਅਤੇ ਨੀਵੀਂ ਆਵਾਜ਼ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਹਾਂ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਮਰਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਅਣਜਾਣ ਸੀ। ਇਹ ਕੋਈ ਰਸੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਘਰ ਤੋਂ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਸੀ।

ਇਸ ਅਹਿਸਾਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਹੇਠਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਗੱਠੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਦੇਖੀਆਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਚਮੜੀ 'ਤੇ ਚਿਪਚਿਪੀ ਵਿਨਾਇਲ ਸੀਟ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੇਰੀ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕੁਝ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਸੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?" ਡਾ. ਵੇਇਸ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਆਪਣੀ ਉੱਚੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਸੇਬਾਂ ਦੀ ਚਟਣੀ ਖਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।" ਮੇਰੇ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਜਵਾਬ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਬੇਬੀ ਫੂਡ ਦਾ ਸੁਆਦ ਲਗਭਗ ਲੈ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੱਕੜ ਦੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਚਮਚਾ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਚੌੜੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨੇ ਉਸਦੇ ਉੱਚੇ ਗੱਲ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਨੂੰ ਦੋ ਗੁਲਾਬੀ ਸੇਬਾਂ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਸੁੰਦਰ ਹਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਕੋਨਿਆਂ 'ਤੇ ਸੁੰਗੜ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਮੰਮੀ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਹੰਝੂ ਮੇਰੀਆਂ ਗੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਹਿਣ ਲੱਗੇ।
"ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੈ," ਮੈਂ ਫੁਸਫੁਸਾਈ। ਜਿਸ ਪਲ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਮੇਰੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਨਿਕਲੇ, ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਦਾ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਅਹਿਸਾਸ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਕੀ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਸੀ? ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਾਂਗੀ, ਪਰ ਉਹ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਫਟ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਬੈਠਾ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਇਹ ਔਰਤ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨਹੀਂ ਛੱਡੀਆਂ। ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਥੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀ, ਚੀਕ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲਗਭਗ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਅਸਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸੀ।
ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਭਾਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਅਹਿਸਾਸ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਉਹ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਔਰਤ ਵਿੱਚ ਵਧਦੇ ਦੇਖਣ ਲਈ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਜੋ ਮੈਂ ਬਣ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਖਾਲੀਪਣ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਉਸਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਕਲਪਨਾ ਵੀ

ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਪਲ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਜਿਸ ਪਲ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਉਹ ਵਰਣਨਯੋਗ ਸੀ।
ਉਸਦੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖ ਕੇ, ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਮਾਂ ਹੋਣ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਆਨੰਦ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਨਰਮ, ਸ਼ਾਂਤ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੋਲਦੇ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਸ਼ੋਰ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਕਦੇ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਹੰਝੂ ਲਗਾਤਾਰ ਡਿੱਗਦੇ ਰਹੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ੁੱਧ ਅਨੰਦ ਦੇ ਉਸ ਪਲ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਯਾਦ ਸੀ। ਹਾਏ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਤਰਸ ਰਹੀ ਸੀ!
ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਡਾਕਟਰ ਵੀਸ ਦੀ ਦਿਆਲੂ ਆਵਾਜ਼ ਫਿਰ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਦੁਖੀ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਕਹਿਣ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦ ਕੋਮਲ ਸਨ, ਮੈਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਾਂਗਾ। ਇਹ ਯਾਦ ਮੇਰੇ ਅਵਚੇਤਨ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਡੂੰਘੀ ਦੱਬੀ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਤ੍ਹਾ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਫਿੱਕੀ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਕੀਤਾ, ਪੀਲੀ ਰਸੋਈ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਤੁਰੰਤ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਜੀਬ ਜਿਹਾ ਜੋਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਲਗਭਗ ਜਿਵੇਂ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਊਰਜਾ ਦਾ ਚਾਰਜ ਲੱਗ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਨਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਚੇਤ ਜਾਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਲੰਗੜਾ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਬੇਕਾਰ ਚੀਜ਼ ਸੀ।
ਅਚਾਨਕ, ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਦੂਜਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਗੰਧ ਆਈ ਜੋ ਤੁਰੰਤ ਸਮੁੰਦਰੀ ਹਵਾ ਦੀ ਨਮਕੀਨ ਖੁਸ਼ਬੂ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹਾਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ, ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਾਨਫਰੰਸ ਰੂਮ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਗੰਦੇ, ਨੰਗੇ ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਜੋੜਾ ਦੇਖਿਆ। ਮੇਰੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਰਲੈਪ ਬੈਗ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਪੈਂਟਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਜੋੜੇ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਕਮਰ 'ਤੇ ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੋਟੇ ਪਦਾਰਥ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ

ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਦੇਖਿਆ। ਮੇਰੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਮੋਟੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਵੱਡੇ, ਗੰਦੇ ਅਤੇ ਬੇਰਹਿਮ ਸਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਸਨ, ਜਿਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਖ਼ਤ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਹਨ? ਜਵਾਬ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰੋਸੇ ਨਾਲ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰੇ ਪੂਰੇ ਵਜੂਦ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਿਆ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਸਨ।
ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਜਹਾਜ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਬੰਦਰਗਾਹ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਲੱਕੜ ਦੀ ਡੌਕ 'ਤੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਭਾਰੀ ਬੈਰਲ ਉਤਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਹੁਣੇ ਹੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਆਏ ਸਨ। 1689 ਦਾ ਸਾਲ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਤੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੰਦਰਗਾਹ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਨਾਮ: ਬਾਰਸੀਲੋਨਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਾਰੀ ਬੈਰਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਰਮ ਆਯਾਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਤਹਿਤ ਮੈਂ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੰਮ ਔਖਾ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਥਕਾਵਟ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਕਮਰ ਤੋੜਨ ਵਾਲੀ ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਿਸਮ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਡਾ. ਵੇਇਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕੀਤਾ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ, ਲੱਕੜੀ ਦੀ, ਝੌਂਪੜੀ ਵਰਗੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਫਰਸ਼ ਸੀ - ਮੇਰਾ ਘਰ। ਘਰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਗਰੀਬ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਦੀ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅੱਗ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ, ਕਾਲਾ ਧਾਤ ਦਾ ਘੜਾ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਘੜੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਤਿੱਖਾ ਖਾਣਾ ਬਣ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਤੂੜੀ ਨਾਲ ਭਰੇ ਕਈ ਗੱਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਕੁਝ ਮੋਟੇ ਕੰਬਲ ਪਏ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕਈ ਮੌਜੂਦਗੀਆਂ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ। ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਤਿੰਨ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹੇ ਦੇਖਿਆ, ਸਾਰੇ ਗੰਦੇ ਚੀਥੜੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਜੋ ਸਬੰਧ ਸੀ ਉਹ ਇੰਨਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਲਗਭਗ ਦਬਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਧੁੰਦਲੇ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਛੋਟੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਪੂਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ।

ਮੈਂ ਫਿਰ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੋਹਣੀ ਦਿੱਖ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਚਿੱਟੀ ਟੋਪੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਅੱਗ ਉੱਤੇ ਭਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹਿਲਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ ਤਾਂ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਤਾਂਘ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੰਢ ਬਣ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਪਲ ਭਰ ਲਈ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਕਿ, ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਉਲਟ, ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਨ। ਮੈਂ ਇਸ ਔਰਤ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਪਛਾਣ ਤੁਰੰਤ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਆ ਗਈ।
ਇਹ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਸੀ।
ਲਗਭਗ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੀ ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਹੀ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹੀ ਸੇਬ ਵਰਗੇ ਗਲ੍ਹ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਵੀ ਸਨ ਜੋ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਪਰ ਉਸਦੀ ਦਿੱਖ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਊਰਜਾਵਾਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਇਹ ਪਿਆਰੀ ਪਤਨੀ ਉਹੀ ਔਰਤ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਮੂਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ, ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਇਕੱਠੇ ਦੇਖਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ, ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹੋਏ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਸੀ ਸ਼ਰਧਾ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੀ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਤਸਵੀਰ ਪੇਂਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹਰ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਲੰਬੇ ਦਿਨ ਦੇ ਔਖੇ ਜਣੇਪੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਨਿੱਘੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਅਤੇ ਗਲੇ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸੀਂ ਗਰੀਬ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਬਚਣ ਲਈ ਇੱਕ ਬੇਅੰਤ ਸੰਘਰਸ਼ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਾਡੀ ਸਾਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ। ਇਹੀ ਅਸਲ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਝਲਕਾਰਾ ਆਇਆ, ਅਚਾਨਕ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੇਰਾ ਮੌਜੂਦਾ ਵਿਆਹ ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਦੂਜੇ ਦਰਜੇ ਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। "ਇਹੀ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ," ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸ ਔਰਤ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸੰਪੂਰਨ, ਸੰਤੁਲਿਤ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ ਲੱਭਣਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕੰਮ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਕਰੰਟ 'ਤੇ ਆਇਆ ਜੋ ਇੱਕ ਗੀਤ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਕੀ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਇਹ ਸੋਚਿਆ ਸੀ? ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਿਆਣਾ ਸੁਨੇਹਾ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਦੁਖੀ ਬਿਤਾਇਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਚਮਕ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆ। ਮੇਰਾ ਕੰਮ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੋਚਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਹੁਣ ਔਖਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਮੇਰੀਆਂ ਸ਼ਾਮਾਂ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ, ਸਪੇਸ ਵਿੱਚ ਘੂਰਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਬਿਤਾਈਆਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਇਕੱਲਤਾ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਮੇਰੇ ਅਜੇ ਵੀ ਤਿੰਨ ਬੱਚੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਮੇਰੀ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲੋੜ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਸੁਆਰਥੀ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਪਛਤਾਵੇ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਛਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਅਣਗੌਲਿਆ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ?
ਮੈਂ ਉਸ ਜੀਵਨ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਵੱਲ ਵਧਿਆ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਦਬਾਅ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਇੰਨਾ ਤੀਬਰ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣਾ ਪਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿੱਥੇ ਸੀ, ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਕੁਚਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਅਸਲੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਲ ਲੜਿਆ ਜੋ ਅੰਦਰੋਂ ਘੁੰਮਣ ਲੱਗੀ। ਸਾਹ ਲੈਣਾ ਔਖਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾਲ ਉੱਠੀ ਅਤੇ ਡਿੱਗ ਗਈ। ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸਮੁੰਦਰ ਦੀ ਗੰਧ ਆ ਰਹੀ ਸੀ; ਮੈਂ ਡੌਕ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਇਸ ਬਾਰੇ ਉਲਝਣ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ, ਤੁਰੰਤ, ਮੈਂ ਹਲਕਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਸਾਹ ਲਿਆ, ਆਕਸੀਜਨ ਨੇ ਮੇਰੇ ਫੇਫੜਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਅਹਿਸਾਸ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਭਾਰੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਫਿਰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੁਣ ਹਨੇਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਤੈਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ। ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਬੇਜਾਨ ਪਿਆ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਾਰੀ ਬੈਰਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ। ਉਹ ਉੱਪਰ ਜਹਾਜ਼ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਪਏ ਸਨ ਅਤੇ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਉੱਪਰ ਡਿੱਗ ਪਏ ਸਨ, ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁਚਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੇ ਇਸ ਭਿਆਨਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇ ਉੱਪਰ ਉੱਡ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਹਵਾ ਵਾਂਗ ਹਲਕਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਜੋ ਭਾਰੀਪਨ ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਜੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਾਰਹੀਣਤਾ ਮੈਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉਹੀ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸਰੀਰ ਬੇਕਾਰ ਅਤੇ ਤਿਆਗਿਆ ਪਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਵੱਲ

ਵਧਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਆਜ਼ਾਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਅਨੰਦ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਸੀ।
ਦੂਰ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ; ਇਹ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀ ਪਰ ਉੱਚੀ, ਬੱਦਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਧੁੰਦ ਵਿੱਚ ਪਤਲੇ ਹੋਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਧੁੰਦਲੇ ਬੱਦਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੰਗ ਹਰ ਕਲਪਨਾਯੋਗ ਰੰਗ ਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇੰਨੇ ਸਪਸ਼ਟ ਸਨ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖੀ ਅੱਖਾਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀਆਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵੱਲ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ, ਸ਼ਾਂਤਮਈ ਭਾਵਨਾ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਛਾ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਇਆ, ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਗੂੰਜਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੀਬਰਤਾ ਵਿੱਚ ਵਧਦੀ ਗਈ, ਮੇਰੇ ਪੂਰੇ ਵਜੂਦ ਵਿੱਚ ਕੰਬਦੀ ਗਈ। ਇਸ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਕੰਬਣੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭਸਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਰੀਚਾਰਜ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਕਿਨਾਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ; ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਘੇਰ ਲਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਰੌਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਰਲ ਨਹੀਂ ਗਏ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਮੇਰੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਘਰ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਸੀ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਨਿੱਘੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਗੁਲਾਬੀ ਗੱਲ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ, ਜੋ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਸੀ, ਮੇਰਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਪਿਆਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਰੌਸ਼ਨੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲੇ ਲਗਾ ਲਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦੇ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਗਿਆ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸਾਡੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖੀ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਸ਼ੁੱਧ ਪਿਆਰ ਸਿੱਧਾ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ।
ਇਸ ਪੂਰਨ ਅਨੰਦ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਡਾ. ਵੇਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦੇ ਸੁਣਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਕਿਹੜਾ ਸਬਕ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ?"
ਮੈਨੂੰ ਜਵਾਬ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਆਦਮੀ ਵਾਂਗ ਮੇਰੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਪਛਤਾਵੇ ਦੀ ਲਹਿਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ। "ਲੋਕ ਮਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਉਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕ

ਸਕਦੇ। ਮੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਉੱਥੇ ਹੋਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਚ ਸਕਿਆ। ਆਪਣੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਸੋਗ ਮਨਾਉਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਪਰ ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਖਰੀ ਵਾਕ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ 1977 ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਹਾਜਕਿਨ ਦੇ ਲਿੰਫੋਮਾ ਕਾਰਨ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬਚਪਨ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਹਿੱਸਾ ਉਸਨੂੰ ਸੋਗ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ ਸੀ। ਮਾਂ ਬਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਨਿਰੰਤਰ ਅਤੇ ਅਟੱਲ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ।
ਉਸ ਪਲ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਕੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਾਂਗਾ ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਲਈ ਪਿਆਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਰੇਗਾ। ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਇੱਕ ਭਾਰੀਪਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਦੀ ਯਾਦ ਆਵਾਂਗਾ ਪਰ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਹੰਝੂ ਮੇਰੇ ਗੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਨਾ ਆਜ਼ਾਦ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਡੂੰਘਾ ਦੁੱਖ ਇੱਕ ਨਿੱਘੇ ਦਿਲਾਸੇ ਨਾਲ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਖੁਦ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ - ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਹੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ। ਜਿਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਝਪਕਦਿਆਂ, ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੁਝ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੈਂਕੜੇ ਚਿਹਰੇ ਸਨ ਜੋ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ; ਸਿਰਫ ਹੁਣ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਰਮ ਅਤੇ ਅਲੌਕਿਕ ਚਮਕ ਨਿਕਲ ਰਹੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਚਮਕ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰੰਗਾਂ ਅਤੇ ਰੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਘੇਰਾ ਕੁਝ ਤੋਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਦੂਰ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਸਕੈਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਅਲੌਕਿਕ
ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਸਿਰ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਤੱਕ ਝੰਜੋੜਿਆ। ਆਭਾ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਰਗੀ ਸੁੰਦਰ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਹਲਕਾ ਅਤੇ
ਊਰਜਾਵਾਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਜਜ਼ਬ ਕਰ ਲਿਆ। ਮਿਸ਼ੇਲ ਬਰੌਕ

ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਮੌਤ ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਜੀਵਨ ਦੇ ਚੱਕਰਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਵਿਆਪਕ ਵਰਣਨ ਵਿੱਚ, ਮਿਸ਼ੇਲ ਐਲਿਸ ਦੇ ਸਬਕ ਅਤੇ ਐਮੀ ਦੀ ਮੁਵੱਕਿਲ, ਜੈਸਿਕਾ ਦੁਆਰਾ ਸਮਝੀ ਗਈ ਉਸੇ

ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜੈਸਿਕਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸਾਨੂੰ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ! ਉਹ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਚੰਗਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।" ਐਲਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸਾਨੂੰ ਦੁਖਾਂਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੋਹਫ਼ੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ..." ਮਿਸ਼ੇਲ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ "ਆਪਣੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਸੋਗ ਮਨਾਉਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਪਰ ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।" ਹਰੇਕ ਨੇ ਉਸ ਅਧਰੰਗ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜੋ ਸੋਗ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਹਰੇਕ ਨੇ ਉਸ ਦਰਦ ਅਤੇ ਬਰਬਾਦੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜੋ ਇਸ ਅਧਰੰਗ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਮਿਸ਼ੇਲ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਕੋਈ ਯਾਦਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਮਿੰਟਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਉਹ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯਾਦ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹ ਵਿਨਾਇਲ ਸੀਟ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਕੋਮਲ ਸੇਬਾਂ ਦੀ ਚਟਣੀ ਦਾ ਸੁਆਦ ਲੈ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਕੋਮਲ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਤੋਂ ਦਹਾਕਿਆਂ ਤੋਂ ਚੱਲੀ ਆ ਰਹੀ ਵਿਛੋੜੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ ਹੀ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਇਕੱਲਤਾ ਅਤੇ ਸੋਗ ਫਿਰ ਕਦੇ ਇੰਨਾ ਗੰਭੀਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਯਾਦ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਮਿਸ਼ੇਲ ਵਾਂਗ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅਵਚੇਤਨ ਮਨ ਦੇ ਬੰਦ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿੱਚ ਯਾਦਾਂ ਦਾ ਭੰਡਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ - ਪਰ ਗੁਆਚਿਆ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਛਾਤੀ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਜਵਾਨ ਅਤੇ ਸਿਹਤਮੰਦ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਤਸਵੀਰਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ ਚਾਬੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਚਾਬੀ ਇਹ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਤਕਨੀਕ ਹੈ, ਇੰਨੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਅਤੇ ਇੰਨੀ ਸਰਲ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਵੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਤਰ ਨੂੰ ਸੁੰਘ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।
ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਜਿੰਨੀ ਵਾਰ ਚਾਹੀਏ ਅਤੇ ਜਿੰਨੀ ਵਾਰ ਸਾਨੂੰ ਲੋੜ ਹੋਵੇ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੇਤੰਨ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਸ਼ਾਇਦ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਬਕ ਅਤੇ ਸਮਝ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਕੱਢੇ ਜਾ ਸਕਦੇ। ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂ ਡੂੰਘੇ ਪੱਧਰਾਂ 'ਤੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ 'ਤੇ ਕੋਈ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗਣ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਪਰ ਸਾਡੇ ਪਿਆਰੇ ਸਿਰਫ਼ ਯਾਦਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮਿਸ਼ੇਲ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਦੋ ਵਾਰ ਮਿਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪੁਨਰ-ਮਿਲਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਗੁਆਉਂਦੇ। ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਯਾਦ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਕਿਸੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਸੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਛੜਿਆ ਹੋਇਆ ਪਿਆਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ, ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਿਚਰਡ ਨੇ ਲੀ ਅਤੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਫੁਸਫੁਸਾ ਕੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਇਕਸਾਰ ਹੈ: "ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੰਨਾ ਸੋਗ ਨਾ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਿਆਰ ਕਰਾਂਗਾ।"

. 7 .

ਸਹਿਜਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ

ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸਾਡੇ ਗਿਆਨ ਜਾਂ ਵਰਤੋਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਹਿਜ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਅਣਵਰਤੀਆਂ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਣ ਵਾਲਾ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਦਭੁਤ ਸੂਝਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ "ਮੈਸੇਜਜ਼ ਫਰਾਮ ਦ ਮਾਸਟਰਜ਼" ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਸਰਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਵਰਕਸ਼ਾਪਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਕਸਰਤ ਨੂੰ ਸਾਈਕੋਮੈਟਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪਲਾਂ ਵੱਲ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਦਾ ਵਰਣਨ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ਅਨੁਭਵੀ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਮੈਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋ ਦੇ ਸਮੂਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਭਾਗੀਦਾਰ ਆਪਣੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵਸਤੂ ਇੱਕ ਅੰਗੂਠੀ, ਇੱਕ ਘੜੀ, ਇੱਕ ਬਰੇਸਲੇਟ, ਚਾਬੀਆਂ, ਲਾਕੇਟ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਚੁਣੀ ਗਈ ਵਸਤੂ ਅਜਿਹੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਛੂਹਿਆ ਅਤੇ ਸੰਭਾਲਿਆ ਜਾਵੇ।
ਮੈਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਕਸਰਤ ਕਰਕੇ ਅਨੁਭਵ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਭਾਗੀਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਦੋਵੇਂ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਦੀ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਫੜਦੇ ਹਨ। ਭਾਗੀਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਚੇਤਨਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰ, ਭਾਵਨਾਵਾਂ, ਪ੍ਰਭਾਵ ਜਾਂ ਸੰਵੇਦਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋਣ।

ਪ੍ਰਭਾਵ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ (ਭਾਵਨਾਵਾਂ, ਮੂਡ, ਜਾਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ), ਸਰੀਰਕ (ਸਰੀਰਕ ਸੰਵੇਦਨਾਵਾਂ), ਮਾਨਸਿਕ (ਦਰਸ਼ਨ, ਸੁਨੇਹੇ, ਵਿਚਾਰ, ਬਚਪਨ ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼), ਜਾਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ (ਦੂਜੇ ਪਹਿਲੂਆਂ ਤੋਂ ਸੁਨੇਹੇ ਜਾਂ ਚਿੱਤਰ) ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਬੀਤ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਨਾਲ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਹਰ ਪਹਿਲੂ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ। ਹਰ ਸੰਵੇਦਨਾ, ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਨ ਜਾਂ ਅਜੀਬ ਲੱਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਕਸਰ ਸਭ ਤੋਂ ਸਹੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ "ਹਿੱਟ" ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਕਸਰ ਇਹਨਾਂ ਅਜੀਬ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਤੁਰੰਤ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਅਰਥਪੂਰਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਫੜੀ ਹੋਈ ਵਸਤੂ ਦੀ ਊਰਜਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਸਹਿਜ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਮਨ ਦਾ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਸ਼ੁੱਧ ਨਤੀਜਾ ਇੱਕ ਜਾਗਰਣ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਕੋਲ ਮੌਜੂਦ ਸਹਿਜ ਯੋਗਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਹੈ।
ਇਹ ਕਸਰਤ ਸੁਰੱਖਿਅਤ, ਸਰਲ, ਸਿੱਖਿਆਦਾਇਕ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਪਹਿਲੂਆਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੋਰ ਅਨੁਭਵੀ ਸੂਝਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸੁਪਨਿਆਂ ਤੋਂ, ਧਿਆਨ ਰਾਹੀਂ, ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਵੀ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡੇਜਾ ਵੂ ਅਨੁਭਵਾਂ ਵਿੱਚ। ਇਹਨਾਂ ਮਾਨਸਿਕ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਅਤੇ ਵੇਰਵਾ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦਾ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆ ਬਿਰਤਾਂਤ ਪਿਛਲੇ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਉਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਰਿਚਰਡ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲੀ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਉਹੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਇੱਕ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਦੂਜੇ ਪਾਸਿਓਂ ਦਿਲਾਸਾ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਉਸ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦਾ ਰਸਤਾ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਦੁਆਰਾ, ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਨੁਭਵੀ ਚੈਨਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਸੜਕਾਂ ਇੱਕੋ ਜਗ੍ਹਾ, ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇਕੱਲੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

. ਝੀਲ ਦਾ ਘਰ.

ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੱਥ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਅਨੁਭਵ ਕਿ "ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਾਂ," ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬ੍ਰਾਇਨ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, 2006 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਦੀ ਸਿਖਲਾਈ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਬ੍ਰਾਇਨ ਲਗਭਗ 130 ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਲਾਸ ਨੂੰ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸਮਝਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਸਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਸੰਪਰਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਬ੍ਰਾਇਨ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਗੁਆਂਢੀ ਤੋਂ ਕੋਈ ਨਿੱਜੀ ਵਸਤੂ ਫੜਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਤਸਵੀਰਾਂ ਆਉਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣਾ, ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਕਿ ਤਸਵੀਰਾਂ ਕੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨਾ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਾਲੀ ਵਿਅਕਤੀ ਪੰਜਾਹਵਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਆਕਰਸ਼ਕ, ਆਮ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੀ ਔਰਤ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦਾ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਦਿਲਚਸਪ ਪਰ ਅਜੀਬ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੇ ਆਪਣੀ ਉਮੀਦ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤੀ ਕਿ ਦੂਜਾ ਬਹੁਤ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਘਰ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਮੱਧਮ ਹੋਣ ਅਤੇ ਕਸਰਤ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਘੜੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦੇ ਇਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਟੈਸਟ ਨੂੰ "ਪਾਸ" ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਬ੍ਰਾਇਨ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਵਾਲ ਜਾਂ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਸਾਡੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਿਹਾ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਔਰਤ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਸੀ, ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਤਸਵੀਰ ਦੇਖੀ, ਇੱਕ ਝੀਲ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਘਰ ਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਉੱਚੇ ਪਾਈਨ ਦੇ ਦਰੱਖਤਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਘਰ ਦੀ ਛੱਤ ਅਤੇ ਪਾਸੇ ਸੁੰਦਰ ਦਿਆਰ ਦੇ ਸ਼ੇਕਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਪਾਣੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਹਰਾ ਕੈਨੋ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਪੈਡਲ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ, ਦੋ ਚੱਪੂਆਂ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਰੋਬੋਟ ਸੀ। ਕੈਂਪ ਦੇ ਵਰਾਂਡੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਦਸ-ਸਪੀਡ ਬਾਈਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਾਸੇ ਵੱਡੇ ਪੱਥਰਾਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਇੱਕ ਅੱਗ ਦਾ ਟੋਆ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਵੱਡੀ, ਸੁੰਦਰ ਅੱਗ ਬਲਦੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉੱਚੀ, ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰ ਵਾਲੀ ਰੇਲਗੱਡੀ ਦੇਖੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੈਂਪ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ, ਵਰਾਂਡੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹਲਕੇ ਨੀਲੇ ਫ੍ਰਿਸਬੀ ਅਤੇ ਟੋਏ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਲੱਕੜ ਦੀ ਅੱਗ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਭਾਵਨਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂ ਜਾਂ ਕਿੱਥੋਂ।

ਲਾਈਟਾਂ ਜਗ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਇਨ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ, ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਅਰਥਹੀਣ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਆਈਆਂ ਸਨ, ਮੇਰਾ ਸਾਥੀ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਮੈਂ ਰੁਕਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਗੱਲ ਖਤਮ ਕੀਤੀ, ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਸਦਾ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ। ਅਜੇ ਵੀ ਰੋਂਦੀ ਹੋਈ, ਉਸਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ।
ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਨੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ, ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਪਿਆਰ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਦੋਸਤ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਕੈਂਸਰ ਦੇ ਤੇਜ਼ ਅਤੇ ਹਮਲਾਵਰ ਰੂਪ ਨਾਲ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਜਨਵਰੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਉਹ ਪਾਰ ਕਰ ਗਿਆ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸੋਗ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉੱਤਰ-ਪੂਰਬ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਝੀਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕੈਂਪ ਸੀ। ਉਹ ਜਦੋਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕੇ ਇਕੱਠੇ ਉੱਥੇ ਜਾਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਆਰਾਮ ਕਰਨ, ਤਾਜ਼ਗੀ ਭਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਤਣਾਅਪੂਰਨ, ਰੁਝੇਵਿਆਂ ਭਰੇ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ਠੀਕ ਹੋਣ ਲਈ। ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ, ਇਸਦੀ ਛੱਤ ਅਤੇ ਪਾਸਿਆਂ 'ਤੇ ਸੀਡਰ ਸ਼ੇਕ ਸਨ। ਪਾਣੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਇੱਕ ਅਕਸਰ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹਰਾ ਕੈਨੋ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰੋਬੋਟ ਸੀ। ਉਹ ਘੁੰਮਣਾ ਅਤੇ ਹਲਕੇ ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਫ੍ਰਿਸਬੀ ਸੁੱਟਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਵਰਾਂਡੇ 'ਤੇ ਦਸ-ਸਪੀਡ ਸਾਈਕਲ ਉਸਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਜਦੋਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕੇ ਸਵਾਰੀ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਰਹਿੰਦਾ ਅਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਹਰ ਰੋਜ਼ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੰਮ 'ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਲਗਭਗ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉੱਚੀ ਰੇਲਗੱਡੀ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਬਾਹਰ, ਝੀਲ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਕੋਲ, ਇੱਕ ਵੱਡੀ, ਸੁੰਦਰ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਸੀ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਤਾਰਿਆਂ ਹੇਠ ਬੈਠ ਕੇ ਅੱਗ ਵੱਲ ਦੇਖਦੇ ਅਤੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ।
ਉਸਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਉਸ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ; ਉਸਨੇ ਬਸ ਤੁਰੰਤ ਸਸਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਉਸਦੇ ਦੇਹਾਂਤ ਨੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਅਤੇ ਸਥਿਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਹੁਣ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਆਦਮੀ ਲਈ ਇੱਕ ਢੁਕਵੀਂ ਯਾਦਗਾਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਸੌ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੱਦੇ ਭੇਜੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਵਿੱਚ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਸਨ। ਸੱਦੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗ ਦੇ ਟੋਏ ਵਿੱਚ ਬਲਦੀ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਲੱਕੜ ਦੀ ਅੱਗ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਤਸਵੀਰ ਸੀ।
ਹੁਣ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਘੜੀ ਫੜਦੇ ਹੋਏ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜੋ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਦਾਖਲ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਘੇਰ

ਲਿਆ ਸੀ। ਅਜੇ ਵੀ ਰੋਂਦੀ ਹੋਈ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤਸਵੀਰਾਂ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੁਣ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹੈ, ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸੁਨੇਹਾ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਹੀ ਪਿਆਰ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੇ। ਹੁਣ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸੋਗ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਅਤੇ ਮੈਂ, ਦੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਤਰਤੀਬ ਅਜਨਬੀ, ਇੱਕ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠੇ ਸੀ। ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਨਿੱਜੀ, ਛੂਹਣ ਵਾਲਾ, ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਬ੍ਰਾਊਨ

ਮਾਈਕਲ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਹੈ, ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਾਨਸਿਕ ਜਾਂ ਮਾਧਿਅਮ ਨਹੀਂ। ਦਰਅਸਲ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਭਰੋਸਾ ਸੀ ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਾਥੀ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।
ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਨੋ-ਵਿਗਿਆਨੀ ਅਤੇ ਮਾਧਿਅਮ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਕੋਲ ਅਦਭੁਤ ਅਤਿ-ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ ਹਨ ਜੋ ਸਾਡਾ ਹਉਮੈ ਅਤੇ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਮਨ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਲੁਕਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸਹਿਜ ਦਾਤ ਉਸਦੇ ਖੱਬੇ ਦਿਮਾਗ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉਭਰ ਸਕੇ, ਮਾਈਕਲ ਸਕਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇਸ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕਿੰਨੇ ਚੱਪੂ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਹਰੀ ਡੰਗੀ, ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਰੋਬੋਟ।
ਉਸ ਗਰਮੀਆਂ ਦੀ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਹਿਜ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ। ਮਾਈਕਲ ਨਿਮਰ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਯੋਗਦਾਨ ਨੂੰ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਕਰੇਗਾ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਸ ਦਿਨ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਪਾਰ ਜਾਣ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਇਲਾਜ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਪਿਆਰ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਜੋ ਉਸਦਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਅਗਲੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਲੇਖਕਾ, ਜੈਕਲੀਨ ਨੇ ਵੀ ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮਨੋਰੋਗ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਸੁਨੇਹੇ ਭੇਜਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ ਜੋ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਸਨ।

. ਤਿੰਨ ਛੋਟੇ ਸੂਰ.
ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਓਮੇਗਾ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਵਿਖੇ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਇੱਕ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਔਰਤ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਹਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਹਿਨਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅੰਗੂਠੀ ਦਿੱਤੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਬੈਠੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਾ ਕਰੋ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿੰਨੀਆਂ ਵੀ ਬੇਤੁਕੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ।
ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਨੂੰਹ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦਾ ਬੈਂਡ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹੀ ਉਹ ਅੰਗੂਠੀ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਇਸ ਅਜਨਬੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਨੂੰਹ ਦਾ ਕਤਲ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ; ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅੱਠ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਗਰਭਵਤੀ ਸੀ। ਅਜਨਬੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁਨਹਿਰੇ ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਸਹੀ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਲਾਲ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਪਾਣੀ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਜੋੜੇ ਨੂੰ ਡੌਕ 'ਤੇ ਖੇਡਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ, ਉਸਦੀ ਬਚਪਨ ਦੀ ਸਹੇਲੀ, ਲਈ ਇੱਕ ਪਿਆਰ ਭਰਿਆ ਸੁਨੇਹਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਨਵੀਂ ਪਤਨੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਹੁਣੇ ਹੀ ਇੱਕ ਝੀਲ ਵਾਲਾ ਘਰ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲਾਲ ਰਸੋਈ ਸੀ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੈ। ਅਤੇ, ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਸਪਸ਼ਟ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਚਮਕ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਤਿੰਨ ਛੋਟੇ ਸੂਰਾਂ ਦੀ ਸੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਟੈਪ-ਡਾਂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਜਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਨੱਚਦੇ ਸਨ, ਖਾਰਜ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਇੱਕ ਸਵੀਮਿੰਗ ਪੂਲ ਦੇ ਕੋਲ ਆਪਣਾ ਨਾਚ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।
ਮੇਰਾ ਅਜਨਬੀ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਤੋਂ ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਤਾਲਾ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਲਾਕੇਟ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੇ ਘਰ ਕਈ ਘੰਟੇ ਬਿਤਾਏ ਸਨ, ਉਸ ਪੂਲ ਦੇ ਕੰਢੇ ਘੁੰਮਦੇ ਹੋਏ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਪੂਲ ਦੇ ਕੰਢੇ ਉਸਦੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ,

ਉਸਨੇ ਤਿੰਨ ਛੋਟੇ ਸੂਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਮੂਰਤੀ ਡਾਂਸ ਪੋਜ਼ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਟੋਪੀਆਂ ਅਤੇ ਸੋਟੀਆਂ ਪਹਿਨੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ।
ਉਹ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੋਵੇਂ ਸਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਤਸਵੀਰ ਸਾਂਝੀ ਕਰਨ ਲਈ ਨਾ ਕਿਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਅਜੀਬ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਮੂਰਖ ਸੂਰਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕਰਦਾ। ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ: ਇਹ ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਹੋ
ਸਕਦਾ ਪਰ ਸੱਚਾ ਸੰਚਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕੇ, ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕੇ।
ਜੈਕਲੀਨ

ਜੈਕਲੀਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਜਾਣ ਹੈ, ਦੁਆਰਾ ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੇ ਸਹੀ ਪੁਸ਼ਟੀਕਰਨ ਵੇਰਵੇ ਮਨ ਨੂੰ ਝੰਜੋੜਦੇ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਜਾਣਕਾਰੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਫੜੀ ਹੋਈ ਵਸਤੂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ, ਇੰਨੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਇੰਨੀ ਸਟੀਕ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਇਹ ਤਰਕ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਹਜ਼ਾਰ ਵਾਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦੇਖੇ ਹਨ।
ਅਸੀਂ ਆਮ ਪੰਜ ਗਿਆਨ ਇੰਦਰੀਆਂ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚੈਨਲਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘੇ ਅਤੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਪੱਧਰਾਂ 'ਤੇ ਜੁੜਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਅਸੀਂ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਥੀ ਚੁਣਨਾ ਵੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੰਜੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸਭ ਉਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਰਗਾਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਕੋਈ ਦੂਜੇ ਪਾਸਿਓਂ, ਸਵਰਗੀ ਪਹਿਲੂਆਂ ਤੋਂ ਪਿਆਰ ਭਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨਾਲ ਜੁੜ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਿਲਾਸਾ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਜੈਕਲੀਨ ਦੀ ਕਤਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨੂੰਹ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇੱਕ ਝੀਲ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਜਿਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਨੂੰਹ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਸੀਹੇ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਈਰਖਾਲੂ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਬਚਪਨ ਦੇ ਦੋਸਤ ਲਈ ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਸੁਨੇਹੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਜੈਕਲੀਨ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਦੱਸ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਠੀਕ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸੰਚਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।
ਇਸ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਅਭਿਆਸ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦੇ ਤੇਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਜੈਕਲੀਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪਰੀ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਤਿੰਨ ਛੋਟੇ ਸੂਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਇਹ ਸੁਣਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਪੂਲ ਦੇ ਕੰਢੇ ਆਪਣੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਛੋਟੇ ਸੂਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਹੋਰ ਕਿਸਨੇ ਅਜਿਹਾ

ਕੀਤਾ ਹੈ? ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਜਨਬੀ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਦੁਖੀ ਧੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸੰਦੇਸ਼ ਕੀ ਦੇਣਾ ਹੈ?
ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਗੁਆਉਂਦੇ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਡੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ। ਉਹ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹਨ, ਪਿਆਰ ਭਰੀਆਂ ਊਰਜਾ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ।
ਸ਼ਰਲੀ ਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਸੁਨੇਹੇ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸਿਓਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵੀ ਭੇਜ ਕੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਅੱਗੇ ਹੈ।

. ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ.
ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਡਾ. ਬ੍ਰਾਇਨ ਵੇਇਸ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ ਕਰੂਜ਼ 'ਤੇ ਮੇਰੇ
ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਸਨ, ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਤੋਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਉਹ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਦੂਜੇ ਪਾਸਿਓਂ ਫੁੱਲ ਮਿਲੇ।
ਅਸੀਂ ਤਾਹੀਟੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। 1999 ਵਿੱਚ ਅਕਤੂਬਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਹਫ਼ਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੈਮੀਨਾਰ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਡਾ. ਵੇਇਸ ਨਾਲ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਸੈਮੀਨਾਰ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਚੁਣਨ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਵਾਪਰਿਆ, ਮੇਰਾ ਸਾਥੀ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਜਿਸਦੀ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਟਵੀਡ ਕੋਟ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਈ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਉੱਤਰੀ ਓਨਟਾਰੀਓ ਵਿੱਚ ਮਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਪਹਿਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਅਹਿਸਾਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਦਮੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਾ ਖਿੱਚੇ। ਇਹ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹਰ ਕਿਸੇ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।
ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਬੋਰਾ ਬੋਰਾ ਵਿੱਚ ਆਖਰੀ ਦਿਨ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਾਲਾਂ ਲਈ ਫੁੱਲ ਲੱਭਣ ਲਈ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕਿਸ਼ਤੀ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ। ਟਾਪੂ 'ਤੇ ਕੁਝ ਦੁਕਾਨਾਂ ਸਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਹਿਬਿਸਕਸ ਫੁੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਬਜ਼ੁਰਗ ਸੇਲਜ਼ਪਰਸਨ ਨਾ ਤਾਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਬੋਲਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਫ੍ਰੈਂਚ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਤੂੜੀ ਵਾਲੇ ਟੋਪੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਗੁਲਾਬੀ ਰੰਗ ਦੇ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਨੂੰ ਭਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਫੁੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਛੋਟੀ

ਪੋਲੀਨੇਸ਼ੀਅਨ ਔਰਤ ਅੰਦਰ ਆਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਮਝਾਈ। ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਜੋ ਗਲਤ ਹੋ। ਇਹ ਟੋਪੀ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ਾ ਹੈ।" ਆਖਰੀ ਕਿਸ਼ਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾ ਕੇ ਉਸ ਵੱਲ ਭੱਜਣਾ ਛੱਡ ਸਕਿਆ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਟੋਪੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ।
ਆਖਰੀ ਸੈਮੀਨਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਧਿਆਨ ਦੇ ਮੂਡ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸੁਚੇਤ ਹੋ ਗਈ ਜਦੋਂ ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਲਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਟੋਪੀ ਅਤੇ ਪੂਛਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨੱਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਰਿਕਾਰਡਾਂ 'ਤੇ ਨੱਚਦੇ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੋਗ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਰਥਪੂਰਨ ਪੱਤਰਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਦੇ ਸੁਨੇਹੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖੇ ਅਤੇ ਉਸ ਤਰੀਕੇ 'ਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਦੁਬਾਰਾ ਫਰੇਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਨਵੀਂ ਸੈਟਿੰਗ 'ਤੇ। ਸਭ ਸੱਚ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕੁਝ ਭੇਜ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਸਮੂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ, ਤੁਹਾਡੀ ਟੋਪੀ 'ਤੇ ਹਨ। ਉਹ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹਨ!" ਧਰਤੀ 'ਤੇ (ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ) ਪੋਲੀਨੇਸ਼ੀਅਨ ਔਰਤ ਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਿਆ?
ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਸਮੂਹ ਨਾਲ ਨੀਮਨ-ਮਾਰਕਸ ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਕ੍ਰਿਸਟਲ ਦੀ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਲਾਈਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਸਾਨੂੰ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸਟਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੰਦ ਤੋਹਫ਼ਾ ਮੁਫ਼ਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਰਤਨਾਂ ਵਾਲੀ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਇੱਕ ਇੱਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਮੇਰਾ ਤੋਹਫ਼ਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ, ਗੁਲਾਬੀ, ਕ੍ਰਿਸਟਲ ਹਿਬਿਸਕਸ ਖਿੜ ਸੀ।
ਸ਼ਰਲੀ

ਸ਼ਰਲੀ ਦਾ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਤੀ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਟਵੀਡ ਕੋਟ ਕਈ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਤੋਹਫ਼ਿਆਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਸਲੀ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸਟਲ ਦੋਵੇਂ। ਅਸਲੀ ਫੁੱਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਜਾਪਦੇ ਸਨ। ਪਿਆਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਆਮ ਇੰਦਰੀਆਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਈ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਜਾਂ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਬਜ਼ੁਰਗ ਪੋਲੀਨੇਸ਼ੀਅਨ ਔਰਤ ਨਾ ਤਾਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਬੋਲਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਫ੍ਰੈਂਚ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੇ

ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਬੋਰਾ ਬੋਰਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਚਮਤਕਾਰ ਵਾਂਗ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਗਲੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਲੇਖਕ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ, "ਕੁਝ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੈ।"

. ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ.
ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੋਸਟਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੈਮੀਨਾਰ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ। ਇਸ ਸੈਮੀਨਾਰ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹੀ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਅਨੁਭਵ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੀ।
ਸਾਨੂੰ, ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ, ਆਡੀਟੋਰੀਅਮ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਬੈਠੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਨਿੱਜੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਨੂੰ ਉਹ ਹਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਮੈਂ ਪਹਿਨਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ "ਕੁਝ ਦੇਖਣ" ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਸਕੀਏ। ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਗੁਆਂਢੀ ਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਫੜੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਣਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਰਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਹੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਸੀ।
ਫਿਰ ਮੇਰੀ ਗੁਆਂਢਣ ਦੀ ਵਾਰੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਕੀ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਸੁਨਹਿਰੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੇ ਮੁੰਡੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਨਦੀ ਦੇ ਪਾਰ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ "ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ" ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੁੰਡਾ ਖੁਸ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਉਸਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਫੁੱਲ ਵੀ ਲਹਿਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਮੇਰੀ ਬਾਂਹ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਨੌਜਵਾਨ ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਾਂ ਕਿ ਉਹ ਠੀਕ ਹੈ। ਉਹ ਖੁਸ਼ ਹੈ। ਉਸ ਬਾਰੇ ਉਦਾਸ

ਨਾ ਹੋਵੋ।" ਮੈਂ ਕੁਝ ਹੰਝੂ ਵਹਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਔਰਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਸ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਚਲੀ ਗਈ।
ਮੇਰੇ ਰੋਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਛੋਟੀ ਸੀ, ਮੇਰਾ ਗਰਭਪਾਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਗਰਭਪਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਅਤੇ ਬੁਆਏਫ੍ਰੈਂਡ ਦੁਆਰਾ ਦਬਾਅ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਕਰਦੀ ਹਾਂ, ਕਿ ਬੱਚਾ ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਇਹ ਹੋਇਆ, ਮੈਂ ਇਸ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਉਸ ਬੱਚੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦੀ ਸੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।
ਇਸ ਤਜਰਬੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚਾ ਖੁਸ਼ ਹੈ, ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ "ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ" ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਖੁਦ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਸ ਅਜਨਬੀ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਜ਼ਰੂਰਤ ਕਿਉਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਕਿਹਾ ਸੀ? ਸੈਮੀਨਾਰ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਸੀ? ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਜਿਹਾ
ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਹੋਵੇ; ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੁਝ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੈ। ਮੈਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਬਿਹਤਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਬਦਲ ਨਹੀਂ
ਸਕਦਾ।
ਟੀ. ਐੱਚ.

ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬੇਲੋੜੇ ਦਰਦ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਚੁੱਕਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਇਸ ਬੋਝ ਨੂੰ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਟੀ. ਦੀ ਸਾਥੀ, ਜੋ ਉਸ ਲਈ ਇੱਕ ਅਣਜਾਣ ਸੀ, ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ; ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸੁਨੇਹਾ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਦਬਾਅ, ਇੱਕ ਤਾਕੀਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ।
ਇਹ ਨਦੀ ਸਾਡੀ ਭੌਤਿਕ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਜੋ ਯੂਨਾਨੀ ਮਿਥਿਹਾਸ ਅਤੇ ਕਈ ਹੋਰ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਧਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਕਿਨਾਰੇ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਬੋਧੀ ਦਿਲ ਸੂਤਰ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਦੇ ਕਈ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਨੇ ਨਦੀ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ - ਨਾ ਮੌਤ ਦੁਆਰਾ, ਨਾ ਗਰਭਪਾਤ ਦੁਆਰਾ। ਆਤਮਾ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਵਿਕਸਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਧ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਟੀ. ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਬੋਸਟਨ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਸੋਗ ਨਾ ਕਰੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਖੁਸ਼ ਹੈ, ਉਹ ਠੀਕ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਡੇ

ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਗੁਆ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਸਾਡੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਯਾਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਅਜਨਬੀਆਂ ਰਾਹੀਂ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਟੀ. ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ: "ਇੰਨਾ ਉਦਾਸ ਨਾ ਹੋਵੋ। ਮੈਂ ਠੀਕ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਕੱਠੇ ਰਹਾਂਗੇ।"

. ਦਿਮਾਗ.
ਤੇਲ ਅਵੀਵ ਵਾਪਸ ਘਰ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਆਈਸਲੈਂਡ ਦੇ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ
ਉਤਰਨਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਛੁੱਟੀ ਦਾ ਸੰਪੂਰਨ ਅੰਤ ਸੀ। ਮੈਂ ਫੋਰਟ ਲਾਡਰਡੇਲ ਤੋਂ ਕੈਰੇਬੀਅਨ ਟਾਪੂਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਕਰੂਜ਼ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਭਾਗੀਦਾਰ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਦੁਕਾਨ ਦੇਖੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖੀ ਸਿਰਾਂ ਵਰਗੇ ਆਕਾਰ ਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਚਮਕਦਾਰ ਰੰਗ ਦੇ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਮੂਰਤੀ ਚੁੱਕੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਵਾਪਸ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੀ ਖੋਪੜੀ ਵਰਗੀ ਲੱਗਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੂਰਤੀ ਚੁਣੀ ਜੋ ਚਮਕਦਾਰ ਹਰੇ ਰੰਗ ਦੇ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਮਾਸਕ ਨਾਲ ਬਣੀ ਸੀ। ਇਹ ਸਟਾਕਹੋਮ ਦੇ ਇੱਕ ਕਲਾਕਾਰ, ਸਵੀਡਿਸ਼ ਮੂਰਤੀਕਾਰ ਦਾ ਕੰਮ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਦੇ ਅਚਾਨਕ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਛਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ। ਸਿਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਨੀਲਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਸੀ ਜੋ ਮਨੁੱਖੀ ਦਿਮਾਗ ਵਰਗਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕਲਾਕਾਰ ਨੇ ਖੁਦ ਇਸਨੂੰ ਦਿਮਾਗ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਲੋਕ ਇਸਨੂੰ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਤਣਾਅ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਵਸਤੂ ਵਜੋਂ ਵਰਤਣ।
ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਰੂਜ਼ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ, ਇਸ ਵਾਰ ਪੋਰਟੋ ਰੀਕੋ ਤੋਂ ਸਮੁੰਦਰੀ ਸਫ਼ਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਧਿਆਨ ਸੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਡ੍ਰਿਲ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਉਦੋਂ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ।
ਮੈਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਮੇਰਾ ਦਿਮਾਗ਼ ਦਾ ਟਿਊਮਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਇੱਕ ਅਚਾਨਕ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਹੋਇਆ।

ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨਿਆਂਇਕ ਰੁਤਬੇ ਤੋਂ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਵਕੀਲ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਵੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਹੈ: ਆਪਣੀਆਂ ਪੋਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ, ਛੋਟੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਲਿਖਣਾ, ਅਤੇ ਪੇਂਟਿੰਗ ਕਰਨਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਰਹੱਸਮਈ, ਡੂੰਘੇ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ
ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਅਤੇ ਦਿਮਾਗ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਅਵੀਵਾ ਸ਼ਾਲੇਮ

ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਹਾਦਸੇ, ਸੰਜੋਗ ਅਤੇ ਬੇਤਰਤੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਵੀਵਾ ਨੂੰ ਨਿਦਾਨ ਅਤੇ ਸਰਜਰੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਦੇ ਟਿਊਮਰ ਬਾਰੇ ਅਵਚੇਤਨ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ, ਸੰਕੇਤ ਜਾਂ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਮਿਲਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਗਲਤ ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਸਹਿਜਤਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਅਭਿਆਸ ਦੁਆਰਾ ਵਧੀ ਹੋਈ, ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਚੁਣਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ। ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਉਸਦੇ ਧਿਆਨ ਦੌਰਾਨ ਡ੍ਰਿਲਿੰਗ ਆਵਾਜ਼ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਕੇਤ ਸੀ। ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪੋਸਟ-ਸਰਜੀਕਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਾਂਤਮਈ ਅਤੇ ਘੱਟ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਵੀਡਿਸ਼ ਮੂਰਤੀਕਾਰ ਨੇ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਚੁਣ ਕੇ, ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਫੜ ਕੇ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਵਿਲੱਖਣ ਊਰਜਾ ਅਤੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ, ਅਵੀਵਾ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਕਸਰਤ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਲੱਖਾਂ ਵਸਤੂਆਂ ਨਾਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ - ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ। ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਸਾਡੀ ਦੁਨੀਆ ਕਿਵੇਂ ਫੈਲੇਗੀ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਸੁੰਦਰ ਊਰਜਾ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਚੇਤ ਹੋਣ ਦੇਈਏ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲਤਾ ਨੂੰ ਸਮਝਾਂਗੇ ਜੋ ਹਰ ਸਮੇਂ ਸਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਹੈ।
ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਅਜਨਬੀ ਵੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ, ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਨਿੱਜੀ ਸੁਨੇਹੇ ਅਤੇ ਸੂਝ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਗਲੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਲੇਖਕਾ ਲੋਰੀ ਨੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਇੱਕ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਦੌਰਾਨ ਖੋਜਿਆ।

. ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਓ! .
ਓਮੇਗਾ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਵਿਖੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵੀਕਐਂਡ ਸੈਮੀਨਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਕਿ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੇਰੁਖੀ ਜਾਪਦੀ

ਸੀ। ਉਸ ਦਿਨ ਲੈਕਚਰ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਸੌਣ ਦੀ ਉਸਦੀ ਅਜੀਬ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਹ ਓਮੇਗਾ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਬੇਰੁਖੀ ਸੀ।
ਦਿਨ ਦੇ ਅੱਧੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਤੁਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸਾਥੀ ਚੁਣਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਫੜ ਕੇ ਧਿਆਨ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਫੜਦੇ ਸਮੇਂ ਸਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਈ ਹਰ ਤਸਵੀਰ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖੀਏ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਜੋ ਸਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰੀਏ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਭੀੜ ਨੇ ਸਾਥੀ ਚੁਣਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਔਰਤ ਦੀ ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਾਥੀ ਬਣਨ ਲਈ ਕਹਿਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਅੱਧਾ ਉਸਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਅਤੇ ਅੱਧਾ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੂਝ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਸਾਰਥਕ ਘਟਨਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਫੜਿਆ, ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈਆਂ: ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਚਿੱਟਾ ਕੁੱਤਾ, ਇੱਕ ਵਾੜ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਤਲਾਅ, ਪੂਲ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪਿਛਲੇ ਵਰਾਂਡੇ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਛੱਤਰੀ, ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਗਰਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕੁੱਤੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸੁਨੇਹਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਭ ਠੀਕ ਹੈ।
ਅਸੀਂ ਧਿਆਨ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਵਿਜ਼ੂਅਲ ਦੀ ਸੂਚੀ ਨੂੰ ਤੋੜਿਆ, ਇਹ ਔਰਤ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਕਹਿੰਦੀ ਰਹੀ, "ਹਮ। ਨਹੀਂ। ਉਮ।. . . ਇੱਕ ਪੂਲ, ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਬ੍ਰੌਂਕਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹਾਂ। ਗਰਮ, ਨਹੀਂ। ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉੱਥੇ ਰਹੀ। ਕੁੱਤਾ, ਚਿੱਟਾ, ਨਹੀਂ।"
ਮੇਰੇ ਸਾਥੀ ਵੱਲੋਂ ਮੇਰੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮਝਦਾਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਕਰਕੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਬੈਠ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹਨੂੰ ਮੇਰੀ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਕੀ ਮਿਲਿਆ, ਸੁਣ ਸਕਾਂ। ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੈਕਚਰ ਦੌਰਾਨ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਸੀ। ਯਾਰ, ਕੀ ਮੈਂ ਗਲਤ ਸੀ!
ਆਪਣੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਨਿਊਯਾਰਕ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੱਸੀ। "ਕਵਾਲ ਯੂਰ ਮੁਥਾ" ਉਸਨੇ ਕਿਵੇਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੋ ਘਰਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਗਰਭਪਾਤ ਜੋ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਆਤਮਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹੀ ਸੀ (ਇਹ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ

ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ), ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ। ਸਭ ਕੁਝ ਸੱਚ ਨਿਕਲਿਆ - ਮੈਂ ਇਹ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਜੋ ਪਹਿਲੀ ਚੀਜ਼ ਕੀਤੀ ਉਹ ਸੀ, ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨਾ।
ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਅਨੁਭਵ ਦੱਸਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਫਿਰ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਜੋ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਕਤਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਕ ਲਈ ਇੱਕ ਪਾਲਤੂ ਜਾਨਵਰ ਤੋਂ ਸੀ ਜੋ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਗੁਜ਼ਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਰ ਵੇਰਵਾ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਪਿਆਰੇ ਕੁੱਤੇ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਸੀ।
ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਨੁਭਵ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਿਖਾਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕਿੰਨੇ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਹਰ ਪਲ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੀਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਆਪਣੇ ਮੁਥਾਜ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰੋ!"
ਲੋਰੀ ਬੋਗੇਡਿਨ

ਇਸੇ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕਵਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਣਾ ਨਾ ਕਰੋ; ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ, ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਿਰਣਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਲੋਰੀ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿਆਲੂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਤੁਰੰਤ ਲੜੀ ਦੁਆਰਾ ਇਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸਦਾ ਸਿੱਟਾ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਹੋਇਆ।
ਪ੍ਰੋਜੈਕਸ਼ਨ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚਾਰਾਂ, ਭਾਵਨਾਵਾਂ, ਜਾਂ ਨਿਰਣਿਆਂ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਉੱਤੇ ਥੋਪਣ ਦੀ ਕਿਰਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਰਿਆ ਅਕਸਰ ਹਕੀਕਤ ਵਿੱਚ ਵਿਗਾੜ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਚੀਜ਼ਾਂ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹੋ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਸ਼ਾਇਦ ਲੋਰੀ ਦਾ ਸਾਥੀ ਇਸ ਲਈ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਥੱਕ ਗਈ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਕਾਰਨ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੂਜੀ ਜਾਂ ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੋਰਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲੈਕਚਰ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵੀ ਅਭਿਆਸਾਂ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆ ਰਹੀ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਾਂ ਜੋ ਸਾਡੇ ਨੇੜੇ ਹਨ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਲੋਰੀ ਦਾ ਸਾਥੀ। ਲੋਰੀ ਨੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਸਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ, ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਨੇ ਹੁਣੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ

ਮਿਠਾਸ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਓ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੀਓ।

ਲੋਰੀ ਵਾਂਗ, ਮੈਂ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਓਮੇਗਾ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਵਿੱਚ, ਜਾਂ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਨਾਲ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬਦਲੀ ਹੋਈ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਪਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਆਪਸੀ ਤਾਲਮੇਲ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਚੇਤਨਾ ਆਪਣੇ ਆਮ ਮੋਡ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਤੋਂ "ਦੂਜੇ" ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵੱਲ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਹਨ ਪਿਆਰ ਭਰੀ ਨਿਰਲੇਪਤਾ, ਸਮੇਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ, ਨਿਰਣਾਇਕ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਨਿਰਣਾਇਕ ਹੋਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ।
ਰਹੱਸਵਾਦੀ ਅਤੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਮੂਰਤੀ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਆਦਮੀ, ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਦਲੀ ਹੋਈ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਲਈ ਮੇਜ਼ ਤਿਆਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਮਹਿਮਾਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਤੁਸੀਂ ਇਸਦੇ ਲਈ ਹਾਲਾਤ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਦੇ ਵਾਪਰਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਪੈ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਕਸਰ, ਓਮੇਗਾ ਵਿਖੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਰੋਲ, ਇਸ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਹਫ਼ਤੇ ਜਾਂ ਹਫਤੇ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਛੱਡਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਨਹੀਂ ਚੱਲੇਗਾ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਦੇਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਰਹੇਗਾ। ਅਕਸਰ, ਅਸੀਂ ਰਾਈਨਬੈਕ ਤੋਂ, ਜਿੱਥੇ ਓਮੇਗਾ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਹਵਾਈ ਅੱਡਿਆਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਵਾਪਰੇਗਾ - ਬੇਰਹਿਮੀ, ਲੋਕ ਚੀਕਦੇ ਹੋਏ - ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਆਮ ਚੇਤਨਾ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਬਦੀਲੀ ਬਹੁਤ ਅਚਾਨਕ ਹੈ ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਜਾਣੂ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਵੀ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਹੋਇਆ।
ਕੈਰੋਲ ਅਤੇ ਮੈਂ ਓਮੇਗਾ ਤੋਂ ਦੂਰ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਰਹੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਤੀਹ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸੁਵਿਧਾ ਸਟੋਰ 'ਤੇ ਤੇਜ਼ ਮੀਂਹ ਵਿੱਚ ਰੁਕੇ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨੇੜੇ ਹੀ ਕਾਰ ਖੜ੍ਹੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉਹ ਸਟੋਰ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ, ਮੇਰੀ ਕਾਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਥਾਵਾਂ ਸਨ। ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਾਰ ਖੜ੍ਹੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮੈਂ ਜ਼ਰੂਰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈ ਲਈ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੇਜ਼ ਬਾਰਿਸ਼ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਕੈਰੋਲ ਸਟੋਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਉੱਪਰ ਕਰਕੇ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੇਰੀ ਉਮਰ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਇੱਕ ਆਦਮੀ, ਜਿਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅੰਡਰਸ਼ਰਟ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਮੇਰੀ ਕਾਰ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਣਾ

ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਚੀਕਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈ ਲਈ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।"
ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਜੀਬ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਹੁਣ ਘੱਟਣ ਲੱਗਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਮੇਰੀ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਵਰਜਿਨ ਮੈਰੀ ਦਾ ਮੈਡਲ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਲੱਗਿਆ - ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਣਉਚਿਤ ਵੀ
- ਕਿ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜਿਸਨੇ ਮੈਰੀ ਮੈਡਲ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਚੀਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਚੀਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਹਿੰਸਕ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਵਰਜਿਨ ਮੈਰੀ ਪਿਆਰ-ਦਇਆ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਕਿਰਪਾ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਨਾਲ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪਹੁੰਚਣ ਦਾ। ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਕੋਲ ਪਹਿਨਿਆ ਸੀ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਰੋਧੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ।
ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਾਰ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਖਿੜਕੀ ਤੋੜ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੌਲਾ ਪਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ, ਉਸੇ ਪਲ, ਤਬਦੀਲੀ ਆਈ। ਸ਼ਾਇਦ ਚਿੰਤਾ, ਅਲਾਰਮ, ਜਾਂ ਡਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਚੇਤਨਾ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਜਿਵੇਂ, "ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਹੋ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਸਟੋਰ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਜੇ ਮੈਂ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ।" ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ।
ਕੈਰੋਲ ਬਾਹਰ ਆਈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਚੱਲ ਪਏ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਹਾਣੀ ਸਮਝਾਈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਬਾਹਰ ਲੈ ਆਇਆ।
ਸਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਜੋ ਪਾਰਦਰਸ਼ਤਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਸੁੰਦਰ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਦੁਨਿਆਵੀ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਦਇਆ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਈ ਰੱਖਦੇ ਹੋ, ਫਿਰ ਵੀ ਲੋਕ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਜਾਂ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਉਠਾਉਂਦੇ? ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਕੰਮ ਹੈ। ਧਿਆਨ, ਚਿੰਤਨ, ਆਤਮ-ਨਿਰੀਖਣ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹਨਾ ਵੀ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ। ਮੈਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਜੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਵਸਥਾ ਦੀ ਕੁਝ ਯਾਦ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਤੁਹਾਡਾ ਸਾਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਸੀ?

ਤੁਹਾਡੇ ਅਨੁਭਵੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸੀ? ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੜੀਆਂ ਸਰੀਰਕ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਵੇਖੀਆਂ?
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਸੁਪਨੇ ਤੋਂ ਜਾਗਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਅਖ਼ਬਾਰ ਨਹੀਂ ਖਾਣਾ ਜਾਂ ਪੜ੍ਹਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਅਨੁਭਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਅਨੁਭਵੀ ਹੋਣ ਦੀ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਡੂੰਘੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਜਾਣਨ ਦੀ, ਸਮਝਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੰਮ 'ਤੇ ਜਾਣ ਵੇਲੇ, ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦੇ ਸਮੇਂ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਸਮਾਨ ਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਵੇਲੇ, ਅਕਸਰ ਉਸ ਆਮ ਜਾਗਦੀ ਚੇਤਨਾ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਇਹ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਕਦਮ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ, ਹਰ ਸਾਹ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ। ਉਸ ਸੁਚੇਤ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਚੇਤਨਾ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਆਵੇਗੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੂਰੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਕਰਨਾ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਸਿਹਤਮੰਦ ਹੈ - ਤੁਹਾਡੇ ਸਰੀਰ ਲਈ ਸਿਹਤਮੰਦ, ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਲਈ ਸਿਹਤਮੰਦ -। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵ ਹੋ, ਅਤੇ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਕੁਦਰਤੀ ਸਥਿਤੀ ਹੈ। "ਦੂਜੇ" ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਆਮ ਸਥਿਤੀ ਸਮਝੋ, ਅਤੇ "ਰੋਜ਼ਾਨਾ" ਨੂੰ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਢੰਗ ਸਮਝੋ।

ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫੜੀ ਹੋਈ ਵਸਤੂ ਨਿੱਜੀ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੇ ਸੰਚਾਰ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਊਰਜਾ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਗਰਮ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਜਾਂ ਗਰਮ ਹੋਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਫੜਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਹਕੀਕਤ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਇੱਕ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਚੀ (ਜਾਂ ਕੀ, ਜਾਂ ਕਿਊ), ਪ੍ਰਾਣ, ਤਾਓ, ਸਰੋਤ, ਅਤੇ ਕਈ ਹੋਰ ਨਾਮ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਫੇਂਗ ਸ਼ੂਈ ਦੀ ਕਲਾ ਨੇ ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਊਰਜਾ ਦਾ ਇਹ ਵਰਣਨਯੋਗ ਸਮੁੰਦਰ ਹੋਂਦ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਸੂਝ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ।
ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਅਣਜਾਣ ਊਰਜਾ ਖੇਤਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮਨੁੱਖੀ ਗੁਣ ਕਿਵੇਂ ਹਨ? ਭੌਤਿਕ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਖੇਤਰ ਨਾਲ ਕੀ ਸੰਬੰਧ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਇਸ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ

ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ? ਇਸ ਦੀਆਂ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨਾਂ ਜਾਂ ਫ੍ਰੀਕੁਐਂਸੀ ਕਿਵੇਂ ਮੋਡਿਊਲੇਟ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ?
ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ, ਸਰਵ-ਵਿਗਿਆਨੀ, ਅਲੌਕਿਕ ਊਰਜਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੰਭਵ ਦਰ 'ਤੇ ਕੰਬਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਇਸਦੀ ਬਾਰੰਬਾਰਤਾ ਗਿੱਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਰੂਪ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ: ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇੱਕ ਗੈਸ ਵਾਂਗ, ਸਿਆਣੀ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਵਰਗੀ। ਜਿਵੇਂ- ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਸੰਘਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨਾਜ਼ੁਕ ਗੈਸ ਇੱਕ ਪਤਲਾ ਅਤੇ ਸੁਚਾਰੂ ਵਗਦਾ ਤਰਲ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਜੇ ਤੱਕ ਸਖ਼ਤ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ। ਠੋਸ ਜਾਂ ਭੌਤਿਕ ਰੂਪ, ਜੋ ਤਰਲ ਦੇ ਹੋਰ ਵੀ ਸੰਘਣੇ ਹੋਣ 'ਤੇ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਦੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਰੂਪਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਸੀਮਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਅਭਿਆਸ ਦੌਰਾਨ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਵਸਤੂਆਂ ਸੌਂਪਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਇਸ ਦੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਵੀ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਵੀ ਮੂਲ ਊਰਜਾ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਹੈ, ਸਾਰੀਆਂ ਅਲੌਕਿਕ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮ, ਆਦਰਸ਼ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਸਾਡਾ ਸਰੋਤ ਹੈ। ਕੋਈ ਜਨਮ ਅਤੇ ਕੋਈ ਮੌਤ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਸਿਰਫ਼ ਪਰਿਵਰਤਨ।

ਆਪਣੇ ਕਰੀਅਰ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਕਈ ਵਾਰ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ, ਜਾਂ ਜੁੜੀਆਂ ਹਸਤੀਆਂ, ਜਾਂ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਵਰਤਾਰੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਦਕਿਸਮਤ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਜਾਂ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਪੂਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਸਨ। ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਡਾਕਟਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਛਾਣਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ "ਕੇਸ" ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਣਚਾਹੇ ਜਾਂ ਅਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਮਾਨ ਸਨ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਸਾਰੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਦੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਦੋ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ, ਇੱਕ ਕਈ ਤਿੱਬਤੀ ਰਿਨਪੋਚਾਂ ਨਾਲ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਇੱਕ ਤਾਓਵਾਦੀ ਮਾਸਟਰ ਨਾਲ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕਿਉਂ।
1994 ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਮਿਸ਼ੀਗਨ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਤਿੱਬਤੀ ਰਿਨਪੋਚਾਂ ਨਾਲ ਬੈਠਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਜੀਵੰਤ ਚਰਚਾ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਦੇ ਵੀ ਦੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਮਰੀਜ਼ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਰਿੰਪੋਚੇ ਤੁਰੰਤ ਹੱਸਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਰਾ ਸਵਾਲ ਬਹੁਤ ਸਰਲ ਸੀ?
"ਨਹੀਂ," ਇੱਕ ਲਾਮਾ ਨੇ ਇੱਕ ਦੁਭਾਸ਼ੀਏ ਰਾਹੀਂ ਸਮਝਾਇਆ। "ਤੁਹਾਡੀ ਊਰਜਾ ਇੰਨੀ ਨੇੜਤਾ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ।" ਉਹ ਫਿਰ ਹੱਸ ਪਏ। ਸਵਾਲ ਸਰਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ; ਮੈਂ ਊਰਜਾ ਖੇਤਰਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ

ਦੀ ਭਜਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ।
2010 ਦੀ ਬਸੰਤ ਤੱਕ, ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਰੀਜ਼ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਚੀਨ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ੀਆਨ ਦੇ ਬਾਹਰ ਕੋਮਲ ਹਰੇ-ਭਰੇ ਪਹਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਤਾਓਵਾਦੀ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਕ ਸੀ। ਨੇੜਲੀਆਂ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀਆਂ ਦੇ ਕਈ ਤਾਓਵਾਦੀ ਵਿਦਵਾਨ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਲਈ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਈ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕੀਤਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਉਹੀ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ ਜੋ ਮੈਂ ਸੋਲਾਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤਿੱਬਤੀ ਰਿਨਪੋਚਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਇਹ ਹਾਸੇ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਜਵਾਬ ਉਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਵਾਰ, ਦੋ ਦੁਭਾਸ਼ੀਏ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਇੱਕ ਖੇਤਰੀ ਉਪਭਾਸ਼ਾ ਲਈ ਮੈਂਡਰਿਨ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਮੈਂਡਰਿਨ ਤੋਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਨ ਲਈ, ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਂ ਕੋਈ ਵਿਗਾੜ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਤੁਹਾਡੀ ਊਰਜਾ ਵਿੱਚ ਉਹ ਊਰਜਾ ਬਹੁਤ ਅਸਹਿਜ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਊਰਜਾ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਵਹਿ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।"
ਮੇਰੇ ਊਰਜਾ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਵਿਲੱਖਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਧਿਆਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵਧਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਅਭਿਆਸ ਮੁਫ਼ਤ, ਸਰਵ ਵਿਆਪਕ ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹੈ। ਲਾਮਾ ਅਤੇ ਤਾਓਵਾਦੀ ਗੁਰੂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਮੇਰੇ ਲਈ ਖਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਹ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। "ਬੁਰਾਈ" ਆਤਮਾਵਾਂ ਜਾਂ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਤੁਹਾਡੇ ਊਰਜਾ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਓਨੇ ਹੀ ਅਸਹਿਜ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿੰਨੇ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ। ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਪਾਠਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਹਾਰਤ ਹਾਸਲ ਕਰਕੇ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਊਰਜਾ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਹੋ।
ਧਿਆਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸਾਡੀ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਸਾਡੇ ਦਿਲਾਂ ਅਤੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ-ਦਇਆ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਭਰਨਾ। ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗੁਣ ਊਰਜਾ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਇਹਨਾਂ ਅਭਿਆਸਾਂ ਅਤੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਬਰਕਤ ਮਿਲੇਗੀ।
ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਤੋਂ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਗਿਆਨਤਾ ਬੁਰਾਈ ਜਾਂ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਢੁਕਵਾਂ ਸ਼ਬਦ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ

ਕੋਈ ਬੁਰਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਗਿਆਨੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨੇਰੀਆਂ ਲੱਗ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅਣਜਾਣ (ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, "ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ") ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਕੂਲ ਦੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਜਮਾਤ ਦੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਵਾਂਗ ਹਨ, ਥੋੜੇ ਜੰਗਲੀ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਰਤੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਵਾਲ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ - ਪਰ ਬੁਰਾਈ ਨਹੀਂ। ਪਹਿਲੇ ਜਮਾਤ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਗੁਣਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਫਰਕ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਪਰਿਪੱਕਤਾ ਦੇ ਪੱਧਰ ਦਾ ਹੈ। ਮੁੰਡੇ ਜਵਾਨ ਅਤੇ ਅਣਜਾਣ ਹਨ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਬਣ ਜਾਣਗੇ।

. 8 .

ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ

ਕੁਝ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੌਖੇ ਵਰਗੀਕਰਨ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨਵੇਂ ਜਾਂ ਦੁਰਲੱਭ ਸੰਕਲਪਾਂ, ਆਧੁਨਿਕ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਜਾਂ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ, ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨਾਂ, ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਦਲਦੇ ਬੱਚਿਆਂ 'ਤੇ ਵੀ ਛੂਹਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬ੍ਰੀਚ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਇਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਡੇ ਡੂੰਘੇ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪ ਸੂਝ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸਦੀਵੀ ਅਤੇ ਬਹੁ-ਆਯਾਮੀ ਜੀਵ ਹਾਂ, ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਬਕ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜੇਸੁਇਟ ਰਹੱਸਵਾਦੀ ਟੇਲਹਾਰਡ ਡੀ ਚਾਰਡਿਨ ਨੇ ਕਿਹਾ: "ਅਸੀਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਨੁਭਵ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਨੁੱਖੀ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"
ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵ ਸਮੇਂ, ਸਥਾਨ, ਜਾਂ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਦੀਆਂ ਆਮ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਆਜ਼ਾਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ - ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਸਾਡੀ ਕੁਦਰਤੀ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਹਾਂ; ਅਸੀਂ ਬਸ ਇਹ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ।
ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣ ਦਿਓ।

. ਭਵਿੱਖ ਵੱਲ ਤਰੱਕੀ.
ਮੇਰਾ ਤਜਰਬਾ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਭਾਵੁਕ ਅਨੁਭਵ ਸੀ ਜੋ 2007 ਵਿੱਚ ਓਮੇਗਾ ਵਿਖੇ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕੋਰਸ ਨੂੰ ਲੈਂਦੇ ਸਮੇਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਖੁਲਾਸੇ ਵਾਲੇ ਅਭਿਆਸ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਜੋ ਇੱਕ ਤਰੱਕੀ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ, ਨਾ ਕਿ ਇੱਛਤ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ ਸਿਖਲਾਈ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦਾ ਮੇਰਾ ਕਾਰਨ ਮੇਰੇ ਇਲਾਜ ਦੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ

ਪੂਰਕ ਅਭਿਆਸ ਹੈ ਜੋ ਊਰਜਾ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤਕਨੀਕਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਆਮ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਕਾਦਮਿਕ ਅਧਿਐਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਵੀਹ ਸਾਲ ਇਲਾਜ ਅਤੇ ਤੰਦਰੁਸਤੀ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਾਹਿਤ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਿਤਾਏ ਹਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜੇਨ ਰੌਬਰਟਸ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਦ ਸੇਥ ਮਟੀਰੀਅਲ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਕੰਮ ਦੀ ਯਾਦ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਸਮਕਾਲੀ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੇ "ਯਾਦ" ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ। 2006 ਵਿੱਚ, ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਗਾਹਕਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਮੇਰਾ ਅਧਿਐਨ ਸੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।
ਅਭਿਆਸ ਸੈਸ਼ਨ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਲਾਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਜੋੜੀ ਬਣਾਉਣ ਨਾਲ ਹੋਈ। ਮੈਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਇੰਡਕਸ਼ਨ ਤਕਨੀਕ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਔਰਤ ਨਾਲ ਜੋੜੀ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਭਿਆਸੀ ਵਜੋਂ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੰਡਕਸ਼ਨ ਦਾ ਵਧੀਆ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਅਮਰੀਕੀ ਪੱਛਮ ਦੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਇਨੀਅਰ ਵਜੋਂ ਕੁਝ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਯਾਦ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਦੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਲਈ ਗ੍ਰਹਿਣਸ਼ੀਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਵੱਲ ਸੇਧਿਤ ਕਰਦੀ ਹੋਈ ਅੱਗੇ ਵਧੀ। ਮੈਂ ਫਰੇਮ ਤੋਂ ਫਰਸ਼ ਤੱਕ ਮਣਕਿਆਂ ਦੇ ਬਣੇ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਰਸੋਈਆਂ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਨ। ਇਸ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਮੇਰਾ ਸਵਾਗਤ ਦੋ ਜੀਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜੋ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਗਲ੍ਹ ਤੋਂ ਗਲ੍ਹ ਸਨ, ਮੱਥੇ ਆਮ ਨਾਲੋਂ ਉੱਚੇ ਅਤੇ ਚੌੜੇ ਸਨ, ਕ੍ਰਿਸਟਲ ਨੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵੀ ਮਨੁੱਖੀ ਆਦਰਸ਼ ਨਾਲੋਂ ਕੁਝ ਵੱਡੀਆਂ ਸਨ ਪਰ ਵਿਗਿਆਨ-ਗਲਪ ਚਿੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਏਲੀਅਨ-ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਚਿੱਤਰਾਂ ਵਾਂਗ ਵੱਡੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਇੱਕ ਪਲੇਟ ਕੀਤੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਮਿਲਦੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਜਿੱਥੇ ਅੰਗ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਲੱਤਾਂ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਇੱਕ ਪਤਲੇ ਟੁਕੜੇ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ।
ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦਿਆਲੂ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਭਰੀ ਊਰਜਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ, ਹਾਲਾਂਕਿ,

ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ - "ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਦੂਤ" - ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ - ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਧਾਰਮਿਕ ਭਾਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਮੇਰਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹਰੇਕ ਨੇ ਪੁਲਾੜ ਵਿੱਚ ਉੱਡਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਕੇ, ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਫੜਨ ਲਈ ਇੱਕ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ।
ਤਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਆਖਰਕਾਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਇੱਕ ਗ੍ਰਹਿ ਜਿਸਦਾ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਸੀ, ਇੱਕ ਨੀਲਾ- ਚਿੱਟਾ ਗਲੋਬ ਜੋ ਧਰਤੀ ਵਰਗਾ ਸੀ ਜੋ ਅਸੀਂ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਜੀਬ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਉੱਪਰ, ਸਟ੍ਰੈਟੋਸਫੀਅਰ ਵਿੱਚ ਉੱਚੇ ਉੱਡਣ ਲੱਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜੇ ਵੀ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਕੜ ਛੱਡਣ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਬੱਦਲਵਾਈ ਵਾਲੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿੱਚੋਂ ਡਿੱਗਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਡਰ ਗਿਆ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਆਪ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਾਂਗਾ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਡਰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਦੇਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਗ੍ਰਹਿ ਦੀ ਸਤ੍ਹਾ 'ਤੇ ਸੀ।
ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਛੱਡ ਕੇ ਬੱਦਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਨੂੰ ਉਤਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਹੇਠਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਨਜ਼ਰ ਆਈ: ਇੱਕ ਹਰਾ ਕਾਰਪੇਟ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਇੱਕ ਸਮਸ਼ੀਨ ਜਲਵਾਯੂ ਖੇਤਰ ਦਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਲੈਂਡਸਕੇਪ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ, ਖੇਤਾਂ ਅਤੇ ਬਾੜਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਹੇ ਸਨ। ਤੁਰੰਤ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ, ਇੱਕ ਚਰਾਗਾਹ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਨਦੀ ਵੱਲ ਬਹੁਤ, ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਢਲਾਣ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਨਦੀ ਮੈਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਨਦੀ ਦੇ ਹੜ੍ਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਦੇ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ 'ਤੇ ਨਦੀ ਵੱਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਇਸ ਸੁੰਦਰ ਮਾਹੌਲ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਬੱਦਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ ਘਾਹ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਿੱਸਿਆਂ 'ਤੇ ਟਕਰਾਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨੇੜੇ ਖੜ੍ਹੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਲੰਮਾ, ਚਾਂਦੀ-ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਹਵਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪੇਸਟਲ ਰੰਗ ਦੇ ਸੂਤੀ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ ਜੋ ਹਲਕੇ ਅਤੇ ਨਿੱਘੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਦੇ ਤਾਪਮਾਨ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਸਨ।
ਇਹ ਮੈਂ ਹੀ ਸੀ! ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਮੈਂ, ਪਰ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਮੋਢੇ ਉੱਤੇ, ਪਹਾੜੀ ਉੱਤੇ ਲਗਭਗ ਦੋ ਸੌ ਗਜ਼ ਦੂਰ ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ੈਟੋ ਸੀ, ਇੱਕ ਕਾਫ਼ੀ ਆਕਾਰ ਦੀ ਤਿੰਨ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਇਮਾਰਤ, ਜੋ ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਥਿਤ ਸੀ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ,

ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਜਾਂ ਇੱਕਾਂਤਵਾਸ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਫਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਕਿ ਸਾਲ 2037 ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ "ਮੈਂ" ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਉਹ ਪਹਾੜੀ ਉੱਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਸੰਸਥਾਨ ਦੇ ਫੈਕਲਟੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਧਿਆਪਕ ਸੀ, ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਾਲ ਇੱਕਮੁੱਠ ਸੀ।
ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੇਰਾ ਸਾਥੀ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਨਿਸ਼ਚਤਤਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਚੁਰਾਸੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ "ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਦੂਤਾਂ" ਦੁਆਰਾ ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਸੁਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਅਧਿਆਪਕ ਬਣਨ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ; ਜੇ ਕੁਝ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਪੇਸ਼ਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਘੱਟ ਇਨਾਮ ਦੇ ਨਾਲ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਵਜੋਂ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਅਗਲੇ ਸਾਲ, ਗਾਹਕਾਂ ਨਾਲ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੇ ਕੰਮ ਦੁਆਰਾ, ਸਮਕਾਲੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸਰੋਤਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਅਧਿਐਨ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਅਸਲ ਇਰਾਦੇ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ: ਸਿਖਾਉਣਾ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਐਪੀਫੈਨੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਜਿਸਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ, ਇੱਕ ਸਾਲ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਨਤੀਜਾ ਦਿਖਾਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੀ ਸਿਖਾਉਣਾ ਸੀ? ਇਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਆਇਆ: ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣਾ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪੱਚੀ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਭਿੰਨ ਅਧਿਐਨਾਂ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹੋਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ। ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ ਉਹ ਕਰਨਾ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕੀਤਾ ਸੀ: ਵਿਗਿਆਨ, ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਵਿਗਿਆਨ, ਦਰਸ਼ਨ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ ਤੋਂ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਇਸ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਖੋਜ 'ਤੇ ਠੋਸ, ਵਿਹਾਰਕ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜੋੜਨਾ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਗਿਆਨ ਮੁੱਲ ਅਤੇ ਪੂਰਤੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਉਣ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਗਿਆਨ ਹੈ ਜੋ ਚੇਤਨਾ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਲਈ ਅਨਿੱਖੜਵਾਂ ਹੈ ਜੋ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।
ਕ੍ਰਿਸ ਜੌਹਨਸਨ

ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ ਵਿੱਚ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਪੁਰਾਣੇ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਲਿਜਾਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਤੇ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਪ੍ਰਗਤੀ ਥੈਰੇਪੀ, ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਬਰਾਬਰ ਇਲਾਜਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦਾ

ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਿਛਲੀ ਕਿਤਾਬ, ਸੇਮ ਸੋਲ, ਮੈਨੀ ਬਾਡੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀਕਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੰਭਾਵੀ ਭਵਿੱਖ ਹਨ, ਸਾਡੇ ਨਿੱਜੀ ਅਤੇ ਗਲੋਬਲ ਦੋਵੇਂ। ਸਾਡੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਅਤੇ ਸਮੂਹਿਕ ਫੈਸਲੇ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨਗੇ ਕਿ ਕਿਹੜੇ ਸਾਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜਾਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਵਿਕਲਪਿਕ ਪਹਿਲੂਆਂ ਵਿੱਚ ਤਰੱਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।
ਫਿਰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਜਾਂ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕ੍ਰਿਸ ਦੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ (ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਅਵਚੇਤਨ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ) ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਝਲਕ ਦੀ ਝਲਕ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ "ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ" ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਹੁਣ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਬਿੰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋੜ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਟੀਚੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਭਵਿੱਖ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।
ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸ 2037 ਵਿੱਚ ਫਰਾਂਸ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਪੁਲਾੜ ਵਿੱਚ ਅਤੇ "ਤਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ" ਯਾਤਰਾ ਕਰਦਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਭਾਵੀ ਧਰਤੀ ਇੱਥੇ ਬਿਲਕੁਲ ਭੌਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਕਲਪਿਕ ਆਯਾਮ ਜਾਂ ਹਕੀਕਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਦੀ ਧਰਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਪਰ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਮਿਲਾਂਗੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਅਤੇ ਪੁਲਾੜ ਵਿੱਚੋਂ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਕੱਲ੍ਹ ਤੱਕ ਤੇਜ਼ ਰਸਤੇ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਸਮੇਂ ਦਾ ਬਲੂਪ੍ਰਿੰਟ ਫੜਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਕੀਮਤੀ ਨਕਸ਼ੇ ਨਾਲ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਯੋਜਨਾ ਅਤੇ ਟੀਚੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਸੁਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਕੂਲ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਚੁਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ, ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸਹਿਜ ਬੁੱਧੀ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਲੈ ਜਾਵੇਗੀ। ਡਰ ਜਾਂ ਸ਼ੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਘੇਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ ਨੂੰ ਅਸਪਸ਼ਟ ਨਾ ਹੋਣ ਦਿਓ। ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਸੁਣੋ।
ਸਾਡੇ ਅਗਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਦੇ ਭੂਗੋਲਿਕ ਸਥਾਨ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਗੁਣਵੱਤਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਾਰਕ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਦਿਆਲਤਾ ਅਤੇ ਸਮਝ ਨਾਲ ਭਰੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵੱਲ ਵਧ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵਾਂਗੇ।

ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਿਸ ਇੱਕ ਸਮਕਾਲੀ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਵਾਪਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਲਗਭਗ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ? ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ, ਅੱਗੇ, ਡੋਨਾ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਪੜ੍ਹੋ।

. ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਤਿੱਕੜੀ.
ਮੇਰੀਆਂ ਮਨਪਸੰਦ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇੱਕ ਤਿੱਕੜੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਤਿੰਨ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦਿਖਾਏ ਗਏ ਜੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦਰਦਨਾਕ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਵਧਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਰਮਨ ਐਸਐਸ ਸਿਪਾਹੀ ਦੀ ਹਰੇ ਰੰਗ ਦੀ ਵਰਦੀ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਤਿੰਨ ਦੋਸਤ ਆਪਣੀ ਫੌਜੀ ਗੱਡੀ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਜਰਮਨੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਪੇਂਡੂ ਸੜਕ ਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਖੜੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਿਗਰਟ ਪੀ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਹੱਸ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੰਮ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਲਿਖ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਹਰ ਠੰਢ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਚਿੱਟੀ ਧੁੰਦ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡਾ ਸਾਹ ਠੰਡੀ ਹਵਾ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਖੇਤ ਹੈ, ਜੋ ਲੱਕੜ ਦੀ ਵਾੜ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਕੁਝ ਗਾਵਾਂ, ਮਨਮੋਹਕ ਫਾਰਮਹਾਊਸ, ਅਤੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਐਲਪਸ। ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ, ਗਲੀ ਦੇ ਪਾਰ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਖੜ੍ਹੇ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਪਾਈਨ ਜੰਗਲ ਹੈ, ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਅਛੂਤ - ਯਹੂਦੀ ਕੈਂਪ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਆਪਣੀਆਂ ਰਾਈਫਲਾਂ ਅਤੇ ਮਸ਼ੀਨਗੰਨਾਂ ਨਾਲ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਨੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕੈਂਪਫਾਇਰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ "ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ" ਨੂੰ ਸੁਚੇਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਯਹੂਦੀ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਮਿਲਿਆ, ਹਰ ਉਮਰ ਦੇ ਮਰਦ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ। ਅਸੀਂ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।
ਅਗਲੇ ਹੀ ਪਲ, ਦ੍ਰਿਸ਼ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਭਾਰੀ, ਯਹੂਦੀ ਪੋਲਿਸ਼ ਔਰਤ ਹਾਂ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਤਸ਼ੱਦਦ ਕੈਂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਡੌਰਮਿਟਰੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦਾ ਛੋਟਾ ਪੁੱਤਰ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਠੰਡ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ, ਮੋਟਾ ਬੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸਵੈਟਰ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੇ ਗੁੱਟਾਂ 'ਤੇ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਉਸਦੇ ਗੋਡਿਆਂ ਤੱਕ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ

ਹੈ। ਉਸਦੇ ਸਿੱਧੇ, ਸੁਨਹਿਰੀ ਵਾਲ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਰਹੇ ਹਨ; ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਸ਼ੈਂਪੂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਪੁੱਤਰ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਧਮਾਕਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਡੌਰਮਿਟਰੀ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੈਂਪ ਗਾਰਡ ਡੌਰਮਿਟਰੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, "Alle der kinder aus" ("ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਬਾਹਰ") ਚੀਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਰਾਈਫਲਾਂ ਦੇ ਬੱਟਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਅੱਗੇ ਧੱਕਦੇ ਹਨ। ਮਾਵਾਂ ਚੀਕ ਰਹੀਆਂ ਹਨ; ਬੱਚੇ ਰੋ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਚਿੰਬੜੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇੱਕ ਗਾਰਡ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਮੁੰਡਾ ਮੁੜਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਢਾਂਚੇ ਨੂੰ ਫੜ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬਿਸਤਰੇ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਫੜਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਵਹਿ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਦਰਦ ਅਤੇ ਦਹਿਸ਼ਤ ਨਾਲ ਫਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੂਜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਧੱਕਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਲੈ ਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਫਿਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਫਿਰ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਾਰ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਜਰਮਨ ਅਫ਼ਸਰ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਵਰਦੀ ਭੂਰੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਭਾਰੀ ਚਮੜੇ ਦੇ ਬੂਟ ਪਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਹਾਂ; ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਮਰੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਡੈਸਕ ਵੱਲ ਤੁਰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਗੂੰਜਦੀ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਕਮਰੇ ਦੀਆਂ ਉੱਚੀਆਂ ਛੱਤਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਲੇਟੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਫਿਲਟਰ ਕਰਕੇ ਮੱਧਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਮੈਂ ਡੈਸਕ ਦੇ ਦਰਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੋਹਰ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨਿਸ਼ਾਨਬੱਧ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਣ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜੈਕੇਟ ਦੀ ਅੰਦਰਲੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਯਹੂਦੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਭੱਜਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਹਨ। ਮੈਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਭਿਆ
ਨਾ ਜਾਵੇ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਫਾਇਰਿੰਗ ਸਕੁਐਡ ਦੁਆਰਾ ਫੜ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਭੱਜਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ ਹੈ।
ਡੋਨਾ ਵੈਸਟ

ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਗਿਆਨ, ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਫਲ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਭੌਤਿਕ ਗ੍ਰਹਿ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਅਸਥਾਈ ਠਹਿਰਨ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਦਿਆਲੂ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਬਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹੋ

ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਹਾਰਤ ਹਾਸਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ, ਹਿੰਸਕ ਅਤੇ ਬੇਰਹਿਮ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਬਦਲਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਦੁਖੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੰਦਰੁਸਤ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਇਲਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਭੁਗਤਾਨ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਸਿੱਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।
ਇਸ ਤਿੱਕੜੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ, ਡੋਨਾ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਪਹੁੰਚਾਇਆ। ਇਕਾਗਰਤਾ ਕੈਂਪ ਵਿੱਚ ਮਾਂ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਸਨੇ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਣਾ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਿੰਨਾਂ ਦੇ ਆਖਰੀ ਜੀਵਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਇੱਕ ਜਰਮਨ ਸਿਪਾਹੀ ਬਣਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ ਉਸਨੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ - ਭਾਵੇਂ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਵੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਹੋਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਸਨ; ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਡੋਨਾ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨਾਲ ਮੂਰਤੀਮਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸਬਕ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
ਡੋਨਾ ਦਾ ਤਿੰਨ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੇ ਆਤਮਾ ਸਮੂਹ ਦੀਆਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਲੇਖਕ ਜੇਨ ਰੌਬਰਟਸ, ਸੇਥ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਲੇਖਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕ੍ਰਿਸ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਵੰਡਣ ਅਤੇ ਸਮਕਾਲੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਰੂਹਾਂ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਅਨੁਭਵ ਸਾਂਝੇ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਆਕਾਸ਼ੀ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦੀਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ, ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ, ਅਤੇ ਸਮੂਹਿਕ ਅਚੇਤ, ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਕਾਰਲ ਜੰਗ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਵਿਚਾਰ, ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਦੇ ਉਤਪਤੀ ਜਾਂ ਚੰਗਿਆੜੀਆਂ ਹਾਂ। ਸ਼ਾਇਦ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸਰਵ-ਵਿਆਪਕ, ਅਦਿੱਖ ਊਰਜਾ ਤੋਂ ਉਤਪੰਨ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜੀਵ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਲਕਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੈ, "ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੇਵਤੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਵਿੱਚ ਹੈ।"

ਚੇਤੰਨ, ਖੱਬੇ-ਦਿਮਾਗ ਵਾਲਾ ਮਨ ਅਕਸਰ ਸਾਡੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੌਧਿਕ ਸਵਾਲਾਂ ਅਤੇ ਅਟਕਲਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮੁਲਾਕਾਤ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਹਾਂ, ਸਮਾਂ ਰੇਖਿਕ ਹੈ, ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਭੌਤਿਕ ਪਹਿਲੂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹਾਂ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸੌਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਚੇਤੰਨ ਮਨ ਦੀ ਪਕੜ ਢਿੱਲੀ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਅਵਚੇਤਨ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੌਰਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਸੁਪਨੇ ਅਕਸਰ ਉਹ ਸੈਟਿੰਗਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਅਤੇ ਰਹੱਸਮਈ ਸੂਝਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਗਲੀ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਖੋਜਿਆ।

. ਰਾਤ ਦੀ ਉਡਾਣ.
ਲਗਭਗ ਛੇ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਦੋਸਤ ਤੁਹਾਡੇ ਇੱਕ ਵੀਕਐਂਡ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਗਏ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਲੈਕਚਰ ਅਤੇ ਹਿਪਨੋਥੈਰੇਪੀ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਹਿੱਸਾ
ਲਿਆ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਹਾਜ਼ਰੀਨ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਈ ਨਿੱਜੀ ਨਤੀਜੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਨਿਰਾਸ਼ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਨੇੜੇ ਹੀ ਇੱਕ ਬਿਸਤਰੇ ਅਤੇ ਨਾਸ਼ਤੇ 'ਤੇ ਠਹਿਰੇ ਹੋਏ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣਾ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ ਜੋ ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਾਂਗਾ। ਵਧਦੀਆਂ ਕੰਪਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਕਮਰੇ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਉੱਡ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹਰੇ ਭਰੇ ਘਾਟੀ ਉੱਤੇ "ਉੱਡਦਾ" ਪਾਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਘਰ ਬੇਤਰਤੀਬੇ ਫੈਲੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਪਿੰਡ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਸੀ। ਛੱਤਾਂ ਛੱਪੜ ਵਾਲੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਕਦੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਦੁਬਾਰਾ ਖਿੜਕੀ ਰਾਹੀਂ, ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਉਹੀ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ।
ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਤੀਬਰਤਾ ਕਾਰਨ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹੀ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਸ਼ਾਇਦ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਘਟਨਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਦੌਰਾਨ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਨੀਂਦ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਹਿਪਨੋਥੈਰੇਪੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ "ਕੰਮ" ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਸਰਗਰਮ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਦੌਰਾਨ ਇਸਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

[illegible]

[illegible] 2

[illegible]

ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਹਾਰ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਣਕਿਆਂ ਨਾਲ" ਬਹੁਤ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਫਲਤਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਲਿਖਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੀ ਭਾਗੀਦਾਰ ਵੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਕੋਈ ਯਾਦਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਵੀ ਸਬਰ ਨਾਲ ਰਹੀ। ਉਸ ਰਾਤ, ਉਸਨੂੰ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਆਈ। "ਜਾਗਣ 'ਤੇ," ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ, "ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਹੋਣਾ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੰਚਾਰ ਦਾ ਮੇਰਾ ਰਸਤਾ ਸਭ ਤੋਂ ਆਸਾਨ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਨਰ ਹਨ।" ਉਸ ਦਿਨ ਦੀਆਂ ਵਰਕਸ਼ਾਪਾਂ ਦੌਰਾਨ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਬੇਕਾਰ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸੇ ਰਾਤ ਉਸਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਆਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਪੂਰੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕਿੰਨਾ ਵਧੀਆ ਤੋਹਫ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ!
ਅਗਲੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ, ਹੋਰੇਸ ਸੰਕਲਪਿਕ ਸਮਝ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਭਾਵੀ ਤਰੀਕਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਬਹੁ-ਆਯਾਮੀ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਸਹਿਜ ਸਮਝ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

. ਫਲੈਟਲੈਂਡਰਜ਼.
ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਿਧਾਂਤਕ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨੀ ਹਾਂ ਜਿਸਨੇ ਯੇਲ ਤੋਂ ਪੀਐਚ.ਡੀ. ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ 1968 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਤਾਬ "ਮੇਨੀ ਲਾਈਵਜ਼, ਮੈਨੀ ਮਾਸਟਰਜ਼" ਪੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਵੱਡੇ ਉੱਚ ਆਯਾਮਾਂ 'ਤੇ ਕਈ ਸਿਧਾਂਤਕ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਪੇਪਰ ਵੀ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨੀ ਹੁਣ ਉੱਚ ਭੌਤਿਕ ਆਯਾਮਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਉਹ ਚੌਥੇ ਐਕਸਟਰਾਸਪੇਸ਼ੀਅਨ ਆਯਾਮ ਦੀ ਹੋਂਦ ਦੀ ਜਾਂਚ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਦੂਰੀਆਂ 'ਤੇ ਗੁਰੂਤਾ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਇੱਕ ਉਲਟ ਵਰਗ ਨਿਯਮ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਉਲਟ ਘਣ ਵਿੱਚ ਬਦਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭੌਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਨੁਭਵੀ ਵਿਧੀ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਮ ਲਈ ਸੰਭਵ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕਤਾ ਦਾ ਹੈ।
ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਲੇਖਕ ਏ. ਐਬੋਟ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਸਨੇ ਫਲੈਟਲੈਂਡ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖੀ ਸੀ। ਉਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ, ਐਬੋਟ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਦੋ-ਅਯਾਮੀ ਜੀਵ ਹੋਣਾ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਜੀਵ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਵਾਧੂ

ਤੀਜੇ ਆਯਾਮ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਿਵੇਂ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਇੱਕ ਹੱਥ ਦੇ ਮਾਡਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ। ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਲਓ ਅਤੇ ਉਂਗਲਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਮਤਲ ਸਤ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰੱਖੋ (ਇੱਕ ਵੱਡੀ-ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਤਲ ਸਤ੍ਹਾ ਇੱਕ "ਫਲੈਟਲੈਂਡਰਜ਼ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ" ਹੋਵੇਗੀ)। ਹੁਣ, ਮੰਨ ਲਓ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਦੇ ਸਿਰੇ ਫਲੈਟਲੈਂਡਰਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਦੇ ਭੌਤਿਕ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਸਪਰ ਪ੍ਰਭਾਵ ਫਲੈਟਲੈਂਡਰਜ਼ ਸੰਸਾਰ (ਸਮਤਲ ਸਤ੍ਹਾ) 'ਤੇ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਦੇ ਸਿਰਿਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋਣ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਹਰੇਕ ਫਲੈਟਲੈਂਡਰ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਉਂਗਲੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਫਲੈਟਲੈਂਡਰ ਲਈ, ਉਂਗਲੀ ਉਸਦੇ "ਭੌਤਿਕ" ਦੋ- ਅਯਾਮੀ ਸਵੈ ਦੇ ਇੱਕ ਉੱਚ ਤਿੰਨ-ਅਯਾਮੀ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਵਰਗੀ ਹੋਵੇਗੀ।
ਜਦੋਂ ਭੌਤਿਕ ਦੋ-ਅਯਾਮੀ ਫਲੈਟਲੈਂਡਰ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਆਪਣੀ ਉਂਗਲੀ ਨੂੰ ਸਮਤਲ ਸਤ੍ਹਾ ਤੋਂ ਚੁੱਕੋ, ਤਿੰਨ-ਅਯਾਮੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਦੋ-ਅਯਾਮੀ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਕੇ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਹੈ, ਉਹੀ ਉਂਗਲੀ (ਆਤਮਾ) ਸਮਤਲ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਝੁਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ (ਤੀਜਾ ਆਯਾਮ) ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੋ-ਅਯਾਮੀ ਫਲੈਟਲੈਂਡਰ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰਜਨਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਿੰਨ-ਅਯਾਮੀ ਹੱਥ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਵਾਂਗ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਇੱਕ ਦੋ-ਅਯਾਮੀ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਜੀਵਨ ਤੱਕ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ।
ਮੈਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਹਿਜ ਸਮਝ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਭੌਤਿਕ ਵਿਆਖਿਆ ਵੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ESP, ਮਾਧਿਅਮ, ਪੂਰਵ-ਗਿਆਨ, ਅਤੇ ਅਲੌਕਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਪੈਨੋਪਲੀ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਅਨੁਮਾਨਿਤ "ਤੀਜੇ ਸਥਾਨਿਕ ਆਯਾਮ" (ਜਾਂ ਸਾਡੇ ਲਈ ਚੌਥਾ ਸਥਾਨਿਕ ਆਯਾਮ, ਬੇਸ਼ੱਕ) ਲਈ ਪ੍ਰਯੋਗਾਤਮਕ ਸਬੂਤ ਲੱਭਣਾ ਹੈ।
ਹੋਰੇਸ ਕ੍ਰੇਟਰ

ਇਹ ਅਲੌਕਿਕਤਾ ਦੇ ਸੰਭਾਵੀ ਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦਿਲਚਸਪ ਮਾਡਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਰਹੱਸ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨੀ ਸਾਡੇ ਆਪਣੇ ਯੁੱਗ ਦੇ ਰਹੱਸਵਾਦੀ ਬਣ ਗਏ ਹਨ, ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਵਿਗਿਆਨ ਨੂੰ ਜੋੜਦੇ ਹੋਏ। ਮੈਨੂੰ ਮਹਾਨ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨੀ ਅਲਬਰਟ ਆਈਨਸਟਾਈਨ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਯਾਦ ਹਨ:

ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਉਸ ਸਮੁੱਚੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਸੀਮਤ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਾਕੀਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦਾ ਹੈ... ਆਪਣੀ ਚੇਤਨਾ ਦਾ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤ ਭਰਮ। ਇਹ ਭਰਮ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਕੈਦ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਨਿੱਜੀ ਇੱਛਾਵਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਪਿਆਰ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦਇਆ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਾਲ ਕਰਕੇ, ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਕੁਦਰਤ ਨੂੰ ਗਲੇ ਲਗਾ ਕੇ ਇਸ ਕੈਦ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੁਕਤ ਕਰੀਏ।

ਅਸੀਂ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਰਸਾਇਣ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਸਿਧਾਂਤ, ਆਪਣੇ ਬ੍ਰਹਮ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੋਰੇਸ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਆਪਣੀਆਂ ਵਰਕਸ਼ਾਪਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਮਨੁੱਖੀ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਮਨ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਬਰਫ਼ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਦਾ ਰੂਪਕ ਵਰਤਦਾ ਹਾਂ।
ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਜੇ ਠੰਡੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਤੈਰਦੇ ਬਰਫ਼ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਚੇਤਨਾ ਹੁੰਦੀ। ਇੱਕ ਖਾਸ ਟ੍ਰੇ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਟ੍ਰੇ ਤੱਕ ਬਰਫ਼ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਹੁੰਦੀ: "ਸਾਡੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਤਿੱਖੇ ਹਨ," ਜਾਂ "ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਸਮਰੂਪ ਹਾਂ।" ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਚਰਚਾਵਾਂ ਬਹਿਸਾਂ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਣਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਗਰਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਬਰਫ਼ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਪਿਘਲ ਜਾਣਗੇ। ਹਰ ਟ੍ਰੇ ਤੋਂ, ਹਰ ਬਰਫ਼ ਦਾ ਟੁਕੜਾ, ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ: ਪਾਣੀ।
ਪਾਣੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੋਂ ਆਤਮਾ ਲਈ ਇੱਕ ਰੂਪਕ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਰਫ਼ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਦਾ ਕਦੇ ਵੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੁਤੰਤਰ ਵਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਉਤਪੰਨ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਗਰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਬਰਫ਼ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਦਾ ਸਾਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ H2O ਅਣੂ ਸੀ, ਜੋ ਹੌਲੀ ਦਰ ਨਾਲ ਕੰਬਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਗਰਮੀ ਜੋੜੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕੰਬਣੀ ਦੀ ਦਰ ਵਧਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਰਫ਼ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਦੇ ਪਿਘਲਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਜੂਦ ਇੱਕ ਭਰਮ ਸੀ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ H2O ਅਣੂ ਸਨ, ਸਿਰਫ਼ ਪਾਣੀ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ।
ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਪਾਣੀ ਗਰਮ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਵੀ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਭ ਕੁਝ ਭਾਫ਼ ਹੈ, ਅਦਿੱਖ ਹੈ - ਪਰ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ। H2O ਅਣੂ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੈ, ਪਰ ਹੁਣ ਇਹ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਅਣੂ ਦੇ ਪਰਿਵਰਤਨ

ਦੁਆਰਾ ਭਾਫ਼ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਭਾਫ਼ ਨੂੰ ਸੰਘਣਾ ਜਾਂ ਠੰਡਾ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਵਾਪਸ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਠੰਡਾ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬਰਫ਼ ਦੇ ਕਿਊਬ ਟ੍ਰੇਆਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਫ੍ਰੀਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਬਰਫ਼ ਦੇ ਕਿਊਬ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਹੈ।
ਹੁਣ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਭਾਫ਼ ਨੂੰ ਗਰਮ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ; ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਤਾਪ ਊਰਜਾ ਨਾਲ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ H2O ਅਣੂ ਵੰਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਪ-ਪਰਮਾਣੂ ਕਣ, ਕਵਾਸਰ, ਕੁਆਰਕ ਅਤੇ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਹੋਰ ਤੱਤ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਭਾਫ਼ ਤੋਂ ਪਰੇ ਵੀ ਹੋਰ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਮਨੁੱਖੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਜਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹੋਰ ਵੀ ਵਰਣਨਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ। ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਡੇ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਇਹਨਾਂ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਬਰਫ਼ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਾਂਗ ਹਾਂ: ਸਾਡੀ ਸਭ ਤੋਂ ਹੌਲੀ ਗਤੀ ਨਾਲ ਕੰਬਦੇ ਹਾਂ, ਠੋਸ, ਭਾਰੀ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਗਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਸਾਡੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਗਰਮੀ ਦੀ ਊਰਜਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਪਿਆਰ ਦੀ ਊਰਜਾ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੀ ਕੰਬਣੀ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ - ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ; ਹਮਦਰਦੀ, ਹਮਦਰਦੀ, ਦਿਆਲਤਾ ਅਤੇ ਪਰਉਪਕਾਰ ਨਾਲ ਜੀਣ ਲਈ; ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ।
ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਪਿਘਲ ਰਹੇ ਬਰਫ਼ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸਾਡਾ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਪਰਿਵਰਤਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਾਡਾ ਅਸਲ ਸੁਭਾਅ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਭਾਫ਼ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਕੀ ਹੈ? ਖੈਰ, ਇਹ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜੋ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਉਹ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਉਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜੋ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ - ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪਰੇ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ, ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ, ਬਰਫ਼ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਾਂਗ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਪ ਹਨ, ਜੋ ਸਾਰੇ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦਰ ਦੁਆਰਾ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ।
ਅਸੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਹੋਂਦ ਅਤੇ ਉੱਚ ਪੱਧਰਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਲਈ ਸ਼ਬਦ ਜਾਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ, "ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਬਣਾਇਆ? ਮਕਸਦ ਕੀ ਹੈ?" ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਗੋਲਿਆਂ 'ਤੇ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਬਰਫ਼ ਦੇ ਸਮਾਨਤਾ ਵਿੱਚ ਉਪ-ਪਰਮਾਣੂ ਕਣਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚ ਊਰਜਾ ਦਾ ਭੌਤਿਕ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹਾਂ। ਸਾਡੀ ਊਰਜਾ ਪਿਆਰ ਹੈ - H2O ਅਣੂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਪਿਆਰ ਹੈ।

ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਸਾਰੇ ਜਵਾਬ ਜਾਣਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਕਸਰ, ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ," ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਔਖੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੂਲ ਤੱਤ ਪਿਆਰ, ਹਮਦਰਦੀ, ਦਿਆਲਤਾ, ਹਮਦਰਦੀ ਅਤੇ ਪਰਉਪਕਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਰਵੱਈਏ ਹਨ ਜੋ ਸਾਡੀ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਾਡੀ ਚੇਤਨਾ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਸਭ ਕੁਝ ਇੱਕ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਇੱਕ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਰਫ਼ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ, ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਭਾਫ਼ ਦੇ ਰੂਪਕ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਮੰਚ 'ਤੇ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਰਫ਼ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਧਰਤੀ 'ਤੇ, ਕੁਰਸੀ ਮੇਰੇ ਲਈ ਠੋਸ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਭਾਰ ਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਦੇਵੇਗਾ, ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੱਧਰ 'ਤੇ, ਕੁਰਸੀ ਅਣੂਆਂ ਤੋਂ ਬਣੀ ਹੋਈ ਸੀ: ਉਹ ਜੋ ਫੈਬਰਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਦੂਜੇ ਲੱਕੜ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਰ। ਇਹਨਾਂ ਅਣੂਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਕੰਪੋਨੈਂਟ ਊਰਜਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਕੁਰਸੀ ਠੋਸ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਭਾਰ ਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਹ ਅਣੂ, ਪਰਮਾਣੂ, ਨਿਊਕਲੀਅਸ, ਉਪ-ਪਰਮਾਣੂ ਕਣ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਛੋਟੇ ਕਣ ਵੀ ਸਨ - ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਊਰਜਾ। ਕਿੰਨੀ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਸਤੂ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਛੂਹ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਬੈਠ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁੱਧ ਊਰਜਾ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਗ੍ਰਹਿ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾਵੇ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਇਸ ਕੁਰਸੀ ਵਾਂਗ ਹਾਂ: ਅਸੀਂ ਭੌਤਿਕ ਹਾਂ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਸ਼ੁੱਧ ਊਰਜਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਨੁਭਵ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਸਗੋਂ ਮਨੁੱਖੀ ਅਨੁਭਵ ਵਾਲੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਹਿੱਸਾ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹੈ; ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਚੇਤਨਾ ਦਿਮਾਗ ਜਾਂ ਸਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਬਲਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬਰਫ਼ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ, ਪਾਣੀ, ਭਾਫ਼, ਅਤੇ ਭਾਫ਼ ਤੋਂ ਪਰੇ ਅਵਸਥਾ ਵਾਂਗ, ਅਸੀਂ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਭੌਤਿਕ ਖੇਤਰ, ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਖੇਤਰ, ਉਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਥਿਤ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸਮਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਸੂਰਜੀ ਸਿਸਟਮਾਂ, ਤਾਰਾ ਸਿਸਟਮਾਂ, ਗਲੈਕਸੀਆਂ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚੋ ਜੋ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਬਣਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਅਸੀਮ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਰੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹਨ। ਗੈਰ-ਭੌਤਿਕ ਮਾਪ, ਊਰਜਾਵਾਨ ਮਾਪ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਹਨ ਜੋ ਸਾਡੀ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮਨ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਹਾਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਊਰਜਾ ਹਾਂ।
ਇਹ ਸਾਡੇ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਚਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਜੂਦ ਸੀ: ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੁਰਸੀ ਜਾਂ ਬਰਫ਼ ਦਾ ਘਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਕਾਰਨ, ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਾਣੀ ਦਾ ਅਣੂ ਸੀ, ਜਾਂ ਪਾਣੀ ਜੋ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਇਸਨੂੰ ਜੰਮਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਕੁਰਸੀ ਰੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਪੌਦਿਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਕੁਰਸੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਰੁੱਖ ਅਤੇ ਪੌਦੇ ਆਪਣੇ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਸ਼ਾਇਦ ਬੀਜਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ। ਪਰ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ, ਜੋ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ, ਜੋ ਕਦੇ ਅਲੋਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਸਿਰਫ਼ ਊਰਜਾ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੁਰਸੀ ਜਾਂ ਬਰਫ਼ ਦਾ ਘਣ - ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ।
ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸੱਭਿਆਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਸਨੂੰ ਤਾਓ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਇਹੀ ਗੱਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, "ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰੋ।" ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਤਾਓ, ਜਾਂ ਤਰੀਕੇ, ਜਾਂ ਪ੍ਰਵਾਹ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ। ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ; ਇਹ ਇੱਕ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਹੈ ਜੋ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੌਜੂਦ ਰਹੇਗਾ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ: ਸਾਰੇ ਬਰਫ਼ ਦੇ ਟੁਕੜੇ, ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਭਾਫ਼; ਕੁਰਸੀ; ਸਾਡੇ ਸਰੀਰ; ਸਾਡਾ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੁਭਾਅ; ਅਤੇ ਜੋ ਵੀ ਇਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ। ਇਹ ਕੁਝ ਬੁੱਧੀਮਾਨ, ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਰੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਨੀਂਹ ਵਜੋਂ ਪਿਆ ਹੈ।
ਇਸ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹਨ: ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ, ਸਫਲਤਾ, ਮਾਨਤਾ, ਪੈਸਾ, ਵਸਤੂਆਂ। ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੇ। ਅਸੀਂ ਜੋ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਉਹ ਸਬਕ ਹਨ ਜੋ ਅਸੀਂ ਸਿੱਖੇ ਅਤੇ ਸਿੱਖੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦਿਲਾਂ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਨੂੰ

ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਸਾਡਾ ਦਿਲ ਆਪਣੀਆਂ ਡੂੰਘੀਆਂ ਖੱਡਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦਿਲਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅੰਤਰ-ਆਤਮਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਵਿਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਕਈ ਸ਼ਾਖਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਨਾਲ। ਸੂਜ਼ੀ, ਅਗਲੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ, ਚਰਚਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਹੈ।

. ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਅਤੇ ਗਰਭ ਅਵਸਥਾ.
ਮੈਂ ਇੱਕ ਰਿਫਲੈਕਸੋਲੋਜਿਸਟ ਹਾਂ ਜੋ ਗਰਭ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ 2010 ਦੀ ਸਿਖਲਾਈ ਲਈ ਓਮੇਗਾ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਦੀ ਮੇਰੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਅਣਜੰਮੇ ਬੱਚੇ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਨਾ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਵਿਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ
ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਕੁੱਖ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਕਿਵੇਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਹ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗਿਆ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਪੈਰ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੰਨੇ ਛੋਟੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਵੀ ਓਨਾ ਹੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾਦਾਇਕ ਲੱਗਿਆ ਹੈ। ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਸਿਖਲਾਈ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਦਸ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਬ੍ਰੀਚ ਪੋਜੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਲਗਭਗ ਪੈਂਤੀ ਤੋਂ ਅਠੱਤੀ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮੋੜਨ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਤਾਬ ਸਨ। ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵਿਜ਼ੂਅਲਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜੋ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਣਜੰਮੇ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ, ਬੱਚੇਦਾਨੀ ਵਿੱਚ ਟਿਪਟੋ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੈ, ਅਤੇ, ਹੋਰ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਮੰਮੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਔਰਤਾਂ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰਦੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਸੌਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਗਾਉਂਦੀ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ

ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ, ਸਾਰੇ ਦਸ ਬੱਚੇ ਮੁੜੇ, ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਦਾ ਜਨਮ ਆਮ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ।
ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਔਰਤਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਪਰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਹ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਿਲਚਸਪ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਗਰਭ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਨੇ ਗਰਭਪਾਤ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਟੋਪੀ ਪਹਿਨੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਹਾਂਗੀ ਕਿ ਔਰਤਾਂ ਨੇ ਗਰਭਪਾਤ ਦੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸਦਮੇ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਜਿੱਠਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਬੰਦ ਸਨ, ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚਾ ਇਸਨੂੰ ਚੁੱਕ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਸੂਜ਼ੀ ਗਾਵਰ

ਕੀ ਇਹ ਅਦਭੁਤ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹਨ, ਜਾਂ ਕੀ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਬ੍ਰੀਚ ਪੋਜੀਸ਼ਨ ਤੋਂ ਮੁੜਨ ਦੇ ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਵਿਗਿਆਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕੇ ਹਾਂ? ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਮਾਂ-ਬੱਚੇ ਦਾ ਸੰਚਾਰ ਡੂੰਘਾ ਅਤੇ ਅਸਲੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਵੀ। ਸੂਜ਼ੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਹੁ-ਪੱਧਰੀ ਬੱਚੇਦਾਨੀ ਬੰਧਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ - ਇਹ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਚਮਤਕਾਰ।
ਭਾਵੇਂ ਸਾਡੇ ਮਨ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਜਿਗਿਆਸੂ ਰੱਖੀਏ ਤਾਂ ਜੋ ਅਨੁਭਵ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਸਕੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਗਲੀ ਕਹਾਣੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ।

. ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਹਟਣਾ.
ਅਪ੍ਰੈਲ 2011 ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਸਿਡਨੀ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਸੈਮੀਨਾਰ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਰਾਤ ਪਹਿਲਾਂ ਕੈਨਬਰਾ ਤੋਂ ਬੱਸ ਫੜੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਦੋ ਮਨ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸ਼ੱਕ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਇਸ "ਨਵੇਂ ਯੁੱਗ" ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸੱਚ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਸਵੇਰ ਦੇ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵਾਂਗਾ, ਦੇਖਾਂਗਾ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੁਪਹਿਰ ਲਈ ਡਾਰਲਿੰਗ ਹਾਰਬਰ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਾਂਗਾ ਜੇਕਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸਦੀ ਕੀਮਤ ਦਾ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।
ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸ਼ੱਕੀ ਸੀ, ਮੇਰੀ ਮੁੱਖ ਉਮੀਦ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਤੰਗ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਡਰ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਜਾਂ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਾਂਗਾ ਅਤੇ ਸੰਕੁਚਿਤ ਹੋਣ ਦੀ ਉਸ ਕਲੋਸਟ੍ਰੋਫੋਬਿਕ ਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾ ਸਕਾਂਗਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ

ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪੈਨਿਕ ਅਟੈਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਮੇਰੀ ਨਿੱਜੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਸੈਮੀਨਾਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਅਭਿਆਸ ਦੌਰਾਨ, ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਮੈਂ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਵਿਆਹ ਦੀ ਅੰਗੂਠੀ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਹਨੇਰੇ, ਧੂੰਏਂ ਵਾਲੇ, ਗੰਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਹੀ ਇੱਕ ਰੇਲਗੱਡੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਰੇਲਗੱਡੀ ਇੱਕ ਸੁਰੰਗ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੀ, ਇਹ ਸੁੰਦਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਚਰਾਗਾਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹਰੇ ਭਰੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਆਈ। ਹੋਰ ਵੀ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਜਕੜਨ ਅਤੇ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲਿਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕਲੋਸਟ੍ਰੋਫੋਬਿਕ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।
ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਹੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਫ਼ਰਕ ਨਜ਼ਰ ਆਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਢਿੱਲੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਕਿ ਮੈਂ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਵੇਲੇ ਘਰੋਂ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਘਰ ਜਾ ਰਹੀ ਬੱਸ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਸੈਮੀਨਾਰ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਸਰਤਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਰਾਤ, ਮੈਨੂੰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਨੀਂਦ ਆਈ। ਕੰਮ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾਲ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਾਗਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਸੌਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਆਈ।
ਚੈਰੇਲ

ਚੈਰੇਲ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਸਾਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਨੀਂਦ ਸੌਂਦੀ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨੀਂਦ ਨਾ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਸ਼ੱਕ ਹੋਣਾ ਠੀਕ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸ਼ੱਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮਨ ਖੋਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦੇ। ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਖੋਜ ਰਹੇ ਹੋ ਉਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਿਮਾਗੀ ਬਹਿਸਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾ ਫਸਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹਨਾ ਬੰਦ ਨਾ ਕਰੋ, ਸਿੱਖਣਾ ਬੰਦ ਨਾ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਵਧਣਾ ਬੰਦ ਨਾ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੌਧਿਕ ਇਤਰਾਜ਼ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਹਾਡੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਇਸਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਅਣਪਛਾਤੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਨਿਰਣਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਲੋਂ ਕੀਤੇ ਕੰਮਾਂ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਾ ਹੋਣ ਦਿਓ।
ਡਾ. ਹੈਲਨ ਵੈਂਬਾਚ, ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਨੇ 1960 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਜਾਂਚ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਯੋਗਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦਾ ਉਲਟ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ: ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਯਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ

ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਵੇਰਵੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਡੇਟਾ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਸਨ। ਲਾਈਫ ਬਿਫੋਰ ਲਾਈਫ ਅਤੇ ਰੀਲਿਵਿੰਗ ਪਾਸਟ ਲਾਈਵਜ਼ ਵਰਗੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਖੋਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਬਕਾ ਸ਼ੱਕੀ ਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ, "ਮੈਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ - ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ।"

ਸਾਡੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਸਪੈਕਟ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਫੈਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਲੋਸਟ੍ਰੋਫੋਬੀਆ ਅਤੇ ਇਨਸੌਮਨੀਆ ਵਰਗੇ ਹਲਕੇ ਲੱਛਣਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਗੰਭੀਰ ਡਿਪਰੈਸ਼ਨ ਅਤੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੱਕ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਅਗਲੀ ਕਹਾਣੀ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਪੈਕਟ੍ਰਮ ਦੇ ਇੱਕ ਸਿਰੇ ਬਾਰੇ ਅਕਸਰ ਉੱਠਦਾ ਹੈ: ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਲੈਣ ਦੇ ਕੀ ਨਤੀਜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ?

. ਆਤਮ ਹੱਤਿਆ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ.
ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੇ ਕਈ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ
ਵਿੱਚ, ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਭਰਾ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕਈ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ "ਰੋਕਿਆ" ਹੈ, ਇੱਕ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਬਣਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗਾਹਕਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਗ੍ਰੇਗ ਅਨਟਰਬਰਗਰ

ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਬਾਰੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਗ੍ਰੇਗ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਅੰਸ਼ਬੱਧ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਈ ਵਾਧੂ ਨੁਕਤੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਗ੍ਰੇਗ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਈ ਅਵਤਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਲੈ ਲਈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਕਿ ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਕਲਾਸਾਂ ਕੱਟਦੇ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਬਕ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਹ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕੀਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਇਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਹੁਣ ਉਹ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਦੀ ਬੇਵਕਤੀ ਮੌਤ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਲੈਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਰਮ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇੱਕ ਮੁਸ਼ਕਲ ਅਤੇ ਦਰਦਨਾਕ ਘਟਨਾ ਸੀ, ਇਸਨੇ ਗ੍ਰੇਗ ਨੂੰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਇੱਕ

ਨਵਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ। ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਗ੍ਰੇਗ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਏਕੀਕ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਕੇ ਇਸਨੂੰ ਵਰਤਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ।
ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਚੇਤਨਾ ਇੱਕ ਸਫਲ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜਾਗਦੀ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਇਹ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਕਿ ਇਹ ਬਰਕਰਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹੀ ਸਬਕ ਸਿੱਖ ਸਕਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਸਨੇ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। "ਤਾਂ ਇਹ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ," ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। "ਮੈਨੂੰ ਰੁਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ; ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਵਿਕਲਪ ਬਣਾਉਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ।" ਇਸਨੂੰ ਅਕਸਰ ਉਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਏ ਬਿਨਾਂ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਲੱਭਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੋਏਗੀ, ਉਹ ਮਹਾਨ ਤੋਹਫ਼ਾ ਜੋ ਸਾਡੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਕਾਸ ਅਤੇ ਵਧਣ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮੌਕੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਬਕ ਸਿੱਖੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ।
ਗ੍ਰੇਗ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਜੀਵਨ ਰੱਖਿਅਕ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਹੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੂਝ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਨੀ ਸਿਆਣਪ ਹੋਵੇਗੀ।
ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦੇ ਕੁਝ ਰੂਪਾਂ ਦਾ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਨਤੀਜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਨੱਬੇ ਸਾਲ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਬੇਆਰਾਮ, ਸਥਾਈ ਅਤੇ ਅਪਾਹਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਦਰਦ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਖਤਮ ਕਰਨਾ, ਜਾਂ ਗੰਭੀਰ ਮਾਨਸਿਕ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ (ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਿਮਾਰੀ ਖੁਦ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ) ਕਰਮ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਦੇ ਵਪਾਰੀ ਲਈ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵਿੱਤੀ ਘੁਟਾਲੇ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮਾਨਤਾ ਹੈ - ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ - ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਜਲਦੀ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।
ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਕ ਜੀਵਨ ਦੇ ਆਖਰੀ ਪਲਾਂ ਤੱਕ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਦੇ ਵੀ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਕੂਲ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਪਹਿਲੀ ਜਮਾਤ, ਛੇਵੀਂ ਜਮਾਤ, ਜਾਂ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਕਾਫ਼ੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ

ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਹੋਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਇਸ ਸਕੂਲ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਹੋਰ ਸਕੂਲ, ਉੱਚੇ ਮਾਪ ਜਾਂ ਪੱਧਰ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤਰੱਕੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ, ਜਾਂ ਜਾਨਵਰਾਂ, ਜਾਂ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਕਸਤ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਜਾਂ ਅਸੀਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸਿਓਂ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਵਤਾਰ ਨਾ ਹੋਈਏ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਰੂਹਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹਾਂਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਯੁਗਾਂ ਤੋਂ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਾਂ।
ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਕਲਾਸਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿੰਨੇ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਦਿਆਲੂ, ਵਧੇਰੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਘੱਟ ਸੁਆਰਥੀ, ਘੱਟ ਹਿੰਸਕ ਵਿਅਕਤੀ ਬਣਨ ਲਈ ਤਰੱਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਹੇ ਹੋ। ਦਿਸ਼ਾ ਗਤੀ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਪਹਿਲਾ ਜੀਵਨ ਹੈ ਜਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਆਖਰੀ, ਜਾਂ ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਅੰਤ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।
ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਜਾਂ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਤਿਹਾਸ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਪਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਕੇ ਅਗਿਆਨਤਾ, ਨਫ਼ਰਤ ਅਤੇ ਹਿੰਸਾ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਿਰਾਸਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਤੋਂ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬਕ ਅਨਮੋਲ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਗਲੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨਾਲ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ।

. ਪੂਰਬੀ ਥੀਏਟਰ.
ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਤੁਹਾਡੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਨੱਬੇ ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਯਹੂਦੀ ਕਿਤਾਬ ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸੇਂਟ ਲੂਈਸ ਵਿੱਚ। ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ, ਮੈਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮੇਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀਆਂ "ਤਸਵੀਰਾਂ" ਦੇਖਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀਆਂ ਕਲਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ
ਜਾਂ ਫਿਲਮਾਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਕਈ ਵਾਰ ਬਹੁਤ ਨਾਟਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਰਸਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸੁੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ, ਪੂਰਬੀ ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ

ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਦੁਖਦਾਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤੱਕ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਰਿਹਾ।
ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਇਸ ਤੱਥ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਯਹੂਦੀ ਨਹੀਂ ਪਾਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਯੂਰਪੀਅਨ, ਮੂਲ ਅਮਰੀਕੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਯਹੂਦੀ ਲਾਈਨਾਂ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਹੂਦੀ ਧਰਮ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਨੱਬੇ ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯਹੂਦੀ ਧਰਮ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗਾ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਹੂਦੀ ਭਾਈਚਾਰੇ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਇਬਰਾਨੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਯਹੂਦੀ ਅਧਿਐਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਐਕਸਟੈਂਸ਼ਨ ਕੋਰਸ ਵੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਬਰਾਨੀ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਯਾਦਾਂ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਨ ਲਈ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਜੋ ਯਾਦ ਸੀ ਉਸ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਬਣਾਉਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਜਾਪਦੇ ਸਨ ਜਿਸਨੂੰ ਹਰੇਕ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਉਮਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕ੍ਰਮਬੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਿੰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਯਾਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਸੀ ਉਸ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਲਿਖਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਮੇਰੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ।
ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਮੇਰਾ ਜਨਮ 1920 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਪੂਰਬੀ ਯੂਰਪ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਾਗ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਚੰਗੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਦੋ ਸਾਲ ਵੱਡਾ ਇੱਕ ਭਰਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਭੈਣ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਵੱਡੀ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਪੋਲਿਸ਼ ਸ਼ਾਸਕ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ; ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਹੁਣ ਇਜ਼ਰਾਈਲ ਵਿੱਚ ਯਹੂਦੀ ਵਿਰੋਧ ਲਈ ਇੱਕ ਏਜੰਟ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਯੂਰਪ ਲਈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਇਹ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅੰਤਰ-ਧਰਮ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਦੱਸਿਆ, ਮੇਰੇ ਯਹੂਦੀ ਦਾਦਾ ਜੀ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਆਪਣੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਦੁਲਹਨ ਨਾਲ ਇਰਾਦਿਆਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ। ਸਾਡੀ ਆਮ ਕਹਾਣੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਯੂਰਪ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਅਕਸਰ ਅਸਥਿਰ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਬਣਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਰਸੋਈ ਦੇ ਸਮਾਨ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੇਲਜ਼ਮੈਨ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਕਦੇ ਕੋਈ ਭਾਂਡੇ ਜਾਂ ਪੈਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖੇ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਚਮੜੇ ਦਾ ਬ੍ਰੀਫਕੇਸ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਟਾਈਪਿੰਗਾਂ ਸਨ।

ਅਜੇ ਵੀ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ, ਲਗਭਗ ਦੋ ਸਾਲ ਦੀ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਦੱਖਣੀ ਪੋਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫਾਰਮ ਹਾਊਸ ਗਈ, ਇੱਕ ਵਾਦੀ ਦੇ ਪਾਰ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੀ। ਮੈਂ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗਲੀਚੇ 'ਤੇ ਸੌਣ ਤੋਂ ਜਾਗੀ ਅਤੇ, ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਗੂੜ੍ਹੇ ਰੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਕੇ, ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਗਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੱਕੜ ਦੇ ਡੱਬੇ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਈ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖੰਭੇ 'ਤੇ ਜਾਲ ਵਰਗੀ ਘੁੰਮਦੀ ਹੋਈ ਲਾਂਡਰੀ ਲਾਈਨ ਤੋਂ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਤੰਗ ਕਲੀਅਰਿੰਗ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ ਲੰਬੇ ਐਸਪਨ ਅਤੇ ਪਾਈਨ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦੇ ਪੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਖੜਕਦੇ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਹਵਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਟੋਕਰੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੱਪੜੇ ਢੇਰ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਕਿ ਬੱਚਾ ਉੱਥੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਹਵਾ ਨੇ ਮੇਰਾ ਸਾਹ ਰੋਕ ਲਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਵਾਦੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ, ਗਲਤ ਦਿਸ਼ਾ ਤੋਂ ਅਸ਼ੁੱਭ ਬੱਦਲ ਆ ਰਹੇ ਸਨ। ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਡਰ ਦੀ ਇੱਕ ਧੁੰਦਲੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਸੀ ਜੋ ਚੰਗੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਦੋਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਸੀ। (ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖੁਸ਼ੀ, ਡਰ, ਗੁੱਸਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਅਣੂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਖ਼ਤਰੇ ਜਾਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਜਾਣੂ ਹਨ।)
1930 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮੱਧ ਯੂਰਪ ਦੇ ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਪਣੇ ਯਹੂਦੀ ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਰਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਨ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਿਆਣੇ ਅਤੇ ਦਿਆਲੂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਬੋਲਦੇ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਬਰਫੀਲੀ, ਬਰਫੀਲੀ ਗਲੀ ਪਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਫਲਾਂ ਦਾ ਰੁੱਖ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਠੰਡੇ ਆਰਚਵੇਅ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਹੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਰੁੱਖ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਉੱਚੇ, ਠੰਡੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਰੱਬ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।" ਆਰਚਵੇਅ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਹਵਾ ਵਗਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਡਰ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਸੀ।
ਮੇਰੇ ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ ਲਈ ਸਮਾਂ ਔਖਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਖਾਣਾ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ; ਯਾਨੀ ਕਿ, ਜੋ ਵੀ ਛੋਟਾ-ਮੋਟਾ ਸਾਮਾਨ ਉਹ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਦੇ ਫਾਰਮ ਤੋਂ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਉਸਨੇ "ਗਲਤੀ ਨਾਲ" ਦਾਦੀ ਲਈ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਰੂਸੀ ਬਰੀਕ ਬੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸਕਾਰਫ਼ ਉੱਥੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਦਾਦੀ ਦਾ ਨਾਮ ਲੀਜ਼ਾ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਰਾਤ ਆਪਣੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਨੂੰ ਨਰਮ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ, "ਲੀਆ, ਆਪਣੇ ਵਾਲ ਉਤਾਰ ਦੇ,"।

ਇੱਕ ਚਾਂਦਨੀ ਰਾਤ ਦੌਰਾਨ ਛੋਟੀਆਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਟਿਊਬਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਨਹਿਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਇੰਜਣ ਵਾਲੀ ਕਿਸ਼ਤੀ 'ਤੇ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਕੈਨਵਸ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਸੌਣ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਡੌਕਿੰਗ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ, ਮਾਂ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਸਿਪਾਹੀ ਕੋਲ ਗਈ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੜਕ 'ਤੇ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਿਪਾਹੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਨਹੀਂ, ਮੈਡਮ।" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਸਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਕਦੋਂ ਹੋਵੇਗੀ; ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਅੱਜ ਦੁਪਹਿਰ ਲਗਭਗ 4:30 ਵਜੇ।" ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਤੇ ਗਿਆਨਵਾਨ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕਾਫਲਿਆਂ, ਆਕਾਰ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹਵਾ ਨੇ ਉਸਦਾ ਕੋਟ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪੈਂਟ ਵਿੱਚ ਸੁੱਜ ਗਈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਪਿਤਾ ਜੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਯਾਤਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ, ਜੋ ਇਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਸਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜੋ ਉਹ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਕਈ ਵਾਰ, ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਆਮ ਸਥਿਤੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਸਾਡਾ ਪਰਿਵਾਰ ਉੱਤਰ-ਪੂਰਬੀ ਪੋਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿਜ਼ਰਵ ਵਿੱਚ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਰੁੱਖਾਂ ਦੀ ਲਾਈਨ ਰੁਕ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਲਾਈਨ ਦੇ ਉੱਪਰ ਘਾਹ ਅਤੇ ਲਾਈਕਨ ਉੱਗਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਲੇਟੀ ਗ੍ਰੇਨਾਈਟ ਪੱਥਰਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ, ਗੋਲ ਘਰ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਖਿੜਕੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੀਪੋਲ ਸੀ। ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਨੌਰਮਨ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਮੌਸਮ ਚੰਗਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਸੌਂਦੇ ਸੀ। ਕੁਝ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕੰਮ ਲਈ ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸੀ, ਰਾਤ ਅਤੇ ਸਵੇਰ ਦੀ ਤ੍ਰੇਲ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਛੱਤ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਖੰਭੇ ਅਤੇ ਦੇਵਦਾਰ ਦੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਵੇਰੇ ਜਲਦੀ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਠੰਡੀ ਝੀਲ 'ਤੇ ਗਿਆ। ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਲੱਕੜ ਦੀ ਡੌਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਇਸ 'ਤੇ ਕਦਮ ਰੱਖਿਆ ਇੱਕ ਧੱਬੇਦਾਰ ਚਿੱਟਾ ਉੱਲੂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਲਟਕ ਗਿਆ। ਉੱਲੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਈ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਅਡੌਲਫ ਹਿਟਲਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਮੋਟਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਮੋਟਰਕਾਰ ਸਮਾਗਮ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਭੀੜ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ ਪਰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖਣ ਲਈ ਉੱਚੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਉਹ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗੋਰੀ ਕੁੜੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਹਿਟਲਰ ਨੇ ਗੁਲਾਬਾਂ ਦਾ ਗੁਲਦਸਤਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣਾ ਮੋਟਰ ਕਾਫ਼ਲਾ ਰੋਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਛੋਟੀ ਘੁੰਗਰਾਲੇ ਸਿਰ ਵਾਲੀ ਗੋਰੀ ਕੁੜੀ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਯਹੂਦੀ ਸੀ।

ਇੱਕ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਘਟਨਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ; ਆਖਰੀ ਸਮੇਂ 'ਤੇ, ਮੇਰੇ ਵਧੀਆ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਡਿਨਰ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਡਾਂਸ ਅਤੇ ਆਰਕੈਸਟਰਾ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਬੇਬੀਸਿਟਰ ਨਹੀਂ ਸੀ! ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਅਸੀਂ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਸੀ, ਉੱਚੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਅਤੇ ਮਿਸਟਰ ਹਿਟਲਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਵੀ, ਜਿਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਉਸਦੇ ਜਰਮਨ ਡਿਨਰ ਮਹਿਮਾਨ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਤਾੜੀਆਂ ਵਜਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਤਰੀਕਾ ਸੀ, ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹਥੇਲੀਆਂ ਰੱਖ ਕੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਤਾੜੀਆਂ ਵਜਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਪਸੀਨਾ ਵਹਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਲਾਰ ਵਹਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੰਗਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਬੁਰਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹਨੇਰਾ ਸੰਕੇਤ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਡਾਕੀਏ ਦੀ ਸਾਈਕਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ। ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵਜਾਈ, ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਿੱਕਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਚਿੱਠੀ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਕੋਲ ਲੈ ਆਇਆ, ਜੋ ਕਿ ਹਾਊਸਕੋਟ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਹ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਈ ਅਤੇ ਚਿੱਠੀ ਖੋਲ੍ਹੀ, ਪਰ ਕੁਝ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਯਹੂਦੀ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਦਾਦਾ ਜੀ ਚੈਕਰ ਖੇਡਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਏ, ਤਾਂ ਉਹ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਦਾਦਾ ਜੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਨ ਅਤੇ ਹਿਟਲਰ ਦੇ ਆਸਟ੍ਰੀਆ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਿਖ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਨਾਜ਼ੀ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਦਾਦੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਲਈ ਇੱਕ ਟਰੱਕ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੀ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਤਾ ਫਾਂਸੀ ਲਗਾ ਕੇ ਲਗਾਇਆ ਸੀ; ਫਿਰ, ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵੱਢ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸ ਚਿੱਠੀ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਕੀ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਸੀ, ਜਾਂ ਇਸਨੂੰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਵਰਗਾ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ? ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।
ਅਗਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਉੱਤਰੀ ਪੋਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਲਟਨਹਾਊਸ, ਜਾਂ ਸੜਕ ਕਿਨਾਰੇ ਸਰਾਏ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨੌਕਰੀ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਸੋਈਏ ਅਤੇ ਵੇਟਰ ਵਜੋਂ ਨੌਕਰੀ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਪਰਿਵਾਰ ਖਾਣਾ ਪਰੋਸਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ, "ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਗਲਾਸ ਖਾਲੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਜਾ ਕੇ ਲੈ ਆਓ।" ਮੈਂ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਬੁਰੇ, ਖਤਰਨਾਕ ਆਦਮੀ ਸਨ; ਇਹ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਵਾਰ ਬਣ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਗੁੱਸਾ ਆਇਆ ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਝਿੜਕਿਆ। ਮੈਂ ਝਟਪਟ ਕਿਹਾ, "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਖੁਦ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ!"

ਪਿਤਾ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਝੁਕ ਗਏ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?" ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਿਛਲੀ ਰਸੋਈ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਿਆ ਤਾਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਬਰਫ਼ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮੱਧਮ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਦੇਖਣ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਕੀ ਸਨ। ਦੋ ਨੌਜਵਾਨ ਸਿਪਾਹੀ ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਨੂੰ, ਜੋ ਬਰਫ਼ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਸੀ, ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਲੱਤਾਂ ਮਾਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਤੀਜਾ ਨੌਜਵਾਨ ਸਿਪਾਹੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਸਿਗਰਟ ਦਾ ਘੁੱਟ ਪੀ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਪਸਲੀਆਂ, ਪਿੱਠ ਅਤੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਲੱਤਾਂ ਮਾਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਰਫ਼ ਖੂਨ ਨਾਲ ਗੂੜ੍ਹੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ; ਇਹ ਪਾਈਨ ਦੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ 'ਤੇ ਬਰਫ਼ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਸੀ, ਜੋ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਡਰ ਨਾਲ ਪਿੱਛੇ ਹਟਿਆ। ਮੈਂ ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਨਾਲ ਠੋਕਰ ਖਾਧੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸੱਜੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਸੱਟ ਲੱਗੀ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰਾ ਮੋਢਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੁਖਦਾ ਸੀ, ਮੇਰੀ ਬਾਂਹ ਕੁਝ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਦਰਦ ਕਾਰਨ ਥੱਕ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਖੰਘ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਅਲਟਨਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਿਤਾ ਜੀ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਦੋਵੇਂ ਮਾਪੇ ਯੁੱਧ ਦੇ ਯਤਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬੀ ਯਤਨਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਜਰਮਨੀ ਨੇ ਪੋਲੈਂਡ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਚੈੱਕਪੁਆਇੰਟ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੇ, ਅਕਸਰ ਯਾਤਰੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਬੈਰਕ-ਕਿਸਮ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹੇ। ਕਮਾਂਡੈਂਟ ਇੱਕ ਕਰਨਲ ਸੀ, ਇੱਕ ਦਿਆਲੂ ਆਦਮੀ ਜੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਵੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਿਆ ਸੀ।
ਇੱਕ ਰਾਤ, ਅਸੀਂ ਚਲੇ ਗਏ, ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਖਿਸਕ ਗਏ ਅਤੇ ਨਦੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਜੜ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਦੇ ਹੱਥ-ਪੈਰ ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ। ਪਾਣੀ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਠੰਡਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ; ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨਿੱਘ ਅਤੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਗੁੱਟਾਂ 'ਤੇ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ, ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਕਿਨਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਕੁਝ ਸਿਪਾਹੀ ਸੜਕ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਆਏ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਚੁੱਪ ਰਹੇ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਕੁੱਤਿਆਂ ਦੇ ਭੌਂਕਣ ਅਤੇ ਗਰਜਦੇ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੇ ਕੁੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰੈਕੂਨ ਜਾਂ ਹੋਰ ਛੋਟੇ ਦਰਿਆਈ ਜਾਨਵਰ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਵਜੋਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ; ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਅੱਗੇ ਵਧ ਗਏ।

ਹੋਇਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਜਾਗਿਆ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਰੇਲਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਸੀ। ਉਹ ਖਾਲੀਪਨ ਨਾਲ ਘੂਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਸੂਰਜ ਪਸ਼ੂ ਗੱਡੀ ਦੇ ਪਾਸੇ ਦੀਆਂ ਸਲੇਟਾਂ ਦੇ ਗਲਤ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਧੋਖਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਦੱਖਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪੂਰਬ ਜਾਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਅਸੀਂ ਦੱਖਣ, ਹੋਰ ਦੱਖਣ, ਫਿਰ ਉੱਤਰ ਅਤੇ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦਾਂ ਦੇ ਕੈਂਪ ਵਿੱਚ ਗਏ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਜਹਾਜ਼ ਤੋਂ ਉਤਰੇ, ਤਾਂ ਰੇਲਵੇ ਪਟੜੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਢੇਰ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵੱਲ ਤੁਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀ ਕਿ ਕੌਣ ਕਿੱਥੇ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਦੂਜੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਢੇਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਚਲੀ ਗਈ ਜੋ ਇੱਕ ਰਵਾਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਟਰੱਕ ਵਿੱਚ ਲੋਡ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਭਰਾ ਕੰਡਿਆਲੀ ਤਾਰ ਨਾਲ ਘਿਰੇ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੇ, ਘਾਹ ਰਹਿਤ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ, ਭੈਣ ਜਾਂ ਭਰਾ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ।
ਮੈਂ ਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੂਜੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਬੈਰਕ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਿਵਲੀਅਨ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਟੈਟੂ ਵਰਗਾ ਕੁਝ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ, ਇੱਕ ਦਿਨ, ਇੱਕ ਲੰਮਾ, ਮੋਟਾ ਸਾਰਜੈਂਟ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਵੱਲ। ਉੱਥੇ, ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਸਵਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਲੇਟਣਾ ਪਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਕੋਟ ਵੀ ਨਹੀਂ ਉਤਾਰਿਆ। ਮੈਂ ਤੇਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਲਾਲ ਹੁੰਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਗੁੱਸਾ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਵੱਧਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਸੂਰ ਨਾਲ ਲੇਟਣਾ ਨਹੀਂ ਪਸੰਦ ਕਰੇਗੀ! ਮੈਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁੱਟਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਇਸਨੂੰ ਰੁਕਣ ਵਾਲੀ ਗਤੀ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧਾ ਚੁੱਕਿਆ।
ਮੇਰੇ ਲਈ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਪੇਂਟ ਕੀਤੇ ਤਹਿਖਾਨੇ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੇ। ਠੰਡ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਆਦਤ ਪਾ ਲਈ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਖਾਣਾ ਜਾਂ ਪਾਣੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਖਿੜਕੀ ਅਚਾਨਕ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਂਦੀ ਸੀ; ਇੱਕ ਔਰਤ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਪਾਈਪ ਪੇਂਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਸਾਰੇ ਚਿੱਟੇ ਜਾਂ ਫ਼ਿੱਕੇ ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦੇ। ਛੱਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੰਗੀ ਬੱਲਬ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਰੰਗ ਦੇਖਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਬਾਰਾਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੋ ਛੋਟੇ ਕਰਾਸ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਝ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਖਾਸ

ਮੈਂ ਗਰੀਬਾਂ ਨਾਲ ਸਮਾਜ ਸੇਵਾ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਇੱਕ ਗਵਰਨਰ ਦਾ ਪੁਰਸਕਾਰ ਅਤੇ ਦੋ ਕਮਿਊਨਿਟੀ ਪੁਰਸਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਹੋਰ ਮਾਨਤਾਵਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਆ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦੀਆਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਉਦੋਂ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈਆਂ ਜਦੋਂ, ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਯਹੂਦੀ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ, ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯਹੂਦੀ ਬਣ ਗਿਆ। ਉਦੋਂ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਸਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਗਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਉਹ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।
ਆਪਣੀ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੇ ਨਾਟਕ ਦੀਆਂ ਮੁੱਖ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਅਤੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਕੋਈ ਤਸਵੀਰਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀਆਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਅਕਸਰ ਗਵਾਹਾਂ ਅਤੇ ਭਾਗੀਦਾਰਾਂ ਵਜੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫ਼ ਕੀਤੇ ਸਮਾਗਮਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਦਿਨ, ਮੈਂ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਹਿਸਟਰੀ ਚੈਨਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਸ਼ੋਅ ਗਿਡੀਅਨਜ਼ ਸਪਾਈਸ ਸੀ। ਇਹ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੇ ਏਜੰਟਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ 'ਤੇ ਚਮਕਿਆ, ਜੋ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਮੋਸਾਦ (ਇਜ਼ਰਾਈਲ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗੁਪਤ ਸੇਵਾ) ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਏਜੰਟ ਅਤੇ ਜਾਸੂਸ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਤਸਵੀਰਾਂ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਿਆ - ਜਾਸੂਸਾਂ ਵਜੋਂ, ਮੇਰੇ ਮਾਪੇ ਫੋਟੋਆਂ ਨਹੀਂ ਖਿੱਚਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ! ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਕੈਮਰਿਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਸ਼ੋਅ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੋਸਾਦ ਨੇ ਆਪਣੇ ਏਜੰਟਾਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਤਾਂ ਹੀ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀਆਂ ਜੇਕਰ ਸਾਰੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰ ਮਰ ਗਏ ਹੋਣ।
ਅਖੀਰ ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਕਿ ਮੇਰਾ ਸਾਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਤੀਤ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਭਾਵਨਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਭੈਣ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਰਾਹੀਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇਖਾਂਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਤੋਂ ਬਚੀ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਯੂਰਪ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਪੈਰਿਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ, ਇੱਕ ਸਾਲ, ਉਸਦੀ ਭਾਵਨਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ। ਮੋਸਾਦ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦੂਜੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਉਹ ਸਾਰੇ ਮਰ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਗਏ ਸਨ।
ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਕਈ ਹੋਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ - ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਨ ਲਈ, ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਸਮਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ

ਲਈ, ਪਰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਲਈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਸਭ ਤੋਂ ਮਾੜੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਵੀ ਬਚ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਜਾਣੂ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਸੁੰਦਰਤਾ, ਪ੍ਰੇਮ-ਭਰੀ-ਦਇਆ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ
ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।
ਕਰਨ ਬੋਡੇਨ

ਕਰਨ ਦੀ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਛੂਹ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਕਹਾਣੀ ਨਫ਼ਰਤ ਦੀ ਭਿਆਨਕਤਾ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਗ੍ਰਹਿ 'ਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਲਈ ਹਿੰਮਤ ਅਤੇ ਸਬਰ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਗਿਆਨਤਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਗਿਆਨਵਾਨ ਆਤਮਾ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਟੀਚੇ ਵੱਲ ਬਹੁਤ ਮਦਦ ਮਿਲੇਗੀ।
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਭੌਤਿਕ ਪਹਿਲੂ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦਰਦ ਅਤੇ ਦੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਇੱਕ ਦਿਨ ਆਪਣੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਮਿਲਣਗੇ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ, ਬਿਮਾਰੀ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਹੋਣ। ਪਰ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਅਤੇ ਹਿੰਸਕ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਕਾਰਨ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਵਾਧੂ ਦਰਦ ਟਾਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਉੱਚ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਸਲ ਉਦੇਸ਼ ਬਾਰੇ ਜਾਣੂ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਪਰਾਧ, ਯੁੱਧ ਅਤੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੇ ਹੋਰ ਵਿਕਲਪਿਕ ਕੰਮ ਘੱਟਦੇ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਪੱਖਪਾਤ, ਸਾਰੀ ਨਫ਼ਰਤ, ਸਾਰੀ ਹਿੰਸਾ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਲੜਾਈਆਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਕਰਨ ਵਰਗੇ ਲੋਕ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵ ਹਿੰਸਕ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਦਇਆਵਾਨ ਰਸਤਾ ਚੁਣਨਗੇ।

. 9 .

ਸਦੀਵੀ ਰਿਸ਼ਤੇ

ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਅਣਗਿਣਤ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਅਵਤਾਰ ਤੋਂ ਅਵਤਾਰ ਵਿੱਚ ਬਦਲਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਸਾਡੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਛੋੜੇ ਦੀ ਖੱਡ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਅਤੇ ਦਿਲਾਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਕੱਲਤਾ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਰਾਹੀਂ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਪਿਆਰ ਦੇਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਧੀਰਜ, ਹਮਦਰਦੀ ਅਤੇ ਦਾਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਦੇ ਮੌਕੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪ੍ਰੀਖਿਆਵਾਂ ਵੀ ਹਨ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਫੀਡਬੈਕ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਬਕ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਕੀ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਧੀਰਜਵਾਨ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਾਂ, ਜਾਂ ਅਸੀਂ ਡਰੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਹਾਂ? ਸਾਡੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਜਵਾਬ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਵਿਕਾਸ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ।
ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸਾਡੇ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਭਰਪੂਰ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਦਿਖਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਤਰੱਕੀ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ, ਸਗੋਂ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਚੰਗਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਹੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨਾ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਦੀ ਇੱਕ ਉੱਚ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬਾਹਰੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਇੱਕ ਸੀਮਤ ਅਤੇ ਅਧੂਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਸ਼ਖਸੀਅਤ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਵਾਂਗ, ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ

ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ ਹਨ ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਆਤਮਾ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਾਰ। ਇਸ ਸਾਰ ਨੂੰ ਵੇਖੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਵੇਖੋਗੇ।
ਤੁਹਾਡਾ ਸਬੰਧ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਨਾਲ ਹੈ। ਰਿਸ਼ਤੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਵਿੱਚ ਵੇਟਰ ਨਾਲ, ਕਿਸੇ ਸਟੋਰ ਵਿੱਚ ਸੇਲਜ਼ ਕਲਰਕ ਨਾਲ, ਜਾਂ ਸੜਕ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਡਰਾਈਵਰ ਨਾਲ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਦੇ ਕਈ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀ ਹਨ। ਹਰੇਕ ਦਾ ਆਪਣਾ ਬਚਪਨ, ਬਚਪਨ ਅਤੇ ਕਿਸ਼ੋਰ ਅਵਸਥਾ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਜੀਵਨ ਦੇ ਤੱਤਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਪਲ ਵਿੱਚ, ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੇ ਪਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਡੂੰਘਾਈ, ਇਸਦੇ ਸਾਰੇ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਅਤੇ ਕਦਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਰਥਪੂਰਨ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੋਵੋਗੇ।

. ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਰਸਤਾ.
2002 ਵਿੱਚ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਵੀਕਐਂਡ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਜੋ ਕੁਝ
ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਦਿਲ ਟੁੱਟਣ ਦਾ ਹੱਲ ਕੱਢਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਜੂਝ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਨੁਭਵ ਦੇਖੇ, ਸਾਰੇ ਇੱਕੋ ਆਦਮੀ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਸੀ, "ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਲਈ ਉਹ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਤੀ ਇੰਨਾ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਜਾਂ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਰੂਹ ਦੇ ਸਾਥੀ ਹਾਂ, ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਿਆਹ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ।"
ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, "ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ, ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਆਵਾਂਗਾ।" ਉਸ ਸਮੇਂ, ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਕਿਉਂ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਸੀ।
ਉਸ ਖਾਸ ਵੀਕਐਂਡ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਾਡੇ ਅਤੀਤ ਦੇ ਤਿੰਨ ਰੀਗਰੈਸ਼ਨ ਇਕੱਠੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕ ਡ੍ਰੂਇਡ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਹੱਥੀਂ ਵਰਤ ਰੱਖਿਆ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਡ੍ਰੂਇਡ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਹ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਭੱਜ ਗਿਆ। ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਾਡੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ

ਯੁੱਧ ਲਈ ਗਏ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਸੈਨਿਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਕੋਲ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਮੁੰਡਾ। ਮੈਂ ਮਰਨ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਤੀਰ ਮੇਰੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਲੱਗਿਆ। ਤੀਜੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਇੱਕ ਡ੍ਰੂਇਡ ਦਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਯੋਧਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਯੁੱਧ ਲਈ ਚਲਾ ਗਿਆ; ਮੈਂ ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਭੇਦ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਝਾੜੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਤਬਾਹ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਸ਼ਹਿਰ ਸੜ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦੇ ਰੱਥ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਬਾਹਰ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਰਥਾਂ ਤੋਂ ਘੋੜੇ ਲੈ ਲਏ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਅਗਲੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵੱਲ ਸਵਾਰ ਹੋ ਗਿਆ।
ਉਹ ਤਿੰਨ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪੈਟਰਨ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ: ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਟੁੱਟੇ ਵਾਅਦੇ ਨਾਲ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵੀ ਕੋਈ ਵੱਖਰੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਉਸਦੇ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਹਾਂ।
ਆਖਰੀ ਰੀਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਫੜਨ ਲਈ ਕਹਿਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਫੜਨ ਲਈ ਹੱਥ ਵਧਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ; ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਫੜਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਹ ਚੀਕਿਆ ਅਤੇ ਕੰਡਿਆਲੀਆਂ ਝਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਦਾਤਣੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਖੁਰਚੀਆਂ ਅਤੇ ਕੱਟ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ।
ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਗਾਈਡ ਨਾਲ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੰਡਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਰਸਤਾ ਕਿਉਂ ਤੋੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗਾ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੇਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਲਈ ਵਿਕਲਪ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਪਰ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਹੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਰਸਤਾ ਅਪਣਾਉਣ ਦੀ ਚੋਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਡਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਰਸਤਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਿਵਾਏ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਸੋਗ ਤੋਂ।"

ਆਪਣੇ ਹੰਝੂਆਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਚੰਗਿਆੜੀ ਦੇਖੀ। "ਮੈਂ ਗਰਭਵਤੀ ਹਾਂ?" ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਗਾਈਡ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸਿਰਫ਼ ਇੱਥੇ, ਤੁਹਾਡੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ।" ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਗਾਈਡ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ। "ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਉਹ ਜਨਮ ਲੈਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ ਬੱਚਾ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਮੁੜਦੇ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਜੋ ਜਨਮ ਲੈਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਚੋਣ ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਗਲੇ ਲਗਾਓ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਖਿੜਦੇ ਅਤੇ ਵਧਦੇ ਦੇਖੋ, ਜਾਂ ਇਸਨੂੰ ਮਰਨ ਦਿਓ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕੰਡਿਆਲੀਆਂ ਝਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋ। ਇਹ ਚੋਣ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਆਰਾ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਖਿੜਨ ਅਤੇ ਵਧਣ ਦੇਣਾ ਚੁਣਿਆ। ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਜੋ ਰਸਤਾ ਚੁਣਿਆ ਹੈ ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਕੰਡਿਆਂ ਅਤੇ ਝਾੜੀਆਂ ਨੂੰ ਕੱਟਣ ਨਾਲੋਂ ਔਖਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਸਹੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਗੁਆਚ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਡਿੱਗਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਠਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਹੱਥ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਸ਼ਸਤਰ ਪਹਿਨ ਕੇ ਤੁਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਲੈਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਾਂਗਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਨਾ ਆਉਣ ਦੇਣਾ। ਬ੍ਰਾਇਨ ਅਤੇ ਕੈਰੋਲ ਦੋਵਾਂ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਵਰਕਸ਼ਾਪਾਂ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਸਿਖਲਾਈ ਸਮੂਹਾਂ ਰਾਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਹਾਂ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੱਥ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਹ ਹਨ। ਇਸਨੇ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਅਮੀਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ, ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਛੂਹਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕੱਠੇ ਲੰਘਦੇ ਹਾਂ।
ਫੇਥ ਸੂਜ਼ਨ

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੇ ਹਿੰਮਤ ਦਾ ਰਸਤਾ ਚੁਣਿਆ ਹੈ। ਕਿਸਮਤ ਸਾਨੂੰ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਬਿੰਦੂਆਂ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਫਿਰ ਸਾਡੀ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਇਹ ਚੁਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜਾ ਰਸਤਾ ਅਪਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੇ ਉਸਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਿੰਮਤ ਜਾਂ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਚੁਣਿਆ।
ਤੁਹਾਡੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਚਾਲ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਲੋਕ ਕੌਣ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਦੋਂ ਮਿਲੋਗੇ? ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਬਣਨ ਲਈ ਕਿਸ ਨੂੰ ਚੁਣੋਗੇ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਅਧਿਆਪਕ ਹੋਵੋਗੇ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਕਲਾਕਾਰ ਹੋਵੋਗੇ, ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਓਗੇ? ਕਿਸਮਤ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖਾਸ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇਗੀ; ਇਹ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰੇਗੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ

ਇੱਕ ਖਾਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਖਾਸ ਸਮੇਂ ਤੇ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਖਾਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰੋ। ਇਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਅਕਸਰ ਉਹ ਲੋਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਕੱਠੇ ਕਰਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਰੂਹ ਦੇ ਸਾਥੀ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਵਿਕਾਸ ਵੱਲ ਧੱਕਦੇ ਹਨ।
ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋ: ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕੰਡਿਆਂ ਅਤੇ ਝਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਖੁਦ ਕੱਟਦੇ ਹੋ, ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਮਦਦ ਲਈ ਵਧੇ ਹੋਏ ਹੱਥ ਨੂੰ ਚੁੱਕਦੇ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਦੋਸਤੀ ਕਰਨਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਚੁਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇ ਕੇ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿਖਦੇ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਰਮ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਗਲਤ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਖਦੇ ਹੋ। ਸਭ ਕੁਝ ਆਤਮਾ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਲਈ ਇੱਕ ਮਾਸਟਰ ਪਲਾਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।
ਅਜਿਹੇ ਫੈਸਲੇ ਲੈਣ ਦੀ ਕਿਰਿਆ ਵਿਕਲਪਿਕ ਭਵਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੀ ਹੈ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਭਵਿੱਖ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਭਵਿੱਖ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਹੋਰ। ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸਮਤ ਅਤੇ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਿਲਚਸਪ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।
ਉੱਨਤ ਰੂਹਾਂ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਰਸਤਾ ਰੌਸ਼ਨ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਰਸਤਾ ਇੱਕ ਅੰਦਰੂਨੀ ਯਾਤਰਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਫੇਥ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਚੋਣ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਰੂਪਕ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਗਾਈਡ ਨੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਵਿਆਖਿਆ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ। ਫੇਥ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਆ ਗਈ ਜੋ ਮਾਸਟਰਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੈਥਰੀਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਮਰੀਜ਼ ਦਾ ਮੈਂ "ਮੇਨੀ ਲਾਈਫਜ਼, ਮੈਨੀ ਮਾਸਟਰਜ਼" ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮਾਸਟਰ ਵੀ ਸਾਡੇ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਫੈਸਲੇ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਸਾਨੂੰ ਖੁਦ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

. ਜੰਗੀ ਕੈਦੀ.
"ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਸਾਹ ਰੋਕ ਕੇ ਕਿਹਾ, ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਡਰ ਦੀ ਝਲਕ। "ਇਹ ਹੁਣ ਨੇੜੇ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਧਮਾਕਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।" ਉਸਦਾ ਜਬਾੜਾ ਸਖ਼ਤ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਤੇਜ਼ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਸੰਕੁਚਿਤ ਸੀ। "ਸਮੱਸਿਆ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਮੈਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ। ਅਸੀਂ ਖੱਡਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰੋਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ।" ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੋਰ ਵੀ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਹੋ ਗਈ; ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਦਹਿਸ਼ਤ ਵਾਲੀ ਇਮਾਰਤ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਉਸ 'ਤੇ ਹਾਵੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਲਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ।
"ਆਓ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ, ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚੱਲੀਏ," ਮੈਂ ਨਰਮ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਇਹਨਾਂ ਧਮਾਕਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ।"
ਜੌਨ ਨੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲਿਆ ਅਤੇ ਸਾਹ ਛੱਡਿਆ, ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਦੇ ਹੀ ਉਸਦਾ ਉਦਾਸ ਚਿਹਰਾ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਇੱਕੀਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਆਸਟਿਨ, ਟੈਕਸਾਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਮਨੋ-ਚਿਕਿਤਸਾ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਮਨ ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਚੇਤਨਾ ਲਗਭਗ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਵੇਰੀਆ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਸੀ, ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਬਣਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਬਾਲਗ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਮੈਂ ਡਾ. ਬ੍ਰਾਇਨ ਵੇਇਸ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਕਣ ਵਾਲੀ ਕਿਤਾਬ "ਮੇਨੀ ਲਾਈਵਜ਼, ਮੈਨੀ ਮਾਸਟਰਜ਼" ਰਾਹੀਂ ਖੋਜਿਆ। ਡਾ. ਵੇਇਸ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਸਿੱਧੇ ਸਿਖਲਾਈ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਖੌਤੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਜਾਂ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਲੀਡਰਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਪਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸਨਸਨੀਖੇਜ਼ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਜਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਖੁਦ "ਸਬੂਤ" ਨਹੀਂ ਸਨ, ਵਿਗਿਆਨਕ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ, ਕਿ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਅਡੋਲ ਸੀ ਕਿ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਇਲਾਜ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਕੋਈ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕਿਉਂ ਚਾਹੇਗਾ? ਮੇਰੇ ਗਾਹਕਾਂ ਲਈ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੱਧ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਸਨ। ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਪੈਟਰਨ ਜਾਂ ਆਵਰਤੀ ਮੁੱਦੇ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਜੋ ਅਕਸਰ ਕਈ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਫੈਲਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਭਾਵਨਾਤਮਕ

ਰਿਹਾਈ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ।
ਇੱਕ ਸਫਲ ਵਿਗਿਆਨੀ, ਜੌਨ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਬਾਰੇ ਉਤਸੁਕ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸੱਠਵਿਆਂ ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਪਤਲੇ ਵਾਲ, ਨਮਕੀਨ ਅਤੇ ਮਿਰਚਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਮੁੱਛਾਂ ਅਤੇ ਵਿੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ। ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਠੰਡਾ ਅਤੇ ਦੂਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋਵੇਂ ਬਾਲਗ ਬੱਚੇ ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਜੌਨ ਦਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸੰਪਰਕ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਅਤੇ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਨਿੱਘਾ ਸੀ।
ਇਹ ਬੰਦਾ ਵਾਲ-ਮਾਰਟ ਵਿੱਚ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕੇਗਾ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੋਚਿਆ ਜਦੋਂ ਜੌਨ ਨੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਹਟਾਇਆ ਹੈ, ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਸਮੂਹਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਇੱਕੋ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਮੈਂ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹਾਂ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ, ਇੱਕ ਹੁਨਰਮੰਦ ਡਾਕਟਰ ਨਾਲ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ 90 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕਲਾਇੰਟ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਜੌਨ ਨਾਲ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਨਰਮੀ ਨਾਲ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਕਦਮ ਚੁੱਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਮੇਰੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਹੋਰ ਡੂੰਘਾ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ। ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਤੀਹ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਜੌਨ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵੱਲ ਜਾਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਲਹਿਦਗੀ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਅਵਚੇਤਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੇ ਇੱਕ ਅਨੁਭਵ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਇਆ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਰਮਨ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਰਨ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਸੀ, ਖਾਈ ਯੁੱਧ ਦੇ ਨਰਕ ਵਿੱਚ। ਮੈਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ ਉਲਝਣ ਵਾਲੀ ਜਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਭਾਰੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਯੁੱਧ ਦੇ ਤਜਰਬੇ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਸਕੇ।

ਮੇਰੀ ਮਿਸਾਲ 'ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਹੋਏ, ਜੌਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਅਵਤਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਸ਼ੋਰ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ, ਇੱਕ ਮੱਧ-ਵਰਗੀ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਛੇ ਭੈਣ-ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹਰਿਆਲੀ ਭਰੇ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੂੰ ਹੇਲਗਾ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਆਕਰਸ਼ਕ ਪਿੰਡ ਦੀ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਫਾਰਮਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ। "ਸੱਚ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਚਰਚ ਤੋਂ ਘਰ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ-ਦੋ ਵਾਰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਚੁੰਮਿਆ ਹੈ।" ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਸੀ। "ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ: ਮਿਹਨਤੀ, ਧਰਤੀ ਦੇ ਨਮਕੀਨ ਲੋਕ, ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ।" ਜੌਨ ਨੇ "ਪਿਤਾ ਭੂਮੀ ਦੀ ਸੇਵਾ" ਕਰਨ ਲਈ ਫੌਜ ਲਈ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸਦਾ ਹੈਲਗਾ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਪੈਸਾ ਕਮਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ, ਜੌਨ ਨੇ ਬੂਟ ਕੈਂਪ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਭਰੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਈਆਂ। ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਰਜੈਂਟ ਦੀ ਦੋਸਤੀ ਨੇ ਉਸਦੇ ਹੌਂਸਲੇ ਨੂੰ ਗਰਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। "ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹਨ, ਕੁਝ ਮੂਰਖ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਸਾਰੇ ਚੰਗੇ ਆਦਮੀ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਿਸਾਨ ਹਨ, ਬਿਲਕੁਲ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ। ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਇੱਕ ਗਰਮ ਖਾਣਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਉਮੀਦ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਇਲਾਜ ਸੀ।
ਜੌਨ ਨੇ ਬੇਅੰਤ ਮਾਰਚਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਥਕਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਪਰ ਇੰਨਾ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਪੈਰ 'ਤੇ ਆਰਾਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੂਜੇ 'ਤੇ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਇੱਕ ਆਮ ਮਜ਼ਾਕ ਸੀ। "ਸਮੱਸਿਆ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਲੇਟ ਕੇ ਆਰਾਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਰਚ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ..." ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਨਿਗਲਿਆ, ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਥਕਾਵਟ ਨਾਲ ਲੜਿਆ, ਕਦੇ ਵੀ ਚੰਗਾ ਸਿਪਾਹੀ। ਇੱਕ ਅਚਾਨਕ ਹੱਸਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਤੀਬਰਤਾ ਨੂੰ ਝੰਜੋੜ ਦਿੱਤਾ। "ਆਦਮੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ।"
ਮੇਰੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਨ ਹੇਠ, ਜੌਨ ਖਾਈ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਯੁੱਧ ਦੀ ਅਸਹਿਣਯੋਗ ਉਡੀਕ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ। "ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਅਸ਼ੁੱਭ ਹੁੰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਕਦੋਂ। ਅਸੀਂ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਮਾਂ ਕਿਵੇਂ ਬਿਤਾਇਆ। "ਅਸੀਂ ਹੱਸਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਦੇ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਅੱਧੇ ਦਿਲ ਵਾਲੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਪਰ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ

ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਜਾਂ ਘਰ ਦੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਦੁਖਦਾਈ, ਬਹੁਤ ਨਿੱਜੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੋਚਿਆ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।"
ਇੱਕਦਮ, ਜੌਨ ਹੋਰ ਵੀ ਜੋਸ਼ੀਲਾ ਹੋ ਗਿਆ। "ਇਹ ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਸਦੀਆਂ ਬੰਦ ਪਲਕਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਘੁੰਮ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। "ਇਹ ਇੱਥੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਧੂੰਆਂ ਅਤੇ ਲਿਸ਼ਕਾਰੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ।" ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਤੇਜ਼ ਸੀ। "ਹਾਏ ਰੱਬਾ! ਹਾਏ ਰੱਬਾ, ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ. . . ਅਤੇ. . ." ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ, ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਸੰਘਣੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਯਾਦਾਂ ਸਨ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਕੇ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸੀ।
"ਠੀਕ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਹੁਣ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਕੋਈ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।" ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰ ਲਈ ਰੁਕਿਆ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਰਹੱਸਮਈ ਸੀ। "ਮੈਂ ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਜ਼ਰੂਰ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਆਇਆ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਹਰ ਪਾਸੇ ਲਾਸ਼ਾਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਲੱਤ ਹੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"
ਮੈਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਸ ਕਥਨ ਤੋਂ ਉਸਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਸੀ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਲੱਤ ਹੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ - ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੀ ਲੱਤ ਹੀ ਬਚੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਦੁੱਖ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਮੱਥੇ ਬੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। "ਇਹ ਬਹੁਤ ਦੁਖਦਾਈ ਹੈ। ਮੁੰਡੇ ਚੰਗੇ ਬੰਦੇ ਸਨ, ਸਾਰਜ ਚੰਗਾ ਸੀ।" ਜੌਨ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਹੋ ਗਿਆ, ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਅੱਖ ਵਿੱਚੋਂ ਹੰਝੂ ਵਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। "ਪਰ ਜੇ ਸਾਰੇ ਇੰਨੇ ਚੰਗੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?" ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਟੁੱਟ ਰਹੀ ਸੀ। "ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?"
ਮੈਂ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਚੁੱਪ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ, ਬਸ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਸ਼ੁੱਧ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਰਿਹਾਈ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ।
"ਦੂਰ ਦੂਰ, ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੈ।" ਮੈਂ ਜੌਨ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ; ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਇੱਕ ਕੋਮਲ ਚਮਕ ਨਾਲ ਨਹਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। "ਉੱਥੇ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ, ਕੋਈ ਧੂੰਆਂ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਧਮਾਕੇ ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੂਰਜ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਰੁਕੋ।" ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। "ਨਹੀਂ, ਇਹ ਸੂਰਜ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਚਮਕਦਾਰ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਧੂੰਆਂ ਦੂਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।"

"ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖੋ," ਮੈਂ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ। ਜੌਨ ਦਾ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਨਰਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਕਤਲੇਆਮ ਦੀ ਦਹਿਸ਼ਤ ਦੂਰ ਡਿੱਗ ਪਈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ, ਪਵਿੱਤਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਤੈਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਸਦੀਵੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕੋਮਲ, ਸ਼ਾਂਤਮਈ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਆ ਗਈ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਨਮ ਸਨ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਤੋਂ ਕੀ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ।
"ਮੈਂ ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਯੁੱਧ ਦੀ ਬੇਤੁਕੀ ਗੱਲ ਦੇਖੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸਦੀ ਅਟੱਲਤਾ ਬਾਰੇ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ।" ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਕਈ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਾਲ "ਫਰਕ ਲਿਆਉਣ" ਲਈ ਕਮਿਊਨਿਟੀ ਵਲੰਟੀਅਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ, ਅਤੇ ਵੀਅਤਨਾਮ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਹੋਣ ਲਈ ਕਾਲਜ ਛੱਡਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਵੀ ਬਣ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਡਰਾਫਟ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ।"
ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ, ਜੌਨ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕਿਵੇਂ, ਦੋਵਾਂ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਬਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਸੀ। "ਮੈਂ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਿੱਜੀ ਨਾ ਪੁੱਛੋ। ਖਾਈ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਬੇਰਹਿਮ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਦਰਦਨਾਕ ਸੀ, ਇਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਖੀ ਕੀਤਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਹੰਝੂ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ। "ਪਰ ਹੁਣ ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ!" ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਫ਼ਸੋਸ ਨਾਲ ਘੁੱਟ ਗਈ। "ਉਹ ਸਿਪਾਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ - ਉਹ ਲੋਕ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ. . . ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।"
ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਰੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜੌਨ ਤਿੰਨ ਘੰਟੇ ਦੇ ਇੱਕ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਵਾਇਤੀ ਥੈਰੇਪੀ ਵਿੱਚ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲੱਗ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬੇਆਰਾਮ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਨਾ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦਾ ਉਸਦਾ ਆਦਤਨ ਤਰੀਕਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਯੁੱਧ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਢੁਕਵਾਂ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਤੱਕ, ਜੌਨ ਅਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਗੂੰਜ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਸੀ।
ਇੱਕ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ ਕੋਈ ਜਾਦੂਈ ਗੋਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ

ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਨਾਟਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹੱਲ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਦੇਸ਼ ਭਰ ਵਿੱਚ ਵਰਕਸ਼ਾਪਾਂ ਵਿੱਚ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਾਲ ਇਲਾਜ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਦੁਖਦਾਈ ਤੋਂ ਅਨੰਦਮਈ ਤੱਕ ਦੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਚਲਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਔਰਤ ਯਾਦ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਉਸਦੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਰਟ-ਟਾਈਮ ਕਲਾਕਾਰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰਕਾਰ ਵਜੋਂ ਬਹੁਤ ਹੁਨਰ ਦਿਖਾਇਆ ਸੀ। ਡਾਕਟਰਾਂ ਦੇ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਡਰ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਉਦੋਂ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕਬਾਇਲੀ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਦਵਾਈ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਉਸਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਵੱਖਰੇ ਅਨੁਭਵ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਇਲਾਜ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।
ਗ੍ਰੇਗ ਅਨਟਰਬਰਗਰ

ਮੈਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਗ੍ਰੇਗ ਨੇ ਜੌਨ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਸਬਕਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ। ਜੌਨ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸਿਪਾਹੀ ਹੋਣ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸਿਪਾਹੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ ਵਿੱਚ, ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਭਰ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਅਤੇ ਸਬਕਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਅਤੇ ਸਮਝਣ ਲਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹੁਣੇ ਯਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਮਰੀਜ਼ ਉਸ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਚੇਤਨਾ ਉਸ ਸਰੀਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਤੈਰਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਭਰੀ, ਸ਼ਾਂਤ, ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਜਾਗਰੂਕ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ, "ਉਸ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਬਕ ਕੀ ਸਨ ਜੋ ਹੁਣੇ ਖਤਮ ਹੋਇਆ ਹੈ?" ਇਹਨਾਂ ਪਾਠਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਪੁੱਛ ਸਕਦਾ ਹੈ, "ਅਤੇ ਉਹ ਸਬਕ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਨਾਲ, ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਜੁੜਦੇ ਹਨ?" ਇਹਨਾਂ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨਾ ਅਕਸਰ ਇਲਾਜ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਹਿੱਸਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਮੁੜ ਜੀਉਣਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਚੰਗਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਅਕਸਰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਸੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਕਲਾਇੰਟ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰੇਗਾ। ਪਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਚੇਤਨਾ ਹਰੇਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਾਰ ਇਹ ਇੱਕ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਸਾਡੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕਾਂ ਜਾਂ ਹੋਰ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਜੀਵਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ; ਇਹ ਇੱਕ ਕਲੀਨਿਕਲ ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਕਰਮ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੁੰਦਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੁਆਰਾ ਭਰੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਡੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਸਾਡੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਭੌਤਿਕ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਧਾਇਆ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਦੁਬਾਰਾ ਵਧਾਇਆ ਹੋਇਆ, ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸੀਂ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਸਬੰਧਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਗੁੱਸੇ, ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਹਨ - ਪਰ ਨਾਲ ਹੀ ਉਹ ਸਾਰੇ ਧੰਨਵਾਦ, ਕਦਰ, ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਜੋ ਅਸੀਂ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ ਸਜ਼ਾ ਜਾਂ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਆਪਣੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਮਝਣ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਪ੍ਰੇਮ-ਦਿਆਲਤਾ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ।
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਥੈਰੇਪਿਸਟ, ਗ੍ਰੇਗ, ਉਸ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣੇ ਪੜ੍ਹੀ ਹੈ, ਪਹਿਲੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਲਾਇੰਟ, ਉਸ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ, ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੀਆਂ ਰੂਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਇੱਥੇ ਹੋਣ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਸਿੱਖਣ ਅਤੇ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਅਨੰਤ ਮੌਕਿਆਂ ਨਾਲ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹਨ।
ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ, ਜੌਨ ਵਾਂਗ, ਵਾਰ-ਵਾਰ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਜੰਮਦੇ ਹਾਂ, ਮਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਲੜਨ ਅਤੇ ਮਰਨ ਲਈ ਹੀ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ, ਸਾਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਸਿੱਖਣ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਰਦੇ ਹਾਂ। ਹਿੰਸਕ ਹੋਣਾ, ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਮਾਰਨਾ ਗਲਤ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਬਕ ਨੂੰ ਅਸਫਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ; ਸਾਨੂੰ ਕੋਰਸ ਦੁਹਰਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਡੂੰਘੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਾਰੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਚੇਤਨਾ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਇਸ ਭੌਤਿਕ ਪਹਿਲੂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਰ ਸਕਦੇ

ਹਾਂ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਹਿੰਸਾ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਾਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵਾਂ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕਰੀਏ ਜੋ ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹਾਂ।

. ਹਮਦਰਦੀ ਦੀ ਇੱਕ ਖੋਜ.
ਮੈਂ 1999 ਵਿੱਚ ਮਾਊਂਟ ਮੈਡੋਨਾ ਵਿਖੇ ਬ੍ਰਾਇਨ ਨਾਲ ਸਿਖਲਾਈ ਲਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ ਗਿੰਨੀ ਪਿਗ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ 1600 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਭਰ ਲਈ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਰਹੱਸਵਾਦੀ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ, ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ ਕਿਉਂਕਿ ਦੂਸਰੇ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਭਿਕਸ਼ੂ (ਜੋ ਮੇਰੇ ਮੌਜੂਦਾ ਅਵਤਾਰ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ ਸੀ) ਨਾਲ ਰਿਸ਼ਤਾ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੋ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਜਾਂ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਮੇਰਾ ਸਾਥੀ ਭਿਕਸ਼ੂ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ ਪਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ "ਬਾਹਰ ਆਉਣ" ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਦੋਸਤੀ ਨੇ ਹੌਸਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਫਾਦਰ ਫ੍ਰਾਂਸਿਸਕੋ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਮੱਠ ਚਲਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਈਸ਼ਨਿੰਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕ੍ਰਮ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ, ਮੇਰੇ ਛੇਕਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਚਰਚ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਸ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਦੋਸਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਉਹ ਚੁੱਪ, ਅਧਰੰਗੀ ਅਤੇ ਚਰਚ ਦੇ ਨਾਲ ਰਿਹਾ, ਮੈਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਘੰਟੀਆਂ ਸੋਗ ਨਾਲ ਵੱਜ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। (ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਸਾਬਕਾ ਪਤਨੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਡਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗੀ।) ਤਬਾਹ ਹੋ ਕੇ, ਮੈਂ ਹੰਝੂਆਂ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਇੱਕ ਨੇੜਲੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ, ਠੰਡਾ ਅਤੇ ਠੰਡਾ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਬਰਫ਼ ਵਿੱਚ ਠੰਢ ਨਾਲ ਮਰ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਅਸਲ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ।
ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਮੋੜ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਉਸ ਸੈਸ਼ਨ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਇੱਕ ਅੰਸ਼ਕ ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਵਿਕਲਪਿਕ ਵਿਕਲਪ ਦਿਖਾਏ ਗਏ ਜੋ ਮੈਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਉਹ ਵਿਕਲਪ ਚੁਣਦਾ ਤਾਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਿਵੇਂ ਬੀਤਦੀ। ਮੈਂ ਫ੍ਰਾਂਸਿਸਕੋ ਨਾਲ ਵਧੇਰੇ ਨਰਮੀ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਮੱਠ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਕਾਸ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਦਇਆ ਅਤੇ ਪਿਆਰ 'ਤੇ ਵਧੇਰੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਨਰਕ ਅਤੇ ਪਾਪ 'ਤੇ ਘੱਟ। ਇਸ ਪਹੁੰਚ ਨੇ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲਿਆਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਜੋ

ਅਕਸਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਰੀਬੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਲਈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੀ।
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਫਾਦਰ ਫ੍ਰਾਂਸਿਸਕੋ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਉਤਸੁਕ ਸੀ ਕਿ ਕੀ, ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਮੁੜ ਜੀਵਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਉੱਥੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਖੂਨੀ ਕੁੱਟਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤਸੀਹੇ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਰੋਂਦਾ ਅਤੇ ਚੀਕਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਵਿੱਚੋਂ "ਨਰਕ" ਨੂੰ ਹਰਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਦਰਦ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਲਈ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਗਰੀਬ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ, ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਾਪੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਵਰਗੀ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਕੇ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਉਹੀ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਡੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮਿਲੀਆਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਫਾਦਰ ਫ੍ਰਾਂਸਿਸਕੋ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੀ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ।
ਫਾਦਰ ਫ੍ਰਾਂਸਿਸਕੋ ਮੇਰੇ ਮੌਜੂਦਾ ਅਵਤਾਰ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਕਾਉਂਸਲਿੰਗ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰ, ਫਰੈਂਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਏ, ਇੱਕ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਸਿਹਤਮੰਦ ਸਲਾਹਕਾਰ ਬਣਨ ਲਈ; ਮੈਂ ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਉਤਸ਼ਾਹੀ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਗੱਲ ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਫਰੈਂਕ ਨਾਲ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਅਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਸਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਫਰੈਂਕ ਦੀ ਕੋਚਿੰਗ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ
ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਰਮ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਹਮਦਰਦ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀ। ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਸਿਖਲਾਈ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੀ ਸੀ।
ਗ੍ਰੇਗ ਅਨਟਰਬਰਗਰ

ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਬਕ ਹਨ - ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ। ਦਇਆ, ਉਮੀਦ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਅਹਿੰਸਾ, ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ, ਦਾਨ, ਹਮਦਰਦੀ, ਪੱਖਪਾਤ ਰਹਿਤ, ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਸਬਕ ਲਈ ਕਈ, ਕਈ ਜੀਵਨਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ

ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਰਜ਼ੇ ਅਦਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਦੇ ਅਣਗਿਣਤ ਮੌਕੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਗ੍ਰੇਗ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰ ਦੋਵੇਂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸਨ।
ਅਸੀਂ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਭਾਈਵਾਲੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵੀ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਸਮਝ ਅਤੇ ਧੀਰਜ ਦੁਆਰਾ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਮਾਫ਼ੀ, ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।
ਧੀਰਜ ਅਤੇ ਦਿਆਲਤਾ ਦੇ ਇਸ ਰਸਤੇ ਨੂੰ ਚੁਣਨ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਅਦਭੁਤ ਅਸੀਸਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਰਸਤੇ ਨੂੰ ਇਸ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਚੁਣਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਨਾਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅਸੀਸਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਹਮਦਰਦੀ ਅਤੇ ਸੂਝ-ਬੂਝ ਦੁਆਰਾ, ਗ੍ਰੇਗ ਅਤੇ ਫਰੈਂਕ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਇੱਕ ਉੱਚ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅੱਠਵੇਂ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ।
ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਪੂਰਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਦੇਖਣਾ। ਗ੍ਰੇਗ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਦਾਹਰਣ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਇਲਾਜ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਫ੍ਰਾਂਸਿਸਕੋ ਨੂੰ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਸਹਿਣ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕੁੱਟਮਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਗ੍ਰੇਗ ਇੱਕ ਬਾਲਗ ਵਜੋਂ ਫ੍ਰਾਂਸਿਸਕੋ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਅਤੇ ਕਦਰਾਂ- ਕੀਮਤਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਸਮਝ ਨਾਲ, ਗ੍ਰੇਗ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਿਰਣੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਫ੍ਰਾਂਸਿਸਕੋ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਲਾਭ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਫ੍ਰਾਂਸਿਸਕੋ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਅਵਤਾਰ, ਫ੍ਰੈਂਕ ਨਾਲ ਗ੍ਰੇਗ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਡੂੰਘਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਗਤੀ ਥੈਰੇਪੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ, ਸਾਡਾ ਭਵਿੱਖ ਪੱਥਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਸਥਿਰ ਅਤੇ ਅਟੱਲ ਰਸਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਕੁਝ ਨਤੀਜੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਹੋਣ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਨ। ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਨਤੀਜਾ, ਸੰਭਾਵੀ ਭਵਿੱਖ, ਹੋਣ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਕਲਪਕ ਵਿਕਲਪਾਂ ਦਾ ਗ੍ਰੇਗ ਦਾ ਵਰਣਨ ਇਹਨਾਂ ਭਵਿੱਖਵਾਦੀ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ, 1600 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਵਧੇਰੇ ਕੋਮਲ ਅਤੇ ਘੱਟ ਟਕਰਾਅ ਵਾਲਾ ਪਹੁੰਚ ਚੁਣਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਟਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵੱਖਰੀ ਹੁੰਦੀ। ਉਸਦੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰੇਗ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਮੌਜੂਦਾ ਅਵਤਾਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਨੂੰ ਵੀ ਬਦਲਿਆ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ। ਫ੍ਰੈਂਕ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਸਿਹਤਮੰਦ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਹੁੰਦਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਜੋ ਸਮਾਂ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਤਰੱਕੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਹਰ ਕਦਮ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਰਗ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਿੰਥੀਆ ਦੀ ਕਹਾਣੀ, ਜੋ ਵਿਦਿਆਰਥੀ-ਅਧਿਆਪਕ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਦੀ ਵੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਪਿਆਰ ਦੇ ਸਦੀਵੀ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਭਾਵੁਕ ਬਿਰਤਾਂਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ।

. ਇੱਕ ਆਤਮ ਸਾਥੀ ਦੀ ਵਾਪਸੀ. ਮੈਨੂੰ 2010 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਦੌਰਾਨ ਤੁਹਾਡੇ ਇੱਕ ਸਿਖਲਾਈ ਸੈਮੀਨਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦਾ ਸੁਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹ ਲਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਸਾਂਝੇ
ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਇੱਕ ਕਦੇ ਨਾ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਚੱਕਰ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਿਖਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।
ਮੈਂ ਹੁਣ ਇੱਕਾਹਠ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਦੇ ਵੀਹਵਿਆਂ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਮਾਊਂਟ ਵੇਸੁਵੀਅਸ 'ਤੇ ਉੱਨੀ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਮਰ ਦੀ ਇੱਕ ਮੁਟਿਆਰ ਸੀ, ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਕਾਰਨ ਸੰਗਤ ਕਰਨ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਧਰਤੀ ਹਿੱਲੀ ਅਤੇ ਲਾਵਾ ਵਹਿਣ ਲੱਗਾ, ਮੈਂ ਪਾਣੀ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਇੱਕ ਚਾਦਰ ਹੇਠ ਪਨਾਹ ਲਈ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਉਸੇ ਗੁਫਾ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਿਆ: ਇਹ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਸੀ। ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨੇੜੇ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਸਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੁਪਨਾ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਕੋਈ ਦਰਦ ਨਹੀਂ, ਮੌਤ ਦਾ ਕੋਈ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ, ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਡੂੰਘੀ ਸਮਝ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਜੋ ਪਿਆਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਹ ਆਪਸੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇਹੀ ਸੁਪਨਾ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਦੇਖਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਮ ਨਾਲ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੀਬਰਤਾ ਅਤੇ ਜੀਵੰਤਤਾ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇਸਦੇ ਦੁਹਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸੁਭਾਅ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਵਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੀ ਰੂਹ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਸਲ ਜੀਵਨ ਅਨੁਭਵ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਹੋਰ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੇਰੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਕਾਲ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
ਚੌਦਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸੰਕੀਰਣ ਸਕੂਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਮੈਂ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਚਮਕ ਵਾਂਗ ਪਛਾਣੀ। ਅਸੀਂ ਦੋਸਤ ਬਣ ਗਏ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਦੇ ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਉਸਦੀ

ਵਿਦਿਆਰਥਣ ਰਹੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਸਾਬਕਾ ਅਧਿਆਪਕ ਲਗਭਗ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਸਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਚੰਗੀ ਸਿਹਤ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਤੀ, ਧੀ, ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਇੱਕ ਘਰ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇੱਕ ਮੁਲਾਕਾਤ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸਾਡੀ ਧੀ ਮੇਰੇ ਅਧਿਆਪਕ ਵਜੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸੀ।
ਇਸ ਆਦਮੀ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਦੂਰ ਦੀ ਖਿੱਚ ਰਹੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਯਾਦ ਨਾਲ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਪੂਰੇ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਆਇਆ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਦਵਾਈਆਂ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਸੰਤੁਲਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੌਣ ਬਣ ਗਿਆ ਹਾਂ: ਇੱਕ ਦੋਸਤ, ਸਲਾਹਕਾਰ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਕੀਲ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਅਧਿਆਪਕ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਵਿੱਚ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਮਿਲੇ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਵਿਕਾਸ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਇੱਥੇ ਹਾਂ।
ਮੈਨੂੰ ਹਿਸਟਰੀ ਚੈਨਲ ਦੇਖ ਕੇ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਹਰਕੁਲੇਨੀਅਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਪੋਂਪੇਈ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕਸਬਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਵੇਸੁਵੀਅਸ ਤੋਂ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸੀ। ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ, ਕਿਸ਼ਤੀ ਡੌਕਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕਈ ਲਾਸ਼ਾਂ ਮਿਲੀਆਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਖੋਜ ਹੋਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਥੇ ਪਨਾਹ ਲਈ ਸੀ, ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਉਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹਿਣਗੇ। ਦਿਖਾਏ ਗਏ ਖੇਤਰ ਦੇ ਨਕਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦਿਆਂ ਅਤੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦਿਆਂ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਲੱਭੇ ਗਏ ਸਨ, ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਥੋਂ ਭੱਜ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਪਿਆਰੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਆਇਆ ਹਾਂ।
ਤੁਹਾਡੇ ਸੈਮੀਨਾਰ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਅਧੀਨ ਉਹੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈ ਸੀ। ਅੱਜ, ਇਹ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਮਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੀ ਧੀ ਦੀ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਤਰੱਕੀ ਬਾਰੇ ਸੁਣਨਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੇ

ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸਦੀਵੀ ਜੀਵਨ ਹੈ।
ਸਿੰਥੀਆ

ਇੱਕ ਜੁਆਲਾਮੁਖੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇੱਕ ਰੂਹ ਦੇ ਸਾਥੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਕੋਈ ਮੁਕਾਬਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਰੂਹ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦਾ ਪਿਆਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਸਦੀਵੀ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਮਾਪਿਆਂ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਪਿਆਰ, ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤਾਂ, ਭੈਣ-ਭਰਾਵਾਂ, ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ ਜਾਂ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦਾ, ਜਾਂ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਲੈਟੋਨਿਕ ਰੂਪਾਂ ਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਹਾਡਾ ਰੂਹ ਦਾ ਸਾਥੀ ਇੱਕ ਕਾਲਜ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਕੋਰਸ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਜਿਸਦਾ ਜਨੂੰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇ ਲਈ ਗਿਆਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਪੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤੁਹਾਡੇ ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਮਾਰਗ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕੋਰਸ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ; ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਇਕੱਠੇ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।
ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਰੂਹ ਦੇ ਸਾਥੀ ਦੀ ਬਜਾਏ ਰੂਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਹਰ ਸਮੇਂ ਜੁੜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਪਲਾਂ ਲਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸਮਾਂ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਦਸ ਮਿੰਟ, ਦਸ ਮਹੀਨੇ, ਜਾਂ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋ, ਇਹ ਸਿੱਖੇ ਗਏ ਸਬਕਾਂ, ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਅਤੇ ਯਾਦ-ਦਹਾਨੀਆਂ ਜਿੰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਹੈ, ਜਾਣਨ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਖਾਸ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੋ ਜਿਸਦੀ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ। ਰੂਹ ਦੇ ਸਾਥੀ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਰਮ ਜਾਂ ਕਿਸਮਤ ਇਕੱਠੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਚੰਗਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਸਿੰਥੀਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅਧਿਆਪਕ ਦੇ ਰੂਹ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਇੰਨਾ ਮਹੱਤਵ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਈਰਖਾ, ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਜਾਂ ਡਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮੰਗਦਾ। ਇਹ ਸ਼ੁੱਧ ਪਿਆਰ ਕਦੇ ਵੀ ਨਿਰਭਰਤਾ ਜਾਂ ਕਰਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਇਹ ਬਸ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਇੱਕ ਪੂਰਨ ਊਰਜਾ, ਇਹ ਕਦੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਹ ਤੁਰੰਤ ਜੀਵਨ ਭਰ ਨੂੰ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਜੋੜਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਜੁੜੇ ਰਹਿਣਗੇ।

ਦੇਖੋ ਕਿ ਅਗਲੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਲੇਖਕਾ, ਕਾਰਲਾ ਨੇ ਇਸ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨਾਲ ਇੱਕ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਜੋ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਤਣਾਅ ਦੋਵਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸੀ।

. ਭੈਣ-ਭਰਾ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ.
ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਓਮੇਗਾ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਵਿੱਚ ਦੇਖਣ ਦਾ ਸੁਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਦਿਨ ਦਾ ਅੰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਬਚਪਨ ਦਾ
ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਲਈ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਝਿਜਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਚੰਗੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਵੀ ਉਤਸੁਕ ਸੀ ਕਿ ਕਿਹੜਾ ਅਨੁਭਵ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ।
ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਯਾਦ ਆਉਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ। ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਦੋ ਸਾਲ ਦੀ ਭੈਣ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਈਸਟਰ ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਕਾਰਪੇਟ, ਮੇਰੇ ਪਜਾਮੇ ਦਾ ਕੀ ਅਹਿਸਾਸ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰੇ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਈਸਟਰ ਟੋਕਰੀਆਂ ਸਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ - ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਨਾਲ! ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕੁੱਤੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੁਆਰਾ ਚੂਚੇ ਨੂੰ ਖਾ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਘਬਰਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ਨੁਮਾ ਯਾਦ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਭਾਵੁਕ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਸੁਹਾਵਣੀ ਯਾਦ 'ਤੇ ਕਿਉਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋ, ਉਸ ਸਮੇਂ, ਉਹੀ ਭੈਣ ਅਤੇ ਮੈਂ ਝਗੜਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਸੱਚਾ, ਮਾਸੂਮ ਪਿਆਰ ਯਾਦ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸ ਲਈ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਬੰਧਨ ਦੀ ਯਾਦ ਆਈ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੌਰਾਨ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਇਸ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਤੋਂ ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਇਹ ਲਈ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਪਿਆਰ ਹੀ ਅਸਲੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਵੀਕਐਂਡ ਸੈਮੀਨਾਰ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਅਸੀਂ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਰੋਏ ਅਤੇ ਹੱਸਣ ਲੱਗ ਪਏ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋਏ, "ਉਸ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ?" ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸੈਸ਼ਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਛੋਟੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਇਕੱਠੇ

ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅੱਜ, ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉਹ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਬੰਧਨ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੈਮੀਨਾਰ ਵਿੱਚ ਆਏ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮੂਹ ਪ੍ਰਤੀਰੋਧ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ ਹਨ।
ਮੈਂ ਉਸ ਦਿਨ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੋ ਪ੍ਰਤੀਕਰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਯਾਦ ਰੱਖਾਂਗਾ। ਇਸਨੇ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀ।
ਕਾਰਲਾ ਵ੍ਹਾਈਟ

ਕਾਰਲਾ ਦੇ ਬਚਪਨ ਦੀ ਯਾਦ ਦੇ ਸੰਖੇਪ ਬਿਰਤਾਂਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਿਆਰ ਕਦੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ; ਇਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਰੁਕਦਾ। ਇਸਦੀ ਊਰਜਾ ਨਿਰੋਲ, ਸਦੀਵੀ ਹੈ। ਚਾਰ ਅਤੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਮਾਸੂਮ ਯਾਦ ਨੇ ਕਾਰਲਾ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਦੇ ਬੰਧਨਾਂ ਦੀ ਤਤਕਾਲਤਾ ਅਤੇ ਮਹੱਤਤਾ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਈ। ਇਸ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਅਸਥਾਈ ਝਗੜਾ ਮਾਮੂਲੀ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਫ਼ੋਨ ਕਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤਾ ਜਲਦੀ ਹੀ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ। ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।
ਕਾਰਲਾ ਦਾ ਸਬਕ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਲੜਾਈਆਂ, ਬਹਿਸਾਂ ਅਤੇ ਗਲਤਫਹਿਮੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਮੇਲ-ਜੋਲ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਖੋਹਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਰਹੇ ਹਾਂ? ਸਾਡਾ ਹੰਕਾਰ ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਹੰਕਾਰ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੀ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਫ਼ੋਨ ਚੁੱਕਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਾਰਲਾ ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ?
ਪਿਆਰ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ।

. ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਪਬਲਿਕ.
ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਬੀਇੰਗ ਫੀਅਰਲੈੱਸ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਜਾਗੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪੱਬ ਵਿੱਚ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "1800 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਪੱਬ?"
ਹਾਂ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਉਹ 1800 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਪੱਬ ਦੇ ਬਾਹਰ ਸੀ ਪਰ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੰਦਰਲੇ ਫਰਨੀਚਰ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਕੋਈ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਇਹ ਪੱਬ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਸੀ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਾਰਮੇਡ ਸੀ (ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਵੇਸਵਾ ਵੀ), ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਕੇ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਤਲਾਕ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ।
ਮੈਂ ਇਸ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਾਲ ਗੇਮ ਵਿੱਚ ਡਾ. ਵੇਇਸ ਦੀ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੱਬ ਵਿੱਚ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਅਤੇ ਕਤਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਉਸਨੇ ਹਾਸ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਮੇਰਾ ਸਾਬਕਾ ਪਤੀ ਅਤੇ ਮੈਂ 1887 ਵਿੱਚ ਕਨੈਕਟੀਕਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਜਿਸ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਉਹ ਸੀ "ਬਾਰ ਰੂਮ"। ਕਿਸੇ ਅਜੀਬ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਦੋਵਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ
ਮੇਰਾ ਦੋਸਤ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਨੇ ਪੂਰੇ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਪੱਬ
ਦੇ ਥੀਮ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਮਹੋਗਨੀ ਬਾਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼-ਬੁਲਡੌਗ ਡਾਰਟ ਰੂਮ ਨਾਲ ਪੂਰਾ!
ਬੌਨੀ

ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਲ ਸੈਟਿੰਗ ਦੀ ਅਵਚੇਤਨ ਪੁਨਰ ਸਿਰਜਣਾ ਵੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ ਕੋਈ ਹਿੰਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਤਰੱਕੀ ਹੋਈ ਹੈ।
ਰੂਹ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਕਸੁਰ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਦੂਜੀ ਵਾਂਗ ਵਿਕਸਤ ਜਾਂ ਵਿਕਸਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਰੂਹ ਦੇ ਸਾਥੀ ਵੀ ਜ਼ਹਿਰੀਲੇ ਸਾਬਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬੌਨੀ ਦਾ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਇਸ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਕਹਾਣੀ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਉਦਾਹਰਣ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ।

. ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਧੋਖਾ.
ਮੈਂ 2009 ਵਿੱਚ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਲਈ ਡਾ. ਵੇਇਸ ਨਾਲ ਸਿਖਲਾਈ ਲਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆ ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਤਰੀਕਾ ਪਸੰਦ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਸੁਪਨਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਮੁੱਖ ਧਾਰਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਕਰਵਾਇਆ ਜਾਵੇ ਜੋ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਹੱਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹੋ ਸਕਣ।

ਮੈਂ ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆ ਦੇ ਸਿਡਨੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫੈਸੀਲੀਟੇਟਰ ਸਿਖਲਾਈ ਕਲਾਸ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਔਰਤ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਉਸਦਾ ਕੇਸ ਇਸ ਬਾਰੇ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੰਨੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਗਰਭਵਤੀ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਉਂ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਬੱਚੇ ਨਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਰਲਟ ਪਹਿਲੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਕਲਾਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਉਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੱਥਰਾਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਸਨ। ਉਹ ਲਗਭਗ ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ "ਘ੍ਰਿਸ਼ਟ" ਕੁੜੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਗੰਦਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਅਤੇ ਐਪਰਨ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ 1845 ਵਿੱਚ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕੀ - ਉਸਦਾ ਘਰ ਗਲੀਆਂ ਸਨ।
ਸ਼ਾਰਲਟ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਵੀ ਅੱਗੇ ਚਲੀ ਗਈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਹਾਦਸੇ ਨੇ ਉਸਦੇ ਦੋਵਾਂ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਜਾਨ ਲੈ ਲਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਅਨਾਥ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਅਨਾਥ ਆਸ਼ਰਮ ਠੰਡਾ ਅਤੇ ਇਕੱਲਾ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਸਹੇਲੀ ਸੀ, ਸੈਲੀ ਨਾਮ ਦੀ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਸਾਲ ਦੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਦੋਸਤ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ। ਕੁੜੀਆਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਗਿਆ, ਸ਼ਾਰਲੋਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਾਬਕਾ ਪਤੀ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਦੀ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਗਰਭਵਤੀ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਅਦਭੁਤ ਉਦਾਸੀ ਉਸ ਉੱਤੇ ਛਾਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ, "ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ ਬੱਚਾ ਲੈ ਲਿਆ! ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ ਬੱਚਾ ਲੈ ਲਿਆ।" ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੁਹਰਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਰੋਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਉਹ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ ਉਹ ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਅਮੀਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਬਾਂਝ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਉਸਨੇ ਸ਼ਾਰਲੋਟ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਦਾ ਸਿਹਤਮੰਦ ਬੱਚਾ ਲੈ ਲਿਆ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਦੇਖਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧ ਗਈ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵੀਹ ਸਾਲ ਦੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਬੇਦਾਗ਼ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਇਮਾਰਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵੱਡੇ ਥੰਮ੍ਹ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਰੁਕ

ਗਿਆ। ਉਹ ਸੁੰਦਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਾਣ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੁਰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਸ਼ਾਰਲਟ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ; ਉਹ ਆਪਣੇ ਰੂਪ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਵੱਲ ਵਧਦੇ ਹੋਏ, ਸ਼ਾਰਲਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਿੱਖ ਵਿੱਚ ਬੁੱਢਾ ਸਮਝਿਆ ਪਰ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਸੜਕ 'ਤੇ ਹੋ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਉਸਦਾ ਸਬਕ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਇੰਨਾ ਭਰੋਸਾ ਨਾ ਕਰਨਾ।
ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਾਰਲੋਟ ਦੇ ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਦੋਸਤ (ਅਨਾਥ ਆਸ਼ਰਮ ਤੋਂ ਸੈਲੀ), ਜੋ ਕਿ ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਕਿੰਗਡਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਨੂੰ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਣ ਲਈ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦਾ ਬੱਚਾ ਚੋਰੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਸਹੇਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ।"
"ਤੂੰ ਇਹ ਕਿਉਂ ਕਿਹਾ?" ਸ਼ਾਰਲਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ," ਦੋਸਤ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। "ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣੇ ਪਤਾ
ਸੀ।"
ਟੋਨੀ ਰੀਲੀ

ਇਸ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਦਾ ਡਰ, ਗਰਭਵਤੀ ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਸੁਚੇਤ ਜਾਂ ਅਵਚੇਤਨ ਫੈਸਲਾ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਸ਼ਾਰਲਟ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਅਵਤਾਰ ਤੋਂ ਕਰਮ ਦਾ ਕਰਜ਼ਾ ਚੁਕਾ ਰਹੀ ਸੀ? ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਪਰ ਉਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਕਰਜ਼ਾ ਜ਼ਰੂਰ ਦੇਵੇਗੀ। ਸਾਡੇ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਲਈ ਦਿਆਲਤਾ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਰਗ 'ਤੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੀ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਉੱਚੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਸ਼ਾਰਲਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮੌਕੇ ਸਨ। ਉਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਦਾਰ ਅਤੇ ਦੇਖਭਾਲ

ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਨਾਥ ਆਸ਼ਰਮ ਵਧੇਰੇ ਸਹਾਇਕ, ਵਧੇਰੇ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੰਨਾ "ਠੰਡਾ ਅਤੇ ਇਕੱਲਾ" ਨਹੀਂ। ਸਮਾਜ ਵਧੇਰੇ ਦਾਨੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਔਰਤ ਨੂੰ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਜੀਣਾ ਅਤੇ ਮਰਨਾ ਨਾ ਪਵੇ। ਸਿਰਫ਼ ਸੈਲੀ ਹੀ ਸਮਝਦਾਰ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਸ਼ੀਲ ਜਾਪਦੀ ਸੀ।
ਸਾਡੀ ਮੌਜੂਦਾ ਦੁਨੀਆਂ ਇੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਬਦਲੀ ਹੈ। ਸਦਭਾਵਨਾ, ਪਰਉਪਕਾਰ, ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ-ਭਰੀ-ਦਇਆ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਿਆਪਕ ਗੁਣ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਤੱਕ ਫੈਲਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਰਲਟ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਬਾਕੀ ਲੋਕ ਮਨੁੱਖਤਾ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵਾਂਗੇ।
ਸ਼ਾਰਲਟ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਆਉਣ ਲਈ ਕਈ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਜਿਵੇਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਗਲੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਲੇਖਕਾ ਜੂਡੀ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਨਾਲ ਰਿਸ਼ਤਾ ਵਿਕਸਤ ਕਰਨ ਦੇ ਕਈ ਮੌਕੇ ਮਿਲੇ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਮਿਲੀ - ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਮਿਲਦੀ ਰਹੇਗੀ।

. ਮੈਂ ਬੈਂਕ ਵਿਚ ਕਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ.
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮਿਡਲ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਮੈਂ ਸਪਰਿੰਗਫੀਲਡ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਰਾਂਡੇ ਦੀਆਂ ਅਗਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਗੁਆਂਢ ਦਾ ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ, ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਨਾਲ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਆਇਆ। ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਤੁਰੰਤ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਇਆ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬੈਠ
ਗਿਆ, ਅਤੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮਜ਼ਾ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸਦਾ ਸਪੈਲਿੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਅਪੋਸਟ੍ਰੋਫ ਨਾਲ ਇਸਨੂੰ ਸਪੈਲਿੰਗ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ; ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ, ਉਹ "P'draig" ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਸਵਰ ਕਿੱਥੇ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਬਸ ਮੁਸਕਰਾਇਆ।
ਮੇਰਾ ਦੋਸਤ ਹੇਠਾਂ ਆਇਆ, ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਕਿ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਦੇ ਮਾਪੇ ਉਸਨੂੰ ਲੈਣ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕੁੱਟਿਆ ਸੀ।

ਉਸਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਨੂੰ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਦੇ ਨਾਮ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਭੇਜਣਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਉਹ ਆਇਆ ਸੀ। ਜਿੰਨਾ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ, ਕੁੱਟਮਾਰ ਇੰਨੀ ਭਿਆਨਕ ਸੀ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਲਈ ਤਰਸ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੌਣ ਲਈ ਗਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਦੁਕਾਨ ਕੋਲ ਰੁਕਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਦੂਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਪੁੱਛਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪੈਟ।" ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਇਰਲੈਂਡ ਤੋਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਦੋਸਤੀ ਬਣਾਈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਰੁਕ ਸਕੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਦਿਨ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਰੋ ਪਈ। ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਦਿਨ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਾਂਗੀ ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੱਤਾ।
ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਨ: ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਬੰਧ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜੋ ਫ੍ਰੈਂਚ ਕਲਾਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੈਨੂੰ ਹੈਲੋ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ ਸਮੇਂ ਮੈਨੂੰ ਟੈਪ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ "ਦੀਵਾਰ" ਨਾਮ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਆਨੰਦ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ, ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ, ਜਰਸੀ ਸ਼ੋਰ 'ਤੇ ਵੀਕਐਂਡ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਹਰ ਵੀਕਐਂਡ 'ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜੋ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਘੂਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ; ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਪਿਆਰਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਹੱਥ ਹਿਲਾਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਜਾਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਅਜੀਬ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਮੌਕੇ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ, ਉਹ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਸਹਿਕਰਮੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਆਇਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮੁੰਡਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮੈਂ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਲਈ ਕੇਲੇ ਦੀ ਰੋਟੀ

ਅਤੇ ਕੱਦੂ ਦੇ ਪਕੌੜੇ ਪਕਾਏ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਕੰਮ 'ਤੇ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰ ਸਕੇ। ਅਖੀਰ, ਮੈਂ ਇਹ ਸਭ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ।
ਤੀਹ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਇੰਟਰਨੈੱਟ ਰਾਹੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮਿਲਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਪਹਿਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ ਨਹੀਂ। ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ - ਇਹ ਅਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਤਾਰੀਖ ਲਈ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮਿਲੇ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਸਬੰਧ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਡਰ ਗਈ। ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਡਰ ਗਈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਆਖਰੀ ਰਿਸ਼ਤਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਸੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਹੀ ਸੀ: ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਸਮਾਂ, "ਦੀਵਾਰ," ਫ੍ਰੈਂਚ ਕਲਾਸ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ, ਉਸਦੇ ਸਹਿਕਰਮੀ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਅਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਸਾਰੀ ਖਾਣਾ ਪਕਾਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬ ਵਿੱਚ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਵੀ ਸੀ, ਜੋ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਜੁਲਾਈ 2008 ਵਿੱਚ ਸੀ। ਸਾਡੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਡੇਟ ਸੀ, ਪਰ ਸਾਡੀ ਦੂਰੀ ਕਾਰਨ ਅਸੀਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕੇ। ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਿਸ ਹਫ਼ਤੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਤਜ਼ਰਬੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਉਸੇ ਹਫ਼ਤੇ, ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਿੰਟ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ - ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਦਿਲ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਕਿਤੇ ਦਿਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਅਲਵਿਦਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਿਆ।
ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਗੁਜ਼ਰ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਮੈਨੂੰ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਿਆਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਰਦਾ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਡੇਟ 'ਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਿਲਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਦਿਖਾਵੇ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਸ਼ੂਟਿੰਗ ਸਟਾਰ ਦੇਖਿਆ ਜਦੋਂ ਪਿੰਕ ਫਲਾਇਡ ਦਾ ਗੀਤ "ਵਿਸ਼ ਯੂ ਵੇਅਰ ਹੇਅਰ" ਰੇਡੀਓ 'ਤੇ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਵਜੋਂ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ

ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਗੁਆਚੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਹਾਂ ਜੋ ਮੱਛੀ ਦੇ ਕਟੋਰੇ ਵਿੱਚ ਤੈਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ," ਜੋ ਕਿ ਗੀਤ ਦਾ ਇੱਕ ਬੋਲ ਹੈ।
ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦਿਨ ਦੰਦਾਂ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਕੋਲ ਜਾਣ ਵੇਲੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਹ ਗੀਤ ਸੁਣਨ ਦਿਓ।" ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਦੰਦਾਂ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਦੀ ਪਾਰਕਿੰਗ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ, ਗਾਣਾ ਵੱਜਿਆ। ਰੇਡੀਓ 'ਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸੁਣਦੇ ਹੋਏ ਮੇਰੇ ਹੰਝੂ ਭੜਕ ਗਏ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਆਇਆ; ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਘਰ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਮੇਰੀ ਧੀ ਪਿੰਕ ਫਲਾਇਡ ਦੇ ਸੰਸਥਾਪਕ ਮੈਂਬਰ, ਸਿਡ ਬੈਰੇਟ ਦੀ ਇੱਕ ਪੇਂਟਿੰਗ ਲੈ ਕੇ ਬਾਹਰ ਆਈ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਉਸ ਨਾਲ ਸਾਂਝੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਾਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗਾਣੇ ਦਾ ਅਰਥ ਨਹੀਂ
ਸੀ। ਪੋਰਟਰੇਟ ਦੇ ਅੱਗੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸਨ "ਅਸੀਂ ਮੱਛੀ ਦੇ ਕਟੋਰੇ ਵਿੱਚ ਤੈਰ ਰਹੀਆਂ ਦੋ ਗੁਆਚੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਹਾਂ।"
ਜੂਡੀ

ਅਸੀਂ ਅਕਸਰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਇੰਨੇ ਅੜਿੱਕੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਰੁਕ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਝਿਜਕਦੇ ਹਾਂ, ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਡਰ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਦੂਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਪਿਆਰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਅੜਿੱਕੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਇਹ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਦੁਬਾਰਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਨਵੇਂ ਮੌਕੇ ਸਥਾਪਤ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਿਆਰ ਨਿਰੰਤਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।
ਪਿਆਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਰਦਾ। ਅਸੀਂ ਇਸਦੇ ਗੀਤ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਸੁਣਨ ਲਈ ਰੁਕਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਦੀਆਂ ਖੁਸ਼ਬੂਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਸੁੰਘਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ: ਪੰਛੀ ਅਤੇ ਜਾਨਵਰ, ਅਸਮਾਨ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਚਿੰਨ੍ਹ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਪਰਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ; ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਿੰਕ ਫਲਾਇਡ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗਾਣੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਜੂਡੀ ਨੂੰ ਖੁਦ ਕਹੇਗਾ: "ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਥੇ ਰਹਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਾਂਗਾ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਭਰ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਭਰ ਹੈ।"

. ਦੋਫਾੜ ਆਤਮਾ.

ਇਹ 2001 ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਜੀ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਹ ਲੈ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਮਜ਼ਬੂਤ, ਗਲੈਮਰਸ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਬੱਚਾ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਠੀਕ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਅਜਿੱਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਸਫਲ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਪੈਸਾ ਕਮਾਉਣ ਵਾਲੀ ਮਸ਼ੀਨ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹੋਰ ਸੰਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਜਾਪਦੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਲਿੰਗਕਤਾ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਡੂੰਘੇ ਰਾਜ਼ ਖੋਜਦੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਹਰ ਸੈੱਲ ਸੰਵੇਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਹਾਂ।
2004 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ, ਉੱਤਰੀ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਜੀਵਨ ਬਿਤਾਉਣ, ਜਾਂ ਦੱਖਣੀ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਦੇਸ਼ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨੀ ਪਈ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣ ਦੇਣਾ ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਰੱਖਣਾ ਚੁਣਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਦੋਵੇਂ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡਾ ਪਿਆਰ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਭੂਤਕਾਲ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ - ਇਹ ਬਸ ਹੈ। ਸਾਲ ਬੀਤ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਉਦਾਸ ਹੋਣ ਦੀ ਐਸ਼ੋ-ਆਰਾਮ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸ ਨਾਲ ਲੜਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਆਮਦਨ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਬੱਚਤ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਬਿੱਲਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਰਹੀ ਹਾਂ; ਮੇਰਾ ਇਮਿਊਨ ਸਿਸਟਮ ਮੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੜਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਲੇਟਣ ਨਾਲ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸੋਚਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਤਰਜੀਹਾਂ ਬਦਲਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਖੁਦ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਇੱਛਾ ਖੋਹ ਲਈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਖਾਲੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਮੇਰਾ ਮਨ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਉਸਦੇ ਛੋਹ ਲਈ ਤਰਸ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਟੱਲ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਸੀ।
ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਸੀਡੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦੇਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੇਰਾ ਪਿਛਲਾ ਜੀਵਨ ਮੇਰੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ। ਸਭ ਤੋਂ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਤੱਥ ਜੋ ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਦੇ ਹੋਏ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, 1850 ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਇਸ ਜੀਵਨ

ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਹ ਸੀ, ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਦਮੀ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾਇਆ, ਉਹ ਆਦਮੀ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਸਿਖਾਇਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਪਿਆਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰ ਸਕਿਆ।
ਮੈਂ ਉਹ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਹ ਹਾਂ।
ਉਸ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ (ਮੈਂ!) ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ-ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸਮਝਿਆ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ, ਸਿਰਫ਼ ਅਗਿਆਨਤਾ ਅਤੇ ਸਵਾਰਥ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਪਿਆਰੀ ਦੋਸਤ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਦਸ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਸੁੰਦਰ, ਸਮਾਰਟ ਅਤੇ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਟੋਰਾਂਟੋ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਯਾਦ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਅਨੁਭਵ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਪਸ਼ਟ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਇਕੱਲੇ ਮਰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਸਿੱਖਣਾ ਪਿਆ? ਇਕੱਲੇ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ, ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਦੋਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਇਸਨੂੰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਦਾਸ ਸੀ, ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਦੋਸਤ ਮੇਰੇ ਚਾਚੇ ਸਮੇਤ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਇਆ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ, ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਏ ਸਨ। ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ; ਮੈਂ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਰੁਕ ਨਹੀਂ ਸਕੀ। "ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ, ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਓ। ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ।" ਇਹ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ।
ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਬਕ ਸਿੱਖ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪਰ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ। ਮੈਂ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਇਕੱਲੀ ਪਾਲ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇਣ ਲਈ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹਾਂ (ਮੈਂ ਕੌਣ ਹਾਂ!) ਹੁਣ ਉਹ ਵੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਸਾਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਇਹ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਇਕੱਲੇ। ਇਕੱਲੇ ਕਿਉਂ? ਕੀ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਵੰਡੀ ਹੋਈ ਆਤਮਾ ਹਾਂ?
ਜਾਮਨੀ

ਆਪਣੀਆਂ ਮੌਤਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਸਾਡੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਅਕਸਰ ਦੂਜੇ ਪਾਸਿਓਂ, ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਪਹਿਲੂਆਂ ਤੋਂ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਅਤੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵਾਇਲੇਟ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚਾਚੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਦਾਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਸਾਡੀਆਂ ਆਮ ਮਾਨਸਿਕ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਢਿੱਲੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੀਆਂ ਮਦਦਗਾਰ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਵਧੇਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।
ਅਸਲੀ ਅਤੇ ਸਥਾਈ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੂਜਿਆਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਹਨ। ਪ੍ਰੇਮੀ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਾਡਾ ਅਸਲੀ ਸੁਭਾਅ ਹੈ। ਵਾਇਲੇਟ ਇਹ ਔਖੇ ਸਬਕ ਸਿੱਖ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਅੰਦਰੂਨੀ ਪਿਆਰ ਲੱਭ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਸਥਾਈ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਕਰਮ 1850 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜੁੱਤੀ ਹੁਣ ਦੂਜੇ ਪੈਰ 'ਤੇ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਪਿਆਰੀ ਸਹੇਲੀ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਸੀ, ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।
ਇਸ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੂਪਕ ਹੈ। ਕੀ ਉਹ ਉਦੋਂ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਸੀ? ਜਾਂ ਉਸਦਾ ਅਵਚੇਤਨ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧ, ਕਰਮ ਦੇ ਕਰਜ਼ਿਆਂ, ਅਤੇ ਸਿੱਖਣ ਵਾਲੇ ਸਬਕਾਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਹ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਵਾਇਲੇਟ ਨੇ ਦੋ ਮਰਦ ਪਛਾਣਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਮਿਲਾ ਦਿੱਤਾ।
ਹੋਰ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਵੇਰਵੇ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਅਸਲ ਕੰਮ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ।
ਮਾਰਕ ਅਤੇ ਕੈਥਲੀਨ, ਇੱਕ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੇ ਕੰਮ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ, ਸਗੋਂ ਹੋਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪਰਿਵਾਰਕ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘੇ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਹਮਦਰਦੀ ਵਾਲੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੈ।

. ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਦੇ ਵਿਰੋਧ.
ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੇ ਅਖੀਰਲੇ ਕਿਸ਼ੋਰ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੀ ਹੋਰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰ ਮਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੇਰੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਹੇਲੀ ਵਿੱਚ ਨੁਕਸ ਕੱਢਦੀ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਉਹ ਸੋਚਦੀ ਸੀ ਕਿ ਰਿਸ਼ਤਾ ਗੰਭੀਰ

ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਰੀਆਂ ਸਹੇਲੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਇਕਲੌਤੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਪਿਆਰ ਲਈ ਵਿਰੋਧੀ ਸਮਝਦੀ ਸੀ।
ਕਿਸ਼ੋਰ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਸਾਲ ਵੀਹਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਏ, ਅਤੇ ਫਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੋਸਟ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਅਕਾਦਮਿਕ ਸਾਲ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ-ਭਾਸ਼ਾ ਅਧਿਆਪਨ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਰਹਿਣ ਤੇ, ਮੈਂ ਕੈਥਲੀਨ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕੋ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਾਈ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਹਾਇਕ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੰਗਲੈਂਡ ਤੋਂ ਆਈ ਸੀ, ਕੈਥਲੀਨ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਤੋਂ। ਸਾਡਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਗੰਭੀਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਘਰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਪਹਿਲੇ ਪੈਰੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਜੋ ਸਿੱਟਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ 1976 ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮੰਗਣੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 1992 ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੱਕ ਦੇ ਸੋਲ੍ਹਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਕਈ ਵਾਰ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਚਿੱਠੀਆਂ ਅਤੇ ਫ਼ੋਨ ਕਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹੇਰਾਫੇਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਉਸ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਸਾਡੀਆਂ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੀਆਂ ਫੇਰੀਆਂ ਗੁੱਸੇ ਦੇ ਵਿਸਫੋਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਰਾਮਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਜੋ ਸਿਰਫ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਨ। ਸਾਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪਾੜਾ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਸੀ ਇੱਕ ਸੰਯੁਕਤ ਮੋਰਚਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਕੀਤਾ। ਦਰਅਸਲ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਇਸ 'ਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਹੇਰਾਫੇਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਵਿਸਫੋਟ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ।
ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬਿਤਾ ਸਕਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟਰਮੀਨਲ ਕੈਂਸਰ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਪੜਾਵਾਂ ਕਾਰਨ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਕੈਂਸਰ ਕਾਰਨ ਹੋਏ ਸਟ੍ਰੋਕ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੋਲਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਖੋਹ ਲਈ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਸਮਝਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਖੋਹ ਲਈ। ਪਿਛਲੇ ਸੋਲਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਜੋ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਦੌਰਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦੀ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਕੈਥਲੀਨ ਅਕਸਰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਅਸਥਿਰ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਇਹ ਇੱਛਾ ਕਰਦੇ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੋਰ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਹੁੰਦਾ।

ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ। ਫਿਰ, ਅਸੀਂ ਡਾ. ਵੇਇਸ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਸੀਡੀਜ਼ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਪਹਿਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਹੀ, ਮੈਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਆਸਾਨ ਲੱਗਿਆ। ਮੇਰੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਯਾਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਉਸ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਡਰਬੀਸ਼ਾਇਰ, ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਮੈਨੇਜਰ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੈਥਲੀਨ ਇੱਕ ਜਾਇਦਾਦ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਰਸੋਈਆ ਜਾਂ ਰਸੋਈ ਸਟਾਫ ਦੀ ਮੈਂਬਰ, ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਰਹੀ ਹੈ। ਕੈਥਲੀਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਆਪਸੀ ਖਿੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਸੀ ਪਰ ਇੱਕ ਪਲੈਟੋਨਿਕ ਰਿਸ਼ਤੇ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਨੇ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਚੈਟਸਵਰਥ ਦੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ (ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਾਲੀ ਮਾਂ) ਚੈਟਸਵਰਥ ਅਸਟੇਟ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜਲੇ ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰ ਬਕਸਟਨ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਉਹ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਟੋਰ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕੈਥਲੀਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਅਸਟੇਟ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦਾਖਲ ਹੋਏ। ਮੈਂ ਕੈਥਲੀਨ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਉਹੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ, ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਨਫ਼ਰਤ ਦਾ ਭਾਵ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕੈਥਲੀਨ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮੰਗਣੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ।
ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਉਹੀ ਭਾਵ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕੈਥਲੀਨ ਸਾਡੇ ਘਰ ਮੇਰੀ ਸਿਹਤ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਰੁਕੀ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਸਾਹ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਹੋਈ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਮੈਂ ਲੇਲੇ ਚੁਗਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਕਿਸਾਨ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਮੀਂਹ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ੁਕਾਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਬ੍ਰੌਨਕਾਈਟਿਸ ਅਤੇ ਫਿਰ ਨਮੂਨੀਆ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਬ੍ਰੌਨਕਾਈਟਿਸ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਯਕੀਨਨ ਸਾਡੇ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤ ਹਨ ਕਿ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਮੂਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੀ ਕੈਥਲੀਨ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਵਾਧੂ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦਾ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਮਾਲਕੀਅਤ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀ ਇੱਛਾ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਉਸ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਤੀ

ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ, ਧਿਆਨ, ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਕਾਰਜਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆਵਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਡਰ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸਨ: ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਦਾ ਡਰ ਜਿਸ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਅਸਲੀਅਤ ਬਣਾਈ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਪਤੀ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਜਾਂ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਤੋਂ ਡਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਡਰ ਉਸਦੇ ਲਈ ਅਸਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਰਣਨ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਕੰਮਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਹਮਦਰਦੀ ਭਰੀ ਸਮਝ ਨਾਲ ਦੇਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਜ਼ਖਮੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।
ਇਹ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਥੀਮ ਅਤੇ ਪਹਿਲੂ ਵਰਤਮਾਨ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਵਾਪਰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਕਾਲਕ੍ਰਮ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਭਾਰਤੀ ਰਈਸ, ਇੱਕ ਰੋਮਨ ਸੈਨੇਟਰ, ਮੱਧਯੁਗੀ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਯੂਰਪੀਅਨ ਬਿਲਡਰ, ਇੱਕ ਲੁਹਾਰ, ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਹੀ ਘੋੜਸਵਾਰ, ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਦਰਬਾਰੀ ਹਾਰਪਸੀਕੋਰਡਿਸਟ, ਇੱਕ ਮਲਾਹ, ਜਾਇਦਾਦ ਪ੍ਰਬੰਧਕ, ਇੱਕ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਮਹਿਲਾ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਥੀਏਟਰ ਗਾਇਕਾ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮੇਂ (ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਕਾਲ) ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਦੌਰਾਨ ਬਰਲਿਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਜਰਮਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਆਰਕੀਟੈਕਚਰ ਅਤੇ ਇਮਾਰਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੰਗੀਤ। ਮੈਂ ਪਾਠਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ੌਕੀਆ ਵਜੋਂ ਗਾਉਂਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਪਿਆਨੋ ਸਿੱਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਪਸੰਦ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਅਤੇ ਕੈਥਲੀਨ ਕਰੂਜ਼ ਜਹਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਯਾਤਰੀਆਂ ਲਈ ਸਮੁੰਦਰੀ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀਆਂ ਦਿੰਦੇ ਸੀ। ਦੋ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਸਮੁੰਦਰੀ ਝੌਂਪੜੀਆਂ ਗਾਈਆਂ। ਅਤੇ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਪੇਸ਼ਾ? ਰਿਟਾਇਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ 32 ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਫ੍ਰੈਂਚ ਅਤੇ ਜਰਮਨ ਪੜ੍ਹਾਇਆ। ਭਾਵੇਂ ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਦੋਵੇਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਵਾਨਗੀ ਦੇ ਪੱਧਰ ਤੱਕ ਸਿੱਖਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਆਈ।
ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਨਿੱਜੀ ਵਿਕਾਸ ਲਈ ਇੱਕ ਕੀਮਤੀ ਸਾਧਨ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਕਰਮ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਸਲੀਅਤ ਦੀ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ, ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਮਝ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਥੇ ਸਿੱਖਣ, ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੂਜੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਹਾਂ। ਕੈਥਲੀਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਰੂਹ ਦੇ

ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਜੁੜਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਪਾਲਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ ਜੋ ਫਲਦਾਇਕ, ਸੰਪੂਰਨ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਊਰਜਾਵਾਨ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੰਪਾਸ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਕੰਪਾਸ ਪਿਆਰ ਹੈ।
ਮਾਰਕ ਅਤੇ ਕੈਥਲੀਨ

ਪਿਆਰ ਦੇ ਤਿਕੋਣ ਸਾਡੇ ਅਹਿਸਾਸ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਅਤੇ ਸਥਾਈ ਹਨ। ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਦੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਨੂੰਹ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਵਿਰੋਧੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਈਰਖਾਵਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਭਾਵੇਂ ਰਿਸ਼ਤੇ ਬਦਲ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਔਰਤ ਜੋ ਮਾਰਕ ਦੀ ਪਤਨੀ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰਜਨਮ ਹੋਈ, ਉਸਦੀ ਅਸੁਰੱਖਿਆ ਬਣੀ ਰਹੀ। ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਥੈਰੇਪੀ ਇਹਨਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਾਰਕ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਭ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਉਸ ਕੋਲ ਡਰਬੀਸ਼ਾਇਰ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦਾ ਝੁਕਾਅ ਅਤੇ ਮੌਕਾ ਹੁੰਦਾ।
ਕਈ ਹੋਰ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਗੁੱਸਾ, ਪਿਆਰ, ਨੁਕਸਾਨ ਜਾਂ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਡਰ, ਦੁਸ਼ਮਣੀਆਂ, ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾਵਾਂ, ਪਿਆਰ, ਸ਼ਕਤੀਹੀਣਤਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁਰੱਖਿਆ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਮੂਲ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਛੱਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਰਿਸ਼ਤਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਾਜ਼ਾ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਪਲ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਪੁਰਾਣਾ ਸਮਾਨ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਜੇਕਰ ਵਰਤਮਾਨ ਜੀਵਨ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਕਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਮਝ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਤਰਕ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰ ਪ੍ਰਤੀ ਰੋਧਕ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।
ਸਾਡੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਵਧਣ ਅਤੇ ਵਿਕਸਤ ਹੋਣ ਲਈ ਲਗਾਤਾਰ ਮੁੜ ਜੁੜ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਭੂਤਕਾਲ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਵਰਤਮਾਨ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਮਾਰਕ ਅਤੇ ਕੈਥਲੀਨ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਅਤੇ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਢੁਕਵੇਂ ਰੂਪਕ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। "ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਕੰਪਾਸ ਲੱਭ ਲਿਆ ਹੈ," ਉਹ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, "ਅਤੇ ਉਹ ਕੰਪਾਸ ਪਿਆਰ ਹੈ।" ਪਿਆਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਯੰਤਰ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਪਥਰੀਲੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਨੈਵੀਗੇਟ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਵੱਲ, ਸਾਡੇ ਘਰ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ

ਕੋਮਲ ਛੋਹ ਨਾਲ ਮੁੜ ਦਿਸ਼ਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਇਸਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਚੁੰਬਕੀ ਹੈ, ਇਸਦੀ ਬੁੱਧੀ ਅਟੱਲ ਹੈ। ਪਿਆਰ ਯੰਤਰ, ਦਿਸ਼ਾ ਅਤੇ ਮੰਜ਼ਿਲ ਹੈ। ਇਹ ਰਸਤਾ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਰਸਤਾ ਹੈ। ਪਿਆਰ ਸਾਡਾ ਸੱਚਾ ਸੁਭਾਅ ਹੈ। ਪਿਆਰ ਸਾਡਾ ਸੱਚਾ ਉੱਤਰ ਹੈ।

. 10 .

ਜਾਨਵਰ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਸਬਕ

ਅਸੀਂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਹੀ ਇਸ ਗ੍ਰਹਿ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਜੀਵਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਾਂ; ਅਲੱਗ ਹੋਣ ਦਾ ਭਰਮ ਹੀ ਸਾਡੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਦਰਦ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਾਨਵਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸਬਕ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਤਿਤਲੀ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਪਰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਜੀਵਨ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਕਦਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅਤੀਤ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਇਸ ਅਹਿਸਾਸ ਨਾਲ ਤਿਆਗਣਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉੱਡਣ ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹੋ, ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਭੌਤਿਕ ਰੂਪਾਂਤਰਣ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਜ਼ਰਨਾ ਹੈ। ਕੱਛੂ, ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਸਦੀਵੀ ਠਹਿਰਨ ਵਿੱਚ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਬਕਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਸਾਲ ਆਉਂਦੇ ਅਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜੀਵਨ ਦੀ ਅਸਥਿਰਤਾ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਬੀਤ ਜਾਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਜਾਨਵਰ ਵੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹਮਿੰਗਬਰਡ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਂਦਾ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਇਸਦੀ ਮਿਠਾਸ ਦਾ ਸੁਆਦ ਲੈਣ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕੁੱਤੇ ਅਕਸਰ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਭਰੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਰੂਪ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਅਤੇ ਸਭਿਅਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅਣਥੱਕ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਛੋਟੇ ਕੀੜੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਭਾਈਚਾਰੇ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਕੋਲ ਸਾਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ, ਸਹਿਜਤਾ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਅ, ਅਤੇ ਨਿਡਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜਿਉਣ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਹੈ।
ਸਾਡੇ ਪਾਲਤੂ ਜਾਨਵਰ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਡੀ ਤਬਦੀਲੀ ਦੌਰਾਨ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸਾਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਲਈ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਾਲਤੂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ "ਮਾਲਕ" ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਦੁਬਾਰਾ

ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਖਾਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਾਰ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਾਡੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਹਨ।
ਸਾਡੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕਦੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕਾਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਲੋਕ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।
ਜਾਨਵਰ ਸਰਵ ਵਿਆਪਕ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਭਟਕ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਰਗਾਂ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ, ਸਾਡੇ ਪੰਛੀਆਂ, ਘੋੜਿਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਾਲਤੂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਭੇਡ-ਡੌਗ ਦੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਸ਼ੈਲੀ ਹੈ।
ਇਹ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਹਾਵਤ ਹੈ ਕਿ ਬਿੱਲੀਆਂ ਦੀਆਂ ਨੌਂ ਜਾਨਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ - ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਤੋਹਫ਼ਾ ਹੈ।

. ਜਾਦੂ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ.
ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਜਾਨਵਰ ਸੰਚਾਰਕ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੇ ਇਲਾਜ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਲਗਾਤਾਰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ
ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਘੋੜੇ, ਮੈਜਿਕ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਤੀਬਰ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਬੰਧਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਨੇੜੇ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਵੀ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਸਾਡੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੇ ਅਣਜਾਣ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਟ੍ਰੇਨਰ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੇ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਵਿਸਕਾਨਸਿਨ ਘੋੜਿਆਂ ਦੇ ਫਾਰਮ 'ਤੇ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮੈਜਿਕ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ: ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਯਾਦ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਮੂਲ ਅਮਰੀਕੀ ਅਤੇ ਘੋੜੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਦੇ ਟਕਰਾਅ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਮੈਜਿਕ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਰੂਹ ਦੇ ਸਬੰਧ ਦੀ ਖੋਜ ਨੇ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਿਆਂਦੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉੱਥੇ ਹੈ।
2006 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਦੌਰਾਨ ਮੈਜਿਕ ਪ੍ਰਤੀ ਮੇਰੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਈਆਂ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਗਰਮੀ ਆਪਣੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ, ਮੇਰੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵੀ ਵਧਦੀ ਗਈ।

"ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੇ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸਾ ਹੈ!" ਮੈਂ ਚੀਕਿਆ, ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਜਦੋਂ ਮੱਖੀਆਂ ਸਾਡੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਮੇਰੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਸਵਾਰੀ ਦੀ ਫਸਲ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਕੁੱਟਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ। "ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ! ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ!"
ਆਪਣੇ ਜਬਾੜੇ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਹਿੱਸੇ ਨਾਲ ਮੈਜਿਕ ਨੂੰ ਗਰਦਨ 'ਤੇ ਮਾਰਿਆ। ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਸਖ਼ਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰਾ ਸਾਹ ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਉਸ ਵੱਲ ਮੋੜਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਤਰਲ ਅੱਖ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਦਾ ਕਾਲਾ-ਚਿੱਟਾ ਸਰੀਰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਠੰਡੇ ਧਾਤ ਦੇ ਗੇਟ ਵਾਂਗ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਜੰਮ ਗਿਆ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦੀ ਚਮੜੀ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਦੀਆਂ ਤਣਾਅ ਵਾਲੀਆਂ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੰਬ ਰਹੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥੋਂ ਕੋਰੜਾ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਆਪਣੇ ਕੋਠੇ ਦੀ ਮਿੱਟੀ 'ਤੇ ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ?" ਮੈਂ ਰੋਇਆ, ਘਿਣਾਇਆ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਤੀਬਰ ਦੁਸ਼ਮਣੀ 'ਤੇ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸ ਘੋੜੇ ਲਈ ਪਾਲਿਆ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਵੈਟਰਸ਼ਰਟ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟਿਆ ਅਤੇ ਰੋਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਘੋੜੇ ਦੀ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੀ ਸਵੈਟਰਸ਼ਰਟ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਨੂੰ ਭਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਮਿੱਠੀ ਪਰ ਸਪਸ਼ਟ ਮਿੱਠੀ ਰਿਸ਼ੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ। ਬੈਠ ਕੇ ਸਵੈਟਰਸ਼ਰਟ ਨੂੰ ਉਤਾਰਿਆ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਪਲਟਿਆ, ਇਸਦੀ ਜੜੀ-ਬੂਟੀਆਂ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਅੱਥਰੂ ਦੇ ਧੱਬੇ ਮਿਲੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੱਪੜੇ ਨੂੰ ਕਾਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਸਾਹ ਦੇ ਨਾਲ, ਲਹਿਰਾਉਂਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਨਾਸਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਭਰ ਦਿੱਤਾ। ਰਿਸ਼ੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨੇ ਨੇੜਲੇ ਭੂਤਕਾਲ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਲਈ ਇੱਕ ਨਲੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਤਸਵੀਰਾਂ ਉਜਾਗਰ ਹੋਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲਈਆਂ, ਇਸ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਛੇ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਮੈਜਿਕ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਲੱਭ ਲਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਪਤਲਾ ਸਰੀਰ ਜਾਣੂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਪੁਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਝਟਕੇ ਨਾਲ ਧੜਕਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹੀ ਘੋੜਾ ਸੀ। ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੇਰੇ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਦੂਤ ਤੋਂ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਘੋੜੇ ਬਾਰੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਨ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਆਉਣ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਗੂੜ੍ਹਾ ਸੰਬੰਧ ਸਾਂਝਾ ਕਰਾਂਗੇ। ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਵੱਡੀਆਂ ਅੱਗਾਂ ਤੋਂ ਬਚ ਗਏ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਕੱਚੀਆਂ, ਸੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ

ਲੱਤਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ, ਜੋ ਕਿ ਧੂੰਏਂ ਵਾਲੀ ਘਾਹ ਵਿੱਚੋਂ ਭੱਜਣ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਸੀ, ਨੇ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਦੀ ਅੱਗ ਦੀ ਪੀੜ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ, ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਸੈਮੀਟ੍ਰੇਲਰ ਨੇ ਮੇਰੀ ਗੱਡੀ ਨੂੰ ਟੱਕਰ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਫਸ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਬਚਾਅ ਵਜੋਂ ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਲਪਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਸਦਮੇ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਹਟ ਸਕਿਆ। ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਡੂੰਘੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ।
ਲਗਭਗ ਛੇ ਸਾਲ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਜਿਕ ਦੇ ਨਵੇਂ ਚੁਸਤ ਅਤੇ ਜ਼ਿੱਦੀ ਸੁਭਾਅ ਕਾਰਨ ਆਖਰੀ ਦੋ ਲਗਭਗ ਅਸਹਿ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਏ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਸ਼ਾਂਤ ਪਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ," ਅਤੇ "ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ।" ਇੱਕ ਘੋੜਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਬਾਰੇ ਇੰਨੀ ਪਰਵਾਹ ਕਿਉਂ ਕਰੇਗਾ? ਮੈਂ ਲਗਾਤਾਰ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਜਾਨਵਰ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਕਦੇ ਜਾਣਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਮੇਰੀ ਦੋਸਤ ਮੈਰੀ ਨਾਲ ਕਾਇਆਕਿੰਗ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਸਭ ਸਮਝ ਆਉਣ ਲੱਗਾ।
"ਹਨੇਰਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਾਇਆਕ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ," ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਬੈਡ ਫਿਸ਼ ਕਰੀਕ ਦੇ ਗਿੱਲੇ ਖੋਖਲੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਕੰਬਦੇ ਹੋਏ। "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਹਰ ਸਮੇਂ ਇੰਨਾ ਘਬਰਾਹਟ ਕਿਉਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਵੀ ਇੱਥੇ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਹੁਣ ਕਈ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਹਨ।"
ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਮਿਲ ਕੇ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਨੂੰ ਚਿੱਕੜ ਵਾਲੇ ਬੰਨ੍ਹ ਉੱਤੇ ਘਾਹ ਉੱਤੇ ਖਿੱਚਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਟਰੱਕ ਦੀ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ, ਜੋ ਕਿ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਘੋੜਿਆਂ ਦੇ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਗੁਆਂਢੀ ਡੱਗ ਦੇ ਘਾਹ ਦੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਰਸਤਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਤੁਰੰਤ ਜਾਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਅਸੀਂ ਰੁਕਣ ਅਤੇ ਦਿਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਮਨਪਸੰਦ ਹਿੱਸਿਆਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ।
ਅਚਾਨਕ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ, ਮਜ਼ਬੂਤ, ਅਤੇ ਦਿਆਲੂ ਹੱਥ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਹੱਥ ਨੇ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਦਬਾਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਕਿਸੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਛੂਹ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਡਰਿਆ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਨੂੰ ਇਸ ਨਰਮ, ਡੂੰਘੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲੰਮਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੇਰੇ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਦਿਮਾਗ ਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਇਹ ਡੌਗ ਹੋਣਾ

ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਮੁੜਿਆ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਨਦੀ ਦੇ ਚਿੱਕੜ ਵਾਲੇ ਕਿਨਾਰੇ ਨੇ ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਵਾਪਸ ਕੀਤੀ। ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਘੁੰਮਾਇਆ ਅਤੇ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਝਪਕੀਆਂ।
"ਮੈਰੀ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਮੇਰੀ ਪਿੱਠ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ। ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਾਗਲ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।"
"ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਤੁਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਕਿਵੇਂ?"
"ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਵੀਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ - ਨਹੀਂ, ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋ," ਉਸਨੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੀ ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਦੇਖੋ।" ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲੈਂਦਿਆਂ, ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੌਣ ਹੈ। ਤੁਰੰਤ ਹੀ, ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੂਲ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸਮੂਹ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਭੇਜ ਰਿਹਾ ਸੀ: "ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹੋ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਜਾਣੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਰੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਮੁਆਫ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।"
ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਮੇਰੀ ਪਿੱਠ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਸੀ ਉਹ ਸਿਆਣਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਪਿਤਾ ਵਾਂਗ। ਉਸਦੇ ਕੋਲ, ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਔਰਤ ਜੋ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਚਮਕਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿੱਘੀ ਜੱਫੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਜੱਫੀ ਵਰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। "ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ ਲਈ ਪੂਰੀ ਸਮਝ ਅਤੇ ਮਾਫ਼ੀ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਹੋਰ ਦਰਸ਼ਨ ਭੇਜਾਂਗੇ," ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਾਦੂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸ ਲਈ ਮਾਫ਼ੀ ਦੀ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜਾਦੂ ਦਾ ਇਸ ਨਾਲ ਕੀ ਲੈਣਾ ਦੇਣਾ ਹੈ।
ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਅਤੇ ਮੈਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹਨੇਰੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ। ਮੇਰੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੰਬਣ ਲੱਗੀਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬੀਜ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜੋ ਪੁੰਗਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਬਦਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਧ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ। ਪਰ ਬੀਜ ਪੁੰਗਰਦੇ ਅਤੇ ਵਧਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ।
ਹਫ਼ਤੇ ਬੀਤ ਗਏ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਧਿਆਨ ਦੌਰਾਨ ਅਗਲਾ ਪੂਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੂਲ ਅਮਰੀਕੀ ਔਰਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਪਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ।

"ਓਏ, ਇਹ ਬੰਦ ਕਰੋ!" ਮੈਂ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੱਸ ਪਈ ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਮਰ ਦੁਆਲੇ ਫੜ ਲਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਤੰਗ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਗਰਮੀ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਲੈਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਸ਼ਾਇਨਾ," ਉਸਨੇ ਚਿੜਾਇਆ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਾਡੇ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਵਾਲੇ ਚਮੜੇ ਦੀਆਂ ਛੱਲਾਂ 'ਤੇ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖਿਲੰਦੜਾਪਨ ਨਾਲ ਚਮਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਡੀ ਛੋਟੀ ਧੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਕਾਰ ਭੱਜਿਆ।
"ਤੂੰ ਤਾਂ ਬਸ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਰਿੱਛ ਹੈਂ, ਛੋਟਾ ਭਾਲੂ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਤੂੰ ਸੋਚਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਤੂੰ ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਤਾਕਤਵਰ ਹੈਂ ਕਿ ਤੈਨੂੰ ਵੱਡਾ ਭਾਲੂ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ। ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ! ਤੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੇਰਾ ਛੋਟਾ ਭਾਲੂ ਹੀ ਰਹੇਂਗਾ।" ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਬੱਚੀ, ਅਯਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਝੌਂਪੜੀ ਤੋਂ ਧੁੱਪ ਵਿੱਚ ਭੱਜਿਆ।
"ਗਰਰ," ਉਹ ਗਰਜਿਆ, ਉਸਦੇ ਵੱਡੇ ਹੱਥ ਪੰਜੇ ਬਣੇ ਹੋਏ ਸਨ। "ਮੈਂ ਆ ਗਈ!" ਅਯਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਕਮਰ 'ਤੇ ਰੱਖ ਕੇ, ਅਸੀਂ ਦਰੱਖਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਭੱਜੇ ਅਤੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ। "ਮੈਂ ਆ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਸ਼ਾਇਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਕੁੜੀਆਂ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਭੱਜੋ।"
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੇ ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਦੇ ਨਰਮ ਟੁਕੜੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਅਸੀਂ ਘੋੜਿਆਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਵਿੱਚ ਲੁਕਣ ਲਈ ਡਰਪੋਕ ਬਿੱਲੀਆਂ ਵਾਂਗ ਭੱਜੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ, ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਹਵਾ ਦਾ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਵਹਾਅ ਸਾਡੇ ਚਿਹਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂੰਝ ਗਿਆ। ਕਾਲੇ, ਚਿੱਟੇ ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਰੰਗੇ ਘੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਅਯਾਸ਼ਾ ਨੇ ਜੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਉੱਪਰ ਕੀਤੀਆਂ।
ਝੁੰਡ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਥਿਤ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਲੱਭਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਜਿਕ ਦੇ ਚਿੱਟੇ ਅਯਾਲ ਉੱਤੇ ਝਾਤੀ ਮਾਰੀ। ਮੈਂ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, "ਪਾਪਾ, ਆਯਾਸ਼ਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?" ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ, "ਬੂ!" ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਗਰਮ ਉਂਗਲੀਆਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਏ। ਮੈਂ ਘੁੰਮਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। "ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚੇ?"
"ਤੂੰ ਦੇਖ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਯੋਧਾ ਹਾਂ।"
ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਭਰਵੱਟੀਆਂ ਉੱਚੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਫਿਰ ਮੈਜਿਕ ਦੀ ਧੁੰਦਲੀ ਕਾਲੀ-ਚਿੱਟੀ ਨੱਕ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਮਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਫੜ ਲਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੋਮਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ

ਦਰਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਤੇਰਾ ਉਹ ਘੋੜਾ ਰੁੱਖਾ ਹੈ," ਮੈਂ ਚਿੜਚਿੜੇਪਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਬੀਲੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
“ਕਦੇ ਨਹੀਂ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। “ਉਸ ਕੋਲ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ।”
"ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ। ਉਹ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ," ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਤਸਵੀਰ ਫਿੱਕੀ ਪੈ ਗਈ।
ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਧੀ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਕਬੀਲੇ ਵਿੱਚ ਏਕਤਾ ਦੀ ਮੇਰੀ ਭਾਵਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਸਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾਦੂ ਚੁਣੌਤੀਪੂਰਨ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮੋਢਿਆਂ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਦਿੱਤਾ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਦਾ ਬੇਰਹਿਮ ਵਿਵਹਾਰ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤਾ, ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੋਗ ਮਨਾ ਰਹੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਭੀੜ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੂਰਜ ਨਾਲ ਗਰਮ ਘਾਹ 'ਤੇ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਹਵਾ ਵਿੱਚੋਂ ਰਿਸ਼ੀ ਨੂੰ ਲੰਘਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਸ਼ਾਂਤਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਾਪ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਚਮੜੇ ਅਤੇ ਮਣਕਿਆਂ ਦੀ ਬਣੀ ਸਕਰਟ ਵਿੱਚ ਸਜੀ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਔਰਤ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਸੀ, ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਮਰ 'ਤੇ ਉਛਾਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਨੇੜੇ, ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਹਿਰਨ ਦੀ ਚਮੜੀ ਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਗੋਡੇ ਟੇਕ ਰਹੀ ਸੀ।
ਰਿਸ਼ੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨੱਕ ਨੂੰ ਓਨੀ ਹੀ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿੰਨੀ ਉਸ ਦਿਨ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਹਰੇ ਖੇਤ ਦੇ ਪਾਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਲੋਕ ਕੌਣ ਹਨ? ਫਿਰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਗੋਡੇ ਟੇਕ ਕੇ, ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਰੋ ਰਹੀ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਸ਼ਾਇਨਾ ਸੀ। ਇਸ ਵਾਰ, ਮੈਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦਾ ਗਵਾਹ ਸੀ।
ਸੂਰਜ ਉਸਦੇ ਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਚਮਕਦਾਰ ਸਤਰੰਗੀ ਪੀਂਘਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਮੰਡਲ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵਾਪਸ, ਉਸਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚਦੇ ਹੋਏ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਡਿੱਗੇ ਹੋਏ ਆਦਮੀ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਛੋਟਾ ਭਾਲੂ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚੋਂ ਖੂਨ ਵਗਦਾ ਦੇਖ ਕੇ, ਘਾਹ ਨੂੰ ਦਾਗ਼ ਲੱਗ ਗਿਆ। ਉਹ ਸਾਹ ਨਹੀਂ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਦਿਆਲਤਾ ਚਮਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ, ਉਸਦੇ ਲੰਬੇ ਵਾਲ, ਮੈਟ ਅਤੇ

ਚਿਪਚਿਪੇ, ਇੱਕ ਚੱਟਾਨ ਨੂੰ ਢੱਕੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਲਾਲ ਬੂੰਦਾਂ ਇਸਦੀ ਸਤ੍ਹਾ 'ਤੇ ਲੱਗੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੱਖੀਆਂ ਇਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਗੂੰਜ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਮੁੜਦਿਆਂ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਾਲਾ-ਚਿੱਟਾ ਘੋੜਾ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਚਮੜੇ ਦੀਆਂ ਲਗਾਮਾਂ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਲਟਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਜਾਦੂ? ਮੇਰਾ ਮਨ ਘੁੰਮ ਗਿਆ। ਓ, ਮੇਰੀ ਰੱਬਾ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ? ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੁੱਸੇ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਲਿਟਲ ਬੀਅਰ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਲੈਂਡਸਕੇਪ ਧੁੰਦਲਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਝੁਕ ਕੇ ਔਰਤ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਸਾਹ ਘੱਟ ਗਿਆ। ਅਚਾਨਕ, ਮੈਂ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਸੋਗ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦੀ ਤਬਾਹੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦਾ ਪਿਆਰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਇਕੱਲੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
ਸ਼ਾਇਨਾ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਘਾਹ ਦੇ ਝੁੰਡ ਕੱਢੇ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਸੇ-ਪਾਸੇ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਹਾਉਂਕੇ ਸੁਣਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਜਾਂ ਸੁਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮਰੇ ਹੋਏ ਘਾਹ ਨੂੰ ਸੁੱਟਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਖਾਲੀ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਦੀ ਰਹੀ, ਆਪਣੇ ਨੌਜਵਾਨ ਪਤੀ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਦਾ ਦੁੱਖ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਕਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਟੈਲੀਪੈਥਿਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਭੇਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਸਭ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਇਸ ਖੇਤ ਦੇ ਪਾਰ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਪਰ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੁਣ ਸਕੀ। ਉਸ ਭਾਰੀ ਔਰਤ ਨੇ ਉਸ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ ਜੋ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋ ਕੇ ਹਿੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, "ਆਯਾਸ਼ਾ, ਇੱਥੇ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾ!" ਦੁਖਦਾਈ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਵੱਲ ਝੁਕੀ। ਸ਼ਾਇਨਾ ਘੁੰਮ ਗਈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਕਮਰ ਤੋਂ ਫੜ ਲਿਆ। ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਕੰਬ ਗਏ, ਬੱਚੇ ਦੀ ਨੰਗੀ ਚਮੜੀ ਨੂੰ ਚੂੰਢੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਰੋ ਪਈ। ਉਸਨੇ ਚੀਕਦੀ ਹੋਈ ਅਯਾਸ਼ਾ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ਾਇਨਾ ਨੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕਬੀਲੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਨਜ਼ਰ ਟਿਕਾ ਕੇ ਰੱਖੀ, ਉਸਦਾ ਜਬਾੜਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ, ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਘੁਮਾਉਂਦੇ ਹੋਏ। ਉਸੇ ਵੱਡੀ ਔਰਤ ਨੇ ਰੋਂਦੀ ਹੋਈ ਅਯਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਚਲੀ ਗਈ।
ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਮੂਹ ਹੰਗਾਮੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਕੇ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ ਆਇਆ। "ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ?" ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਪੁੱਛਿਆ।

ਇੱਕ ਲੰਮਾ, ਪਤਲਾ ਆਦਮੀ ਜਿਸਦੇ ਵਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਗੁੱਤਾਂ ਸਲੇਟੀ ਸਨ, ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। "ਛੋਟਾ ਭਾਲੂ ਮੈਜਿਕ 'ਤੇ ਤੇਜ਼ੀ ਅਤੇ ਖੇਡ ਨਾਲ ਸਵਾਰ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਜਿਕ ਨੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੋੜਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਖੱਡ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਗਿਆ, ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਛੋਟਾ ਭਾਲੂ ਚੱਟਾਨ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮਰ ਗਿਆ।"
ਨਵੇਂ ਆਏ ਬੱਚੇ ਛੋਟੇ ਭਾਲੂ ਕੋਲ ਗਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸਹੇਲੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਰੇ ਹੋਏ ਪਤੀ ਦੇ ਪਾਸਿਓਂ ਉੱਠਦੇ ਹੋਏ ਭੀੜ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ, ਵੱਡੀ ਔਰਤ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ। ਚੁੱਪਚਾਪ, ਉਹ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਮਰ 'ਤੇ ਰੱਖ ਕੇ ਚਲੀ ਗਈ। ਕੋਈ ਵੀ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਨਾ ਪੀਲੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੀ ਅਤੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਲੰਬੇ, ਸੰਘਣੇ-ਭੌਂਕਦੇ ਦਰੱਖਤਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਤਿੱਖੀ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧ ਖੁਸ਼ਬੂ ਹਵਾ ਨੂੰ ਭਰ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਘਾਹ ਵਾਲੀ ਟਾਹਣੀ ਨਾਲ ਢੱਕੀ ਪਹਾੜੀ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਖਿਸਕ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹੱਥ ਨਾਲ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਜੇ ਹੱਥ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੁੰਦਰ ਧੀ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ।
ਤੇਜ਼ ਵਗਦੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਗਰਜਦੀ ਹੋਈ ਬਣ ਗਈ। ਸ਼ਾਇਨਾ ਤੇਜ਼ ਵਗਦੇ ਵਹਾਅ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖਦੀ ਹੋਈ ਆਪਣੇ ਪੱਟਾਂ ਤੱਕ ਡੁੱਬ ਗਈ। ਪਾਣੀ ਦੇ ਵਹਾਅ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਕਰੰਟ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਤੱਕ ਜਾਂਦੀ ਹੋਈ, ਉਸਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਮਰ ਤੋਂ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਬੱਚੇ ਦੇ ਮੋਟੇ ਧੜ ਨੂੰ ਘੁੰਮਦੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਡੁਬੋ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਤ੍ਹਾ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ਾਇਨਾ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਕਠੋਰ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਅਯਾਸ਼ਾ ਦਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸਰੀਰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਸ਼ਾਇਨਾ ਕਰੰਟ ਵੱਲ ਮੁੜੀ, ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਆਪਣੀ ਬੱਚੀ ਦੀ ਨਰਮ ਚਮੜੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਆਪਣੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਅਤੇ ਪਿਆਰੀ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਜੰਗਲ ਅਤੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਤੈਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਦੀ ਰਹੀ।
ਚੀਕਦੀ ਅਤੇ ਪਾਗਲਪਨ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚਦੀ ਹੋਈ, ਉਹ ਵਾਪਸ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਈ ਅਤੇ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ, ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੀ ਹੋਈ, ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਬੇਜਾਨ ਲਾਸ਼ ਵੱਲ ਭੱਜ ਗਈ। ਸ਼ਾਇਨਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਬੱਚੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ ਕਬੀਲੇ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਖੋਜਿਆ।
"ਨਹੀਂ!" ਕਿਸੇ ਨੇ ਚੀਕਿਆ। "ਉਹ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਗਈ!"
ਛੋਟੇ ਭਾਲੂ ਦੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਹੁਨਾਨ ਨੇ ਉਸਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਫੜ ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਚੀਕਿਆ, "ਬੱਚਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"

ਸ਼ਾਇਨਾ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਛੁਡਾ ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ। ਉਹ ਉਸਦੀ ਕਮਰ 'ਤੇ ਝੁਕ ਗਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ।
ਵੱਡੀ ਔਰਤ ਤੇਜ਼ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਭੱਜੀ। "ਕੋਈ ਹੈ, ਨਦੀ ਵੱਲ ਭੱਜੋ!" ਉਸਨੇ ਚੀਕਿਆ। ਪੰਜ ਮੂਲ ਨਿਵਾਸੀ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚੋਂ ਖੇਤ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਨਾਲੇ ਵਿੱਚ ਭੱਜੇ। ਉਹ ਨਾਲੇ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਡਿੱਗੇ ਹੋਏ ਦਰੱਖਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਣੀ ਦੇ ਛਿੱਟਿਆਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਭਿਆਨਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਗੂੰਜ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। "ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀ," ਸ਼ਾਇਨਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਚੀਕਿਆ। ਮੈਜਿਕ ਵੱਲ ਵੇਖਦਿਆਂ, ਉਹ ਚੀਕ ਪਈ, "ਹਰ ਕੋਈ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਹੁਣ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਉਸ ਕਾਲੇ-ਚਿੱਟੇ ਘੋੜੇ ਕਾਰਨ ਹੈ!"
ਵੱਡੀ ਔਰਤ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਇੱਕ ਲਹਿਰ ਦੌੜ ਗਈ ਕਿ ਬੱਚਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਉਸਨੂੰ ਉੱਠਣ ਦਿਓ।" ਉਹ ਨਫ਼ਰਤ ਅਤੇ ਸਦਮੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਚਲੇ ਗਏ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਕਾਲੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਦੁੱਖ, ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਅਤੇ ਸਮਝ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰਾ "ਕਬੀਲਾ" ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਕਿਉਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਹੁਣ ਸੱਚਮੁੱਚ ਠੀਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਸ਼ਰਮ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਧਾਗਾ ਸੀ ਜੋ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਸਰੋਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਜਾਦੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਮਾਫ਼ੀ ਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਇਆ।
ਸਾਡੇ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਜਾਨਵਰ ਸਾਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋਣ ਲਈ ਜੋ ਪਿਆਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਘੋੜੇ ਦੀ ਲਗਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਬੇਨਤੀ ਭਰੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਗਲਤੀ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ— ਭਾਵੇਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਭਰ ਦੂਰ।
ਏਸ਼ੀਆ ਵੋਇਟ

ਇਸ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਿਰਤਾਂਤ ਵਿੱਚ, ਏਸ਼ੀਆ ਸਾਨੂੰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਭੂਮਿਕਾ ਦੀ ਝਲਕ ਦੇਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਾਨਵਰ ਸਾਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ ਬਾਰੇ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਕਸਰ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿਆਰ ਸਾਡੇ ਵਿਵਹਾਰ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਅਟੱਲ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਕਮਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ

ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਢੰਗ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਾਦੂ ਨੇ ਏਸ਼ੀਆ ਦੇ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਆਸਾਨ ਬਣਾਇਆ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਰਿਵਰਤਨਸ਼ੀਲ ਸਮਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ। ਅਗਲੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਕੁੱਤਾ, ਓਜ਼ੀ, ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਹਾਰਕ ਪਹੁੰਚ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਹਿਣ ਲਈ। ਆਪਣੇ ਨਿਮਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਪਰਲੋਕ ਦੀ ਹੋਂਦ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਿਆਰਾ ਪਤੀ, ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਦਾ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ।

. ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਸਬੂਤ.
ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸਹੇਲੀ, ਹਿਲੇਵੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਿਆਰੀ ਕਹਾਣੀ ਸਾਂਝੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਦੱਸਦੀ ਹੈ:

ਮੇਰਾ ਵਿਆਹ ਰੌਬਰਟ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਕਈ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ, ਮਾਰਾ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ, ਜੋ ਬਾਰਾਂ
ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਰੌਬਰਟ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਮਾਰਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਮਿਲਣ ਜਾਂ ਮਿਲਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਸੀ।
ਮਾਰਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਫਲੋਰੀਡਾ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਕੁਝ ਸੈਮੀਨਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਹੀ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਰੌਬਰਟ ਦਾ ਵਿਆਹ ਦਾ ਬੈਂਡ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠ ਗਏ। ਮਾਰਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਖਿੜਕੀ ਵੱਲ ਪਿੱਠ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਿੱਠ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵੱਲ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਮਾਲਟੀਜ਼ ਕੁੱਤਾ, ਓਜ਼ੀ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਸੌਂਦਾ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਬਹੁਤ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠੇ ਰਹੇ, ਮਾਰਾ ਦੇ ਸੁਨੇਹੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੱਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਰੌਬਰਟ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੈ?"
ਅਚਾਨਕ, ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਧਮਾਕੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਿਆ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਟਾਈਲ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਰੌਬਰਟ ਦੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ, ਲੱਕੜ ਦੇ ਫਰੇਮ ਵਾਲੀ ਫੋਟੋ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਅੱਗੇ ਓਜ਼ੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਫਰੇਮ ਕੀਤੀ ਫੋਟੋ ਤੋਂ ਸਿਰਫ ਦੁੱਗਣੀ ਸੀ। ਇਸ

ਬਾਰੇ ਇੰਨੀ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਰੌਬਰਟ ਦੀ ਫੋਟੋ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਕੁਝ ਬੈਗਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਸੂਟਕੇਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਸੀ।
ਓਜ਼ੀ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ, ਫਰਸ਼ ਤੋਂ ਉੱਠਣ, ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਅਤੇ ਫੋਟੋ ਨੂੰ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕੀ ਕੀਤਾ? ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਨ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਨਾ ਤਾਂ ਬੈਗ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸੂਟਕੇਸ ਹਿਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਰਸ਼ ਟਾਈਲਾਂ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੁੰਦਾ ਜੇਕਰ ਓਜ਼ੀ ਲੱਕੜ ਦੇ ਫਰੇਮ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਪਾਰ ਖਿੱਚਦਾ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੇ ਫਰੇਮ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ, ਇਸਨੂੰ ਪੰਦਰਾਂ ਫੁੱਟ ਚੁੱਕਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਫਰਸ਼
'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤਾ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਮਾਰਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪੱਕਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਰੌਬਰਟ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਓਜ਼ੀ ਨੂੰ ਫੋਟੋ ਨੂੰ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਣ ਅਤੇ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਸੁੱਟਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਰੌਬਰਟ ਦਾ ਮੇਰੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਸੀ!
ਮਾਰਾ ਗੋਬਰ

ਜਾਨਵਰਾਂ ਦਾ ਸਹਿਜ ਮਨ ਮਨੁੱਖੀ ਦਿਮਾਗ ਅਤੇ ਦਿਮਾਗ ਦੇ ਤਰਕਸ਼ੀਲ, ਸੋਚਣ ਵਾਲੇ, ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣਾਤਮਕ ਕਾਰਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦਾ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਭਿੰਨ ਫ੍ਰੀਕੁਐਂਸੀ, ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨਾਂ ਅਤੇ ਸਰੋਤਾਂ ਦੇ ਸੰਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਵਧੇਰੇ ਜੁੜੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਮੁਕਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਰੌਬਰਟ ਨੂੰ ਓਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸਿੱਧਾ ਜੁੜਨਾ ਆਸਾਨ ਲੱਗਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਫਿਰ ਵਿਲੱਖਣ ਫੋਟੋ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ, ਇਸਨੂੰ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਲਿਆਉਣ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਹਿਲੇਵੀ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡਣ ਦਾ ਇੱਕ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਕੀ ਹਨ?

ਵਾਲਟਰ ਜੈਕਬਸਨ, ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਲੌਗ 'ਤੇ ਓਮੇਗਾ ਵਿਖੇ ਮੇਰੀ ਹਫ਼ਤੇ ਭਰ ਦੀ ਸਿਖਲਾਈ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ। ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ, ਵਾਲਟਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਦੋ ਕੱਪ ਵਾਲੇ ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਦੇਖੀ। ਪਰ ਇੱਕ ਸਵੈ-ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੇ ਖੱਬੇ-ਦਿਮਾਗ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣਾਤਮਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਪਾਇਆ।
ਚੌਥੇ ਦਿਨ, ਮੈਂ ਵਾਲਟਰ ਨੂੰ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਲਿਆਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਯਾਦ

ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਵਾਲਟਰ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਜੋ ਕੱਪ ਵਾਲੇ ਹੱਥ ਵੇਖੇ ਸਨ ਉਹ ਉਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਬਿੰਦੂ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਵਾਲਟਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਮਰਦਾਂ ਦੇ ਚਮੜੇ ਦੇ ਸੈਂਡਲ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਸੀ।
ਕੱਪ ਬੰਦ ਹੱਥਾਂ ਦਾ ਕੀ ਮਹੱਤਵ ਸੀ? ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਗਏ ਸਾਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮਰ ਰਿਹਾ ਕੁੱਤਾ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪਿਆ ਸੀ। ਵਾਲਟਰ ਨਦੀ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਕੁੱਤੇ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਫੜ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੁੱਤਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪੀਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹਮਦਰਦੀ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਭਾਗੀਦਾਰਾਂ ਦੇ ਪੂਰੇ ਦਰਸ਼ਕ ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਕੁੱਤੇ ਵਿਚਕਾਰ ਡੂੰਘੇ ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ ਸਨ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਕੁੱਤਾ ਮਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਵਾਲਟਰ, ਹੁਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕੱਲਾ ਰਹਿ ਗਿਆ, ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਵਾਲਟਰ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਤੋਂ ਕੀ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਜਵਾਬ ਸਰਲ ਅਤੇ ਦਿਲੋਂ ਸੀ: "ਪਿਆਰ।"
ਵਾਲਟਰ ਨੂੰ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਸਮਝ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਲਿਖਿਆ: "ਮੇਰੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਸਬਕ ਸਿਰਫ਼ ਪਿਆਰ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਸ਼ਰਧਾ ਬਾਰੇ ਵੀ ਸੀ। ਸ਼ਰਧਾ ਉਸ ਸਬਕ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਮੇਰੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਘੋੜਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹੀ ਸੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ: ਕਿ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੌਜੂਦ ਹਾਂ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰਪਿਤ ਹਾਂ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ, ਆਖਰੀ ਪਰ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਨਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੀ ਹਮਦਰਦੀ, ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਅਤੇ ਹਰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮਾਫ਼ੀ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਵਿੱਚ ਸਮਰਪਿਤ ਹੋਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਰਸਤਾ ਮੈਂ ਪਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ।"
ਉਸ ਹਫ਼ਤੇ ਓਮੇਗਾ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਵਾਲਟਰ ਨੇ ਹੇਠਾਂ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੂਰਤੀ ਦੇਖੀ: ਦੋ ਕੱਪ ਕੀਤੇ ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪ ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੇ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਮੂਰਤੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਸੀ 'ਦ ਹੈਂਡਸ ਆਫ਼ ਗੌਡ'।

ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਸਥਾਨਕ ਅਖ਼ਬਾਰ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਵਿੱਚ ਹੋ ਰਹੇ ਨਫ਼ਰਤ ਅਤੇ ਹਿੰਸਾ ਦੇ ਨਿਰੰਤਰ ਕ੍ਰਾਂਤੀਕਾਰੀ ਕ੍ਰਮ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਕਿਸ਼ੋਰ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੀ ਚਮੜੀ ਦੇ ਰੰਗ ਕਾਰਨ। ਇਸ ਆਖਰੀ ਲੇਖ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੇਠਾਂ ਦੋ ਬਿੱਲੀਆਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਲੇਖ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਚੁੱਪਚਾਪ ਅਖ਼ਬਾਰ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸ਼ਰਧਾ ਦੀ ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ।
ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਫਲੋਰੀਡੀਅਨ ਔਰਤ ਨੂੰ ਉਸੇ ਬਿੱਲੀ ਦੇ ਦੋ ਬਿੱਲੀਆਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਮੋਹ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਭਰਾ ਅਤੇ ਭੈਣ ਦਾ ਨਾਮ ਜੈਕ ਅਤੇ ਜਿਲ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਔਰਤ ਆਖਰਕਾਰ ਮੇਨ ਚਲੀ ਗਈ, ਪਰ ਜੈਕ ਉਸਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਭੱਜ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਪਿਆਰੇ ਪਾਲਤੂ ਜਾਨਵਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜਾਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਨੂੰ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਗੁੰਮ ਹੋਈ ਬਿੱਲੀ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੇਨ ਵਿੱਚ ਔਰਤ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ, ਸਿਰਫ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੇ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਜਿਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਆਸਰੇ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਗੁਆਂਢਣ ਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜਿਲ ਬਿਲਕੁਲ ਇਕੱਲੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੇਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ੈਲਟਰਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸੈਂਕੜੇ ਬਿੱਲੀਆਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤੀ ਖੋਜ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਿਲ ਲੱਭੀ ਗਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਗੁਆਂਢਣ ਬਿੱਲੀ ਨੂੰ ਫਲੋਰੀਡਾ ਵਾਪਸ ਲਿਜਾਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ $500 ਦਾ ਖਰਚਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਕੰਟਰੀ ਕਲੱਬ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਹਿਕਰਮੀਆਂ ਨੂੰ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈ, ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣੀ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸਦੇ ਵੱਲੋਂ ਪੈਸੇ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨ ਲਈ। ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਟੀਚੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਜਿਲ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਜੈਕ ਨਾਲ ਮਿਲ ਗਈ।
ਇਹ ਪੜ੍ਹ ਕੇ, ਮੈਨੂੰ ਵਾਲਟਰ ਦੀ ਯਾਦ ਯਾਦ ਆ ਗਈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਰ ਰਹੇ ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਪਿਆਸ ਬੁਝਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕੱਪ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਪਾਲਤੂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਤ ਹਮਦਰਦੀ ਅਤੇ ਸ਼ਰਧਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹਾਂ। ਦੋ ਬਿੱਲੀਆਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਾਉਣ ਲਈ ਇੰਨੀ ਊਰਜਾ ਅਤੇ ਪੈਸਾ ਖਰਚ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨੇਕ ਅਤੇ ਕੋਮਲ ਕੰਮ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਸ ਟੀਚੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣਾ ਪਿਆ: ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਦ੍ਰਿੜ ਗੁਆਂਢੀ, ਸਗੋਂ ਕੰਟਰੀ ਕਲੱਬ ਦੇ ਸਰਪ੍ਰਸਤ, ਮੈਂਬਰ ਅਤੇ ਸਟਾਫ ਵੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਾਗਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਆਏ ਸਨ। ਕਾਸ਼ ਅਸੀਂ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆ ਸਕਦੇ

ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਾਲਤੂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਅਖ਼ਬਾਰ ਅੱਤਿਆਚਾਰਾਂ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਨਾ ਹੁੰਦੇ। ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਨ, ਦਿਆਲਤਾ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਇਨਸਾਨ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ।

ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਪਾਲਤੂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਇੰਨੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਮਰਪਿਤ ਹਨ, ਕਿ ਉਹ ਅਕਸਰ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਅਸੀਂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਕੀ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਸੇ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਹੋਣ। ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਾ ਰੱਖੀਏ। ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ, ਮਨੁੱਖੀ ਯਾਦਾਂ ਵਧੇਰੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਯੋਗ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਦਮੇ ਅਤੇ ਲੱਛਣਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਿੰਸਕ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੁਖਦਾਈ ਹੋਣ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮਨੁੱਖੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਤਰੱਕੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਹ ਪੱਧਰ ਹੈ ਜਿੱਥੇ, ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ, ਸਾਡੇ ਸਬਕ ਸਿੱਖਣੇ ਹਨ।
ਜੇ ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਜਾਤੀ ਅਤੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਰਸਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਚੇਤਨਾ, ਜਾਂ ਪੌਦਿਆਂ ਦੀ ਚੇਤਨਾ, ਜਾਂ ਬੱਦਲਾਂ ਦੀ ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ, ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ 'ਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਕਿਉਂ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ?

. ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ.
ਓਮੇਗਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਖਾਸ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਸਮਕਾਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀਆਂ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਉਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੁਨੇਹੇ ਅਤੇ
ਜਵਾਬ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਚਮਤਕਾਰੀ "ਘਟਨਾਵਾਂ" ਉੱਥੇ ਲਗਭਗ ਆਮ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ,

"ਵਾਹ, ਬੇਸ਼ੱਕ। ਇਹ ਉਹੀ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।" ਮੈਂ ਲਗਾਤਾਰ ਚਾਰ ਸਾਲ ਉੱਥੇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਬ੍ਰਾਇਨ ਅਤੇ ਕੈਰੋਲ ਤੋਂ ਸਿੱਖ ਸਕਾਂ, ਜਿੰਨੇ ਵੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਲੈ ਸਕਾਂ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਸਕਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚਮਤਕਾਰੀ ਸਮਕਾਲੀਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾ ਸਕਾਂ।
ਅਗਸਤ 2006 ਵਿੱਚ, ਓਮੇਗਾ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸਾਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦਿਆਂ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ, ਡਾ. ਜੈਰੀ ਕੇਸਬੋਲਟ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੇ ਮੌਕੇ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਇਆ। ਜੈਰੀ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਸ਼ਮਨ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਲਾਇਸੰਸਸ਼ੁਦਾ, ਤਜਰਬੇਕਾਰ ਕਾਇਰੋਪ੍ਰੈਕਟਰ ਵੀ ਹੈ। ਜੋ ਲੋਕ ਜੈਰੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਲਾਜ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੱਖਰਾ, ਕੁਝ ਖਾਸ, ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਾਇਰੋਪ੍ਰੈਕਟਿਕ ਬਾਡੀਵਰਕ, ਸਾਹ ਲੈਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਡੂੰਘੇ ਟਿਸ਼ੂ ਸ਼ੀਆਤਸੂ ਮਾਲਸ਼, ਕੁਝ ਰੋਲਫਿੰਗ ਤਕਨੀਕਾਂ, ਗਾਈਡਡ ਇਮੇਜਰੀ, ਹਿਪਨੋਸਿਸ, ਅਤੇ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਭਾਵੁਕ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਣਾ ਜੋ ਆਰਕੀਟਾਈਪ, ਅਲੰਕਾਰ, ਪ੍ਰਤੀਕਵਾਦ ਅਤੇ ਰੂਪਕ ਨੂੰ ਮਿਲਾਉਂਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਸਾਰੇ ਜੈਰੀ ਦੇ ਕੰਮ ਦੇ ਸਾਧਨ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਵਰਤਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜੈਰੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਖੱਬਾ ਅਚਿਲਸ ਟੈਂਡਨ ਪੌੜੀ ਤੋਂ ਡਿੱਗਣ ਕਾਰਨ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਗਤੀ ਦੀ ਰੇਂਜ ਕਾਫ਼ੀ ਘੱਟ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਰਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਲੱਤ ਅਤੇ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਦਰਦਨਾਕ ਸੀ, ਜੈਰੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਆਰਾਮ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਾਇਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ, ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ, ਮੇਰੇ ਪੂਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਇਲਾਜ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਦੇਣ ਲਈ। ਤੁਰੰਤ ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਉੱਲੂ, ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਸਿੰਗਾਂ ਵਾਲਾ ਉੱਲੂ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਿਆ।
"ਚੰਗਾ। ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਜਾਨਵਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਥੇ ਹੈ," ਜੈਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
“ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਗਾਈਡਰ ਹੈ,” ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜੈਰੀ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਅੰਗੂਠੇ ਜਾਂ ਕੂਹਣੀ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ

ਵਿੱਚ ਦੱਬ ਕੇ ਕਿਤੇ ਗੰਢ ਕੱਢਦਾ ਸੀ, ਗਾਈਡਰ ਦਾ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਸੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਜਾਗਰੂਕਤਾ, ਸੂਝ, ਸਿਹਤ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ, ਇੰਨਾ ਅਸਲੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਰੋਇਆ।
ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਓਮੇਗਾ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਮਾਧਿਅਮ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇੰਨਾ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕਲਾਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੈਂਪਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਿਹਾ, ਸਹਿਪਾਠੀਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਉਸ ਸ਼ਾਮ 9:30 ਵਜੇ ਤੱਕ।
ਬਹੁਤ ਹਨੇਰਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਹੋਟਲ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਵੀਹ ਮਿੰਟ ਦੀ ਡਰਾਈਵ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਰਕਿੰਗ ਵੱਲ ਤੁਰਿਆ। ਮੈਂ ਦਿਨ ਦੇ ਸਮਾਗਮਾਂ ਤੋਂ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਚੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਆਇਆ। ਡਾਇਨਿੰਗ ਹਾਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਖੇਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਸਮਾਰੋਹ ਦੇਖਿਆ। ਔਰਤਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸਮੂਹ, ਲਗਭਗ 150, ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਘਾਹ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ, ਹਰ ਇੱਕ ਨੇ ਇੱਕ ਮੋਮਬੱਤੀ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਰੁਕ ਕੇ ਨੇੜਲੇ ਇੱਕ ਦਰੱਖਤ ਹੇਠੋਂ ਸੁਣਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੀਤ ਗਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਹਰੇਕ ਗਾਣਾ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਚੱਕਰ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਨਵੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖਦੀਆਂ ਸਨ, ਉਲਟ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਉਣ ਲਈ ਰੁਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਚਾਰੇ: "ਪਿਆਰੀ ਭੈਣ, ਪਿਆਰੀ ਭੈਣ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।" ਇਹੀ ਸੀ - ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ, ਸੁੰਦਰ ਭਾਵਨਾ। ਮੈਨੂੰ ਪਾਰਕਿੰਗ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਗੱਡੀ ਦਾ ਰਸਤਾ ਮਿਲ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਰਦੇ-ਫਿਰਦੇ ਗੀਤ ਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਅਤੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਪਰਹੇਜ਼ ਸੀ। ਮੈਂ ਓਮੇਗਾ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਭਾਰੀ ਜੰਗਲ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚੋਂ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਕੈਂਪਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ, ਮੈਂ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਵੱਡੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ, ਅਜੇ ਵੀ ਉਸ ਸੁੰਦਰ ਸਮਾਰੋਹ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਹੌਲੀ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਡੂੰਘੇ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੀ। ਇਹ ਗਰਮੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਮਿੱਠੀ ਰਾਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਖਿੜਕੀ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਹਨੇਰੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਇਕੱਲਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਸੜਕ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਇੱਕ ਤੰਗ ਮੋੜ 'ਤੇ ਘੁੰਮਿਆ,

ਲਗਭਗ ਪੰਦਰਾਂ ਫੁੱਟ ਦੂਰ, ਸਿੱਧਾ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ, ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਉੱਲੂ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਕਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
"ਗਾਈਡਰ," ਮੈਂ ਪੰਛੀ ਦੇ ਆਕਾਰ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਲਗਭਗ ਦਸ ਸਕਿੰਟਾਂ ਲਈ ਹੈੱਡਲਾਈਟਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਖੰਭ ਖੋਲ੍ਹੇ ਅਤੇ, ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਝਪਟਮਾਰ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੜਕ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਕਿਨਾਰੇ ਇੱਕ ਟਾਹਣੀ 'ਤੇ ਚੁੱਕ ਲਿਆ। ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਮੈਪਲ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦੀ ਟਾਹਣੀ ਦੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਉਤਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੋੜਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੱਡੀਆਂ ਪੀਲੀਆਂ- ਸੰਤਰੀ ਅੱਖਾਂ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।
"ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹੋ, ਗਾਈਡਰ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਦਰੱਖਤ ਤੋਂ ਕੁਝ ਫੁੱਟ ਦੂਰ ਰੁਕਿਆ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ, ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਅੱਖਾਂ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਸਕਿੰਟਾਂ ਲਈ ਵੇਖਦੇ ਰਹੇ।
ਫਿਰ ਗਾਈਡਰ ਬਸ ਦਰੱਖਤ ਦੀ ਟਾਹਣੀ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਆਪਣੇ ਛੇ ਫੁੱਟ ਦੇ ਵੱਡੇ ਖੰਭ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਸੜਕ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਰੱਖਤ ਦੀ ਟਾਹਣੀ ਵੱਲ ਵਧਿਆ। ਉੱਥੇ ਬੈਠ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਵੱਡਾ ਸਿਰ ਮੋੜਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਸੁੰਦਰ, ਚਮਕਦਾਰ ਅੱਖਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਟਿਕਾਈਆਂ। ਇਸ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇਸ ਵੱਡੇ ਉੱਲੂ ਵੱਲ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਮਿੰਟ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ।
ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਗਾਈਡਰ ਹੈ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਅਤੇ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਉਣ, ਸੁਨੇਹਾ ਦੇਣ, ਕੁਝ ਪਵਿੱਤਰ ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਆਇਆ ਸੀ। ਗਾਈਡਰ ਡਿੱਗਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸੜਕ ਦੇ ਉਲਟ ਕਿਨਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਰੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ 'ਤੇ ਡਿੱਗਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਕੁੱਲ ਛੇ ਵਾਰ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਵੱਲ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਵੇਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਰਹੱਸਮਈ, ਅਸਲੀਅਤ ਤੋਂ ਪਰੇ ਅਤੇ ਡੂੰਘਾ ਛੂਹਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕਾਰ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਚਮਕਣ ਲੱਗੀਆਂ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣੀ ਪਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੜਕ 'ਤੇ ਚੁੱਪ ਬੈਠਣਾ ਹੁਣ ਚੰਗਾ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਸਮਝ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਗਾਈਡਰ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਦਰੱਖਤ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਮੇਰੀ ਗੱਡੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਹਨੇਰੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਕਿੰਨਾ ਜਾਦੂਈ ਅਨੁਭਵ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਓਮੇਗਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਹ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਦਿਨ, ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਪਹਿਲਾ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜੋ ਮੈਂ

ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਤਰਸਦਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮੈਂ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮੂਲ ਅਮਰੀਕੀ ਵਜੋਂ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਯਾਦ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਉਸਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਨਿੱਜੀ ਅਰਥ ਸੀ। ਮੂਲ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਜਾਨਵਰ ਤੋਂ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਹੈ। ਅਤੇ, ਉਸੇ ਰਾਤ, ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦਾ ਤੋਹਫ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਗਾਈਡਰ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, "ਜੀ ਆਇਆਂ ਨੂੰ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਹੀ ਰਸਤਾ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਸਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੋ, ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰੋ, ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਸੱਚਾ ਸਵੈ ਪਾਓਗੇ।"
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬ੍ਰਾਇਨ ਉਸ ਹਫ਼ਤੇ ਅਕਸਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, "ਕੋਈ ਹਾਦਸਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਾਂ।"
ਮਾਈਕਲ ਬ੍ਰਾਊਨ

ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੈਰੋਲ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ, "ਕਈ ਵਾਰ ਚਮਤਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।" ਜੇਕਰ ਸਾਡੇ ਦਿਲ ਅਤੇ ਦਿਮਾਗ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਅਤੇ ਪਿਆਰੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਸਹੀ ਰਸਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸੱਚਾ ਸਵੈ ਪਾ ਲਵਾਂਗੇ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਰਸਤੇ ਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨਗੇ।
ਮੈਂ ਵੀ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਇਸ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਚਿੱਟੇ ਕੱਪੜੇ ਜਾਂ ਚੋਲੇ ਪਹਿਨਦੀਆਂ ਹਨ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਚਿੱਟੀਆਂ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਰਾਤ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗੀਤ ਸੁਰੀਲਾ, ਆਦੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਮੈਂ "ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੈ" ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਸਾਰੇ ਵਜੂਦਾਂ ਅਤੇ ਅਵਤਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਵਾਲੇ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕਿੰਨੀਆਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਭੈਣਾਂ ਰਹੀਆਂ ਹਨ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਉਸ ਮਿੱਠੇ ਗੀਤ ਦੇ ਸਧਾਰਨ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਗਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਹੋਰ ਵੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਅਤੇ ਭਰਾਵਾਂ, ਪੂਰੇ ਮਨੁੱਖੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਬੰਧ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਰਹੱਸਮਈ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਗਾਈਡਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਰਸਤੇ ਬਾਰੇ ਲੋੜੀਂਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ।
ਸੇਲਟਿਕ ਮਿਥਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੇਵੀ ਹੈ ਜੋ ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ, ਸਿਆਣੇ ਉੱਲੂ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਖਣ ਵਾਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮਨੁੱਖੀ ਅਵਚੇਤਨ, ਆਤਮਾ ਦੀਆਂ ਅਨੰਤ ਡੂੰਘਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਝਾਤੀ ਮਾਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਫੈਲੇ ਹੋਏ ਖੰਭ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਲਾਜ ਅਤੇ ਦਇਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਉਸਦੀ ਅਗਵਾਈ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ

ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਰਾਤ ਭਰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉੱਡਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਸਵਰਗੀ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਕਵੀਆਂ ਨੂੰ ਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਸਿੱਖਣ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਸਰੀਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇੱਕ ਉੱਚ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ, ਉਹ ਕਰਮ ਦੀ, ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦੀ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਦੇਵੀ ਹੈ।
ਸ਼ਾਇਦ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਉਸ ਮੋਮਬੱਤੀ ਜਗਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਭੈਣ-ਭਰਾ ਦੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਬੰਧਨਾਂ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਗਾਈਡਰ ਵਿੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਵਿਸ਼ਾਲ ਉੱਲੂ ਜੋ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਰਾਹ ਨੂੰ ਸਜਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਉਸ ਮਿੱਠੀ ਗਰਮੀਆਂ ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਤਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਨਵੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। "ਕੋਈ ਹਾਦਸੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਹੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਸੰਜੋਗ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਸਿਰਫ਼ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਹੀ ਸਾਡੇ ਮੋਢਿਆਂ ਦੁਆਲੇ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਭਰੇ, ਦੂਤਾਂ ਵਰਗੇ ਆਰਾਮ ਦੇ ਖੰਭ ਫੈਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਰਾਹ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

. 11 .

ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਮਿੱਠਾ

ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ ਦਾ ਕੰਮ, ਬਿਮਾਰੀ, ਨੁਕਸਾਨ, ਸੋਗ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸਦਾ ਮੌਜੂਦ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਕਸਰ ਕਾਫ਼ੀ ਭਾਰੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਸੇ-ਮਜ਼ਾਕ ਇੱਕ ਸੰਤੁਲਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸਬਕ ਔਖੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹਨ; ਉਹ ਹਲਕੇ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਇੰਨੇ ਫਜ਼ੂਲ ਵੀ ਲੱਗ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਜਿਸਦੇ ਉਹ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਸੰਬੰਧੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।
ਇੱਕ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਓਮੇਗਾ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿਖਲਾਈ ਕੋਰਸ ਪੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਿਛਲੇ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਜੀਵਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸੀਂ ਪੜਚੋਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਸਨ, ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹਫ਼ਤਾ ਆਮ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਾਵੁਕ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ। ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਦੇ ਆਖਰੀ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ ਭਾਵ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਈ। ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਪਲ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ ਰੁਕਿਆ, ਯਕੀਨਨ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਡੂੰਘਾ ਪੁੱਛਣ ਵਾਲੀ ਹੈ।
ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ ਜੋ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸੀ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੱਗਦੇ ਹੋ?"
ਉਸਦੇ ਸਵਾਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਬਿਨਾਂ ਹੱਸੇ, ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਈ.ਟੀ."
"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਪਰਦੇਸੀ?" ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਗਲਤ ਸੁਣਿਆ ਹੈ।
"ਹਾਂ, ਈ.ਟੀ."
ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਸੀ। "ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ, ਉਹ ਛੋਟਾ ਮੁੰਡਾ ਜਿਸਨੇ ਸਾਈਕਲ ਚਲਾ ਕੇ ਚੰਦ 'ਤੇ ਘੁੰਮਾਇਆ ਸੀ?" ਮੈਂ ਸਾਈਕਲ 'ਤੇ ਪੈਡਲ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ!"

ਹੁਣ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਿਆਂ, ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਹੋਰ ਵੇਰਵੇ ਮੰਗੇ ਹੁੰਦੇ।
ਮੈਂ ਬਿਲਕੁਲ ਈ.ਟੀ. ਵਰਗਾ ਕਿਵੇਂ ਸੀ? ਮੈਂ ਉਸ ਛੋਟੇ ਏਲੀਅਨ ਵਰਗਾ ਕਿਵੇਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ? ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਜਵਾਬ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਬੱਸ ਉੱਥੋਂ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਮੈਨੂੰ ਨਿਮਰਤਾ ਅਤੇ ਹੰਕਾਰ ਦਾ ਸਬਕ ਦੇਣ ਲਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੇ ਰੂਪਕ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਡੂੰਘਾ ਮਹੱਤਵ ਸੀ ਜੋ ਅਜੇ ਤੱਕ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਲੰਬੇ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਹਾਸੇ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।
ਭਾਵੇਂ ਹਾਸੋਹੀਣੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਗੰਭੀਰ, ਇਹ ਅਧਿਆਇ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਸਾਧਾਰਨ ਘਟਨਾਵਾਂ ਡੂੰਘੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਬੀਜ ਰੱਖ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਕਹਾਣੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹਨ।

. ਅੱਖ ਦੇ ਸੇਬ.
ਮੈਂ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਦੱਖਣੀ ਫਲੋਰੀਡਾ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ
ਸੀ। ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਤਾਬਾਂ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰੋਗੇ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ, ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਸ਼ਿਲਾਲੇਖ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਤੁਸੀਂ "ਲਵ, ਬ੍ਰਾਇਨ ਵੇਇਸ" 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰੋਗੇ।
ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਨੌਂ ਸੌ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ, ਅਗਲੇ ਬ੍ਰੇਕ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਕੇ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੇ ਦੋਸਤ ਦੇ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਕੇਨਲ ਤੋਂ ਚੁੱਕ ਲਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਨਾ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇ। ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਸੋਚ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸੀ "ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਐਪੋਲੋਨੀਆ ਲਈ ਇਸ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹੋ..."
ਸਾਡੇ ਦੋਸਤ ਦੇ ਕੁੱਤੇ ਦਾ ਨਾਮ ਐਪੋਲੋਨੀਆ ਹੈ—ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਸੇਬ।
ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਆਇਆ।
ਮਾਰਗੀ ਸੈਮੂਅਲਜ਼

ਕੋਈ ਵੀ ਸੰਜੋਗ ਜਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਤਰਤੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਮਕਸਦ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। "ਐਪੋਲੋਨੀਆ" ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰੀ ਉਦਾਹਰਣ ਬਣ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਪਲ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੇਨਲ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸ ਨਾਮ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਚੇਤਨਾ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਐਪੋਲੋਨੀਆ ਕੋਲ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਸ਼ਿਲਾਲੇਖ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ - ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ।
ਸੇਬਾਂ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਸੈਲਰੀ ਵੱਲ ਵਧਦੇ ਹਾਂ।

. ਸੈਲਰੀ ਕਲੇਅਰਵੋਏਂਸ .
ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਗਿਆ
ਸੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਊਰਜਾ ਅਭਿਆਸ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਲੀਜ਼ਾ ਨਾਲ ਭਾਈਵਾਲੀ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਵਿਆਹ ਦੀ ਅੰਗੂਠੀ ਉਸਦੀ ਘੜੀ ਨਾਲ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਗਿਣਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਮੈਨੂੰ ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਅੱਧੀ ਦੂਰ ਇੱਕ ਡੌਲਫਿਨ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਪਿਆਰਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਅਚਾਨਕ ਆਇਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਡੌਲਫਿਨ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗੀ।
ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੁਣ ਕੇ, ਲੀਜ਼ਾ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ। "ਇਹ ਮੇਰਾ ਮਨਪਸੰਦ ਜਾਨਵਰ ਹੈ!" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਰਾਹਤ ਮਿਲੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਮੈਂ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਕੀ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗਦੀ ਹੋਈ ਬੋਲੀ, "ਸਾਡੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਮੇਰੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ, ਮੈਂ - ਮੈਂ ਸੈਲਰੀ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ, ਹਰਾ, ਰਸੀਲਾ ਝੁੰਡ ਦੇਖਿਆ!" ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਦੂਰ ਤੱਕ ਫੈਲਾਏ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਸੱਚਮੁੱਚ ਵੱਡਾ!" ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਲੱਗਿਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਿਰਾਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਸੈਲਰੀ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੋਈ ਡੂੰਘਾ ਜਾਂ ਨੇਕ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸੋਚ ਸਕਿਆ। ਮੈਂ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਸੱਤ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਘਰ ਪਹੁੰਚੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਜੂਸ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ, ਠੰਡਾ ਗਲਾਸ ਪਿਆਇਆ ਗਿਆ। ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਜੂਸ ਦਾ ਸ਼ੌਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਫਲਾਂ ਅਤੇ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਪਕਵਾਨਾਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਲੀਸਾ ਨਾਲ ਕਹਾਣੀ

ਸੁਣਾਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਸੈਲਰੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ, ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਪਾਗਲਾਂ ਵਾਂਗ ਫਰਿੱਜ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ ਅਤੇ ਸੈਲਰੀ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮੋਟਾ ਅਤੇ ਰਸਦਾਰ ਗੁੱਛਾ ਲੈ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਜੋ ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਉਸੇ ਦੁਪਹਿਰ, ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਲੀਸਾ ਨਾਲ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਹ ਬਾਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਜੂਸ ਦੇ ਸਮਾਨ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਸੈਲਰੀ ਦੇ ਗੁੱਛੇ ਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਿਆ, ਇਸਦੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦਿੱਖ ਅਤੇ ਆਕਾਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ। ਸਾਡਾ ਵਿਆਹ ਬਾਈ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਬੈਂਡ ਜੋ ਮੈਂ ਲੀਸਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਉਸ ਉੱਤੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਉੱਕਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੈਲਰੀ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾਂਗਾ।
ਸੋਫੀਆ

ਸਾਡੇ ਅਦਭੁਤ ਮਾਨਸਿਕ ਅਤੇ ਰਹੱਸਮਈ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਉਲਕਾ ਵਰਖਾ ਜਾਂ ਸੂਰਜ ਗ੍ਰਹਿਣ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਸੈਲਰੀ ਦੇ ਝੁੰਡ ਜਿੰਨਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਸਮਝ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਨੁਭਵੀ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵ ਹਾਂ। ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਵਰਗੀ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਤੋਂ, ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਪ-ਪ੍ਰਮਾਣੂ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ, ਸਪੇਸ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਆਮ ਸੀਮਾਵਾਂ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਜੋ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਭੂਗੋਲਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੂਰ ਹੋਣ। ਸੋਫੀਆ ਦਾ ਪਤੀ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਸੈਲਰੀ ਦੇ ਡੰਡਿਆਂ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਲੀਜ਼ਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ "[ਆਪਣੇ] ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ" ਦੇਖਿਆ।
ਸੋਫੀਆ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਇਸ ਸੱਚਾਈ 'ਤੇ ਵੀ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਘਟਨਾ ਦੇ ਵਾਪਰਨ ਸਮੇਂ ਉਸ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਦੇ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਸਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਜਾਵੇਗੀ। ਸੋਫੀਆ ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਤੱਕ ਲੀਜ਼ਾ ਦੇ ਸੈਲਰੀ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਘੰਟੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀ ਖਰੀਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਲਿਆ। ਡੇਵ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਸਾਥੀ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਸਨ। ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਅੱਗੇ ਹੈ।

. ਮਸ਼ਰੂਮਜ਼ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ.

ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਟੈਂਪਾ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਵਾਪਰੀ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਲੇਖਾਂ ਦਾ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਮਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਸਾਥੀ ਇੱਕ ਚੀਨੀ ਔਰਤ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਰੇਸਲੇਟ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਮਸ਼ਰੂਮਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਾ ਰਿਹਾ। ਕਿੰਨਾ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਨ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਫਾਰਮ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਮਸ਼ਰੂਮ ਹੀ ਲੈ ਕੇ ਆ ਸਕਿਆ।
ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ੌਕੀਨ ਮਸ਼ਰੂਮ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸਹੁਰੇ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠੇ ਸਨ, ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮਸ਼ਰੂਮ ਕਿੱਟ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ!
ਡੇਵ

ਚਾਹੇ ਉਹ ਸੈਲਰੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਮਸ਼ਰੂਮ, ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਿੱਸਾ ਊਰਜਾ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਰਾਹੀਂ ਗਿਆਨ, ਯਾਦਾਂ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦਾ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਚੇਤੰਨ ਮਨਾਂ ਦੇ ਪਰਦੇ ਨੂੰ ਉਤਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨੂੰ ਵਾਪਰਨ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਊਰਜਾਵਾਨ ਬੰਧਨਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕਜੁੱਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪੱਖਪਾਤੀ ਜਾਂ ਹਿੰਸਕ ਹੋਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ 'ਦਿ ਹਿਡਨ ਮੈਸੇਜਜ਼ ਇਨ ਵਾਟਰ' ਵਿੱਚ, ਡਾ. ਮਸਾਰੂ ਇਮੋਟੋ ਨੇ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਇਸ ਊਰਜਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨੂੰ ਸੰਚਾਰਿਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪਾਣੀ ਦੀ ਅਣੂ ਬਣਤਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮੈਰੀਲਿਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਵੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਪਰਿਵਰਤਨਸ਼ੀਲ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਖੁਦ ਦੇਖਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ, ਅੱਗੇ, ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

. ਲਾਈਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪੜ੍ਹਨਾ. ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਹੁਣ ਨਿਯਮਤ ਆਕਾਰ ਦੀਆਂ ਛਪੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਵੱਡੇ ਪ੍ਰਿੰਟ ਵਾਲੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ। ਉਸ ਸਮੇਂ,

ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਤਾਬ "ਮੇਨੀ ਲਾਈਵਜ਼, ਮੈਨੀ ਮਾਸਟਰਜ਼" ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਨਿਯਮਤ ਆਕਾਰ ਦੀਆਂ ਛਪਾਈ ਵਿੱਚ ਸੀ।
ਇੱਕ ਦਿਨ, ਅਸੀਂ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਤਾਬ, ਮੇਰੀਆਂ ਮਨਪਸੰਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਪੜ੍ਹਨਾ ਖਤਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਲੈ ਲਈ ਅਤੇ ਪੰਨੇ ਪਲਟਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਿੰਟ ਉਸ ਲਈ ਦੇਖਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਵਾਂ।
"ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਖੁਦ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੀ ਹਾਂ।"
ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋਏ, ਹਰੇਕ ਪੰਨੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵੇਖਦਾ ਹੋਇਆ ਦੇਖਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਅੰਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਝਲਕ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਪੰਨੇ ਪਲਟ ਕੇ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹ ਲਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੱਖਰਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ
ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਬੰਧ ਦਾ ਪਲ ਸੀ।
ਮੈਰੀਲਿਨ ਕੈਲਾਬ੍ਰੇਸ

ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਊਰਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਅਕਸਰ ਛਪਾਈ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਕਿਤਾਬ 'ਤੇ ਦਸਤਖ਼ਤ ਕਰਦੀ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਊਰਜਾ ਵੀ ਪਾਉਣ ਦਾ ਸੁਚੇਤ ਵਿਚਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਰੀਲਿਨ ਦੀ ਊਰਜਾ ਉਸਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਵਿਧੀ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਸਬੰਧ ਬਣ ਗਿਆ।
ਐਮੀ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਲ ਬਾਰੇ ਲਿਖਦੀ ਹੈ: ਇਸ ਵਾਰ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ, ਜੌਰਡਨ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ।

. ਹੀਰੋ.
ਮੇਰਾ ਭਰਾ, ਜੌਰਡਨ, ਫਿਲਾਡੇਲਫੀਆ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਧੁੱਪ ਵਾਲੀ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ,
ਟ੍ਰੈਵਿਸ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੱਤ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ, ਪਿਛਲੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਵਿਅਸਤ ਸ਼ਾਪਿੰਗ ਸੈਂਟਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿਸਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਐਗਜ਼ਿਟ ਲੇਨ ਸੀ ਅਤੇ

ਇਸਦੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਟ੍ਰੀਟ ਲਾਈਟ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਰਾਂ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ; ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ, ਲਾਈਨ ਲੰਬੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਟ੍ਰੈਵਿਸ ਨੇ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਨੇੜੇ ਖੜ੍ਹਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਚੈਰਿਟੀ ਲਈ ਪੈਸੇ ਇਕੱਠੇ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਜੌਰਡਨ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੌਰਡਨ ਨੇ, ਆਦਮੀ ਦੀ ਵੈਸਟ ਅਤੇ ਸਾਈਨੇਜ 'ਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਖ ਕੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪੈਸੇ ਕੈਂਸਰ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ।
ਟ੍ਰੈਵਿਸ ਨੇ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਡਾਲਰ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ।
"ਓਹ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਟ੍ਰੈਵ," ਜੌਰਡਨ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਦੇ ਕਿਹਾ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ; ਉਹ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਹਾਂ, ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਕਾਰਨ ਲਈ ਪੈਸੇ ਇਕੱਠੇ ਕਰਦੇ ਦੇਖਣ ਦਾ ਆਦੀ ਸੀ
- ਸੜਕ 'ਤੇ, ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ, ਡਾਕ ਵਿੱਚ - ਅਤੇ ਕੁਝ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਦੇਖਣ ਦਾ ਆਦੀ ਸੀ ਪਰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ, ਬੇਨਤੀਆਂ ਦੇ ਢੇਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ। ਕੀ ਇੱਕ ਡਾਲਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬਹੁਤ ਮਦਦਗਾਰ ਹੋਵੇਗਾ? ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪੈਸਾ ਕਿੱਥੇ ਗਿਆ, ਵੈਸੇ ਵੀ? ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਡਾਲਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਆਪਣੀ ਸੀਟ ਬੈਲਟ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਪਾਉਣਾ, ਘੁੰਮਣਾ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਕੱਢਣਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗਣਾ; ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਲਾਲ ਬੱਤੀ 'ਤੇ ਜਿਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸਨ, ਰੁਕਣ ਕਾਰਨ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੇਰੀ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਜ਼ਰੂਰ ਚੀਕਣਾ ਅਤੇ ਹਾਰਨ ਵਜਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ। ਅਤੇ, ਯਕੀਨਨ, ਉਸ ਪਲ ਲਾਈਟ ਹਰੀ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਉਹ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ "ਆਹ, ਖੈਰ" ਵਰਗਾ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਖਰਕਾਰ ਸ਼ਾਪਿੰਗ ਸੈਂਟਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਛੇ ਲੇਨਾਂ ਦੇ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲੇ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ ਮਿਲ ਗਏ ਤਾਂ ਟ੍ਰੈਵਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਓਹ, ਪਰ ਡੈਡੀ, ਅਸੀਂ ਹੀਰੋ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।"
ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਸ ਗਲੀ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਲੰਬੇ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਹੁਣ ਸਨ, ਯੂ-ਟਰਨ ਲੈਣ ਅਤੇ ਸ਼ਾਪਿੰਗ ਸੈਂਟਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਬਸ ਦੁਬਾਰਾ ਘੁੰਮਣ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਲਾਈਟ 'ਤੇ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ, ਇਸ ਵਾਰ, ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਦੇ ਸਕਣ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਰੀਅਰਵਿਊ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਜੌਰਡਨ ਨੇ ਟ੍ਰੈਵਿਸ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਮੁੱਠੀਆਂ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਉਡਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਫੁਸਫੁਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ, "ਹਾਂ!"

ਐਮੀ ਵੇਇਸ

ਇੱਕ ਹੀਰੋ ਬਣਨ ਲਈ ਵੱਡੇ ਕਾਰਜ ਅਤੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਦਿਆਲਤਾ ਦੇ ਸਾਦੇ ਕਾਰਜ ਵੀ ਯੋਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਾਰੇ ਪਾਸੇ ਫੈਲਦੇ ਹਨ। ਦਾਨ ਅਤੇ ਦਿਆਲਤਾ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਹਰ ਚੀਜ਼ ਊਰਜਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਦੀ ਊਰਜਾ ਬਾਕੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਘੇਰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਗੂੰਜ ਸਥਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਘੰਟੀ ਦੀ ਘੰਟੀ ਜੋ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਵਿੱਚ ਸੁੰਦਰ ਧੁਨੀ ਤਰੰਗਾਂ ਦਾ ਤੂਫ਼ਾਨ ਭੇਜਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਤਲਾਅ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਿਆ ਗਿਆ ਪੱਥਰ ਜੋ ਪੂਰੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤੱਕ ਲਹਿਰਾਂ ਭੇਜਦਾ ਹੈ। ਦਿਆਲਤਾ ਦੇ ਕਾਰਜ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤੱਕ ਲਹਿਰਾਂ ਭੇਜ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ, ਕਈ ਵਾਰ, ਬੱਚੇ ਸਾਡੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਅਧਿਆਪਕ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।
ਜੌਰਡਨ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਇੱਕ ਖਾਸ ਪਲ ਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਡਰਾਈਵਿੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਬਕ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਸੀ। ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਪੀੜ੍ਹੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਏ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਹੀ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਿਆ, ਜਦੋਂ ਜੌਰਡਨ ਬੱਚਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਿਤਾ ਉਸਨੂੰ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਸਬਕ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸੀ। ਬਾਲਗ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਅਸੀਂ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੁੰਦਰ, ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਸੂਝਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਰਹਿਣਗੇ। ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ ਥਰੂ ਟਾਈਮ ਇਨਟੂ ਹੀਲਿੰਗ ਵਿੱਚ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ:

ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੇ ਦਸ ਘੰਟੇ ਦੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੇਟਵੀਂ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕਰਕੇ ਆਰਾਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਾਸ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਗੂੰਜਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਟੈਲੀਪੈਥਿਕ ਤੁਰ੍ਹੀ ਵਾਂਗ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਮੇਰੇ ਪੂਰੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤਾ। "ਬਸ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰੋ!" ਆਵਾਜ਼ ਗਰਜਦੀ ਹੋਈ ਆਈ। ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਜਾਗ ਪਈ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸੁਨੇਹਾ ਜਾਰਡਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ, ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ। ਇਸ ਸਮੇਂ, ਉਹ ਇੱਕ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਾਗ਼ੀ ਕਿਸ਼ੋਰ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਦਿਨ ਉਸ ਬਾਰੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ, ਅਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਇਸ ਨਾਲ ਜੂਝ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਨਜਿੱਠਣਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜਲਦੀ ਅਤੇ ਹਨੇਰੀ ਸਵੇਰ, ਮੈਂ ਜੌਰਡਨ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਗੱਲਬਾਤ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸ ਦਿਨ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅੱਖਰ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਜੌਰਡਨ ਬਿਲਕੁਲ ਚਿੜਚਿੜਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਗੁੱਸਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਛੱਡਣ ਦਾ ਵਿਕਲਪ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ "ਬਸ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰੋ!" ਸੁਨੇਹਾ ਯਾਦ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਚੁਣਿਆ।
"ਜਾਰਡਨ, ਬਸ ਯਾਦ ਰੱਖ ਕਿ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ," ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਕੂਲ ਛੱਡਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ, ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਵੀ ਤੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।"
ਉਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਗੁੱਸੇ ਜਾਂ ਗੁੱਸੇ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਅਜੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਗੁੱਸੇ ਬਾਰੇ ਮੇਰੀ ਧਾਰਨਾ ਇੱਕ ਭਰਮ ਸੀ।
ਮੈਂ ਹਸਪਤਾਲ ਵੱਲ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਲਗਭਗ ਪੰਤਾਲੀ ਮਿੰਟ ਦੂਰ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਇੱਕ ਚਰਚ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਿਆ, ਸੂਰਜ ਰੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਉੱਠ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਾਲੀ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਘਾਹ ਕੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਮਾਲੀ, ਰੁੱਖ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਭ ਕੁਝ ਜੋ ਮੈਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਚਮਕਦਾਰ ਅਤੇ ਚਮਕਦਾਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਹਰ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਸੁਨਹਿਰੀ ਗੁਣ ਸੀ। ਮੈਂ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ - ਮਾਲੀ ਨਾਲ, ਰੁੱਖਾਂ ਨਾਲ, ਘਾਹ ਨਾਲ, ਅਸਮਾਨ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਗਿਲਹਰੀ ਨਾਲ ਜੋ ਰੁੱਖ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਰਹੀ ਹੈ। ਡਰ ਜਾਂ ਚਿੰਤਾ ਦੀ ਪੂਰੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਸੀ। ਭਵਿੱਖ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਫ਼ ਜਾਪਦਾ ਸੀ... ਸੰਪੂਰਨ। ਮੈਂ ਦੂਜੇ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲੇ ਯਾਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਅਜੀਬ ਲੱਗਿਆ ਹੋਣਾ। ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਨਿਰਲੇਪ, ਵਿਆਪਕ ਪਿਆਰ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਜਦੋਂ ਦੂਜੇ ਡਰਾਈਵਰ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਗੱਡੀ ਕੱਟਦੇ ਸਨ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਕਿਉਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਮਾਂ ਰੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਧੀਰਜਵਾਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਸਿੱਖਣ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਆਏ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਹਸਪਤਾਲ ਵੱਲ ਗੱਡੀ ਚਲਾਈ, ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਚਮਕ ਅਤੇ ਪਾਰਦਰਸ਼ਤਾ ਜਾਰੀ ਰਹੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਲੇਪ ਪ੍ਰੇਮ-ਦਿਆਲਤਾ ਅਤੇ ਮਹਾਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਦੀ

ਸਥਿਤੀ ਵੀ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧੀਰਜ, ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੁੜੇ ਹੋਣ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਵੀ ਸਨ।
ਇਹ ਹਾਲਤ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਦਾ ਦਿਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਸਵੇਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹਿਜ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਦੋ ਨਵੇਂ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ: ਹਰ ਕੋਈ ਚਮਕਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਕਿਵੇਂ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਖ਼ਤਰਾ ਵਰਗੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਡਰ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਭ ਕੁਝ ਇੱਕ ਸੀ।

ਉਸ ਸਵੇਰ ਜੌਰਡਨ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ, ਸਾਡੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਸਾਦੇ ਸਬੰਧ ਅਤੇ ਧਾਰਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸਬਕ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਲੌਕਿਕ ਅਨੁਭਵ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ - ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਅਨੁਭਵ ਜੋ ਅਸਮਾਨ ਤੱਕ, ਘਾਹ ਦੇ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਬਲੇਡਾਂ ਤੱਕ, ਅਤੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਹੀਰੋ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨਾ ਹੈ।

. 12 .

ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਤੇ ਰਹੱਸਮਈ ਅਨੁਭਵ

ਰਹੱਸਮਈ ਜਾਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਵਰਤਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ "ਅਸਲ" ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦੀ ਝਲਕ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਧਿਆਨ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ, ਕੁਦਰਤ, ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ, ਜਾਂ ਕਈ ਹੋਰ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਵਾਪਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਇਹ ਨੀਂਦ ਦੌਰਾਨ, ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਸੌਣ ਜਾਂ ਜਾਗਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਚੇਤਨਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਆਦਤਾਂ ਅਤੇ ਨਮੂਨੇ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪਲਾਂ 'ਤੇ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਵਧੀਆ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਪਰ ਦੂਜੇ ਲਈ ਓਨੇ ਵਧੀਆ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਰਸਤਾ ਲੱਭਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਨਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ, ਭਾਵੇਂ ਭੁਲੇਖੇ ਵਾਲੇ ਹੋਣ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸਮਾਂ, ਇਹਨਾਂ ਉੱਚ ਪੱਧਰਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਤਹੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਨਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।
ਅਜਿਹੇ ਪਰਲੋਕੀ ਅਨੁਭਵ ਸਾਨੂੰ ਜੋ ਝਲਕ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਬਹੁਤ ਕੀਮਤੀ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮਨ ਅਤੇ ਹੋਂਦ ਦੇ ਅਸਲ ਸੁਭਾਅ ਬਾਰੇ ਸਮਝ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੂਝਾਂ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਦਿਮਾਗ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੋਂਦ ਦੀ ਸਥਾਈਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ (ਜਾਂ ਤਾਓ, ਜਾਂ ਪ੍ਰਵਾਹ) ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਸਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ, ਸ਼ਾਇਦ, ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਮ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਕਸਰ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਇੱਕ ਕਾਰਜ ਦੁਆਰਾ ਸਾਡੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੀ ਕਿਸਮਤ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਧੱਕਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਬਕਾਂ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ ਜੋ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਆਏ ਸੀ। ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਅਜਿਹੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਕਿਸਮ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸਪੱਸ਼ਟ

ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਤੱਕ, ਫਿਰ ਵੀ ਸਾਰੀਆਂ ਸੜਕਾਂ ਉਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ: ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਤੱਤ ਦੀ ਜੀਵਨ-ਬਦਲਣ ਵਾਲੀ ਪਛਾਣ।
ਰਹੱਸਮਈ ਜਾਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਘਟਨਾ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਨਾਲ ਏਕਤਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ, ਇੱਕ ਊਰਜਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੈ ਜੋ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਜੋੜਦੀ ਹੈ। ਸਮੇਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ, ਬੇਅੰਤ ਧੀਰਜ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਘਟਨਾ ਦੀ ਸਮਝ ਦੇ ਨਾਲ, ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੇ, ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਕਿਰਪਾ, ਦਿਆਲਤਾ ਅਤੇ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਕਸਰ, ਪੰਜ ਇੰਦਰੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੁਆਰਾ ਅਣਜਾਣ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਸਹਿਜਤਾ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਮਹਾਨ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਲਈ ਸੱਚ ਹੈ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਜਾਂ ਖਾਸ। ਕੋਈ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਪਿਆਰ ਸਦੀਵੀ, ਸਦੀਵੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸੁਭਾਅ ਜਾਂ ਧਰਤੀ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ; ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਸਥਿਰ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ, ਇੱਕ ਮਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਲਈ ਪਿਆਰ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਇੱਕ ਪਿਆਰੇ ਪਾਲਤੂ ਜਾਨਵਰ ਲਈ ਪਿਆਰ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ। ਬੱਚੇ ਜਾਂ ਪਾਲਤੂ ਜਾਨਵਰ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਜਿੱਤਣ ਲਈ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਉੱਥੇ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਬੱਚਾ ਜਾਂ ਜਾਨਵਰ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰੇ। ਇਹ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਡੂੰਘਾ ਹੈ। ਇਹ ਡੂੰਘਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੀਆਂ ਕੋਈ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ।
ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਸੀਂ।

. ਇੰਦਰਾ ਦਾ ਨੈੱਟ.
ਇੱਕ ਰਾਤ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਔਸਟਿਨ, ਟੈਕਸਾਸ ਦੇ ਕਰਾਸਿੰਗਜ਼ ਵਿਖੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਸਿਖਲਾਈ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।
ਇਸ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਲੱਖਾਂ ਅੱਠਭੁਜੀ ਡਿਸਕ-ਆਕਾਰ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਗਤੀ ਨਾਲ ਧਰਤੀ ਦੀ ਸਤ੍ਹਾ ਤੋਂ ਇਸਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਬਾਹਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਤੱਕ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਇਸ ਗ੍ਰਹਿ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੈ ਕੇ ਧਰਤੀ ਤੋਂ

ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਵੌਰਟੈਕਸ-ਕਿਸਮ ਦੇ ਖੁੱਲਣ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾਂਦੇ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਫਨਲ ਵਰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਘੁੰਮਦਾ, ਗੋਲਾਕਾਰ ਪੈਟਰਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿੱਚ ਲੰਬੀ ਟਿਊਬ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਿੱਧੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਆਉਣ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕੱਟਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜ ਜਾਂਦੇ ਸੀ ਜੋ ਸਾਡੇ ਲੱਖਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਇੱਕ ਕੰਬਲ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਵੌਰਟੈਕਸ ਰਾਹੀਂ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਘੁੰਮਦੇ ਹੋਏ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਇਹ ਪੈਟਰਨ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਇਸ ਸੁਪਨੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖਾਸ ਹੱਥ ਦੀ ਗਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਜਾਗਿਆ, ਜੋ ਸੁਪਨੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਧਰਤੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਕੰਬਲ ਜਾਂ ਜਾਲ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਦੇ ਸਾਧਨ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਗਤੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਜਾਲ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਗਤੀ ਡਿਸਕਨੈਕਟ ਕਰਨ ਲਈ। ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਹੀ ਇਹਨਾਂ ਹੱਥਾਂ ਦੀਆਂ ਗਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇਸ ਜਾਲ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਡਿਸਕਨੈਕਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਮਨੁੱਖੀ ਅਨੁਭਵ ਨਾਲ ਜਾਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ।
ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਜਾਲ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੇ ਸਾਰੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਜੋ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਉਹ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਜੁੜਾਂਗਾ ਅਤੇ ਜਾਲ ਨੂੰ ਉਸ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਡਿਸਕਨੈਕਟ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।
ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਚੰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਹੀ ਜੁੜਿਆ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਇੰਟਰਨੈੱਟ ਨਿਰਣਾਇਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਜਾਂ ਮਾੜੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੈਂ ਮਨੁੱਖੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਜੋ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ, ਚੰਗਾ ਜਾਂ ਮਾੜਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।
ਹੁਣ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜੋੜਨਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਗੰਭੀਰ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਮਾਰਾਂ (ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਸ਼ਾਈਜ਼ੋਫ੍ਰੇਨਿਕ ਆਬਾਦੀ) ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਕਹਾਂਗਾ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਮਾਨਸਿਕ ਜਾਂ ਭਰਮ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੁਪਨਾ ਵਾਪਰਿਆ, ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ, ਅਤੇ, ਸਹੀ ਜਾਂ ਗਲਤ, ਮੈਂ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ

ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਇਸ ਨੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋ, ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠਾ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਇਹ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।
ਸੁਪਨਾ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਵੇਰੇ, ਮੈਂ ਜਾਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਿਓ ਕਿ ਸਾਰੀ ਔਖੀ ਘੜੀ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਚੱਟਾਨ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰੀ ਹੈ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਹੇਠਾਂ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਛਾਲ ਮਾਰੀ ਹੈ? ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਦੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਬੋਰਡ ਛੱਡਣ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਬੇਵੱਸੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਡਾ. ਵੇਇਸ ਨਾਲ ਹਫ਼ਤੇ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈਆਂ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਡਾਈਵਿੰਗ ਬੋਰਡ 'ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਵਾਰ ਉੱਪਰ-ਥੱਲੇ ਉਛਲਿਆ ਸੀ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬੋਰਡ ਛੱਡਣ 'ਤੇ, ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਨ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਪੂਰੀ ਹੈਰਾਨੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਘਬਰਾਹਟ ਤੱਕ, ਅਤੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਚਲਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਸ ਦਿਨ, ਮੈਂ ਬ੍ਰੇਕ 'ਤੇ ਕੁਝ ਕੌਫੀ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਘੁੰਮਣ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਬ੍ਰਾਇਨ ਅਤੇ ਕੈਰੋਲ ਨੂੰ ਠੋਕਰ ਖਾਧੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵੀ ਬ੍ਰੇਕ ਲੈ ਰਹੇ ਸਨ। ਕੈਰੋਲ ਨੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹਰ ਸਮੇਂ ਸੁਣਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਜੀਵਨ ਬਦਲਣ ਵਾਲੀ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਆਮ ਖ਼ਬਰ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲਈ, ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਇਨ ਨੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਦੁਨੀਆ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਜਾਲ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਇਹ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇੰਦਰਾ ਦਾ ਜਾਲ ਨਿਕਲਿਆ, ਅਤੇ ਇੰਟਰਨੈੱਟ 'ਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਜੋ ਵਰਣਨ ਪੜ੍ਹੇ ਹਨ ਉਹ ਮੇਰੇ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਨ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਇਨ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਨੈੱਟ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ; ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਵਜੋਂ ਵਧੇਰੇ ਦੇਖਿਆ। ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਵੱਖਰੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਇਸ ਸੈਮੀਨਾਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬ੍ਰਾਇਨ ਪ੍ਰਤੀ ਤੁਰੰਤ ਹਮਦਰਦੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਉਸਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਨੈੱਟ

ਬਾਰੇ - ਹੁਣ ਤੱਕ, ਬੇਸ਼ੱਕ। ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਕਸਰ ਪੱਛਮੀ ਸੰਗਠਿਤ ਧਰਮ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸੈਮੀਨਾਰ ਅਤੇ ਇਸ ਅਨੁਭਵ ਨੇ ਮੇਰੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਛੋਟੀ ਕਿਸ਼ਤੀ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਹਿਲਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ, ਜਿਸ ਲਈ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਲੰਮਾ ਰਸਤਾ ਤੈਅ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਪਰ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਡਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਰੇਮੰਡ ਵਿਲਸਨ

ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਰੇਮੰਡ ਆਪਣੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਰਗ 'ਤੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਸਾਂਝੇ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਮਾਰਗਾਂ 'ਤੇ ਚੱਲਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਟੈਕਸਾਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਿਨ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਕੈਰੋਲ ਪਿਛਲੇ ਵਰਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਰੇਮੰਡ ਕੁਝ ਕੌਫੀ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਆਇਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਇੰਦਰਾ ਦੇ ਜਾਲ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਅਤੇ ਸੰਕਲਪ ਦਾ ਸਹੀ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਜਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਗੰਭੀਰ ਢੰਗ ਨਾਲ, ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਅਜੀਬ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਹੋਲੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਇੰਟਰਪੇਨੇਟਰੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੁੜੇ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਪੱਚੀ ਸੌ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੀ ਧਾਰਨਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਰੇਮੰਡ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਾਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਉਹ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਦੂਰ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਹਿੰਦੂ ਅਤੇ ਬੋਧੀ ਸੰਕਲਪ ਅਤੇ ਚਿੱਤਰ ਆਧੁਨਿਕ ਕਣ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ।
"ਅਜੀਬ" ਹਿੱਸਾ ਰੇਮੰਡ ਦੀ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਤਸਵੀਰਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਵੇਖਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਨਿਖਿਲ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਹੀ ਤਾਜਪੋਸ਼ੀ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਤਿਕ੍ਰਿਆ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ੈਵ ਪ੍ਰਤੀਕ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਅਤੇ ਖਿੱਚਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਜੀਬ ਹਿੱਸਾ ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਰੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਨਜ਼ਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇੰਨੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਟੈਕਸਾਸ ਦੀ ਉਸ ਸਿਖਲਾਈ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਕੁਝ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਵਾਇਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਰੇਮੰਡ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਚੇਤੰਨ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ

ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਸਨਿੱਪਟ ਮਿਲਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ "ਰਜਾਈ ਚੇਤੰਨਤਾ" ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਦੂਰ ਭੂਤਕਾਲ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਰਜਾਈ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹੋਰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਰੇਮੰਡ ਇਸ ਗ੍ਰਹਿ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਨੂੰ ਪਾਲਣ ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਸਮਰੱਥਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਨਿਰਪੱਖ ਸੀ। ਧਰਤੀ ਕਾਲੀ ਅਤੇ ਬਰਫੀਲੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸਦੇ ਢੱਕਣ ਦੀ ਬਣਤਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਹ ਠੋਸ ਬਰਫ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਗੋਂ ਕੁਝ ਨਰਮ, ਵਧੇਰੇ ਲਚਕਦਾਰ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਸੀ, ਉਹ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਚੇਤਨਾ ਖੁਸ਼ ਸਨ।
ਫਿਰ ਉਹ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ। ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਇੱਕ-ਕੋਸ਼ੀਕਾ ਵਾਲਾ ਜੀਵ ਸੀ; ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਜੀਵ ਬਣ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਘੋਗੇ ਵਾਂਗ ਪਰ ਛੋਟਾ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫਲੈਜੇਲਾ, ਜਾਂ ਫੈਲਾਅ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇ ਪੱਧਰ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਵਧਾਇਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਿਕਾਸਵਾਦੀ ਕਦਮ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਪਰਲੀ ਚੇਤਨਾ ਨੂੰ ਰੋਮਾਂਚਿਤ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵਿਕਾਸ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੀ, ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਦੂਰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਗ੍ਰਹਿ ਦਾ ਪੁਨਰਜਨਮ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਰੇਮੰਡ ਨੇ ਆਪਣੇ ਤਜਰਬੇ ਦਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਭੇਜਿਆ, ਮੇਰੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹੋਏ:

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਮੈਂ ਸਮੇਂ ਦੇ ਦੌਰ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਇਹ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਫਿਲਮਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫਰੇਮ ਫਿਲਮ ਸਟ੍ਰਿਪ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਕਲਿੱਕ, ਕਲਿੱਕ, ਕਲਿੱਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਫਲੈਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਦੂਜੀ ਤੁਲਨਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਇੱਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਲੰਬਕਾਰੀ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨੂੰ ਐਡਜਸਟ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਸਕ੍ਰੀਨ ਹਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਬਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਘੁੰਮਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਰਾ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਹੋਇਆ।
ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹਰੇਕ ਫਰੇਮ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਲਮ ਹੌਲੀ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੁੱਢਲੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਰੁਕ ਗਈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ

ਹਨੇਰਾ ਅਤੇ ਕੈਲਪ ਵਰਗੀ ਬਨਸਪਤੀ ਸੀ ਜੋ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਤਲ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਜੜ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ-ਸੈੱਲ-ਕਿਸਮ ਦਾ ਜੀਵ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਇੱਕ ਵਾਲਾਂ ਵਰਗਾ ਜੋੜ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਕੈਲਪਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੇ ਡੰਡੇ 'ਤੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵੱਲ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਤ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਫਲੈਜੇਲਾ ਨੂੰ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਪਲ ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਜੋ ਹੁਣੇ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਹ ਨਵਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਮਹੱਤਵ ਹੈ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਵਿਕਾਸ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਵਿਕਾਸ ਦੀ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਭਾਵਨਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸੁਤੰਤਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਰੂਪਾਂ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਸੀ। ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਮੁੰਦਰੀ ਸੂਪ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਸਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਹੁਣ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ।

ਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਇਸ ਭੌਤਿਕ ਪਹਿਲੂ ਦੁਆਰਾ ਸੀਮਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਸਾਡੇ ਮਨ ਅਤੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ, ਰੇਮੰਡ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਉੱਦਮ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ; ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੋਂਦ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਵਿਆਪਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ। ਇਹੀ ਗੱਲ ਮਾਰਸੀਆ ਲਈ ਵੀ ਸੱਚ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਗਲੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਕਲਾਇੰਟ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਇਸਦੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਮਨੁੱਖੀ ਮੂਲ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।
ਸਾਡੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਤਾਰਿਆਂ ਵਾਂਗ ਵਿਸ਼ਾਲ ਅਤੇ ਅਸੀਮ ਹਨ।

. ਗੁੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਟੁਕੜਾ.
ਚਾਲੀਵਿਆਂ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਆਕਰਸ਼ਕ ਦੱਖਣੀ ਅਮਰੀਕੀ ਔਰਤ,
ਮਾਰਸੀਆ, ਸਰਦੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਉਦਾਸ ਦੁਪਹਿਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਲਈ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਆਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸ਼ੌਕ ਸੀ, ਮਾਰਸੀਆ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੋਚਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਇਸਦਾ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਅਕਸਰ ਬਦਹਜ਼ਮੀ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ; ਇਸਦਾ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਹੇਠ ਸੀ,

ਪਰ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਉਤਸੁਕ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਇਸਦਾ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਕੁਝ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਠੀਕ ਜਾਪ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ, ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਿੱਧੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਹ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਆਈ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮਾਰਸੀਆ ਨੇ ਬੇਝਿਜਕ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸੁਪਨੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਤਿੰਨ ਸੂਰਜਾਂ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਗ੍ਰਹਿ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪਰਦੇਸੀ ਜੀਵ ਸੀ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਰਹੀ ਸੀ, ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਜੋ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੌਣ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਹਰ ਵਾਰ ਭਾਰੀ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਜਾਗਦੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮਾਰਸੀਆ ਬੋਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਹ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਬੈਠੀ, ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਬਾਹਰ, ਦੂਰ ਦੂਰ ਤੱਕ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਉਦਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਸੁਪਨੇ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ, ਅਕਹਿ ਉਦਾਸੀ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉੱਭਰ ਰਹੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਕਾਗਜ਼ ਵਰਗਾ ਪਤਲਾ ਫੁੱਲ ਆਪਣੇ ਪੱਤੇ ਖੋਲ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਤਾਂਘ ਸੀ, ਇੱਕ ਘਰੇਲੂ ਯਾਦ ਜੋ ਹੋਰ ਵੀ ਉਲਝਣ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਦਰਦਨਾਕ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਮਾਰਸੀਆ ਸਫਲ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਪਤੀ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਵਿਆਹ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਗੁੰਮ ਹੋਇਆ ਟੁਕੜਾ ਸੀ - ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਗੁੰਮ ਹੋਈ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਕੀ ਇਹ ਇੱਕ ਰੂਹ-ਸਾਥੀ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਪਛਾਣਨ ਲੱਗੀ ਸੀ? ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਉਸਨੂੰ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਲੱਗੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਕਸਰ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇੰਨੇ ਧੁੰਦਲੇ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਅਧੂਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਥੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਉਹੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਨੇ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਇਸ ਦਫਤਰ, ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ।
ਮੈਂ ਮਾਰਸੀਆ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਹਟਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ ਜਿਸਨੇ ਉਸਦੀ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੀ ਘਾਟ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕੀਤਾ। ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਜਵਾਬ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਜੋ ਉਹ ਲੱਭ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵਧੇ। ਤੁਰੰਤ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸੰਕੇਤ ਦੇ, ਮਾਰਸੀਆ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧ ਗਈ। ਇਸ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਤਿੰਨ ਸੂਰਜਾਂ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਗ੍ਰਹਿ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਲੌਕਿਕ ਜੀਵ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ

ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ - ਮਨੁੱਖੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਇੱਕ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਾਂਗ, ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖ ਸਕੋ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। "ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਵਾਂਗ ਸੀ।" ਦਿਲਚਸਪ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼-ਸਾਲਾਂ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ, ਕਦੇ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ।
ਮਾਰਸੀਆ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਪਛਤਾਵੇ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। “ਮੈਂ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਭਾਵੁਕ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਆਈ ਸੀ! ਸਿਰਫ਼ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਫਸ ਗਈ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਟੁਕੜੇ ਤੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਵੱਖ ਹੋ ਗਈ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਟੁਕੜਾ।” ਇਹ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ; ਉਹ ਇਸ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਦੁੱਖ ਤੀਬਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਸਦੀਵੀ ਦੁੱਖ ਅਸਹਿ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗਾਹਕਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਆਦੀ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਿਮਾਰੀ ਜਾਂ ਮੌਤ, ਤਲਾਕ ਜਾਂ ਦੂਰੀ ਕਾਰਨ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਜਿੰਨੀਆਂ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਨ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਗੁਆਚ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਮਾਰਸੀਆ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ: ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਬੇਅੰਤ ਵਿਛੋੜਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀ, ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਘੂਰਦੀ ਹੋਈ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ; ਹੁਣ ਇਹ ਦਰਦਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਲੱਭ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਟੁਕੜੇ ਬਾਰੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਲਈ ਦਬਾਇਆ: ਕੀ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕੁਝ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਜੁੜਨ ਵਿੱਚ, ਜਾਂ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ? "ਬਸ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲੋ," ਉਸਨੇ ਧੁੰਦਲੇਪਣ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੁਦ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਮਾਰਸੀਆ ਇਸ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਗਿਆ। ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਸਦੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਸਦੇ ਵਰਣਨ ਅਨੁਸਾਰ, ਮਾਰਸੀਆ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ - ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਵੀ।
ਮੈਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇੰਨੇ ਉਦਾਸ ਨੋਟ 'ਤੇ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਨਫ਼ਰਤ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਮਾਰਸੀਆ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਇਲਾਜ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕ੍ਰਿਸਟਲ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਹੋਈਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਬਦਹਜ਼ਮੀ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਬਾਰੇ ਸਮਝ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਧਿਆਨ ਲਈ ਕਲਾਇੰਟ ਨੂੰ ਬੋਲਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਮਾਰਸੀਆ ਨੂੰ ਕੁਝ ਡੂੰਘੇ ਸਾਹ ਲੈਣ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਹੈ। ਉਸ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ

ਬਿੰਦੂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿਆਣਾ ਅਧਿਆਪਕ ਜਾਂ ਗਾਈਡ ਕਲਾਇੰਟ ਨਾਲ ਜੁੜਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਫਿਰ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਫਿਲਮ ਸਕ੍ਰੀਨ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੀ ਸਰੀਰਕ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਕੁਝ ਸਰੋਤਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਰੁਕਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਮਾਰਸੀਆ ਸਕ੍ਰੀਨ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਚੁੱਪ ਸੀ, ਉਹ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਖੁਦ ਕੁਝ ਡੂੰਘੇ ਸਾਹ ਲਏ। ਇਹ ਇੱਕ ਲੰਮਾ, ਥਕਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਦਿਨ ਸੀ।
ਫਿਰ, ਅਚਾਨਕ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ, ਮਾਰਸੀਆ ਦਾ ਪੂਰਾ ਵਹਿਣ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਫਟ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਹੰਝੂ ਵਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਪਰ ਉਹ ਹੱਸ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਸਿੱਧਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ? ਅਜਿਹੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਉਸਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਮਰਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਸਿਰਫ ਤੇਜ਼ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਸਨ। "ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ। ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਗਾਹਕ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਊਰਜਾ ਦੇ ਇੱਕ ਚਮਕਦੇ ਗੋਲੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।
ਮਾਰਸੀਆ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਲ ਲੱਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜੋ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਸਾਧਾਰਨ, ਧਰਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰ ਸਕੀ। "ਮੇਰਾ ਗਾਈਡ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦਿਖਾਉਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ! ਫਿਲਮੀ ਪਰਦੇ 'ਤੇ!"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਖਾਓ—ਤੁਹਾਡੇ ਬਦਹਜ਼ਮੀ ਦੇ ਲੱਛਣਾਂ ਦਾ ਮੂਲ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਇਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਉਸ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਤਿੱਖੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਿਉਂ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗੀ ਪਰ ਜੋ ਵੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਲਈ ਖੁਸ਼ ਸੀ।
"ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ।" ਮਾਰਸੀਆ ਲਗਭਗ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਛਾਲ ਮਾਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਰੀਕਲਾਈਨਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਵਿਅਕਤੀ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠਾ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਸ਼ਾਂਤ ਪਰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਆਈ ਸੀ; ਉਸਨੇ ਹੋਂਦ ਦੇ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਦੀਆਂ ਡੂੰਘਾਈਆਂ ਨੂੰ ਡੁੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਬਣਨ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ; ਪਰ ਹੁਣ ਉਹ ਅਨੰਦ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਫੈਲਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਆਪ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕ ਰਹੇ ਸਨ, ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਤੈਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਉਲਟ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵੇਖੀ ਸੀ: ਖੁਸ਼ੀ, ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ, ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਫਟ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਉਹ ਸਰੀਰਕ ਰੂਪ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਨਾ ਤਾਂ ਬਾਲਗ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬੱਚਾ, ਸਗੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਆਤਮਾ, ਪਿਆਰੀ ਅਤੇ

ਵਿਸ਼ਾਲ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲੇ ਜੀਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਦੀ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਹ ਇੰਨੀ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਮਾਰਸੀਆ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵੱਲ ਫੜੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਪਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ, ਬਹੁਤ ਡੂੰਘਾ, ਬਹੁਤ ਬੇਅੰਤ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖੀ ਸਰੀਰ, ਇਸ ਛੋਟੇ, ਅਸਥਾਈ ਖੋਲ ਵਿੱਚ ਸਮਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। "ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਵਾਰ, ਮੇਰਾ ਪੂਰਾ ਆਪਾ ਦਿਖਾਉਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦਿਖਾਏਗਾ," ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਗੁੰਮ ਹੋਇਆ ਟੁਕੜਾ।"
ਮੈਂ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਮਾਰਸੀਆ ਨੂੰ ਉਸ ਬਾਰੇ ਸਵਾਲ ਨਾ ਪੁੱਛਣਾ ਔਖਾ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਖੋਜ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਭਰੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪੈਂਦਾ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਬੌਧਿਕ ਉਤਸੁਕਤਾ ਹੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੁੰਦੀ। ਇਲਾਜ ਹੋਣ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉੱਥੇ ਹੋਣ ਦੀ, ਇਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ। ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਗ੍ਰਹਿ 'ਤੇ, ਮਾਰਸੀਆ ਆਪਣਾ ਟੁਕੜਾ ਗੁਆ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਉਸੇ ਦਿਨ ਇਸ ਗ੍ਰਹਿ 'ਤੇ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲ ਗਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹੀ ਸਭ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਸੀ।
ਐਮੀ ਵੇਇਸ

ਹੋਂਦ ਸਾਡੇ ਜਾਣਨ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਅਤੇ ਚਮਤਕਾਰੀ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਹਰ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਉਭਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਊਰਜਾਵਾਂ ਅਤੇ ਤਾਕਤਾਂ ਸਾਡੀ ਸਮਝ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਪਰੇ ਹਨ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਸੀਟੀ ਸੁਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਪਰ ਧੁਨੀ ਕੰਪਨ ਸਾਡੀ ਸੁਣਨ ਦੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ, ਚੁੱਪਚਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਗੈਰ-ਭੌਤਿਕ ਖੇਤਰ ਵੀ ਹਨ, ਗਿਣਤੀ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਅਨੰਤਤਾ ਤੱਕ ਫੈਲੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਸਾਡੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਤਿੰਨ ਸੂਰਜਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਵੀ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮੂਲ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਾਂ। ਕਾਲਹੀਣਤਾ, ਅਨੰਤਤਾ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝੀਏ? ਸਾਡੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਜਾਣਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਕੋਲ ਇੱਕ ਗੁੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਟੁਕੜਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਡੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੈ।
ਮੌਤ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ ਦੂਜੇ ਆਯਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਉੱਚਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਪੱਧਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਜੋ ਕਿ ਚਮਕਦਾਰ, ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜੀਵੰਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਚੇਤਨਾ ਫੈਲੀ ਅਤੇ ਬਹੁ-ਸੰਵੇਦੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੇ ਕਾਲੇ-ਚਿੱਟੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਆਧੁਨਿਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨਾਂ ਦੇ ਤਿੰਨ-ਅਯਾਮੀ, ਉੱਚ-ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਰੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ।

ਪਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਧਰਤੀ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਰੂਹਾਂ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਅਤੇ ਹਰ ਆਯਾਮ ਵਿੱਚ ਰੂਹਾਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਹਨ। ਰੂਹਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅੰਦਰਲੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚ, ਬਹੁ-ਪੱਧਰੀ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਜਹਾਜ਼ ਜਾਂ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਵੱਲ ਖਿੱਚੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਉੱਨਤ ਸਿੱਖਿਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਯੋਜਨਾਬੰਦੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਵੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮਾਰਸੀਆ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਹਸਤੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਰਮ ਗੁਰੂਤਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੰਸਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਖਿੱਚਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵਿਛੋੜਾ ਸਿਰਫ ਅਸਥਾਈ ਹੋਵੇਗਾ।
ਜਦੋਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਚੱਕਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਫਿਰ ਕਦੇ ਵੀ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ, ਅਵਤਾਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਇੱਕ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਵਿਛੋੜਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਭਰਮ ਹੈ। ਸਾਰੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਇੱਕ ਅਦੁੱਤੀ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਸਾਡਾ ਭਰਮ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਜੇਕਰ ਸਾਡੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ, ਸਾਡੇ ਦੂਜੇ ਅੱਧ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਪੁਨਰ-ਮਿਲਨ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਚੰਗਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਟੱਲ ਹੋਵੇਗਾ - ਅਤੇ ਸਦੀਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੀ ਉਹ ਜੀਵ ਜੋ ਉੱਚ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਉਦੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਭੌਤਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ? ਅਗਲੀਆਂ ਦੋ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ - ਅਤੇ ਕਰਦੇ ਵੀ ਹਨ।

. ਸੜਕ ਕਿਨਾਰੇ ਸਹਾਇਤਾ.
ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਖੋਜਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ, ਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣ ਦੇ ਮੇਰੇ ਡਰ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਯਾਤਰੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਡਰਾਈਵਰ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਫਿਰ ਮੈਂ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਵਧਾਨੀਆਂ ਵਰਤ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਕੁਝ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ।

ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਇਨਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸਵੇਅ 'ਤੇ ਅੱਸੀ ਮੀਲ ਪ੍ਰਤੀ ਘੰਟਾ ਦੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸੈਮੀਟਰੱਕ ਨੇ ਟੱਕਰ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਚਮਤਕਾਰੀ ਢੰਗ ਨਾਲ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ। ਮੇਰੀ ਕਾਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੁਕਸਾਨੀ ਗਈ; ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਵੀ ਝਰੀਟ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ। ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ "ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼" ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਫੜ ਲਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ, ਇੱਕ ਸਕਿੰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਬੁਰਾ ਹੈ," ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਹਿੱਲਦਾ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਠੀਕ ਸੀ। ਮੈਂ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸਵੇਅ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਆ ਰਹੇ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਕਾਰ ਅਖੀਰ ਘੁੰਮਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਰੁਕ ਗਈ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਮੇਰੀ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਭੱਜਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਇਸਨੂੰ ਨਿਊਟਰਲ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ," ਜੋ ਮੈਂ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਲੇਨ ਵੱਲ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਲ ਬਾਅਦ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸਵੇਅ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਕਾਰਾਂ ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਆਈਆਂ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਕੋਈ ਕਾਰ ਨਹੀਂ ਚੱਲੀ; ਕੋਈ ਵੀ ਮੇਰੇ ਨੇੜੇ-ਤੇੜੇ ਨਹੀਂ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਹੁਣੇ ਹੀ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੇਖਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ - ਬਿਲਕੁਲ ਘੱਟ ਡਰ ਨਾਲ। ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸਬਕ ਹੈ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ "ਕਿਉਂ" ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੈ।
ਰੌਬਿਨ

ਰੌਬਿਨ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਹੋਰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਏਸ਼ੀਆ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜੋ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਦੇ ਬਾਅਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖ਼ਤਰੇ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਤ ਜਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਹਸਤੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਰੌਬਿਨ ਦਾ "ਦੂਤ" ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਕੋਈ ਜੀਵ ਸੀ ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਆਮ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੀ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੋਈ ਅੰਤਰ ਹੈ?
ਰੌਬਿਨ ਅਤੇ ਏਸ਼ੀਆ ਲਈ ਅਸਲ ਪ੍ਰਭਾਵ ਉਦੋਂ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਹਨ ਟਕਰਾ ਗਏ, ਸਗੋਂ ਉਦੋਂ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ। ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨੁਕਸਾਨ

ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਸੰਕਟ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਕਈ ਵਾਰ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

. ਪਿਆਰ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਸੇਧਿਤ.
ਇੱਕ ਰੂੜੀਵਾਦੀ ਈਸਾਈ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਹੋਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਫ਼ਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਘਿਣਾਉਣਾ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਮਾਮੂਲੀ ਸੋਚ ਜੋ ਪਰਿਵਾਰਕ ਆਦਰਸ਼ ਤੋਂ ਭਟਕ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਨੇ ਵੀ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਡਰ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਅਤੇ ਇਕਲੌਤੀ ਕੁੜੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਈਸਾਈ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਬਾਹਰ ਸਨ। ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਦੂਤਾਂ, ਜਾਨਵਰਾਂ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਗਾਈਡਾਂ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਦੁਨੀਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਈਸਾਈ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿਚਕਾਰ ਪਾੜੇ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਬਾਰੇ ਮੇਰੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਛਾਪ ਸੀ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਬਦਲਦੇ ਦੇਖਦੀ ਸੀ, ਕਈ ਵਾਰ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸ ਅਜੀਬ ਵਰਤਾਰੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੋਚਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਬੁਰਾ ਜਾਂ "ਅਧਰਮੀ" ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਇਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੋਵੇ। ਨੁਕਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਡਰਦੀ, ਮੈਂ ਸੱਚਾਈ ਜਾਣਨ ਦੀ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਘਾਤਕ ਕਾਰ ਹਾਦਸੇ ਦੌਰਾਨ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। 1987 ਦੀਆਂ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸੈਮੀਟ੍ਰੇਲਰ ਮੇਰੀ ਵੈਨ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਤੇਈ ਸਾਲ ਦਾ ਸਰੀਰ ਅੰਦਰ ਫਸ ਗਿਆ। ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਲਪਟਾਂ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਸਾਹ ਲੈ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਘਬਰਾ ਕੇ, ਮੈਂ ਹਰੇਕ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਝੁਕਿਆ ਅਤੇ ਨਿਰਵਿਘਨ ਪਾਇਆ। ਮੇਰਾ ਸਾਹ ਘੁੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਕਗਾਰ 'ਤੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੇਰਾ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਦੂਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ। ਭੂਰੇ, ਲਹਿਰਾਉਂਦੇ ਵਾਲਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਘੇਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਚਮੜੀ ਉਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਵਹਿ ਰਹੇ ਮੈਰੂਨ, ਸਲੇਟੀ ਅਤੇ ਨੀਲੇ ਚੋਲਿਆਂ ਵਾਂਗ ਨਰਮ ਅਤੇ ਨਿਰਵਿਘਨ ਸੀ। ਚਮਤਕਾਰੀ ਢੰਗ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਅਤੇ ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਲਪਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ। ਮੈਂ ਬਚ ਗਿਆ - ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ। ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਦਾ 72 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸੜਨ ਦੇ ਨਾਲ, "ਕਈ ਪੇਚੀਦਗੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ," ਮੈਨੂੰ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਆਈਸੀਯੂ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਨਾਜ਼ੁਕ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਰ ਸਾਹ ਛੱਡਣਾ ਮੇਰਾ ਆਖਰੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਅਚਾਨਕ, ਮੇਰੇ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਯੰਤਰ 'ਤੇ ਅਲਾਰਮ ਵੱਜਿਆ ਜਦੋਂ ਨਰਸਾਂ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਲਈ ਭੱਜੇ। "ਕੋਡ ਬਲੂ!" ਉਹ ਇੱਕ ਜਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਚੀਕਿਆ। ਮੈਂ ਮਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਰੀਰ ਤੈਰਦਾ ਹੋਇਆ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਕੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਤਾਰਿਆਂ ਵਾਲੇ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉੱਥੇ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਅਤੇ ਦੋ ਆਦਮੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਸੈਂਡਡ ਮਾਸਟਰ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਮੇਰਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ। ਆਰਾਮਦਾਇਕ, ਨਿਰਪੱਖ-ਟੋਨ ਵਾਲੇ ਲਿਨਨ ਵਿੱਚ ਸਜੇ ਹੋਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਦਿਆਲਤਾ ਦਾ ਨਿਕਾਸ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਸਿਖਾਉਣ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਇੱਥੇ ਸਨ।
"ਤੁਹਾਡਾ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੁੜਿਆ ਬਚਪਨ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਲਗ ਸਾਲ ਹੁਣ ਤੱਕ ਡਰ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹਨ," ਬਜ਼ੁਰਗ ਪੁਰਸ਼ ਅਸੈਂਡੇਡ ਮਾਸਟਰ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
"ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਉਸ ਏਕਤਾ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦਿਖਾਵਾਂਗੇ।"
"ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ 'ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਕਾਲ' ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਤੋਂ ਹੈ? ਮੈਂ ਈਸਾਈ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ ਸੀ," ਮੈਂ ਹੜਬੜਾ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਮੇਰੇ ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਜੀਵਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਵਰਗ ਜਾਂ ਨਰਕ।" "ਇਹ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਸਮਝ ਘਰ ਕਰਨ ਲੱਗੀ। "ਕੀ ਇਸੇ ਲਈ ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਬਦਲਦੇ ਵੇਖੇ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਪੂਰੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਖੇਡਦੇ ਰਹੇ? ਕੀ ਉਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਸਨ?"
"ਹਾਂ," ਔਰਤ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ?" ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹਉਕਾ ਲਿਆ। ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਾਗਲ ਨਹੀਂ ਹਾਂ!
ਉਸ ਪਲ ਮੈਂ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੇਜਾਨ ਪਏ ਆਪਣੇ ਸੜੇ ਹੋਏ ਸਰੀਰ ਵੱਲ, ਬੇਫਿਕਰ ਹੋ ਕੇ ਦੇਖਿਆ। ਡਾਕਟਰਾਂ ਅਤੇ ਨਰਸਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀਆਂ। ਕੁਝ ਮਿੰਟ ਹੀ ਬੀਤੇ ਸਨ, ਪਰ ਇਹ ਘੰਟਿਆਂ ਵਰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਮਾਸਟਰਾਂ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤਾ।
"ਇਹ ਸਾਡਾ ਸਬਕ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ," ਅਸੈਂਡਡ ਮਾਸਟਰਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋਗੇ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ,

ਇੱਕ ਡਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਸੰਪਰਕ ਸੀ। ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢੇਗਾ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਚੋਣ ਕਰਨ ਵੱਲ ਅਗਵਾਈ ਕਰੇਗਾ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦੇਵੇਗਾ।"
ਮਾਸਟਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਇੱਕ ਆਰਚ ਵਿੱਚ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਕਈ ਹੋਲੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਸਕ੍ਰੀਨਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਘੇਰ ਲਿਆ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਹੋਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਦੇਖਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸਕ੍ਰੀਨ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਭੂਮੀਗਤ ਤਿਜੋਰੀ ਵਿੱਚ ਅਨਾਜ ਦੀਆਂ ਬੋਰੀਆਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਬੋਰੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਲੰਮਾ ਚੋਗਾ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਬੋਰੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਸੀਟਿਆ। "ਇਧਰ-ਉਧਰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਮੁੱਠੀ ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
ਇੱਕ ਪਲ ਬਾਅਦ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ, ਜਿਸਦੇ ਵਾਲ ਕੱਪੜੇ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, "ਮੇਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਭੁੱਖਾ ਹੈ! ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰੋ! ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੀ ਆਖਰੀ ਉਮੀਦ ਹੋ।" ਉਸਨੇ ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਉੱਚੇ ਕੀਤੇ, ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖੀ ਜਵਾਬ ਲਈ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਲੱਭਿਆ। "ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਤੇਰੇ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਚਲੇ ਜਾਓ!" ਆਦਮੀ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਚੋਗਾ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਪਲਟਿਆ। ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਸਖ਼ਤ ਕਿਨਾਰੇ ਨੇ ਫਰਸ਼ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਧੂੜ ਦਾ ਇੱਕ ਬਰੀਕ ਝੁਰੜਾ ਪੈ ਗਿਆ।
"ਨਹੀਂ, ਤੂੰ ਸਮਝਦਾ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਅਨਾਜ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮਰ ਜਾਵਾਂਗੇ," ਔਰਤ ਨੇ ਮਿੰਨਤ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਹੇਠਲਾ ਹਿੱਸਾ ਫੜ ਲਿਆ।
"ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾ!" ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਧੱਕਾ ਦੇ ਕੇ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕੰਧ ਵਿੱਚ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਪਣੇ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵੱਲ ਗਈ। ਉਸਦਾ ਬੱਚਾ ਭੱਜ ਕੇ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਉਸਦੀ ਕਮਰ ਦੁਆਲੇ ਪਾਈਆਂ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ, ਰੋਂਦੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਚੀਕਦੀ ਹੋਈ ਉਸਨੂੰ ਰੁਕਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਪਰਦੇ ਉੱਠ ਗਏ। ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਘੁੰਮਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਕਿੰਨਾ ਭਿਆਨਕ ਆਦਮੀ ਹੈ! ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਵੇਂ ਪੇਸ਼ ਆ ਸਕਦਾ ਸੀ?"
ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਤੂੰ ਹੀ ਉਹ ਆਦਮੀ ਸੀ।"

ਸੜਦੇ ਸਟੀਲ ਦੇ ਡੰਡੇ ਦੀ ਤੀਬਰ ਭਾਵਨਾ ਮੇਰੇ ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਵਿੰਨ੍ਹ ਗਈ। ਮੈਂ ਨਿਗਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। "ਖੈਰ—ਖੈਰ, ਉਸ ਲਈ ਕੋਈ ਭੋਜਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਲਈ ਅਨਾਜ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਾਂ ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਦੀ ਵਾਢੀ ਲਈ ਫਸਲਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਬੀਜਣ ਲਈ, ਜਾਂ . . . " ਬਚਾਅ ਪੱਖੋਂ, ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਬਕਵਾਸ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਚੀਕਿਆ, "ਮੈਨੂੰ ਨਾਂਹ ਕਹਿਣਾ ਪਿਆ!"
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਿਆਲਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਨਾਂਹ ਕਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਬੰਦ ਦਿਲ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਸੀ।"
"ਓਹ।" ਮੇਰੇ ਮੋਢੇ ਢਿੱਲੇ ਪੈ ਗਏ। "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਨਾਂਹ ਕਹਿਣਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।"
"ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਤੁਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇਖਾਂਗੇ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਪਿਆਰੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਰਹੇ।" ਮੈਂ ਕੰਬ ਗਈ ਅਤੇ ਸਕਰੀਨਾਂ ਵੱਲ ਮੁੜੀ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਸਦੀ ਕਮਰ ਤੱਕ ਵਾਲ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖਦੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਅਨਾਜ ਦੀਆਂ ਬੋਰੀਆਂ ਲੈ ਕੇ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਚੀਕਿਆ, "ਮੇਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਬਿਨਾਂ ਖਾਣੇ ਦੇ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹਾਂ!" ਆਦਮੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਝੁਕਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਵਧਾ ਦਿੱਤੇ।
ਉਹ ਝੁਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੇਰ ਲਿਆ। "ਨਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ ਪਰ ਨਰਮ ਸੀ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਕੋਈ ਅਨਾਜ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਨਰਮੀ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉੱਪਰ ਉੱਠਣ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਾਹਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਭੱਜਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾ ਲਈ।
ਸਕਰੀਨਾਂ ਦੂਰ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਨਾਂਹ ਕਹਿਣਾ ਸੰਭਵ ਹੈ।"
"ਬਾਹਰਲੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਲ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਹਰ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦਿਓ।"
"ਮੈਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਡਰਪੋਕ ਆਦਮੀ ਵਜੋਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਔਰਤ ਵਿੱਚ ਡਰ ਦੀ ਇੱਕ ਲਹਿਰ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਜੋ ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਗਈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੂਜੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਦਿੱਤਾ।"
"ਬਿਲਕੁਲ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਭਲਾਈ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਭਲਾਈ ਵਿੱਚ ਬੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਪਿਆਰ ਦੇਈਏ ਜਾਂ ਡਰ, ਹਰ ਕੋਈ ਅਤੇ ਹਰ ਚੀਜ਼

ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।" ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਜੋ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵਨ ਇਲਾਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾਂ ਮੌਤ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਹਰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹੈ ਜੋ ਇਸਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੰਗਦਾ ਹੈ। ਦਿਸ਼ਾ ਦੇ ਨਾਲ, ਕੋਈ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ।"
ਅਸੈਂਡੇਡ ਮਾਸਟਰਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਉਣਗੇ, ਪਰ ਹੁਣ ਲਈ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕੀਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਭਾਰੀਪਨ ਅਤੇ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਗਿੱਲਾ ਸੂਟ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ਜੋ ਉਬਲਦੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਵੇ, ਮੇਰੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਫਸਾਇਆ ਹੋਵੇ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਹਫ਼ਤੇ ਬੀਤਦੇ ਗਏ, ਅਸੈਂਡਡ ਮਾਸਟਰਜ਼ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਅਤੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਹੋਣ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ।
ਇਹ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਐਂਕਰ ਬਣ ਗਈਆਂ। ਗੁਰੂਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਜੁੜ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜੋ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ
ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਡਰ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਲੱਭਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਲਈ,
ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਨਾਟਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਜਾਗਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ, ਸ਼ਾਇਦ ਗੁਰੂਆਂ ਦੇ ਇਹ ਸਾਂਝੇ ਸ਼ਬਦ ਕਾਫ਼ੀ ਹਨ।
ਏਸ਼ੀਆ ਵੋਇਟ

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਉਹ ਵਧੇਰੇ ਸਹਿਜ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਮਾਨਸਿਕ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸ ਬਾਰੇ ਆਪਣਾ ਡਰ ਗੁਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ।
ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਉਹੀ ਸਬਕ ਸਿੱਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਏਸ਼ੀਆ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਧਿਆਨ, ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਚਿੰਤਨ ਦੇ ਅਭਿਆਸਾਂ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਤਰੀਕੇ ਹੌਲੀ ਜਾਂ ਵੱਖਰੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਨਤੀਜੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ

ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਪਿਆਰ ਦੇਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸ਼ੱਕ ਅਤੇ ਡਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਸਦੀਵੀ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਸਲ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਮੌਤ ਅਤੇ ਮਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਡਰ ਨੂੰ ਘਟਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਖਤਮ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।
ਏਸ਼ੀਆ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਸਿਆਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਉਸਦੇ ਮਾਸਟਰਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਹਵਾਲੇ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ: "ਬਾਹਰਲੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਹਰ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦਿਓ।" ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਸੱਚ ਹੈ।
ਤੇਰਾਂ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਚੀਨੀ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਹੂਈ-ਨੇਂਗ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ: "ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੀਆਂ ਬਾਹਰੀ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਮੋਹ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਮਨ ਅੰਦਰੂਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੂਰ ਜਾਣ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਹਾਂ। ਜੋ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਅਡੋਲ ਰੱਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਨੇ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।"
ਸਾਡੇ ਦਿਲ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਮਨ ਸਾਰੇ ਬਾਹਰੀ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਸਭ ਤੋਂ ਔਖੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਡਰ ਸਾਡੇ ਪੇਟ, ਸਾਡੀ ਇਮਿਊਨ ਸਿਸਟਮ, ਸਾਡੀ ਸਿਹਤ ਨੂੰ ਖਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਡੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਡਰ ਬਾਹਰੀ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ 'ਤੇ ਸਾਡੀ ਨਿਰਭਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰੇਮ-ਦਇਆ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ, ਜੋ ਸੁਤੰਤਰ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਨਿਰਭਰ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਵਿਵਹਾਰਾਂ ਦੇ ਉਤਰਾਅ-ਚੜ੍ਹਾਅ ਜਾਂ ਸਾਡੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਝੂਠੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਰਹਾਂਗੇ।
ਏਸ਼ੀਆ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਾਂਗ, ਮਾਈਕਲ ਦੀ ਕਹਾਣੀ, ਜੋ ਅੱਗੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਅਤੇ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਅਨੁਭਵ 'ਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਮਨੁੱਖੀ ਸਰੀਰ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮਾਨਤਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜੰਗ ਦੀ ਭਿਆਨਕਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ੁੱਧ ਸਾਰ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ।

. ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਸੂਰਮੇ.
ਪਿਛਲੇ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨਿਸਟ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਲਾਹਕਾਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸੰਕਟ ਸਲਾਹਕਾਰ, ਡਾਇਗਨੌਸਟੀਸ਼ੀਅਨ ਅਤੇ ਮਨੋਚਿਕਿਤਸਕ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਸੈਂਕੜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੈਸ਼ਨ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭਾਵੁਕ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਰ ਮੇਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਨਪਸੰਦ ਸੈਸ਼ਨ ਉਹ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਕਲਾਇੰਟ ਸੀ ਅਤੇ ਸੁਵਿਧਾਕਰਤਾ ਡਾ. ਬ੍ਰਾਇਨ ਵੇਇਸ ਸਨ। ਮੈਂ ਅਨੁਭਵ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਬ੍ਰਾਇਨ ਨੇ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਚਾਨਕ ਸੀ, ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੈਰਾਨੀ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਇਹ ਸਟੇਜ 'ਤੇ, ਲਾਈਟਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਅਤੇ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਔਖਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬ੍ਰਾਇਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਈ ਵਾਰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਾਡੇ ਕੰਮ ਬਾਰੇ। ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਪਰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰ ਦਰਦ ਨਾਲ ਜੀ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਮੈਂ ਖੁਦ ਕਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਅਤੇ ਚਿੰਤਤ ਦੋਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਬ੍ਰਾਇਨ ਵਾਂਗ ਹੀ ਖੱਬੇ-ਦਿਮਾਗ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਸੋਚ ਵਿੱਚ ਅਧਾਰਤ ਸੀ। ਇਸ ਤੱਥ ਨੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਲਗਾਤਾਰ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਦਰਦ ਨੇ ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਨੂੰ ਬ੍ਰਾਇਨ ਦੇ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦੇ ਹਰ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਪਤਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਲਿਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਕਿਵੇਂ, ਕਿਹੜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਕਦਮ ਰੱਖਿਆ, ਮੈਂ ਮਾਈਕ੍ਰੋਫੋਨਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਬ੍ਰਾਇਨ ਨੂੰ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ, "ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਾ ਹੋਵੋ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੇ। ਜੇ ਇਹ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੇਰੀ ਗਲਤੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਤੁਹਾਡੀ ਨਹੀਂ।" ਬ੍ਰਾਇਨ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ," ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, "ਕੀ ਇਹ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਹੈ?"
ਉਸਨੇ ਸਟੈਂਡਰਡ ਇੰਡਕਸ਼ਨ ਵਰਗਾ ਕੁਝ ਵੀ ਦੂਰ ਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਬਸ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਪਾਰਕ ਬੈਂਚ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠੇ ਹੋਈਏ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਦੋਂ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਕਰੇਗਾ? ਉਸਨੇ ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜੋ ਮੈਂ ਉਮੀਦ

ਕਰਦਾ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਚਪਨ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸੋ। ਉਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਸੀ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠਾ, ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ, ਪੁਰਾਣੀ ਯਾਦ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਈ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਗੱਲਾਂ ਕਰਕੇ, ਬ੍ਰਾਇਨ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਬਚਪਨ ਦੀ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਯਾਦ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ, ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਚੁੱਪ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਤੋਂ ਗਰਮੀ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਲਹਿਰ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਵਗਦੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਣ ਲੱਗੀ। ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਅਤੇ ਸਦਭਾਵਨਾ ਦੀ ਇੱਕ ਤੀਬਰ ਭਾਵਨਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਸਾਰੀਆਂ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ (ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ) ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀ ਭਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਉਮੀਦ ਦੀ ਇੱਕ ਹਵਾ ਬਣ ਰਹੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਸਕਿੰਟ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਏ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਭੀੜ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਮੂਹ-ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਚਿੱਤਰ ਆਉਣ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਕਹਿਣ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ, "ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਬ੍ਰਾਇਨ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ," ਮੈਂ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਗੰਦਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਿਆ, ਸ਼ਾਇਦ ਬਾਰਾਂ ਤੋਂ ਚੌਦਾਂ ਸਾਲ ਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ - ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਸੀ - ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਨੌਜਵਾਨ ਮੁੰਡਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਜੰਗਲ ਦੀ ਛਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਫੁੱਟ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਨਾਈਟ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੈਂ ਨਾਈਟ ਦੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਲਗਾਮ ਅਤੇ ਕਾਠੀ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨਾਈਟ ਦਾ ਸ਼ਸਤਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਵਿਛਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕਵਚ ਦੇ ਕੋਲ ਮੈਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹਾ ਸੈੱਟ ਦੇਖਿਆ, ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨ ਪੌੜੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਹੈਲਟਰ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਪੌੜੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਬੈਕਪੈਕ।
ਭੀੜ ਦੀ ਗਰਮੀ ਹੋਰ ਵੀ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬੋਲ਼ੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੀ। "ਇਹ ਮੱਧ ਯੁੱਗ ਹੈ," ਮੈਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਾਜ਼ਰੀਨ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਸਮੂਹ ਨੇ ਰਾਹਤ ਦਾ ਸਾਹ ਲਿਆ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਾਇਨ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਆਪਣੇ ਧਿਆਨ, ਆਪਣੇ ਇਲਾਜ ਦੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ।

“ਮੈਂ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਹਾਂ,” ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ। “ਮੈਂ ਰੱਸੀ ਦੇ ਬਣੇ ਕੱਚੇ ਸੈਂਡਲ ਪਾਏ ਹੋਏ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਲ 'ਤੇ ਚਮੜਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਸਿੱਧੇ, ਗੂੜ੍ਹੇ ਭੂਰੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਕਟੋਰਾ ਰੱਖਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ। ਮੇਰਾ ਚਿਹਰਾ ਗੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਰਲੈਪ ਆਲੂ ਦੀ ਬੋਰੀ ਵਰਗਾ ਕੁਝ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਅਤੇ ਲੱਤਾਂ ਲਈ ਛੇਕ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਮੇਰੀ ਕਮਰ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਬੋਰੀ-ਡਰੈੱਸ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਰੱਸੀ ਦੀ ਬੈਲਟ ਬੰਨ੍ਹੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਜੰਗਲ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਬਾਹਰ, ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ, ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ, ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਮੈਦਾਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਦਮੀ ਉੱਥੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਘੋੜਿਆਂ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਸੂਰਮੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਥਿਆਰਾਂ ਅਤੇ ਢਾਲਾਂ ਨਾਲ ਤੁਰ ਰਹੇ ਹਨ।” ਕੁਝ ਕੋਲ ਸਿਰਫ਼ ਵੱਡੇ ਕੁਹਾੜੇ ਅਤੇ ਕੱਚੇ ਡੰਡੇ ਅਤੇ ਗਦਾ ਸਨ। ਦੂਜਿਆਂ ਕੋਲ ਤਲਵਾਰਾਂ ਅਤੇ ਚਾਕੂ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਦੂਜਿਆਂ ਕੋਲ ਲੰਬੇ ਧਨੁਸ਼ ਅਤੇ ਕਰਾਸਬੋ ਸਨ। ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ ਆ ਰਹੇ ਸਨ, ਮਿਲ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਉੱਥੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚ। ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਹਰ ਦਿਸ਼ਾ ਤੋਂ ਆ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਾਡੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਉੱਚੇ ਬੁਰਜਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ, ਸੁੰਦਰ ਕਿਲ੍ਹਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਹੁਣ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਲਗਾਮ ਅਤੇ ਕਾਠੀ ਪਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਪਰਲੀ ਪੌੜੀ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਨਾਈਟ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਜ਼ੰਜੀਰ ਦੀ ਡਾਕ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂ ਆ ਗਏ। "ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੂੰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਵੇਂਗਾ, ਕਿ ਤੂੰ ਮਰ ਜਾਵੇਂਗਾ।"
"ਇਹ ਕਿਸਨੇ ਕਿਹਾ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਸਾਰੇ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਿਸ ਫੌਜ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਲੜਨ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਸਾਡੀ ਫੌਜ ਨਾਲੋਂ ਦਸ ਗੁਣਾ ਵੱਡੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਮਰ ਜਾਓਗੇ।"
ਉਸ ਸੂਰਮੇ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧਾ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਡਰ ਨਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਰਨਾ ਆਸਾਨ ਹੈ; ਇਹ ਜੀਣਾ ਔਖਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ ਮਰਨਾ ਇੱਕ ਸਨਮਾਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਕਿਸਮਤ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਡਰਦਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਜਿਉਂਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਸਾਡਾ ਸਰੀਰ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਰਦੇ।"
ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਚੁੱਪਚਾਪ ਰੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਕਵਚ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਘੁਮਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਹੰਝੂ ਮੇਰੀਆਂ ਗੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। "ਨਾ ਜਾਓ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਮੈਂ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ। ਅਜੇ ਵੀ ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਉਸਦਾ

ਹੈਲਮੇਟ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਅਤੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਰੱਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਪੌੜੀਆਂ ਉਸਦੇ ਘੋੜੇ ਦੇ ਕੋਲ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ। ਕਾਠੀ ਦੇ ਪਾਸੇ ਆਪਣੀ ਲੱਤ ਨੂੰ ਘੁੰਮਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਮੈਂ ਅੱਜ ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਾਂਗੇ।" ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਘੋੜਾ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਖੇਤ ਵੱਲ ਮੋੜਿਆ ਅਤੇ ਜੰਗਲ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਸਵਾਰ ਹੋ ਗਿਆ।
ਬ੍ਰਾਇਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਚਾਰ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਤੁਰਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਇੱਕ ਸੂਰਮਾ ਲੈ ਕੇ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ, ਆਪਣੀ ਢਾਲ 'ਤੇ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਭੱਜਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਕੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਸੂਰਮਾ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੈਲਮੇਟ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਆਦਮੀ ਉਸਦੀ ਕਮਰ ਦੀ ਪੇਟੀ ਦੁਆਲੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ, ਚਮੜੇ ਦਾ ਥੈਲਾ ਕੱਢਿਆ। ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਕੱਚੇ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਟੁਕੜੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਨੋਟ ਕੱਢਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨੋਟ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਉਦਾਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। "ਜਿਸਨੂੰ ਇਹ ਨੋਟ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਮੇਰੀ ਆਖਰੀ ਇੱਛਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਘੋੜਾ, ਮੇਰੀ ਤਲਵਾਰ ਅਤੇ ਸ਼ਸਤਰ, ਮੇਰੀ ਸਾਰੀ ਨਿੱਜੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਅਤੇ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਸਥਾਨ ਮੇਰੇ ਪੰਨੇ 'ਤੇ ਜਾਵੇ।" ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਹ ਮੈਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਉਸ ਸਭ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਣ ਲੱਗਾ, ਉੱਥੇ ਅਤੇ ਉੱਥੇ, ਕਿ ਮੈਂ ਸ਼ਾਇਦ ਹੇਠਾਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਹਾਂ, ਸੂਰਮੇ ਲੜਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੂਰਮੇ ਮਰਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ। ਜਦੋਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਤਲਵਾਰ ਫੜਾਈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਕਵਚ ਲਾਹ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਸੌਂਪਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਰੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਸ਼ਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਰਜ਼ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਫਰਜ਼ ਜਿਸਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ, ਹੁਣ ਲੰਬਾ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੱਡਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਾਦੀ, ਲੰਬੀ ਕਮੀਜ਼ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਕਵਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਵੱਡੀਆਂ ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਤਲਵਾਰਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਅਤੇ ਤਾਕਤਵਰ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਲੜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਬੇਰਹਿਮ

ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਤਲਵਾਰ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਤੇਜ਼, ਕੱਟਣ ਵਾਲੀ ਗਤੀ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਉਸ ਵੱਲ ਝੁਕਾ ਲਈ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਖੱਬਾ ਮੋਢਾ ਅਤੇ ਬਾਂਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟੁੱਟ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਵਾਪਸ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ।
ਉਸ ਪਲ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਚੀਜ਼ ਦੇਖੀ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਜਿਸਦਾ ਪੂਰਾ ਖੱਬਾ ਮੋਢਾ ਮੈਂ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਤੱਕ ਹਿੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਆਖਰੀ ਤਾਕਤ ਦੇ ਨਾਲ ਉਹ ਬੁਲਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਨੇ ਆਪਣਾ ਬਲੇਡ ਮੇਰੀ ਕਾਠੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ, ਮੇਰੀ ਰੀੜ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਮੇਰੇ ਕਵਚ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਵਕਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਭਾਰ ਨੋਕ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਝੁਕਾਇਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਤਲਵਾਰ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਜਲਣ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਬੇਵੱਸ, ਮੈਂ ਕੰਬਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਕੰਬਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਾ ਬਲੇਡ ਮੇਰੇ ਹੇਠਲੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਦੇਖਿਆ। ਘਾਤਕ ਜ਼ਖਮੀ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਪਾਇਆ, ਤਲਵਾਰ ਮੇਰੇ ਹੇਠਲੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਉੱਥੇ, ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਫੁੱਟ ਦੂਰ, ਉਸਦੇ ਪਾਸੇ ਪਿਆ, ਉਹ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਮਾਰਿਆ ਸੀ - ਉਹ ਆਦਮੀ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣੇ ਮਾਰਿਆ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਜੰਗ ਦਾ ਪਾਗਲਪਨ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਤਲਵਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ, ਘੋੜੇ ਸੁੰਘ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਦਰਦ ਅਤੇ ਦਹਿਸ਼ਤ ਵਿੱਚ ਪਾਲ ਰਹੇ ਸਨ, ਜ਼ਖਮੀ ਆਦਮੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਚੀਕ ਰਹੇ ਸਨ, ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਗਾਲਾਂ ਕੱਢ ਰਹੇ ਸਨ, ਚੀਕ ਰਹੇ ਸਨ, ਰੋ ਰਹੇ ਸਨ, "ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿਓ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿਓ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।" ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਦਰਦ ਅਤੇ ਕੋਈ ਡਰ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨਿੱਘੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਸਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਮਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਚੁੱਪ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਇਹ ਆਖਰੀ ਨਜ਼ਰਾਂ ਬਦਲੀਆਂ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਧੂੜ ਵਿੱਚ ਝਪਕਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਹਰ ਕੋਈ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਦੇਖਿਆ ਆਖਰੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਵੇਗਾ।
ਅਤੇ ਫਿਰ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਸੂਖਮ ਹਲਚਲ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਜੀਬ ਪਰ ਸੁਹਾਵਣਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਡ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਤੈਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਾਰਹੀਣ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ - ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪਏ ਸਰੀਰ ਵੱਲ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਵੱਲ ਜੋ ਇਸ ਤੋਂ ਉੱਠੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੇਠਾਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੇ ਮੈਨੂੰ, ਮੇਰੇ ਖੋਲ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਤੀਬਰ

ਚਮਕਦਾਰ, ਚਿੱਟੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੀ, ਇੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਪੰਜ ਫੁੱਟ ਉੱਪਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਪਾਸੇ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀ ਜਿੱਥੇ ਮੇਰਾ ਵਿਰੋਧੀ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਵੀ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਚਿੱਟਾ ਕੋਨ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉੱਪਰ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਬ੍ਰਾਇਨ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਵਿਰੋਧੀ ਹੁਣ ਦੋ ਕੋਨ ਹਾਂ।
"ਕੋਨ?" ਉਸਨੇ ਦੁਹਰਾਇਆ।
"ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਕੋਨ-ਆਕਾਰ ਦੀਆਂ ਚਿੱਟੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।" ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਮੈਦਾਨ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉੱਠਣ ਲੱਗੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਆਦਮੀ ਅਜੇ ਵੀ ਲੜ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਲੜਾਈ ਹਰ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਅੱਧਾ ਮੀਲ ਤੱਕ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਉੱਪਰ ਗਏ, ਮੈਂ ਕੁਝ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਭਾਵੁਕ ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਦੇਖਿਆ। ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ, ਮੈਂ ਅਣਗਿਣਤ ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਕੋਨ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਉੱਠਦੇ, ਲੜਾਈ ਦੇ ਹਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਧੂੜ ਤੋਂ ਉੱਠਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹ ਰਹੇ ਸੀ, ਹੇਠਾਂ ਟਕਰਾਅ ਤੋਂ ਦੂਰ ਅਤੇ ਦੂਰ ਹੁੰਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ, ਸਾਡੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਇੱਕ ਅਦੁੱਤੀ ਸੁੰਦਰ ਲਹਿਰ ਵਿੱਚ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਉੱਡ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਸਾਡੇ ਹੇਠਾਂ ਜੰਗ ਦੀ ਦਹਿਸ਼ਤ ਅਤੇ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨਕੁਨ ਉਲਟ ਸੀ।
"ਕੀ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਲਾਈਟ ਹੈ ਜੋ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡੀ ਜਾਂ ਚਮਕਦਾਰ ਹੈ?" ਬ੍ਰਾਇਨ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਕੋਈ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ?" ਉਸਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸੋਚਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਮੋਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਮੈਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਡੂੰਘੀ ਦਿਲਚਸਪੀ। "ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਉੱਪਰ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ," ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਬੱਦਲ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਫਨਲ ਵਰਗਾ ਕੁਝ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਸਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵੱਲ ਤੈਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਤੈਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਨਾ ਵਧੀਆ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਕੋਈ ਦਰਦ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ - ਇਸ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਗੌਲਿਆ, ਇਸ ਤੋਂ ਮੁਕਤ। ਕੋਈ ਦਰਦ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ, ਸਿਰਫ਼ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਅਨੰਦ।" "ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਕਿੰਨੀਆਂ ਹੀ ਰੌਸ਼ਨੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਰਹੀਆਂ ਹਨ?"

"ਸੈਂਕੜੇ," ਮੈਂ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ। "ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਸੈਂਕੜੇ ਕੋਨ ਹਨ, ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਸੈਂਕੜੇ ਹੋਰ ਆ ਰਹੇ ਹਨ।"
ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਫਨਲ ਵਿੱਚ ਤੈਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਸੀ। "ਫਨਲ ਦਾ ਸਿਰਾ ਵੱਡਾ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਅੰਦਰ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਤੰਗ, ਵਧੇਰੇ ਚਮਕਦਾਰ ਸੁਰੰਗ ਜੁੜੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਤੇਜ਼ ਚਿੱਟੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਲਗਭਗ ਤੀਹ ਕੋਨ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸੁਰੰਗ ਵਾਂਗ ਹੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹਾਂ।" ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸ ਪਲ ਦੀ ਇੱਕ ਫੋਟੋ ਦਿਖਾਈ ਗਈ, ਜੋ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਿੱਧਾ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਉੱਪਰ, ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਹਿੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਉਹੀ ਸੀ: ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ, ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਵਾਲਾ ਹੈਰਾਨੀ।
"ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਵੀ, ਪੂਰਾ ਕਮਰਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਚਮਕਦਾਰ ਚਿੱਟਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਕਮਰਾ ਅਸੀਮ ਜਾਪਦਾ ਹੈ - ਇਸ ਦੀਆਂ ਕੋਈ ਕੰਧਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੁੰਦਰ ਚਿੱਟੇ ਕੋਨ ਤੈਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਹਨ, ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ। ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ, ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ਾਲ, ਅਸੀਮ ਪਿਆਰ ਸਾਨੂੰ ਘੇਰਦਾ ਹੈ। ਚਿੱਟੇ ਚੋਲੇ ਅਤੇ ਲੰਬੀਆਂ ਦਾੜ੍ਹੀਆਂ ਵਾਲੇ ਦੋ ਚਮਕਦਾਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ, ਬਹੁਤ ਸਿਆਣੇ ਦਿਖਣ ਵਾਲੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਕਿਸੇ ਲਈ ਆਏ ਹਨ। ਉਹ ਲਗਭਗ ਤੀਹ ਕੋਨ ਦੇ ਸਮੂਹ ਨਾਲ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਅਲੋਪ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ, ਛੋਟੇ ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਹੁੰਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਥੋਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ?"
"ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ?" ਬ੍ਰਾਇਨ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਅਜੇ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਸਬਰ ਵਾਲਾ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੇਰਾ ਸਮਾਂ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਆਉਣਗੇ," ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਬ੍ਰਾਇਨ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਕੀ ਸਿੱਖਿਆ?"
"ਉਹ ਜੰਗ ਅਤੇ ਕਤਲੇਆਮ ਪਾਗਲਪਨ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਿੱਤਦਾ, ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਸਾਰੇ ਹਾਰਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਦਾ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਦੁੱਖ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘਾ ਸੋਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਸੋਗ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਸ਼ੁੱਧ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਰਾਮ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਦੁੱਖ, ਦਰਦ ਅਤੇ ਡੂੰਘਾਈ ਜੋ ਇਹ

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਅਣਗਿਣਤ ਹੈ। ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਡਿੱਗਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ, ਇੱਕ ਭਰਾ, ਇੱਕ ਪਤੀ, ਇੱਕ ਪਿਤਾ, ਇੱਕ ਚਾਚਾ, ਇੱਕ ਭਤੀਜਾ, ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਗੁਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਦਰਦ ਡੂੰਘਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਖੱਡ ਬਚੀ ਹੈ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭਰੀ ਜਾਂਦੀ - ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਦੁੱਖ ਦੇ ਇਸ ਭਾਰ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕਦੇ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਗਲੇ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ ਆਰਾਮ ਸਥਾਨ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ। ਪਿਆਰ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ, ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਧਾਗਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਦੀ ਟੇਪੇਸਟ੍ਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਡਾ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ - ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਇੰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਅਤੇ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਰੋ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮੁਸਕਰਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਹੰਝੂ ਹਨ। ਉਹ ਖੁਸ਼ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਲਈ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੁਣੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਇੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਅਸੀਸ ਮੇਰੇ ਰਾਹ ਆਵੇਗੀ। ਬ੍ਰਾਇਨ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੇਰੀ ਪਿੱਠ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜਿੱਥੇ ਮੈਨੂੰ ਛੁਰਾ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਖੇਤਰ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਿੱਠ ਦਰਦ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ। 2009 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਮੀ ਆਈ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਤਿਹਾਈ ਹਿੱਸਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸਦਾ ਹੋਰ ਵੀ ਹਿੱਸਾ ਘੱਟ ਜਾਵੇਗਾ।
ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੰਜ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਮੌਤ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਅਨੁਭਵ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬਦਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਵਿਆਪਕ ਰੂਪਾਂਤਰਣ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹਾਂ, ਵਾਰ-ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਸਬਕ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਦੇ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ "ਮਰਦੇ ਹਾਂ", ਤਾਂ ਕੈਟਰਪਿਲਰ ਤਿਤਲੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਤੈਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਿੱਧੇ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ, ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਹੀ ਆਰਾਮ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਮਾਈਕਲ ਬ੍ਰਾਊਨ

ਮਾਈਕਲ ਦਾ ਉਸ ਫਨਲ ਦਾ ਵਰਣਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਾਈਟਸ ਦੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਦਾਖਲ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਸੁਰੰਗ, ਅਤੇ ਸੈਂਕੜੇ ਅਤੇ ਸੈਂਕੜੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੋਨਾਂ ਦਾ ਸਮੂਹ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਰੇਮੰਡ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਦੀ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ: "ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਵੌਰਟੈਕਸ-ਕਿਸਮ ਦੇ ਖੁੱਲਣ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਜੋ ਕਿ ਫਨਲ ਵਰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ... ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿੱਚ ਲੰਬੀ ਟਿਊਬ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ... ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵਾਂਗੇ ਜੋ ਸਾਡੇ ਲੱਖਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਇੱਕ ਕੰਬਲ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।" ਅਤੇ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਰੇਮੰਡ ਦਾ ਵਰਣਨ ਖੁਦ ਇੱਕ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਅਤੇ ਯੁੱਗਾਂ ਤੋਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਉਸ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਮਰਤਾ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਸਾਡੀ ਸਰੀਰਕ ਮੌਤ ਨੂੰ ਝੁਠਲਾਉਂਦੀ ਹੈ।
ਅਸੀਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹਾਂ, ਇਸਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਨਹੀਂ। ਇਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਸੂਰਜ ਬਾਰੇ ਸੋਚੋ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਤਾਰੇ ਵਾਂਗ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਚਮਕਦਾਰ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹਾਂ - ਸੂਰਜ - ਇਸਦੀ ਬਜਾਏ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਹਾਂ, ਉਹ ਪਰਛਾਵੇਂ ਜੋ ਇਹ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸ਼ੁੱਧ ਅਤੇ ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਨਿਹਾਲ ਜੀਵ ਹਾਂ, ਅਨੰਦ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਤੈਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਪਛਾਣ ਕਿ ਅਸੀਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹਾਂ, ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਗਿਆਨ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਰੀਰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪੂਰਨ ਅਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਹੁਣ ਡਰ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੀਆਂ ਅਸਥਾਈ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਦਰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਚਿੱਟੇ ਚੋਲੇ ਅਤੇ ਲੰਬੀਆਂ ਦਾੜ੍ਹੀਆਂ ਵਾਲੇ ਚਮਕਦਾਰ ਅਤੇ ਸਿਆਣੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਣ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਤੰਦਰੁਸਤ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ।
ਇਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਾਂ ਤੋਂ ਉੱਠਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਪੱਧਰ 'ਤੇ, ਸਗੋਂ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਵੀ। ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਯੁੱਧਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ? ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਸਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਹਿਯੋਗ ਕਰਨ? ਅਤੇ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੈਥਨੀ ਦੀ ਇਹ ਅਗਲੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਝਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਢਾਂਚੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਬਜਾਏ ਪਿਆਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋਣ?

ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ।

. ਗਲੋਬਲ ਕਰਮ.
ਤੁਹਾਡੇ ਜੁਲਾਈ 2010 ਦੇ ਇੱਕ ਧਿਆਨ ਕੋਰਸ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵ ਨੇਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਮੂਹ ਕਰਮ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਕਹੀ।
ਸਰਕਾਰਾਂ ਲਈ ਆਤਮਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਪੱਧਰ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਮਹਾਨ ਦਿਮਾਗ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਨੇਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਗੁਜ਼ਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੇ ਲਈ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਦਿਲ ਤੋਂ ਬਦਲਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ। ਉਹ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਫੁਸਫੁਸਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹ ਸੋਚ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਤਬਦੀਲੀ ਲਿਆ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਨਤੀਜੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਸ਼ਕਤੀ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਪਿਆਰ, ਸੰਤੁਲਨ ਅਤੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਬਣਾਉਣ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ।
ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਆਗੂਆਂ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਗਾਈਡ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦੇ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਬਿਹਤਰ ਲਈ ਬਦਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਆਗੂ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਤਬਦੀਲੀ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਫਿਲਟਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਊਰਜਾ ਅਤੇ ਕਰਮ ਛੱਡੇਗਾ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਇਲਾਜ ਕਰੇਗਾ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਾਨਾਸ਼ਾਹਾਂ ਲਈ ਵੀ ਸੱਚ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਾਲਮ ਅਤੇ ਬੇਰਹਿਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਜੇਕਰ ਉਹ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕਰਨਾ, ਚੰਗਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਵਧਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸਾਰੀ ਸਥਿਤੀ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।
ਸਾਰੇ ਆਗੂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਹਨ ਜੋ ਸਮੂਹ ਕਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕੱਠੇ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇੱਕ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਇੱਥੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਆਤਮਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉੱਚ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਮੁਸੀਬਤ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਊਰਜਾ ਸੀ, ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਵਕ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਹਉਮੈ ਦੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।
ਜੇਕਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅੱਤਵਾਦੀਆਂ ਦੇ ਇਲਾਜ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਹਿਪਨੋਟਿਜ਼ਮ ਅਤੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਤਬਦੀਲੀ ਪੈਦਾ ਕਰੇਗਾ। ਇਹ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵਾਪਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕੇਗਾ। ਉਹ ਕਰਮ ਦੇ ਮੂਲ ਕਾਰਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ

ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਇਲਾਜ ਲਾਈਨ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹੋ ਸਕੇ।
ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ "ਦੁਸ਼ਟ" ਮੰਨੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਆਗੂਆਂ ਕੋਲ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਤਮਿਕ ਸਹਾਇਕ ਰਹੇ ਹਨ ਜੋ ਇਲਾਜ ਊਰਜਾ ਛੱਡਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਦਾ ਦੂਜਾ ਰਸਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹ ਰਸਤੇ ਨਾ ਚੁਣੇ ਹੁੰਦੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚੁਣੇ ਸਨ।
ਬੇਥਾਨੀ

ਬੇਸ਼ੱਕ ਸਿਆਸਤਦਾਨ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੇਤਾ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਹਾਇਕ ਅਤੇ ਸਲਾਹਕਾਰ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਗਾਈਡ ਹੋਣ, ਮਾਲਕ ਹੋਣ, ਦੂਤ ਹੋਣ, ਸਿਆਣੇ ਜੀਵ ਹੋਣ, ਜਾਂ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਉਤਪਤੀ ਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਨਾਮ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਖੇਤਰ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸੋਚ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਹੰਕਾਰ ਅਤੇ ਹੰਕਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਵੱਲ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦੇ ਹਨ।
ਬੈਥਨੀ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਦੁਨੀਆਂ ਭਰ ਦੇ ਸਿਆਸਤਦਾਨਾਂ ਅਤੇ ਆਗੂਆਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਤਰੱਕੀ ਹੌਲੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸਥਿਰ ਹੈ। ਉਮੀਦ ਹੈ।
ਇਹ ਵਿਕਾਸ ਸਿਰਫ਼ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਖੇਤਰ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਕਈ ਹੋਰ ਰਵਾਇਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੱਬੇ-ਦਿਮਾਗ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਪੇਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਗਲੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਆਪਣੇ ਸ਼ੰਕਿਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਉੱਚੇ ਸੁਭਾਅ ਪ੍ਰਤੀ ਜਾਗਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। "ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ," ਉਹ ਲਿਖਦੀ ਹੈ, "ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸੱਚਾਈ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।" ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਸਤਾ ਬਣਨ ਦਿਓ।

. ਬੱਦਲ ਚੇਤਨਾ.
ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖੀ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵ ਹਾਂ। ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰਲੇ ਆਪੇ ਵਿੱਚ ਟੈਪ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅਸਲ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਾਣਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਚਿੱਤਰਾਂ, ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ, ਜਾਂ ਭਵਿੱਖੀ ਜੀਵਨਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਲਈ

ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੀ ਸੱਚਾਈ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਜਾਗਰਣ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਦਮ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਡਾ. ਬ੍ਰਾਇਨ ਵੇਇਸ ਦੇ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਲਾਜ ਵਿੱਚ ਲਾਭ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਬਾਰੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸਮੁੰਦਰ ਵੀ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਵਿਕਾਸ ਲਈ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਹਿਪਨੋਥੈਰੇਪੀ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਪਹਿਲੂਆਂ ਦੇ ਸਹਿ-ਹੋਂਦ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਹਕੀਕਤਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਰਮ ਦੇ ਨਿਯਮ, ਤਬਦੀਲੀ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਆਪਸੀ ਸੰਬੰਧ ਬਾਰੇ ਸਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੇਂਟ ਆਗਸਟੀਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਚਮਤਕਾਰ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਉਸ ਦੇ ਉਲਟ ਹਨ ਜੋ ਅਸੀਂ ਕੁਦਰਤ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ।"
2005 ਵਿੱਚ ਓਮੇਗਾ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਵਿੱਚ ਡਾ. ਵੇਇਸ ਤੋਂ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਸਿੱਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਹਾਂਗ ਕਾਂਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਤਸੁਕਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਸੈਸ਼ਨ ਜੈਕੀ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਨਾਲ ਹੋਇਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਪ੍ਰੈਲ 2005 ਵਿੱਚ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੁਝ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਬੱਦਲਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਲਿੰਗ ਦੇ ਸੀ ਪਰ ਇੱਕ ਚਿੱਟੇ, ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ। ਜਦੋਂ ਜੈਕੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕੌਣ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਇੱਕ ਦੇਵੀ ਹਾਂ।"
ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਉੱਡ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾ ਰਹੀ ਹਾਂ ਕਿ ਪੌਦਿਆਂ ਨੂੰ ਧੁੱਪ ਅਤੇ ਮੀਂਹ ਮਿਲੇ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਦੇਵੀ ਹੋ?"
"ਮੈਂ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਉੱਚਾ ਉੱਠਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਮੰਗਦੇ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਕੁਝ ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ ਝੁਕ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਰ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਹ ਸਿੱਧਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾ ਦੇਵੇਗਾ।"
ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਜਾਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੇ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਦਿਮਾਗ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ

ਸੁਪਨਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੈਕੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਦੇਵਤਾ ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਸੀ।
"ਦੇਵ ਚੇਤਨਾ ਕੀ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਫੈਲਾਈ, ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਈ। "ਦੂਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੂਤ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ।"
ਮੈਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੰਟਰਨੈੱਟ 'ਤੇ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ। ਇੱਕ ਲੇਖ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੂੰਜਿਆ, ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਡਾ ਵਿਕਾਸ ਜਾਨਵਰਾਂ ਵਾਂਗ ਜੈਵਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਦੇਵਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਕੁਦਰਤੀ ਤਾਕਤਾਂ (ਹਵਾਵਾਂ, ਬੱਦਲਾਂ ਅਤੇ ਮੀਂਹ) ਵਾਂਗ; ਅਤੇ ਹੋਰ ਤਾਰਿਆਂ (ਦੂਜੇ ਗ੍ਰਹਿਆਂ ਤੋਂ ਉੱਚ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ) ਤੋਂ। ਇਹ ਵਿਕਾਸ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਡਾ. ਵੇਇਸ ਤੋਂ ਜੋ ਕੁਝ ਮੈਂ ਸਿੱਖਿਆ, ਉਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅਸਲ ਸਵੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੁਨਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਜਾਣਨ, ਕਰਮ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਸਮਝ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਚੇਤਨਾ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਮਨੁੱਖਤਾ ਲਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹਨ।
ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਮੇਈ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ - "ਘਰ ਵਾਪਸ" ਹੋਣ ਦਾ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀ ਦੇਖਿਆ।
"ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਚਿੱਟੇ ਜੀਵ। ਲੱਖਾਂ। ਉਹ ਗੁਲਾਬ ਨਾਲੋਂ ਛੋਟੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਖੰਭ ਹਨ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੋ?"
"ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ। "ਮੈਂ ਕੋਈ ਸੈਕਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ; ਮੈਂ ਨਿਰਪੱਖ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਅਰੋਨੋ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਰੁੱਖ ਜਾਂ ਪੌਦੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋ?"
"ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਨੂੰ ਊਰਜਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਸਮੂਹਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਨੂੰ ਊਰਜਾ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਉੱਚ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਰੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਪੌਦਿਆਂ ਨੂੰ

ਊਰਜਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਧਰਤੀ ਦੀ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨਾਲ ਅਭੇਦ ਹੋਣ ਲਈ ਊਰਜਾਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਨੈੱਟਵਰਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਨੈੱਟਵਰਕ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਮੁਕਾਬਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਸਹਿਯੋਗ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਟੈਲੀਪੈਥੀ ਰਾਹੀਂ ਸੰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਹਾਂ; ਕੋਈ ਛੁਪਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕੋਈ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਸਾਡੀਆਂ ਊਰਜਾਵਾਂ ਸ਼ੁੱਧ ਹਨ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਦਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਹੋ?"
"ਮੈਂ ਬੱਦਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਮੇਈ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ 2012 ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਪਤਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ, ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਤਬਦੀਲੀ ਆ ਰਹੀ ਹੈ: ਜਲਵਾਯੂ ਪਰਿਵਰਤਨ, ਊਰਜਾ ਪਰਿਵਰਤਨ, ਹਵਾ, ਮੀਂਹ। ਸਾਨੂੰ ਸਹਿਯੋਗ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸਹਿਯੋਗ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
"ਆਪਣੇ ਅੰਦਰਲੇ ਆਪੇ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਸਿੱਖੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਦੇਖੋ। ਸੁਚੇਤ ਰਹੋ ਅਤੇ ਬਦਲੋ। ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਲਿਖਤੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਦਸ ਤੋਂ ਵੀਹ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਲਕ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਆਏ ਸਨ। ਉਹ ਉੱਚ ਜੀਵ ਹਨ; ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਬੱਚੇ ਉੱਚ ਜੀਵ ਹਨ। ਉਹ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਨਸਿਕ ਹਨ। ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇਸ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਣੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਆਏ ਹਨ। ਮਾਪੇ ਇੱਕ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਾਲੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਬੱਚੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹਨ। ਉਹ ਬਾਲਗਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਦਿਲ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਾਡੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਆਏ ਹਨ।" ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਮਿਸ਼ਨ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਸੁਨੇਹਾ ਦੇਣਾ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਰੋਤ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਇਸਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। "ਸੁਨਹਿਰੀ ਰੌਸ਼ਨੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਹੋਂਦ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਵੱਡਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਛੋਟਾ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੋਂਦ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਰੋਤ ਉਹ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਜਾਣਨਾ, ਇੱਕ ਚੇਤਨਾ, ਫੈਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਊਰਜਾਵਾਂ ਹਨ। ਮਨੁੱਖੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ, ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਇੱਕ ਸਪੇਸ ਵਿੱਚ ਰੋਸ਼ਨੀ'। ਪਰ ਕੋਈ ਆਯਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਮੌਜੂਦ ਹੈ।"

"ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਹਨ?"
"ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਬਦਲਾਂਗੇ, ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਾਨੂੰ ਇੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਯੰਤਰ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗੀ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਊਰਜਾਵਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾ ਸਕਦੇ। ਮੈਂ ਮੂਲ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਫੜ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਇਸਨੂੰ ਸੋਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਇਸਨੂੰ ਚੁੱਕ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੀਆਂ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨਾਂ ਮੇਰੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨਗੀਆਂ। ਲੋਕ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਊਰਜਾਵਾਂ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬੱਦਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹਨ; ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਵਾਂਗ ਹਾਂ। ਲੋਕ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਛਾਂ ਹੇਠ ਆਰਾਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਊਰਜਾਵਾਂ ਦਿਓ। ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਊਰਜਾਵਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਸੋਖ ਲਓ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਦਿਓ। ਇਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੇਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ। ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਊਰਜਾਵਾਂ ਭਰਪੂਰ ਹਨ। ਮੈਂ ਸਰੋਤ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਫੈਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਹਾਂ।"
ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੋ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਰੋਤ ਕੋਲ ਜਾਓ, ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਊਰਜਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋ। ਮਜ਼ਬੂਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਸਲ ਸਵੈ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਕੋਈ ਸਰੋਤ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਸਬਰ ਰੱਖੋ। ਕੁੜੱਤਣ ਆਮ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਫਸਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਪਿਆਰ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਲਈ ਚੁਣਦੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖੀ ਸਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣੋ। ਇਹ ਸਭ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਸਵੇਰ, ਮੈਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਅਰਬਿੰਦੋ, ਇੱਕ ਭਾਰਤੀ ਯੋਗੀ ਅਤੇ ਸੰਤ, ਦੀ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੋਈ। ਇੱਕ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਕਿ "ਸਾਰੀਆਂ ਕੁਦਰਤੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਿੱਜੀ ਹਨ।" ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਾਰੀਆਂ ਕੁਦਰਤੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚੇਤਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾਥੀ ਚੇਤੰਨ ਜੀਵਾਂ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਖੁਦ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਵਿਗਿਆਨੀ ਮੌਸਮ ਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮ੍ਰਿਤ ਵਸਤੂ ਵਜੋਂ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਮਨ ਅਤੇ ਲੋਕ ਜੋ ਕੁਦਰਤ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ

ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ। ਉਹ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਰੂਪਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸਤ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਚੇਤਨਾਵਾਂ ਅਨੁਕੂਲ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਦਰਅਸਲ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਸੂਰਜ, ਚੰਦ, ਫੁੱਲਾਂ ਅਤੇ ਰੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਰੂਪਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿਆਲੂ ਸਾਥੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸਹਿਜਤਾ ਅਤੇ ਦਿਆਲਤਾ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਹਨ ਜੋ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਨਾਲ ਵਾਤਾਵਰਣ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹਿਕ ਮਨ ਦੇ ਘਾਤਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਣਗੇ।
ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕੁਦਰਤੀ ਆਫ਼ਤਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਨੇੜਲੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਮਹਾਨ ਤਬਦੀਲੀ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧੀਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਸਾਡੇ ਸਮੂਹਿਕ ਮਨ ਇਹਨਾਂ ਭੌਤਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਆਫ਼ਤਾਂ ਕਾਰਨ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜਾਨੀ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਘਟਾਵਾਂਗੇ। ਉਹਨਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਲੜਨ ਲਈ ਵਿਗਿਆਨਕ ਉਪਕਰਣਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਚੇਤਨਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸਤਾਂ ਵਾਂਗ ਵਰਤ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਉੱਚ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਮੋਹਨ ਅਧੀਨ ਚੈਨਲ ਕੀਤੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਦਇਆ ਹੀ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵਧਾਏਗੀ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਆਫ਼ਤਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਘਟਾਏਗੀ।
ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਚੇਤਨਾ ਬਾਰੇ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਖੋਜਕਰਤਾ ਡਾ. ਮਸਾਰੂ ਇਮੋਟੋ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਸਬੂਤ ਲੱਭੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਪਾਣੀ ਦੇ ਕ੍ਰਿਸਟਲਾਂ ਦੇ ਆਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨਗੇ। ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਦੀ ਗੈਰ-ਸਥਾਨਿਕਤਾ ਦੇ ਸਬੂਤ ਹਨ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਕਿਵੇਂ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਕੁਆਂਟਮ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਡਾ. ਇਮੋਟੋ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਭੂਚਾਲਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮਜ਼ਾਕ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹਵਾ ਅਤੇ ਮੀਂਹ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਸੌਖਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਜੋ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਉਹ ਵਧੇਰੇ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਖੋਜ ਦੀ ਕੁਝ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਆਲੋਚਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸੂਡੋਸਾਇੰਸ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਕੋਈ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਈ ਹੋਰ ਕਾਰਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਕੀ ਮੈਂ ਪੁੱਛ ਸਕਦਾ ਹਾਂ: ਜਦੋਂ ਵਿਗਿਆਨੀ ਆਪਣੇ "ਨਿਯੰਤਰਿਤ" ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਕੀ ਉਹ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਵਾਪਰ ਰਹੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਕਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ

ਹੋਏ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਬੂਤ ਮੌਜੂਦ ਹੈ? ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਰੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਿਖਲਾਈ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਉਲਟ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ; ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦਾ ਮਿਆਰ ਇੱਕ ਵਿਗਿਆਨੀ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਬੂਤ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ "ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੇ ਸੰਤੁਲਨ 'ਤੇ" ਜਾਂ "ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ" ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਨਕਾਰਾਤਮਕ
ਆਲੋਚਨਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹਾ
ਦਿਲ ਮਨੁੱਖੀ ਵਿਕਾਸ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਛਾਲ ਹੈ।
ਲਿੰਗਕੀ

ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਉੱਚ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨਲ ਅਵਸਥਾ, ਇੱਕ ਸਰੋਤ ਊਰਜਾ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਜੀਵ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਲਿੰਗਕੀ ਇਸ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਆਧੁਨਿਕ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਖੁਲਾਸੇ ਦੁਆਰਾ ਗੂੰਜਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ, ਆਪਣੀ ਮੂਲ ਚੇਤਨਾ ਅਤੇ ਭੌਤਿਕੀਤਾ 'ਤੇ, ਕਣ ਅਤੇ ਤਰੰਗ ਦਾ ਕੁਝ ਪ੍ਰਵਾਹ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਧਰੁਵੀਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲਦੇ ਹਾਂ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਕਣ ਅਤੇ ਤਰੰਗ ਦਾ ਕੁਝ ਸਮਾਨ ਪ੍ਰਵਾਹ ਸਾਡੀ ਤਬਦੀਲੀ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਵਿੱਚ ਧਰੁਵੀਅਤ ਦੀ ਇੱਕ ਤੁਰੰਤ ਪੂਰਕ ਤਬਦੀਲੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਅਦਭੁਤ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਚਮਤਕਾਰ ਲਗਾਤਾਰ ਵਾਪਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਾਡੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦਿਮਾਗਾਂ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਪਰੇ।

ਧਰਮ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਸਮਾਨਾਰਥੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਧਰਮ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪਿਆਰ, ਦਾਨ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਦੇ ਮਹਾਨ ਕਾਰਜਾਂ ਲਈ ਰਾਹ ਪੱਧਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਜਾਂ ਇਸਨੂੰ ਵਿਛੋੜੇ, ਹਿੰਸਾ ਅਤੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਾਰੇ ਧਰਮਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਅਗਲੀਆਂ ਕੁਝ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਧਰਮ ਕਿਵੇਂ ਮਹਾਨ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਗਿਆਨ ਦਾ ਰਸਤਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

. ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਦਾ ਦਿਨ.
ਮੇਰੇ ਮਨਪਸੰਦ "ਅਨੁਭਵਾਂ" ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਲਗਭਗ ਦਸ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਯੋਮ ਕਿਪੁਰ 'ਤੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਯਹੂਦੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਅਰਥਪੂਰਨ ਧਾਰਮਿਕ ਛੁੱਟੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਆਡੀਟੋਰੀਅਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ। ਖਾਲੀ ਸੀਟਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ

ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਜ਼ਖਮੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਗਲਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਆਡੀਟੋਰੀਅਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਅਤੇ ਬੈਠਣ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਡੂੰਘਾ ਪਛਤਾਵਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਤੁਰੰਤ, ਸੀਟਾਂ ਭਰਨ ਲੱਗੀਆਂ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਆਡੀਟੋਰੀਅਮ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ-ਚੌਥਾਈ ਭਰ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਅਤੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਸੀ।
ਫਿਰ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਛਤਾਵੇ, ਆਪਣੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਖੋਜ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਕਾਸਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਜੋ ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਲਤੀ ਲਈ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੀ ਜਿਸ ਲਈ ਮੈਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਕਰ ਸਕਣ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬੋਲਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਉਣ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਰੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸੀਟਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ, ਹੱਥ ਫੜੇ, ਅਤੇ ਗਾਇਆ, "ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇ।" ਜਦੋਂ ਆਖਰੀ ਨੋਟ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਗਿਆ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਅਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਆਏ ਸਨ, ਓਨੀ ਹੀ ਜਲਦੀ ਅਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਏ,
ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਕੇ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।
ਡੋਨਾ ਵੈਸਟ

ਜਦੋਂ ਪਛਤਾਵਾ ਦਿਲੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਮਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਲੇਟ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਆਡੀਟੋਰੀਅਮ ਖਾਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇਗੀ।

. ਦੂਤ ਅਤੇ ਭੂਤ.
ਮੈਂ ਨਵੰਬਰ 2010 ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਇੱਕ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਸਿਰ ਦਰਦ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸੌਂ ਜਾਣਾ ਅਟੱਲ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹ ਘੁਰਾੜੇ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਵਾਂਗਾ ਜਿਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਬੈਠਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਓਹ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਸੌਂ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਇਸ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿੱਚ ਸੌਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਮੈਂ ਅੰਦਰ-ਬਾਹਰ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਕਿਤੇ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਡਾ. ਵੇਇਸ ਨੂੰ ਸ਼ੈਲਫ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਕੱਢਣ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਇੱਕ ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਤੈਰਦੀ ਹੋਈ ਆਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੰਨੇ 'ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਪੰਨੇ ਦੇ ਸਿਖਰ

'ਤੇ ਵੱਡੇ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਨਹਿਰੀ ਚਮਕਦਾ ਨਾਮ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਨਾਮ ਲੂਸੀਫਰ ਸੀ। ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਗ੍ਰੇਡ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਤੱਕ ਕੈਥੋਲਿਕ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਲਗਭਗ ਨੌਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੀ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਅਤੇ ਨਰਕ ਬਾਰੇ ਸਿਖਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਨਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਦੱਸੇ। ਮੈਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਚਰਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀ ਸੀ।
ਇੱਕ ਬਾਲਗ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਹਾਂ ਪਰ ਧਾਰਮਿਕ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਮਸੀਹ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਤੇ ਦੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਪੜ੍ਹੇ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਹਾਂ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਲੂਸੀਫਰ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਗੇਂਦ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ - ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਤੁਹਾਡੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਮੈਨੂੰ ਇਹ "ਦੱਸਿਆ" ਗਿਆ ਸੀ: ਲੂਸੀਫਰ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਹਾਨ ਵਿਛੋੜੇ ਕਾਰਨ ਅੰਤਮ ਸਰੋਤ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਰੂਹਾਂ ਦੇ ਇੱਕ "ਪੂਰੇ" ਸਮੂਹ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਲੂਸੀਫਰ ਵਿਛੋੜੇ 'ਤੇ ਦਿਲ ਟੁੱਟ ਗਿਆ, ਫਿਰ ਉਹ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਗੁੱਸੇ (ਜਾਂ ਵਿਅਰਥ) ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਕੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਦਾ ਇੱਕ ਗੁੱਸਾ ਸੀ। ਲੂਸੀਫਰ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਦੁਸ਼ਟ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ ਕਿ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਬੈਠਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਭਰਮਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਦੋਸਤਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਦੇ ਉਲਟ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਾਂ - ਦੂਤ ਵੀ।
ਆਪਣੀ ਥਕਾਵਟ ਕਾਰਨ, ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੀ ਵਾਪਰਿਆ, ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਿਆ। ਅਗਲਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਛੋਟਾ ਸੀ ਅਤੇ "ਹਾਈ ਡੈਫੀਨੇਸ਼ਨ" ਵਿੱਚ, ਚਮਕਦਾਰ ਰੰਗਾਂ ਨਾਲ। ਹੇਠਾਂ ਵੇਖਦਿਆਂ, ਮੈਂ (ਮੇਰੇ?) ਚਿੱਟੇ, ਮਰਦ, ਨੰਗੇ ਪੈਰ, ਜੋ ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਸਨ, ਸੁੰਦਰ ਘਾਹ 'ਤੇ ਤੁਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖੇ। ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਲੰਬੇ, ਘੁੰਗਰਾਲੇ, ਸੁਨਹਿਰੇ

ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਕਾਮੁਕ ਔਰਤ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਹੱਵਾਹ? ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹੱਵਾਹ ਅਦਨ ਦੇ ਬਾਗ਼ ਦੀ ਬਾਈਬਲੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ ਦੂਤ ਸਨ। ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਰਾਹੀਂ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਆਮ ਮਨੁੱਖੀ ਸਰੀਰ ਧਰਤੀ ਦੇ ਭਾਰੀ ਆਕਾਰ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਤੋਂ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਹੈ ਕਿ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਕੰਮ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਭਟਕ ਗਿਆ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਰੁੱਖ ਇੱਕ ਚੋਣ ਸੀ; ਇਹ ਵਰਜਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਤੋਹਫ਼ਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਮਝੇ ਕਿ ਪਿਆਰ ਕੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਲਈ ਅਗਵਾਈ ਕਰੇ ਕਿ ਪਿਆਰ ਕੀ ਹੈ। ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ ਅਦਨ ਛੱਡ ਕੇ ਹੋਰ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਰ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਉਹ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ।
ਤੁਹਾਡੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਗਾਈਡਡ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਵਰਗੀ
ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚੋਂ ਝਲਕ ਦੇਖਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ, ਸਗੋਂ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੱਵਾਹ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਇੱਕ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵੀ ਦਿੱਤਾ। ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ ਅਤੇ ਹੁਣ ਲੂਸੀਫਰ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।
ਹੈਲਨ

ਥਕਾਵਟ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਸਾਡੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜਾਗਦੀ ਚੇਤਨਾ ਘੱਟ ਚੌਕਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੰਨੀ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਫਿਲਟਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਜੋ ਅਵਚੇਤਨ ਮਨ ਨੂੰ ਉਭਰਨ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਕੈਥੋਲਿਕ ਸਕੂਲਾਂ ਦੀ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਅਤੇ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਸਿਖਲਾਈ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਹੈਲਨ ਪਾਤਰਾਂ, ਕਹਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਦੰਤਕਥਾਵਾਂ ਦੇ ਡੂੰਘੇ ਅਤੇ ਅਮੀਰ ਅਰਥ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਕਈ ਵਾਰ, ਅਗਿਆਨਤਾ ਜਾਂ ਬੇਸਮਝੀ ਵਾਲੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਬੁਰਾਈ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖਦੇ ਅਤੇ ਵਧਦੇ ਹਾਂ, ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਮਾੜੇ ਦੋਵੇਂ। ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣਾ, ਭਾਵੇਂ ਪਿਆਰ ਕੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਮ ਤੋਹਫ਼ਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਚੀਕਿਆ ਜਾਣਾ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਹਨੇਰੇ ਦਾ ਪਤਾ ਨਾ ਹੁੰਦਾ?

. ਮਾਈਕਲ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ.
ਮੈਂ 2002 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਦੇ ਅਗਾਪੇ ਸਪਿਰਚੁਅਲ ਸੈਂਟਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਵੀਕਐਂਡ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਬ੍ਰਾਇਨ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਇੱਕ ਧਿਆਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ - ਜ਼ੀਰੋ ਤੋਂ ਸੱਠ ਤੱਕ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਫਲੈਟ ਦੇ! ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗਰੋਵ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਕਰਨ ਵੇਲੇ "ਜਾਂਦਾ" ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਮੇਰੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਉੱਥੇ ਸਨ। ਉਹ ਹੱਸ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਆਉਣ ਲਈ ਹਿਲਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਪਾਇਆ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਪਰ, ਦਾਦਾ ਜੀ, ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਇਨ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ!" ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਹੱਸਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਂ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੇ ਰਸਤੇ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਚੀਕਦਾ ਰਿਹਾ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਹੇਠਾਂ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸੀ; ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਅੰਦਰ ਖਿੱਚਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ।
ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰੰਗਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜੋ ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇਖੇ। ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜੋ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਘੇਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਮਹਾਂ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ; ਮੈਂ ਕਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਅਧਿਐਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਮਾਈਕਲ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੰਗਹੀਣ ਅਤੇ ਰੰਗ-ਭਰੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ; ਮੈਂ ਉਸ ਪਲ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਾਂਗਾ। ਉਹ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਬਸ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ 'ਤੇ ਝੁਕ ਕੇ ਆਪਣੇ ਖੰਭਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਮੋੜ ਕੇ।
ਮੈਂ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਸੰਜਮੀ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਖੈਰ, ਇਹ ਕੋਈ ਬਹੁਤਾ ਦੂਤ ਵਰਗਾ ਪੋਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਤਲਵਾਰ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਮੋੜਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਖੰਭ ਫੈਲਾਏ, ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਤਲਵਾਰ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਚੁੱਕਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਤਲਵਾਰ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਮੋੜਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਅੰਗਮਈ ਦਿੱਖ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਹੱਸਦੇ ਹੋਏ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਬਿਹਤਰ?", ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਬਹੁਤ।"
ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬ੍ਰਾਇਨ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ, "ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਕੀ ਹੈ ਦੇਖੋ।"

"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ?" ਮੈਂ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਖੰਭ ਖਿੱਚਿਆ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਨਜ਼ਰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਲੇਡ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾ ਸਕੇ, ਜਾਨਵਰਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਇਕੱਲਾ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਖੰਭ ਵਾਪਸ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਮਾਈਕਲ ਹੀ ਦੇਖਿਆ।
ਮੈਂ ਬ੍ਰਾਇਨ ਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਜਾਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ। "ਠੀਕ ਹੈ?" ਮੈਂ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਇੱਕ ਖੰਭ ਹਿੱਲ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬੁੱਢੀ, ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਤੁਰਨ ਵਾਲੀ ਸੋਟੀ ਲੈ ਕੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰੋਮ ਜਾਂ ਯੂਨਾਨ ਦੇ ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਮਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਮੰਦਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਮੈਂ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ, ਸੰਗਮਰਮਰ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮਰ ਗਿਆ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ - ਕੋਈ ਦਰਦ ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮਰਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ।
ਮੈਂ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਜਾਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ, "ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋ।" ਫਿਰ ਮੈਂ ਬ੍ਰਾਇਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤੋਂ ਦਸ ਤੱਕ ਗਿਣਤੀ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਮੈਂ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਪਲ ਕੀ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਫੇਥ ਸੂਜ਼ਨ

ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਮਾਈਕਲ ਦੀ ਤਲਵਾਰ, ਜੋ ਕਿ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਅਗਿਆਨਤਾ ਅਤੇ ਡਰ ਨੂੰ ਕੱਟਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਤਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਡਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਹੰਕਾਰ, ਹੰਕਾਰ ਅਤੇ ਈਰਖਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਡਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਅਸੀਂ ਹਰ ਸਮੇਂ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਪਿਆਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਾਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਝੱਲਣਾ ਪਵੇਗਾ।
ਫੇਥ ਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਇੱਕ ਪਰਿਵਰਤਨਸ਼ੀਲ, ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਜਾਣੂ ਹਸਤੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਦੀ ਇੱਕ ਉੱਚ ਅਵਸਥਾ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਇਆ। ਮਾਈਕਲ ਉਸਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ। ਉਸਦੇ ਡਰ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ; ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੀ।

ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਦੂਤ, ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਅਤੇ ਦੇਵਤੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਯਹੂਦੀ-ਈਸਾਈ ਪਰੰਪਰਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਹਾਨ ਧਰਮਾਂ ਅਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ, ਕੀਥ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਭਾਗੀਦਾਰ ਨੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਪਲ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਛੋਟਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਸਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਰਗੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਉਸਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਮੁੰਡਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦੋ ਗਾਈਡਾਂ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾਵਾਂ ਦੀ ਦਿੱਖ ਦੇਖੀ। ਇੱਕ ਲੰਮੀ ਚਿੱਟੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬੁੱਢਾ ਚੀਨੀ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਦੂਤ ਵਰਗਾ ਚਿੱਤਰ ਸੀ। ਉਹ ਕੀਥ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੰਘਣੀ ਜਗ੍ਹਾ, ਇੱਕ "ਤੈਰਦੀ" ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਲੈ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਲੋਕ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਲੈ ਕੇ ਆ ਰਹੇ ਸਨ। ਧਰਤੀ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਲੋਕ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ - ਆਪਣੇ ਊਰਜਾ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ। ਕੀਥ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦੂਜੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਗ੍ਰਹਿ ਵੱਲ ਖਿੱਚੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਬਚਪਨ ਦੀ ਇਸ ਯਾਦ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ, ਕੀਥ ਵੱਡੀ ਤਸਵੀਰ ਦੀ ਝਲਕ ਦੇਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸੰਘਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਛੱਡਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ "ਤੈਰਦੇ" ਸਥਾਨ ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਬਕ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਇਸ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਉਸਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਹਾਣੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਈ, ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਮੁੰਡੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲੇ ਚੀਨੀ ਆਦਮੀ ਦੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਦੂਜੀ ਕਿਤਾਬ, ਥਰੂ ਟਾਈਮ ਇਨਟੂ ਹੀਲਿੰਗ ਵਿੱਚ ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ।

ਜਮਾਂਦਰੂ ਦਿਲ ਦੇ ਨੁਕਸ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ, ਢਾਈ ਸਾਲ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਓਪਨ-ਹਾਰਟ ਸਰਜਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਓਪਰੇਸ਼ਨਾਂ ਦੌਰਾਨ ਮੁੰਡਾ ਲਗਭਗ ਕਈ ਵਾਰ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬਚਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੱਠ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਸਰਜਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਨੂੰ "ਅੱਠ ਚੀਨੀ ਮੁੰਡਿਆਂ" ਨੇ ਇੰਟੈਂਸਿਵ ਕੇਅਰ ਯੂਨਿਟ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਬਾਰੇ

ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ। ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਚੀਨੀ ਆਦਮੀ ਕੋਲ "ਇੱਕ ਤਲਵਾਰ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਘੁੰਮਾਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।" ਇਹ ਆਦਮੀ ਅਕਸਰ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਕੱਟ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਦਾੜ੍ਹੀ ਲਗਭਗ ਤੁਰੰਤ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ। ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਸਾਰੇ ਅੱਠ "ਚੀਨੀ ਮੁੰਡਿਆਂ" ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ।
ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ "ਅੱਠ ਚੀਨੀ ਮੁੰਡਿਆਂ" ਦੀ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਮਿਲੀ। ਉਹ ਪਾ ਹਸੀਨ ਜਾਂ ਅੱਠ ਅਮਰ ਹਨ, ਇਤਿਹਾਸਕ ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ ਦੇ ਤਾਓਵਾਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਮਰਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਲੂ ਤੁੰਗ-ਪਿਨ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਨਾਈਆਂ ਦਾ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਸੰਤ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਦਸ ਪਰਤਾਵਿਆਂ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾਉਣ ਲਈ ਇਨਾਮ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਜਾਦੂਈ ਤਲਵਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ "ਅੱਠ ਚੀਨੀ ਮੁੰਡੇ" ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਉਸਦਾ ਸੱਚਾਈ ਅਤੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਰਹੱਸਮਈ ਅਨੁਭਵ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਦੁਖਦਾਈ ਅਤੇ ਡਰਾਉਣੇ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਾਸਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਾਲਗ ਦੇ ਮਾਨਸਿਕ ਫਿਲਟਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤ, ਸੋਚਣ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ "ਸਹੀ" ਅਤੇ "ਗਲਤ" ਕੀ ਹੈ, ਇਹ ਬੱਚਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਸਰੋਤ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਅਨੁਭਵ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਬਹੁਤ ਉਤਸੁਕ ਅਤੇ ਨੇਕ ਇਰਾਦੇ ਵਾਲੀ ਮਾਂ ਦੇ ਉਲਟ, ਉਸਨੂੰ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਤਾਓਵਾਦੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਮਰ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਗੁਆਨਯਿਨ (ਜਾਂ ਕਵਾਨ ਯਿਨ) ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਬੋਧੀ ਵੀ ਦਇਆ ਦੇ ਰੂਪ ਵਜੋਂ ਪੂਜਦੇ ਹਨ। ਅਨੰਤ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ ਦਾ ਇੱਕ ਉੱਤਮ ਸਰੋਤ, ਉਸਨੇ ਉਸ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨਾਲ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਕੇ, ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਬਦਲ ਗਈ।
ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਚੀਨੀ ਬੋਧੀਆਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦੀ ਚੇਤੰਨ ਅਵਸਥਾ ਗੁਆਨਯਿਨ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਮ-ਦਇਆ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਗੁਆਨਯਿਨ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਕਦਰਾਂ-ਕੀਮਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ, ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਸੋਚਣਾ ਗੁਆਨਯਿਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਗੁਆਨਯਿਨ ਹੈ।
ਦੁਨੀਆ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਗੁਆਨਿਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

. ਦਇਆ ਦੀ ਦੇਵੀ.
ਮੈਂ ਨੱਬੇ ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਬੀਜਿੰਗ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਹੁਣਚਾਰੀ ਉਦਯੋਗ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਨੁਭਵ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣਾ ਇੱਕ ਔਖਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਆਇਆ। ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਨਿਊਜ਼ੀਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੌਕਰੀ ਦਾ ਮੌਕਾ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਛਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ।
ਚੀਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਕਾਫ਼ੀ ਥੱਕ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਹੁਣ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕਰੀਅਰ ਨੂੰ ਤਣਾਅ-ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੋਂ ਤਣਾਅ-ਮੁਕਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲਾਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਕਦਮ ਚੁੱਕਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੀ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਸਿੱਖਣਾ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਹਰ ਪਲ ਦਾ ਪੂਰਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਿਪਨੋਥੈਰੇਪਿਸਟ ਵਜੋਂ ਯੋਗਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ, ਡੁਨੇਡਿਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕਲੀਨਿਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਨਿਊਰੋਲਿੰਗੁਇਸਟਿਕ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਿੰਗ (NLP) ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਆਜ਼ਾਦੀ ਤਕਨੀਕ (EFT) ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਜੋੜਿਆ।
ਇੱਕ ਦਹਾਕੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਨਾਲ ਰਿਸ਼ਤਾ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਛੱਡਣ ਦਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਡੂੰਘੇ, ਚੁਣੌਤੀਪੂਰਨ ਮੁੱਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਜ਼ਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸ਼ੱਕ, ਡਰ ਅਤੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਰਿਸ਼ਤਾ ਛੱਡਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ।
ਮੈਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਰਾਈਨਬੈਕ ਵਿੱਚ ਓਮੇਗਾ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਵਿੱਚ ਡਾ. ਵੇਇਸ ਦੇ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਹਫ਼ਤੇ ਹਰ ਰੋਜ਼, ਅਸੀਂ ਦੋ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ, ਇੱਕ ਸਵੇਰੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ। ਮੈਂ ਬਦਲਿਆ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਛੱਡੀਆਂ। ਕੁਝ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਮੇਰੇ ਲਈ ਡੂੰਘੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੀਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ, ਡਾ. ਵੇਇਸ ਦੁਆਰਾ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਭਰ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇੱਕ ਦੇਵੀ ਦਾ ਸਹਾਇਕ ਅਤੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕਵਾਨ ਯਿਨ ਸੀ, ਦਇਆ ਦੀ ਦੇਵੀ। ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਊਰਜਾ ਦਸਤਖਤ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣ, ਉਸਦੀ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹੋਣ ਲਈ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ।
ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕਵਾਨ ਯਿਨ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਅਨੁਭਵ ਬਤੀਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ ਸੀ, ਪੜ੍ਹਾਈ

ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਊਰਜਾ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਆਈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਮੌਤ ਦੇ ਪਰਿਵਰਤਨ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ ਦੇ ਕੇਂਦਰ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ। ਇੱਕ ਸੁਨਹਿਰੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਊਰਜਾ ਮੇਰੇ ਪੂਰੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਈ। ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੀ - ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਘਰ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਰੋਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਜੀਵਨ ਦੇ ਆਖਰੀ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਉਹ "ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ, ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਬਾਕੀ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ" ਰਹੇਗੀ। ਮੈਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ। ਇਹ ਉਸ ਦਿਨ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਨੁਭਵ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਹੰਝੂਆਂ ਵੱਲ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਭਾਵਨਾ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਹੋ ਗਈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਤੈਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਏਕੀਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਸਮਝਾਂ ਮਿਲੀਆਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਸੇ ਡੂੰਘੀ ਸੰਗਤ, ਦੋਸਤੀ, ਸਮਝ, ਕੋਮਲਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਕੋਈ ਸੁਪਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਬੂਤ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੰਭਵ ਸੀ।
ਨਿਊਜ਼ੀਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੀ ਮੇਰੀ ਅਸਮਰੱਥਾ ਹੁਣ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ। ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਡਾ ਵੀ ਉਹੀ ਸਬੰਧ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਕਵਾਨ ਯਿਨ ਨਾਲ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਚੀਨ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਵੀ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਮੈਨੂੰ ਚੀਨੀ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਾਣੇ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਘਰ ਵਰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਾ ਸਿੱਖਣ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਬੀਜਿੰਗ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨਾ ਕਿੰਨਾ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਵਜੋਂ ਪਾਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਕੁਝ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਗੂੰਜ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਕਵਾਨ ਯਿਨ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਅਤੇ ਮੂਰਤੀਆਂ ਸਨ। ਡਾ. ਵੇਇਸ ਨਾਲ ਉਸ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਤੱਕ ਮੇਰੇ ਦਿਲ, ਦਿਮਾਗ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝ ਅਤੇ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ ਸੀ। ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਥੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਲੇਟ ਕੇ, ਮੈਂ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉੱਤਰੀ ਵੇਲਜ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਦੋ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੇ

ਦੋਸਤ ਚੀਨੀ ਜੁੜਵਾਂ ਸਨ। ਇਹ ਸਭ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੇਵੀ ਕਵਾਨ ਯਿਨ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਡੂੰਘਾ ਸਬੰਧ ਸੀ।
ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਦੇਵੀ ਵੱਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਉਂ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਗ੍ਰਹਿ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਦਇਆ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਉਸਦਾ ਮਿਸ਼ਨ ਸੀ। ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ EFT, NLP, ਹਿਪਨੋਸਿਸ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਾਧਨਾਂ ਦਾ ਸੁਮੇਲ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਹਿਜ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਗਾਹਕਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਰੂਹ ਦੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਡੂੰਘੀ ਇਲਾਜ ਲਈ ਦਇਆ ਅਤੇ ਮਾਫ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ, ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੀ ਵੀ। ਉਸ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਧਾਗੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ। ਇਸ ਅਨੁਭਵ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੰਮ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਹੋਂਦ ਦੀ ਟੈਪੇਸਟ੍ਰੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਵੀਂ, ਨਿਮਰਤਾ ਭਰੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਚਮਕਾਈ।
ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਚੀਨ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਸ ਵੇਲੇ ਸ਼ੰਘਾਈ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੌਰਾਨ ਇਹ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਾਰ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, EFT ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤਕਨੀਕਾਂ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਯਾਤਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਕੋਰਸ ਵਿਕਸਤ ਅਤੇ ਸਿਖਾਉਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤਕਨੀਕਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਸਮੇਤ। ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕਵਾਨ ਯਿਨ ਦੁਆਰਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਹੁਨਰ ਅਤੇ ਸਾਧਨਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਚੀਨ, ਦੇਵੀ ਕਵਾਨ
ਯਿਨ, ਮੇਰੀ ਯਾਤਰਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਨਾਲ ਇਸ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਮਿਸ਼ੇਲ ਹਾਰਡਵਿਕ

ਕਵਾਨ ਯਿਨ ਦੇ ਕਈ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਹਨ। ਦਇਆ ਦੇ ਬੋਧੀਸਤਵ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਹਰ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਅਤੇ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਇਸ ਭੌਤਿਕ ਪਹਿਲੂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਦਰਦ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਡੂੰਘੀ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੇ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਸਾਡੇ ਅਵਤਾਰ ਖਤਮ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚੁਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਬ੍ਰਹਮ ਊਰਜਾ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਿਸ਼ੇਲ ਨੇ ਕਵਾਨ ਯਿਨ ਦੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਸੁੰਦਰ ਵਾਅਦੇ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਸਕਾਂਗੇ: "ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ

ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਰਹਾਂਗੀ, ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ।" ਇਹ ਉਹੀ ਵਾਅਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮਿਸ਼ੇਲ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ: "ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ, ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਬਾਕੀ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਰਹੇਗੀ।"
ਪਿਆਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਹੈ। ਇਹ ਹਰ ਸਮੇਂ ਸਾਨੂੰ ਘੇਰਦਾ ਹੈ।

ਮਿਸ਼ੇਲ ਵਾਂਗ, ਮੇਰਾ ਚੀਨ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਪੁਰਾਣਾ ਸਬੰਧ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਵੇਰੇ ਤੜਕੇ ਵੂ-ਤਾਈ ਪਹਾੜੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ, ਦੇਸ਼ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨਾਲ ਧਿਆਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਧਿਆਨ ਦੌਰਾਨ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੀ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਜਰਨੈਲ, ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨੇਤਾ ਵਜੋਂ। ਯਾਦ ਕਈ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਚਿੱਟੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਮੈਦਾਨ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਉੱਚੇ ਸਥਾਨ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਘਾਟੀ ਵੱਲ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸੁਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ। ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਧੰਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇੱਕ ਜੀਵ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੇ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਦਿਲ ਦਿਆਲਤਾ, ਦੇਖਭਾਲ, ਸੁਰੱਖਿਆ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਭਾਵਨਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਾਂ।
ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਮੁੱਢਲਾ ਕਵਚ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਾਂਸ ਦੀ ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਖਿਤਿਜੀ ਸਲਾਖਾਂ ਤੋਂ ਬਣੀ ਛਾਤੀ ਦੀ ਪੱਟੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਘੋੜਾ ਵੀ ਅਰਥਪੂਰਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸੀ। ਉਸ ਪਲ, ਮੈਂ ਇਸ ਡੂੰਘੇ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦ ਪਿਆਰ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਇਸ ਪੂਰੇ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਤੱਕ ਇੰਨਾ ਭਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਟੀਚਾ ਬਣ ਗਿਆ।
ਇਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਣ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਹ ਕਿਤਾਬ - ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮੇਰੀ ਸਾਰੀ ਰਚਨਾ - ਜਨਮ ਲੈਂਦੀ ਹੈ।
ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਜਾਂ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਦੀ ਝਲਕ ਮਿਲੇਗੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਵਾਂਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਘਟਨਾਵਾਂ ਭੂਤਕਾਲ ਤੋਂ ਵਰਤਮਾਨ ਤੱਕ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਇਸ ਇੱਕ ਝਲਕ ਵਿੱਚ - ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਪੂਰਾ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ - ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਵਸਥਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ। ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਣ ਲੈਣਾ, ਇੱਛਾ ਕਰਨਾ ਕਿ

ਉਸ ਪੂਰੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਜੀਵ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਣ, ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਾਂਗਾ।
ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਬਿਰਤਾਂਤ ਮਿਸ਼ੇਲ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਕਿੰਨੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ। ਮਿਸ਼ੇਲ ਨੇ ਕਵਾਨ ਯਿਨ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ: "ਉਸਨੇ ਇਸ ਗ੍ਰਹਿ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਦਇਆ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਇਹ ਉਸਦਾ ਮਿਸ਼ਨ ਸੀ।" ਇਹ ਮੇਰਾ ਵੀ ਮਿਸ਼ਨ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ, ਪਹਾੜੀ ਦੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਉਸ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਪਲ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਵਾਨ ਯਿਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਹੱਥ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਦਿਲ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਮਿਸ਼ੇਲ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਕੁਝ ਪ੍ਰਤੀਰੋਧ ਉਹਨਾਂ ਠੋਸ ਵੇਰਵਿਆਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਡੂੰਘੀਆਂ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਅਵਚੇਤਨ ਮਨ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਇਲਾਜ ਲਈ ਕਿੱਥੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਉਸ ਅਨੁਭਵ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸਦੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋੜ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਅਗਲੀ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਲੇਖਕ, ਨਥਾਨਿਏਲ ਨਾਲ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸਿਰਫ਼ ਬਦਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਗਈ - ਇਹ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ।

. ਪਿਆਰ ਦਾ ਸੁਭਾਅ.
ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਰਹਾਂਗਾ। ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਟਰਮੀਨਲ ਐਮਫੀਸੀਮਾ ਅਤੇ
ਕੰਜੈਸਟਿਵ ਹਾਰਟ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋਣ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਗਾਤਾਰ ਸਰੀਰਕ ਦਰਦ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਵਿੱਚ
ਇੱਕ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ ਪਰ, ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਿਆ, ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਕੇ, ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿੱਚ ਤੈਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ ਜੋ ਅਨੰਤ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮੌਤ ਰਹਿਤ ਨੇੜੇ- ਮੌਤ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਵਜੋਂ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਯਾਦ ਮੈਨੂੰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਕੋਈ ਮੌਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਗਿਆ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ ਦੇ ਇਸ ਸਥਾਨ 'ਤੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਉਹ ਪਰਦਾ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਪਿਆਰ ਬਾਰੇ ਲਗਾਤਾਰ ਜਾਣੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਲਈ ਵੱਖ ਹੋ ਗਿਆ। ਡਰਨ ਦਾ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸਿਰਫ਼ ਪਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਪਿਆਰ ਜੋ ਅੰਨ੍ਹੇਵਾਹ ਹੈ ਅਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਰਵ ਵਿਆਪਕ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਰਣਾ ਮੇਰੀ ਉਡੀਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਿਆਰ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ; ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸੀਮਾ ਜਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਗਲੇ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਨਿਰਣਾ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਕਦੇ ਵੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਇਸ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਰੋਤ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ।
ਮੇਰਾ ਦਰਦ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਿਆਰ ਵੀ ਠੀਕ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਹਾਲੀਆ ਯਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੀ ਦਰਦ ਰਹਿਤ ਪਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਰਾਹਤ ਮਿਲੀ, ਉਹ ਵਰਣਨ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ।
ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਨਫ਼ਰਤ ਕੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਸਾਡੇ ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਪੌਂਡ। ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਸਾਡਾ ਨਿਰਣਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਅਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੌਂਡ ਜੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਇੰਨੇ ਭਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹਿੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਭਾਰ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਭਾਰ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਇਹੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਿੰਨਾ ਬੋਝ ਚੁੱਕਦਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ; ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਆਦਤ ਪਾ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਉਸ ਦਿਨ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮਤਲਬ ਦੇ ਉੱਡ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉੱਡਣ ਲਈ ਕੁਝ ਖਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਬਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਤੋਂ ਪਿਆਰ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲੋ। ਇਹ ਉੱਚਾ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸੌਖਾ ਜਾਂ ਤੁਰੰਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਸਾਡੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸਾਡੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਵੇਖੀਏ।
ਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਨਾਜ਼ੁਕ ਹਨ; ਉਹ ਦਰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਬੁੱਢੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਰੀਰ ਹੋਣਾ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇਸ ਗ੍ਰਹਿ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਰਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਰੀਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹਾਂ ਜਿੰਨਾ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਸੋਚਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਨੇੜੇ ਆ ਰਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਡਰ ਗਿਆ ਕਿ ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ੁੱਧ ਅਨੰਦ ਹੈ। ਇਹ ਡਰ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪਿੱਛੇ ਕਿਵੇਂ ਲੈ ਗਏ?
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ, ਪਰ ਉਸ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਯਾਦ ਅੱਜ ਤੱਕ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਦਰਦ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਹੁਣ ਇਸਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਕਿ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਮੇਰੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਇਹ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦਿਲਾਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮਰਾਂਗਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਅਨੰਦ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗਾ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜੀਵਨ ਬਦਲਣ ਵਾਲੇ ਪਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਉਸ ਦਿਨ ਜੋ ਸਿੱਖਿਆ ਉਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ: ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਇਹ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਾਂ, ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ। ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਅਗਿਆਨਤਾ, ਡਰ, ਜਾਂ ਨਿਰਣੇ ਕਾਰਨ ਬੁਰਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਖੁਦ ਕਦੇ ਵੀ "ਬੁਰੇ" ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਆਤਮਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਜੇ, ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਲਈ, ਹਰ ਕੋਈ ਉਸ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜੋ ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਜੰਗ ਨਾ ਹੁੰਦੀ, ਕੋਈ ਹਿੰਸਾ ਨਾ ਹੁੰਦੀ। ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਦੁਖੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇਗਾ? ਮੈਂ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਹੁਣ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਅੰਤ ਨੇੜੇ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਹ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੈ। ਮੈਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਹਾਂ।
ਨੈਥਨੀਏਲ ਪੀਟਰਸਨ

"ਪਿਆਰ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ," ਨਥਾਨਿਏਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। "ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸੀਮਾ ਜਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਪਣਾਉਂਦਾ ਹੈ।" ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਸੁਭਾਵਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਅਸੀਂ ਭੁੱਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਦੁੱਖ ਝੱਲਦੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਰੂਪਕ ਸਿਖਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਸੂਰਜ ਜੇਲ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਚਰਚਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਚਮਕਦਾ ਹੈ; ਮੀਂਹ ਜੰਗਲੀ ਬੂਟੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਫੁੱਲਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਮਾਨਾਂ ਅਤੇ ਵਿਗਾੜਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ

ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਗੁਆ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।
ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਵੈ-ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਭਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਸਲੀ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਮਰ, ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵ, ਇੱਕ ਸਦੀਵੀ ਆਤਮਾ ਵਜੋਂ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਕਦੇ ਵੀ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਜ਼ੈਨ ਭਿਕਸ਼ੂ ਥਿਚ ਨਹਤ ਹਾਨਹ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, "ਪਾਣੀ ਬਣਨ ਲਈ ਲਹਿਰ ਨੂੰ ਮਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਾਣੀ ਹੈ।" ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵ ਬਣਨ ਲਈ ਮਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹਾਂ।
ਨਥਾਨਿਏਲ ਨੇ ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਪਰਦੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦੀ ਝਲਕ ਵੇਖੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਪਿਆਰ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਉਦੇਸ਼ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੌਤ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਰਹੱਸ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਅਰਥ ਅਤੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਉਦੇਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। "ਭਾਵੇਂ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਅੰਤ ਨੇੜੇ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਨਥਾਨਿਏਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਇਹ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੈ।" ਉਸਦੇ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਦੇ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਜੀਵਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਪਣੇ ਅੰਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ ਹੈ। ਪਰ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅੰਤ ਸਮਝਦੇ ਆਏ ਹਾਂ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੈ? ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦੀ ਆਖਰੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ, ਜੇਡ ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ।

. ਅੰਤ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੈ. ਮੈਂ 2010 ਵਿੱਚ ਡੇਨਵਰ, ਕੋਲੋਰਾਡੋ ਵਿੱਚ ਡਾ. ਵੇਇਸ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਸੈਮੀਨਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਸੱਤ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਿਆਰੀ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਚੀਅਨ, ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਨਾਲ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੀ ਚੀਜ਼ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਕਦੇ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦਰਦਨਾਕ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਟੋਕਰੀ ਕੇਸ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚੀਅਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੁਖਦਾਈ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਯਾਦ ਆ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਤਮ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਬੁਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾਇਆ।

ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੁਕਸਾਨਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਸੀ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਚੀਅਨ ਦੀ ਮਾਸੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਡਾ. ਵੇਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸਮਾਗਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਜਵਾਬ ਮਿਲ ਜਾਣਗੇ ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਬਿਹਤਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਮਨ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕੋਲੋਰਾਡੋ ਵਾਂਗ ਹੀ ਨੇੜੇ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਮਾਗਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਲਿਆ। ਉੱਥੇ ਮੇਰੇ ਅਨੁਭਵ ਨੇ ਮੇਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਬਦਲ ਕੇ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੈ।
ਇਹ ਡਾ. ਵੇਇਸ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਸੀ ਜੋ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਉਮੀਦ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਬੇਸ਼ੱਕ ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਉਸਦੀ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਸੀਡੀ ਸੁਣਦੇ ਹੋਏ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣੇ ਹੀ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਬਚਪਨ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੈਂ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਵਾਂਗ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਸਾਹਸ ਦੀ ਹੈਰਾਨੀ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਕਿਹੜੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸੁਰਾਗ ਅਤੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਾਂਗਾ? ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਕੀ ਸਿਖਾਉਣਗੇ?
ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉਸ ਦਹਿਲੀਜ਼ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕਹੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਬਾਰੇ ਬਿਲਕੁਲ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਜੋ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਉਹ ਸੀ "ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਕੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ।" ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਝਿਜਕ ਦੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ।
ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਇੱਕ ਸੁਰੰਗ ਵਿੱਚ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਪਾਇਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੁੱਤੇ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਹਨ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਨੰਗੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਲੰਮਾ, ਚੋਗਾ ਵਰਗਾ ਗਾਊਨ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿੱਥੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਬਹੁਤਾ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਮੈਂ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਨਾਲ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਓਨਾ ਹੀ ਅਸਲੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਹੋਣ।

ਸਿਰਫ਼ ਸੱਤ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਗੁਜ਼ਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਸਵਰਗੀ ਖੇਤਰ ਦੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਵਿੱਚ ਜਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਸਵਰਗੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਚੇਤੰਨ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੇਰੀ ਚੇਤਨਾ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹਿੱਸਾ ਅਜੇ ਵੀ ਪਿੱਛੇ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਸੁਰੰਗ ਦੇ ਅਨੰਦ ਵਿੱਚ ਜਾਂ, ਸ਼ਾਇਦ, ਅਜੇ ਵੀ ਉਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵਿਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਚੇਤੰਨ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪਤਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਅਚਾਨਕ ਅਤੇ ਅਣਕਿਆਸਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸਦਾ ਮੇਰੇ ਗਲੇ ਦੇ ਖੇਤਰ ਨਾਲ ਕੁਝ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਸੀ; ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਮਿਲਿਆ ਕਿ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸਾਹ ਘੁੱਟਣਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਦਮ ਘੁੱਟ ਗਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜਿਸ ਗੱਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਿਸ ਸੌਂ ਰਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮੈਂ ਉਸ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਧਰਤੀ ਦੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਗਈ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਲਈ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਸੀ ਉਹ ਭਿਆਨਕ ਮੌਤਾਂ ਮਰਨ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹਵਾ ਦੇ ਉਸ ਆਖਰੀ ਭਿਆਨਕ ਸਾਹ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਸਮਾਂ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਮੌਤ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਜਾਂ ਡਰ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਦੇ ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਰੀਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾਟਕ ਦੇ ਮਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਭੁਤ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ।
ਉੱਥੇ ਪਈ ਸੁੱਤੀ ਹੋਈ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਜਾਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਨੱਸਥੀਸੀਆ ਦੀ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਖੁਰਾਕ ਤੋਂ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਈਸਾਈ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਬੋਲਦੇ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦ ਫਿਰ ਉੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਗਏ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ, "ਪਿਆਰੇ, ਉੱਠ। ਇਹ ਮੈਂ ਹਾਂ। ਆਓ, ਪਿਆਰ, ਉੱਠ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹਾਂ।" ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਦੂਰੋਂ ਸੁਣੇ, ਮੈਂ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਆਪਣੀ ਚੇਤਨਾ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਾਂ। ਕਿਹੜਾ ਸੁਪਨਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਹੜਾ ਮੇਰੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਹਕੀਕਤ?
ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਅਤੇ ਦੇਖਭਾਲ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਸੇ ਪਲ ਦੇ ਪੁਨਰ-ਮਿਲਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਾਗਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਪਿਆਰ ਦੀ ਭਰਪੂਰ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।

ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਉਮੀਦ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਮੂਡ ਦੀ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਦਿਵਾਈ ਜੋ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਬੱਚਾ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਇਸ ਪੂਰੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਦੋ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣਾਂ ਤੋਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਦਿਲਚਸਪ ਸੀ। ਪਰ ਜੋ ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਤੀਜਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਹੈ। ਮੈਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਸਾਰੇ ਮੇਰੇ ਪਹਿਲੂ ਹਨ, ਸਿਰਫ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੱਖ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।
ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖਾਸ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲੰਘ ਗਈਆਂ ਸਨ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਧਰਤੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਅਸਲ ਮੌਤ ਦਾ ਗਵਾਹ ਸੀ। ਪਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਨਵੀਂ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲੈਣ ਬਾਰੇ ਵਧੇਰੇ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣ ਅਤੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਮੌਤ ਦੀ ਬਜਾਏ।
ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਤੋਂ ਉੱਠ ਕੇ ਇਹ ਦੇਖਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਹ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਡਾ. ਵੇਇਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੀ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਅਤੇ ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਹੁਣੇ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮਿੰਟ ਲੱਗੇ। ਦਰਅਸਲ, ਕਈ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੂਰੀ ਸਮਝ ਦੀ ਘਾਟ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਕਦੇ ਸੋਚਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਨਿੱਜੀ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਾਰ ਕਰਾਂਗਾ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚੀਅਨ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਥੇ ਹੋਵੇਗਾ, ਸਗੋਂ ਸਾਡਾ ਪਿਆਰ ਵੀ ਜਾਰੀ ਰਹੇਗਾ। ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਤਮ ਦੇਹਾਂਤ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਡਰਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦਾ ਪੂਰਵਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਕੇ, ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੌਤ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਦੀ ਮੇਰੀ ਵਾਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਡਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਹੱਦ ਤੋਂ ਪਰੇ ਅਕਲਪਿਤ ਆਜ਼ਾਦੀ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਹੈ। ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਜੇਡ ਕ੍ਰੈਮਰ

[illegible]

****

sjeet

ਧੰਨਵਾਦ

ਅਸੀਂ ਹਾਰਪਰਵਨ ਦੇ ਸਾਡੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੰਪਾਦਕ ਗਿਡੀਅਨ ਵੇਲ ਦਾ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਖਰੜੇ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ 'ਤੇ, ਗਿਡੀਅਨ ਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੂਝ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੇ ਸਾਡੇ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਸਹਿਯੋਗੀ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਕਿਤਾਬ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੁਨਰਮੰਦ ਕੰਮ ਲਈ ਪ੍ਰੋਡਕਸ਼ਨ ਸੰਪਾਦਕ ਸੁਜ਼ੈਨ ਕੁਇਸਟ, ਸਹਾਇਕ ਸੰਪਾਦਕ ਬਾਬੇਟ ਡੰਕੇਲਗ੍ਰੂਨ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਹਾਰਪਰਵਨ ਟੀਮ ਦਾ ਵੀ ਧੰਨਵਾਦ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਰ ਕੰਮ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।
ਅਸੀਂ ਵਿਲੀਅਮ ਮੌਰਿਸ ਐਂਡੇਵਰ ਵਿਖੇ ਸਾਡੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਏਜੰਟ, ਟਰੇਸੀ ਫਿਸ਼ਰ ਦੇ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਅਨਮੋਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਹੀ ਮਾਹਰਤਾ ਨਾਲ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਸਹਾਇਕ, ਪੌਲੀਨ ਪੋਸਟ, ਦਾ ਵੀ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਯਤਨਾਂ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹੀ ਸਮਰਥਨ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।
ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਰਿਣੀ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਸਾਡੇ ਸਮਾਗਮਾਂ ਦੀ ਮੇਜ਼ਬਾਨੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਲਈ ਸਰੋਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਓਮੇਗਾ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਨੇ ਸਾਡੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਵਰਕਸ਼ਾਪਾਂ ਅਤੇ ਰਿਟਰੀਟ ਲਈ ਨਿਰੰਤਰ ਸਹਾਇਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਦਰਸ਼ ਇਲਾਜ ਵਾਤਾਵਰਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਓਮੇਗਾ ਵਿਖੇ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਮਾਗਮਾਂ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਲਈ ਕੈਰੋਲ ਡੋਨੋਹੋ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਧੰਨਵਾਦ। ਹੇਅ ਹਾਊਸ ਨੇ ਸਾਡੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪੂਰੇ-ਦਿਨ ਦੇ ਸੈਮੀਨਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕੁਝ ਲੰਬੇ ਸੈਮੀਨਾਰਾਂ ਦਾ ਵੀ ਮਾਹਰਤਾ ਨਾਲ ਆਯੋਜਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੇਅ ਹਾਊਸ ਦੇ ਸੀਈਓ ਰੀਡ ਟਰੇਸੀ ਅਤੇ ਮੌਲੀ ਲੈਂਗਰ ਅਤੇ ਨੈਨਸੀ ਲੇਵਿਨ ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਭਾਗੀਦਾਰਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਅਣਥੱਕ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਉਸਦੀ ਸਿਆਣੀ ਸਲਾਹ ਅਤੇ ਇਨਪੁਟ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਲਈ, ਸਾਡਾ ਧੰਨਵਾਦ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਜੌਰਡਨ ਵੇਇਸ ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਅਸੀਂ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਐੱਸ. ਦਾ ਵੀ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਿੱਖੀ ਟਿੱਪਣੀ ਨੇ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਪੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਠਹਠ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਯੋਗਦਾਨੀਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦ ਦੁਨੀਆ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ। ਸਾਡੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦ ਇਹ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕਿੰਨੇ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਹਾਂ। ਰੇਨਾਟਾ ਬਾਰਟੋਲੀ, ਪੀਐਚ.ਡੀ.; ਵੇਨ-ਡੈਨੀਅਲ ਬੇਰਾਰਡ, ਪੀਐਚ.ਡੀ.; ਬ੍ਰਾਇਨ ਬਲੈਂਕਿਨਸ਼ਿਪ, ਸੀਐਮਐਚਟੀ, ਸੀਆਈ; ਲੋਰੀ ਬੋਗੇਡਿਨ; ਕਰਨ ਬਾਊਡਨ; ਮਿਸ਼ੇਲ ਬ੍ਰੌਕ; ਮਾਈਕਲ ਬ੍ਰਾਊਨ, ਐਮਐਸਐਸਡਬਲਯੂ; ਮੈਰੀਲਿਨ ਕੈਲਾਬ੍ਰੇਸ; ਮਾਰੀਆ ਕੈਸਟੀਲੋ, ਐਲਸੀਐਸਡਬਲਯੂ; ਚੈਰੇਲ; ਵੈਲੇਰੀ ਕੋਵੈਂਟਰੀ; ਹੋਰੇਸ ਕ੍ਰੇਟਰ, ਪੀਐਚ.ਡੀ.; ਸਿੰਥੀਆ; ਡੇਵ; ਆਈਲੀਨ ਡੀ ਬਰੂਇਨ; ਨਿੱਕੀ ਡੀਸਟੀਓ; ਰੇਵ. ਸਿੰਡੀ ਫਰਾਡੋ; ਮਾਰਾ ਗੋਬਰ; ਸੂਸੀ ਗੋਵਰ; ਟੀ. ਐਚ.; ਮਿਸ਼ੇਲ ਏ. ਹਾਰਡਵਿਕ; ਮੇਲਾਨੀ ਵੇਲ ਹੈਰਲ, ਐਮ.ਏ., ਸੀਐਚ; ਜੈਸਿਕਾ; ਜੂਡੀ; ਮੀਰਾ ਕੈਲੀ; ਜੇਡ ਕ੍ਰੈਮਰ; ਪੈਟਰੀਸ਼ੀਆ ਕੁਪਟਜ਼; ਜੀਨੇਟ; ਕ੍ਰਿਸ ਜੌਨਸਨ, ਐਮ.ਐਸਸੀ.; ਲੀ ਲੀਚ; ਮਿਸ਼ੇਲ ਲਿਨ, ਡੀ.ਡੀ.ਐਸ.; ਨੀਨਾ ਮੈਨੀ, ਸੀ.ਐੱਚ.ਟੀ.; ਡੋਨਾ ਆਫਟਰਡਿੰਗਰ; ਜੂਡਿਥ ਓਲੀਵਰ, ਡੀ.ਵੀ.ਐਮ.; ਨਥਾਨਿਏਲ ਪੀਟਰਸਨ; ਕ੍ਰਿਸਟੀ ਰੇਲ, ਐਮ.ਐਸ.ਐਨ., ਏਆਰਐਨਪੀ, ਸੀਆਰਐਨਏ, ਐਚਐਚਪੀ; ਟੋਨੀ ਰੇਲੀ; ਹੀਥਰ ਰਿਵੇਰਾ, ਆਰ.ਐਨ., ਜੇ.ਡੀ., ਪੀਐਚ.ਡੀ.; ਮਾਰਗੀ ਸੈਮੂਅਲਸ; ਸੈਂਡੀ; ਅਵੀਵਾ ਡੀ. ਸ਼ਾਲੇਮ; ਫੇਥ ਸੁਜ਼ਨ; ਟੈਰੀ; ਟੋਂਗ; ਗ੍ਰੇਗ ਅਨਟਰਬਰਗਰ, ਐਮ.ਐੱਡ.; ਏਸ਼ੀਆ ਵੋਇਟ; ਡਾ. ਕੇ. ਸੀ. ਵਿਆਸ; ਡੋਨਾ ਵੈਸਟ, ਸਾਈ.ਡੀ.; ਕਾਰਲਾ ਵ੍ਹਾਈਟ; ਅਤੇ ਜੈਨੀਫਰ ਵਿਲੀਅਮਜ਼, ਐਲਸੀਐਸਡਬਲਯੂ। ਕੁਝ ਕਹਾਣੀ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਉਪਨਾਮ ਨਾਲ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹਿਆ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਉੱਪਰ ਸੂਚੀਬੱਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਯੋਗਦਾਨ ਲਈ ਬਰਾਬਰ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ।
ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਕਮੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭਾਵੁਕ ਕਹਾਣੀਆਂ ਛੱਡਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਲਿਖਤ ਭੇਜੀ ਹੈ, ਜੋ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ, ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਵੀ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।
ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਅਤੇ ਦਹਾਕਿਆਂ ਤੋਂ ਸਾਡੇ ਵਰਕਸ਼ਾਪਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ, ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ, ਸੀਡੀਜ਼ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਸਾਡਾ ਦਿਲੋਂ ਧੰਨਵਾਦ।

ਲੇਖਕਾਂ ਬਾਰੇ

ਬ੍ਰਾਇਨ ਵੇਇਸ, ਐਮ.ਡੀ., ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ ਵਿੱਚ ਅਮਰੀਕਾ ਦਾ ਮੋਹਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ। ਕੋਲੰਬੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਅਤੇ ਯੇਲ ਸਕੂਲ ਆਫ਼ ਮੈਡੀਸਨ ਤੋਂ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ, ਵੇਇਸ ਨਿਊਯਾਰਕ ਟਾਈਮਜ਼ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਕਣ ਵਾਲੀ ਕਿਤਾਬ "ਮੇਨੀ ਲਾਈਵਜ਼, ਮੈਨੀ ਮਾਸਟਰਜ਼" ਸਮੇਤ ਕਈ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਲੇਖਕ ਹਨ। www.brianweiss.com 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਔਨਲਾਈਨ ਮਿਲੋ।

ਐਮੀ ਈ. ਵੇਇਸ ਨੇ ਕੋਲੰਬੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਤੋਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਬੀ.ਏ. ਦੇ ਨਾਲ ਸੁਮਾ ਕਮ ਲਾਉਡ, ਫਾਈ ਬੀਟਾ ਕੱਪਾ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਸੇਂਟ ਲੁਈਸ ਵਿੱਚ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਤੋਂ ਫਿਕਸ਼ਨ ਰਾਈਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਮਾਸਟਰ ਆਫ਼ ਫਾਈਨ ਆਰਟਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਫਿਕਸ਼ਨ ਲਈ ਕੈਰੀ ਐਸ. ਗਾਲਟ ਇਨਾਮ ਜਿੱਤਿਆ, ਅਤੇ ਬੈਰੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਤੋਂ ਸੋਸ਼ਲ ਵਰਕ ਵਿੱਚ ਮਾਸਟਰ ਆਫ਼ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹਿਪਨੋਥੈਰੇਪਿਸਟ ਅਤੇ ਪੁਰਸਕਾਰ ਜੇਤੂ ਕੁਦਰਤ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ, ਉਹ ਮਿਆਮੀ, ਫਲੋਰੀਡਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਆਪਣੇ ਮਨਪਸੰਦ ਹਾਰਪਰਕੋਲਿਨਸ ਲੇਖਕਾਂ ਬਾਰੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ www.AuthorTracker.com 'ਤੇ ਜਾਓ।

[redacted]

[redacted]: [redacted]
[redacted]: © [redacted], [redacted]

ਕਾਪੀਰਾਈਟ

ਚਮਤਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ: ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦੀ ਪਰਿਵਰਤਨਸ਼ੀਲ ਇਲਾਜ ਸ਼ਕਤੀ। ਕਾਪੀਰਾਈਟ © 2012 ਬ੍ਰਾਇਨ ਐਲ. ਵੇਇਸ, ਐਮੀ ਈ. ਵੇਇਸ ਦੁਆਰਾ। ਸਾਰੇ ਹੱਕ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਅਤੇ ਪੈਨ-ਅਮਰੀਕਨ ਕਾਪੀਰਾਈਟ ਕਨਵੈਨਸ਼ਨਾਂ ਅਧੀਨ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ। ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਫੀਸਾਂ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੁਆਰਾ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਈ-ਬੁੱਕ ਦੇ ਟੈਕਸਟ ਨੂੰ ਸਕ੍ਰੀਨ 'ਤੇ ਐਕਸੈਸ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਗੈਰ-ਨਿਵੇਕਲਾ, ਗੈਰ-ਤਬਾਦਲਾਯੋਗ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਟੈਕਸਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਹਾਰਪਰਕੋਲਿਨਸ ਈ-ਬੁੱਕਾਂ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਲਿਖਤੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਭਾਵੇਂ ਇਲੈਕਟ੍ਰਾਨਿਕ ਜਾਂ ਮਕੈਨੀਕਲ, ਹੁਣ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਖੋਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸਟੋਰੇਜ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਤਿਆਰ, ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ, ਡਾਊਨਲੋਡ, ਡੀਕੰਪਾਈਲ, ਰਿਵਰਸ-ਇੰਜੀਨੀਅਰ, ਜਾਂ ਸਟੋਰ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਹਾਰਪਰਕੋਲਿਨਸ ਵੈੱਬਸਾਈਟ: http://www.harpercollins.com

ਹਾਰਪਰਕੋਲਿਨਸ®, ®, ਅਤੇ ਹਾਰਪਰਵਨ™ ਹਾਰਪਰਕੋਲਿਨਸ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼ ਦੇ ਟ੍ਰੇਡਮਾਰਕ ਹਨ।

ਪਹਿਲਾ ਐਡੀਸ਼ਨ

ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਆਫ਼ ਕਾਂਗਰਸ ਕੈਟਾਲਾਗਿੰਗ-ਇਨ-ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਡੇਟਾ
ਵੇਇਸ, ਬ੍ਰਾਇਨ ਐਲ. (ਬ੍ਰਾਇਨ ਲੈਸਲੀ)
ਚਮਤਕਾਰ ਵਾਪਰਦੇ ਹਨ: ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦੀ ਪਰਿਵਰਤਨਸ਼ੀਲ ਇਲਾਜ ਸ਼ਕਤੀ / ਬ੍ਰਾਇਨ ਐਲ. ਵੇਇਸ, ਐਮੀ ਈ. ਵੇਇਸ ਦੁਆਰਾ। — ਪਹਿਲਾ ਐਡੀਸ਼ਨ।
ਪੰਨਾ ਸੈ.ਮੀ.
ISBN 978–0–06–220122–5
ਈਪਬ ਐਡੀਸ਼ਨ © ਅਗਸਤ 2012 ISBN: 9780062201249
1. ਪੁਨਰਜਨਮ ਥੈਰੇਪੀ। 2. ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ (ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ) ਆਈ. ਵੇਇਸ, ਐਮੀ ਈ. II। ਸਿਰਲੇਖ।
ਆਰਸੀ489.ਆਰ 43 ਡਬਲਯੂ446 2012
616.89′145—ਡੀਸੀ23
2012012121

12 13 14 15 16 ਆਰਆਰਡੀ (ਐਚ) 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਬਾਰੇ
ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆ
ਹਾਰਪਰਕੋਲਿਨਜ਼ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼ (ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆ) ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਟਿਡ ਲੈਵਲ 13, 201 ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਸਟ੍ਰੀਟ ਸਿਡਨੀ, NSW 2000, ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆ http://www.harpercollins.com.au/ਕੈਨੇਡਾ
ਹਾਰਪਰਕੋਲਿਨਜ਼ ਕੈਨੇਡਾ
2 ਬਲੂਰ ਸਟ੍ਰੀਟ ਈਸਟ - 20 ਵੀਂ ਮੰਜ਼ਿਲ
ਟੋਰਾਂਟੋ, ਓਨ, ਐਮ 4 ਡਬਲਯੂ, 1 ਏ 8, ਕੈਨੇਡਾ http://www.harpercollins.ca ਨਿਊਜ਼ੀਲੈਂਡ
ਹਾਰਪਰਕੋਲਿਨਜ਼ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼ (ਨਿਊਜ਼ੀਲੈਂਡ) ਲਿਮਿਟੇਡ ਪੋਸਟ-ਓ. ਬਾਕਸ 1
ਆਕਲੈਂਡ, ਨਿਊਜ਼ੀਲੈਂਡ
http://www.harpercollins.co.nz ਯੁਨਾਇਟੇਡ ਕਿਂਗਡਮ
ਹਾਰਪਰਕੋਲਿਨਜ਼ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼ ਲਿਮਟਿਡ 77-85 ਫੁਲਹੈਮ ਪੈਲੇਸ ਰੋਡ
ਲੰਡਨ, W6 8JB, ਯੂਕੇ
http://www.harpercollins.co.uk ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ
ਹਾਰਪਰਕੋਲਿਨਜ਼ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼ ਇੰਕ. 10 ਪੂਰਬ 53 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ
ਨਿਊਯਾਰਕ, NY 10022
http://www.harpercollins.com